KAI PUČIA VĖJAS

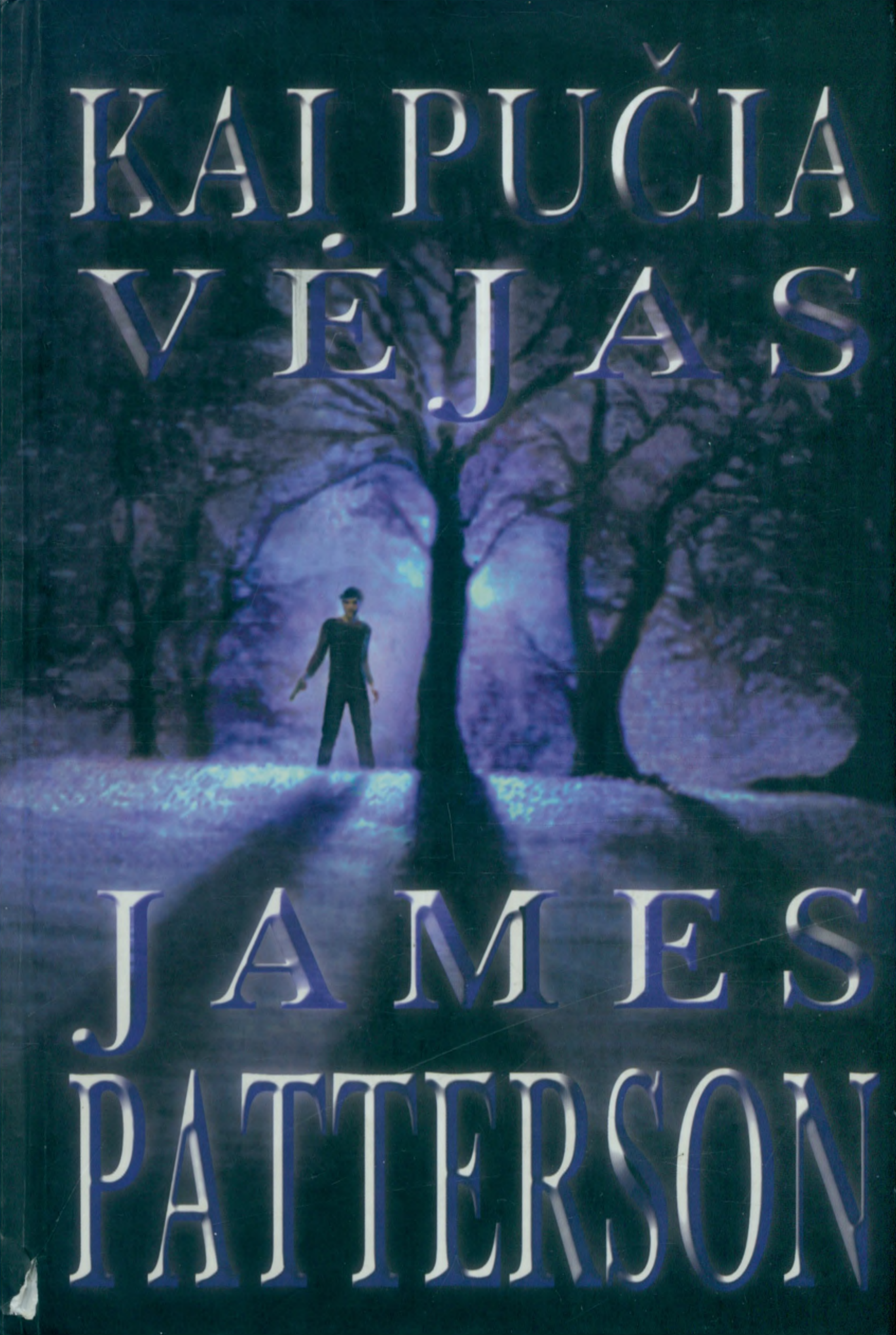

JAMES PATTERSON

JAMES
PATTERSON

KAI PUČIA VĖJAS

Jotema

UDK 820(73)-3
Pa377

James Patterson
When the Wind Blows
Toronto, Little, Brown &
Company Limited, 1998

Copyright © 1998 by James
Patterson
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Paulina Kruglinskienė,
2003
© UAB "Jotema", 2003

ISBN 9955-527-49-8

Ten, aukštai, turėtų būti nuostabu.

Leopoldas Blumas “Ulysas”

Autoriaus žodis

Pradėdamas šią knygą, ir pats neįsivaizdavau, kaip arti tiesos bus šis pasakojimas. Daugiau kaip trisdešimt gydytojų ir mokslininkų man padėjo apmąstymų laikotarpiu ir vėliau, kai rankraštis jau artėjo prie pabaigos. Vieno gydytojo, Nacionalinio sveikatos instituto filosofijos mokslų daktaro žodžiais tariant, "dauguma žmonių nepatikės tuo, kas prasiverš labai netolimoje ateityje." Šie gydytojai ir mokslininkai leidosi į smulkmenas, bet aš nenorėčiau atimti iš jūsų malonumo, kurį patirsite susidurdami su daugybe netikėtumų bei nežinomybe šios knygos puslapiuose.

Ypač norėčiau padėkoti Maksinei Paetro, kuri vos ne nuo pat pradžių be galo daug prisidėjo prie įtempto tyrinėjimo, rašymo bei redagavimo.

1998 02 24

Prologas

PIRMASIS SKRYDIS

I

— KAS NORS PADĖKITE! Kas nors, greičiau! Ar girdite?

Maksės klyksmas draskė tyrą kalnų orą. Gerklė ir plaučiai jau plyšo iš skausmo ir degte degė.

Vienuolikos metų mergytė, kiek leido jėgos, lėkė tolyn nuo tos bjaurios, nekenčiamos Mokyklos. Ji stipri, bet jėgos jau silpo. Ilgi, šviesūs plaukai driekėsi ore it dailus šilkinis šalis. Ji buvo gražutė, nors po akimis ir matyti tamsiai mėlyni ratilai.

Maksė žinojo, kad tie besivejantys vyrai ją užmuš. Girdėjo, kaip jie braunasi per mišką jai iš paskos.

Mergaitė grįžtelėjo pro dešinįjį petį, skaudžiai pasitempdama kaklą. Prieš akis iškilo broliuko Metju atvaizdas. Kur jis? Klykdami jiedu išbėgo iš Mokyklos ir čia pat pasimetė.

Kad tik Metju būtų gyvas. Ko gero, dėdė Tomas bus jį jau pačiupęs. Tomas juos išdavė, ir ta mintis taip neapsakomai gėlė, jog nesinorėjo apie tai nė galvoti.

Skruostais ritosi ašaros. Persekiotojai artėjo. Ji visu kūnu jautė sunkius jų batus, dunksinčius į žemės plutą.

Už horizonto slydo virpantis gelsvai raudonas saulės kamuolys. Netrukus čia, į priekinę Uolinių kalnų virtinę, įsėlins akla tamsa ir šaltis. Ji vilkėjo tik paprastą, lygaus kirpimo baltą medvilninį drabužėlį, berankovį, šiek tiek parauktą ties kaklu ir juosmeniu. O kojytės apautos tik medžiaginiais plonapadžiais batukais.

Lėk. ji ragino dilgsintį nuo skausmo ir nuovargio kūną. Ji gali lėkti greičiau. Žinojo, kad gali.

Vingiuojantis takelis susiaurėjo ir pasuko už masyvios, samanotos uolos krašto. Ji susigūžė ir nuskubėjo pirmyn, braudamasi pro dar tirštesnį ir raizgesnį šakų tankumyną.

Staiga mergaitė sustojo. Kelias baigėsi.

Virš krūmų kilo didžiulė, aukšta tvora. Tikrai ne žemesnė kaip dešimties pėdų. O pačiame viršuje pynėsi, raizgėsi aštrios spygliuotos vielos eilės.

Metalinė iškaba įspėjo: PAVOJINGA GYVYBEI! TVORA TEKA ELEKTROS SROVĖ! PAVOJINGA GYVYBEI!

Maksė atsitūpė ir apglėbė rankomis nuogus kelius. Sunkiai švokšdama, ji vis kvėpė ir kvėpė iš savęs orą, bandydama sutramdyti raudą.

Medžiotojai jau mynė ant kulnų. Mergaitė jautė grėsmingą jų artumą, girdėjo ir užuodė.

Staiga sumosavusi ji išskleidė sparnus. Baltus, sidabro spalvos galiukais. Jie tarsi savaime gracingai išsiskleidė viršum galvos. Visas ištiestų sparnų ilgis — devynios pėdos. Nuostabiose plunksnose žybtelėjo saulės atšvaitai.

Greitai ir stipriai plasnodama sparnais, Maksė vėl puolė bėgti. Lengvučiais bateliais apautos kojos atsiplėšė nuo žemės.

Lyg paukštė ji perskrido per aukštą spygliuotą vielą.

II

PENKI GINKLUOTI VYRAI tyliai ir lengvai bėgo pro didžiulius akmenų luitus, aukštas epušes ir išlakias pušis. Mergaitės niekur nematyti, bet jie žinojo, jog netrukus ją sučiups.

Jie bėgo sparčia ristele, o priekyje lekiantis vyras tai vienur, tai kitur vis nukirsdavo kokį kampą. Visi prityrę medžiotojai, labai prityrę, bet šis — nepalyginti geresnis, tikras vadas. Labiau susikoncentravęs, labiau susitvardantis — pats geriausias medžiotojas.

Vyrai atrodė ramūs tik išoriškai. Šis atvejis rizikingas. Mergaitė turi būti sugauta ir grąžinta į vietą. Visų pirma ji neturėjo paspruktі. Tam, kas taip kruopščiai buvo slėpta, iškilo grėsmė. Ne pirmas sykis, bet šis kartas pranoko visus kitus.

Mergaitei tik vienuolika, bet ji apdovanota "talentais", kurie lauke, atviroje vietoje, gali sukelti grėsmingų problemų. Jos pojūčiai aštrūs, be to, pagal savo ūgį, amžių ir lytį ji neapsakomai stipri. Beje, visiškai tikėtina, jog gali mėginti skristi.

Staiga visi išvydo ją virš savo galvų: ji puikiai išsiskyrė tamsiai mėlyno dangaus fone.

— Tinkerbelė. Penkiasdešimt laipsnių, šiaurės vakarai, — šūktelėjo grupės vadovas.

Mergaitę vadino Tinkerbele, bet jis žinojo, kad ji nekentė to vardo. Atsiliepdavo tik pašaukta Makse, bet tai buvo ne Maksinos ar Maksimilianos, o Maksimos trumpinys. Galbūt Maksima ji buvo todėl, kad visuomet viską pasiekdavo. Ir visuomet buvo veržli. Tokia, kaip ir šią minutę.

Štai ji išniro visa savo didybe! Bėgo kiek įkabindama ir vos neatsimušė į tvorą, kurios net neįtarė esant. Niekada nebuvo tekę taip nutolti nuo namų.

Visų akys buvo įsmigusios į bėglę. Nė vienas neįstengė atplėšti žvilgsnio. Ilgi mergaitės plaukai driekėsi ore, o ji pati tarsi skriste užskriejo stačia akmenuota įkalne. Atrodė nuostabiai — dar tokia mergytė, o lekia kaip vėjas. Čia, laisvėje, į tokią jėgą ranka nenumosi.

Staiga priekyje bėgantis vyras įsitempė. Hardingas Tomas sustojo kaip įbestas. Iškėlęs ranką jis sustabdė kitus. Iš pradžių jie nesuprato ir manė, kad bėglė jau jų rankose.

Tada, kaip jis ir įtarė, ji pakilo. Ji skrido. Pakilo viršum dešimties pėdų aukščio spygliuotos vielos.

Apstulbę vyrai ją stebėjo su pagarbia baime. Išplėstomis akimis. Kraujas plūdo į smegenis, ausyse spengė.

Plačiai išskleisti sparnai judėjo laisvai ir lengvai. Ji skrido gražiai, natūraliai. Balti, vos vos pasidabruoti sparnai kilo ir leidosi, kilo ir leidosi. Rodės, oras ją neša lyg vėjas lapą.

— Taip ir žinojau, jog ji bandys perskristi, — Tomas atsigręžė į kitus ir iškošė: — blogai.

Jis nusiėmė nuo peties šautuvą. Mergaitė jau tolo už artimiausios kanjono keteros. Sekundė, kita, ir ji dings iš akių.

Jis nuspaudė gaiduką.

III

KITAS HARISONAS skrido iš Bostono į Denverį. Puikios išvaizdos vyriškis lėktuve patraukė ne vieną porą akių: tvarkingas, šešių pėdų dviejų colių ūgio, smėlio spalvos plaukai. Jis buvo baigęs teisę Niujorko universitete, bet vis viena jautėsi esąs visiškas nevykėlis.

Kitas gausiai prakaitavo, sėdėdamas ankštoje vidurinės “American Airlines 747” lėktuvo eilės sėdynėje. Matyt, atrodė gana išraiškingai, nes maloni ir paslaugi stiuardesė stabtelėjo ir paklausė, ar jis gerai jaučiasi. Gal serga?

Kitas atsakė, kad jaučiasi puikiai, bet tai buvo dar vienas melas. Jam diagnozuota postresinė depresija, kartais pasireiškianti bjauriais nerimo priepuoliais, po kurių atrodydavo, jog mirs *čia pat vietoje*. Tas sutrikimas kamavo jau beveik ketverius metus.

Taigi, taip, aš sergu, madam stiuardese. Tik viskas dar šiek tiek blogiau.

Matote, turėčiau skristi į Koloradą. Turėčiau sau leisti atostogas Nentakete. Iš tikrųjų turėčiau kurį laiką nedirbti, tiesiog nekvaršinti sau galvos ir galbūt netgi pratintis prie minties, jog būsiu išspirtas iš darbo, kuriam atidaviau dvylika metų.

Susitaikyti su mintimi, jog daugiau nebūsiu FTB agentas, nešniukštinėsiu pėdsakų Biure, būsiu niekas.

Ant lėktuvo bilieto kompiuteriu atspausdinta Kito Harisono pavardė, bet tikrasis jo vardas ir pavardė — Tomas

Entonis Brenanas. Anksčiau jis buvo vyresnysis FTB agentas Brenanas. Jam trisdešimt aštuoneri, ir tiktai visai neseniai pajuto savo amžiaus naštą.

Nuo šiol jis pamirš tikrąjį savo vardą ir pavardę. Ir senąjį darbą.

Aš esu Kitas Harisonas. Skrendu į Koloradą pamedžioti ir pažuvauti Uoliniuose kalnuose. Turiu įsikalti į galvą tą paprastą melą.

Velniai nematę, kas jis, Kitas ar Tomas, bet lėktuvu nėra skridęs beveik ketverius metus. Nuo 1994-ųjų rugpjūčio 9 dienos. Dabar nenorėjo apie tai galvoti.

Taigi Kitas apsimetė miegąs, nors prakaitas žliaugė veidu ir kaklu, o baimė vis stiprėjo, užgoždama pavojaus nuojautą. Protas atsisakė poilsio, nors ir kelioms valandoms. Jis *privalėjo* sėdėti šiame lėktuve.

Jis *privalėjo* vykti į Koloradą.

Juk viskas susiję su ta rugpjūčio devintąja, ar ne? Aišku, kad taip. Tada ir prasidėjo tos postresinės problemos. Dėl Kim, dėl Tomio ir Maiklo Sargučio.

O taip, tas įvykis pasitarnavo ne vienam gyvam padarui šioje planetoje. Labai keista, bet tas paskutinis žiaurus atvejis — absoliuti tiesa, siaubinga tiesa. Jo nuomone, nieko pasaulyje negalėjo būti svarbiau už tai, ką jis ketina čia atvykęs tyrinėti.

Nebent jam *būtų* pasimaišęs protas.

O visai gali būti.

Pirma knyga

GENEZĖ

1 skyrius

TĄ DIENĄ VISKAS ėmė krypti į blogąją pusę nuo tos akimirkos, kai Keitas Dafis su savo dukrele atnešė į ,,Ligonių užeigą" tą vargšę sutraiškytą elnę. Taip aš vadinu savo žvėrelių ligoninę Lokių Skardyje, Kolorado valstijoje. Tai būtų maždaug penkiasdešimt minučių kelio į šiaurės vakarus nuo Boulderio, važiuojant "Peak-to-Peak" plentu.

Iš magnetofono sklido siaubingai gergždžiantis Šerilės Krau balsas. Vos išvydusi Dafį, tempiantį tą vargšę elnę, tuoj pat nutildžiau aistringąją Šerilę ir kaip kokia kvailė stypsojau priešais "Abstrakciją, II baltąją rožę", mano naujos numylėtinės Džordžijos Oukyf plakatą.

Buvo matyti, kad sunkiai sužeista elnė laukiasi elniuko. Jos akys atrodė paklaikusios, o kai Dafis užtempė elnę ant stalo, ji ėmė blaškytis. Tiesą sakant, nestipriai, nes, matyt, jai buvo sulaužytas stuburas, kažkur ties viduriu, kur trenkė Dafio vairuojamas "Chevy 4x4".

Mergytė verkė, tėvas atrodė apgailėtinai. Pagalvojau, kad ir jis tuoj tuoj prapliups.

— Pinigai — ne problema, — pasakė Dafis.

Pinigai ir *nebuvo* problema, nes mačiau, kad elnės neišgelbės niekas. Tačiau elniuką gal ir pavyks. Jeigu pakankamai išnešiotas. Jeigu tas keturių tūkstančių svarų sunkvežimis nebūtų šitaip jos suknežinęs. Ir dar keletas "jeigu".

— Elnės neišgelbėsiu, — pasakiau mergytės tėvui. — Gaila.

Dafis linktelėjo. Jis buvo čionykštis statybininkas, be to, vienas iš vietinių medžiotojų. Švelniai tariant, tikras idiotas. Tinkamiausia jį pavadinti *besmegeniu*, turbūt tai geriausias šio žmogaus bruožas. Galėjau tik įsivaizduoti, kaip šią akimirką turėjo jaustis tas šaunusis medžiotojas, kuris paprastai girdavosi medžioklės laimikiu, o dabar šit jo mažylė maldauja išgelbėti žvėrelio gyvybę. Vienas iš daugelio bjaurių Dafio įpročių būdavo stabtelėti prie mano namo ir įžūliai iš manęs pasišaipyti. Ant jo “4x4” buferio rėksmingas lipdukas: *“Padėkite laukinei gamtai. Kelkite puotą!”*

— O elniuką? — paklausė jis.

— Gal, — pasakiau. — Padėkite ją užmigdyti, tada matysime.

Švelniai uždėjau kaukę ant elnės snukučio. Paspaudžiau pedalą, vamzdelyje ėmė šnypšti helotanas. Rudose elnės akyse tvinkčiojo siaubas ir neišpasakytas liūdesys. Ji *suprato*.

Mergytė apsikabino elnę per pilvą ir iš visos širdies užraudojo. Man ji labai patiko. Jos akutės degė, atspindėdamos tvirtą būdą. Bent vieną gerą darbą Dafis nuveikė per savo gyvenimą.

— Prakeikimas, prakeikimas, — nerimo tasai. — Pamačiau ją tik tada, kai užkrito ant mašinos kapoto. Pasistenk, Frene, — kreipėsi jis į mane.

Aš švelniai atplėšiau mergytę nuo elnės. Laikydama ją už pečių, atgręžiau į save.

— Kuo tu vardu, mažute?

— En-gė, — sukūkčiojo toji.

— Enge, paklausyk manęs, mieloji. Dabar elnė nieko nejaučia, supranti? Jai neskaudės. Prižadu.

Engė įsikniaubė į mane ir iš visų savo, mažylės, jėgų prisispaudė. Aš glosčiau jos nugarytę ir pasakiau, kad turėsiu elnę neskausmingai numarinti, o jeigu pavyks išgelbėti elniuką, turėsime daugybę darbo.

— Prašau, prašau, prašau, — maldavo Engė.

— Jums reikės ožkos. Dėl pieno, — paaiškinau Dafiui. — Gal net dviejų ar trijų.

— Jokių problemų, — tarė jis. Jeigu būčiau liepusi, jis sutiktų nusipirkti ir pieningą dramblio patelę. Šis žmogus tik norėjo, kad jo dukrytė vėl šypsotųsi.

Reikėjo kibti į darbą, todėl išprašiau juos iš savo procedūrinio kabineto. Turėjau atlikti sunkią, bjaurią ir kruviną operaciją.

2 skyrius

KAI DAFIAI atėjo į "Ligonių užeigą", buvo septinta vakaro. Nuo tada praėjo gal dvylika minučių. Vargšė elnė jau buvo atšalusi, ir aš labai dėl to sielojausi. *Kvailelė Frenė* — šitaip mane vadina mano sesuo Kerolė. Mano vyras Deividas irgi mėgo taip mane pravardžiuoti.

Beveik prieš pusantrų metų Deividą nušovė gydytojų automobilių stovėjimo aikštelėje, kuri yra prie pat Boulderio bendruomenės ligoninės. Aš dar neatsigavau, dar neišverkiau visų ašarų. Nieko negelbėtų, jeigu policija ir būtų suradusi Deivido žudiką, bet jie nesurado.

Skalpeliu perrėžiau išilgai pilvo linijos. Atskyriau gimdą ir išstūmiau ją ant atverto elnės pilvo. Padariau dar vieną pjūvį, šį kartą gimdos sienelėje. Ištraukiau elniuką, melsdamasi, kad netektų ir jo numarinti.

Vargu ar elniukui buvo daugiau kaip keturi mėnesiai, dar nevisiškai išnešiotas, bet, kaip spėjau, nesužeistas. Pirštais švelniai išvaliau jo kvėpavimo takus ir uždėjau ant snukučio mažytę kaukę.

Tada atsukau deguonį. Elniuko krūtinėlė sukrūpčiojo. Jis pradėjo kvėpuoti.

Ir subliuvo. Dieve, koks didingas garsas! Nauja gyvybė. Jėzau Marija, nuo tokio stebuklo mano širdis taip ir sutuksi stipriau. Kvailelė Frenė.

Brūkštelėjau rankove per veidą, nusivalydama kraują, kuris trykštelėjo operuojant. Elniukas bliovė į deguonies kaukę, todėl leidau mažajam našlaitėliui nors trumpai glustelėti prie savo motinos, na, tam, jeigu elniai turėtų sielas... *kad motina atsisveikintų su savo vaiku.*

Tada nukirpau virkštelę, pritraukiau švirkštą ir numarinau elnę. Viskas baigėsi greitai. Ji ir nesuprato, kada perėjo iš gyvenimo į mirtį.

Šaldytuve buvo skardinė ožkos pieno. Pripylusi buteliuką, kelioms sekundėms įkišau į mikrobangų krosnelę, kad sušiltų.

Nuėmusi deguonies kaukę, įkišau žinduką elniukui į burną, ir tas iš karto pradėjo žįsti. Elniukas buvo gražutis, romių rudų akių. Dieve, negaliu atsidžiaugti kai kuriais savo nuveiktais darbais!

Tėvas ir dukra sėdėjo susiglaudę laukiamajame ant mano senoviškos kušetės. Aš padaviau elniuką Engei.

— Sveikinu, — tariau, — čia mergaitė.

Palydėjau dabar jau trijų asmenų šeimynėlę iki jų aplamdyto “4x4”. Padaviau skardinę su ožkos pienu, savo telefono numerį ir pamojavau. Ironiškai pagalvojau, kad elniuką namo veža tas pats sunkvežimis, kuris užmušė jo motiną.

Dabar jau galėjau pasvajoti apie karštą, garuojančią vonią, taurę vėsaus “Chardonnay” ir gal net keptą bulvę su “Wisconsin Cheddar” — štai ir atpildas. Beveik didžiavausi savimi. Jau seniai taip jaučiausi, Deivido mirtis visai sujaukė mano gyvenimą.

Buvau besukanti į vidų, bet aikštelėje pastebėjau automobilį, blizgantį juodą “Jeep Cherokee”.

Durelės atsidarė, ir iš jo lėtai išlipo vyras. Automobilio žibintai apšvietė jį iš užpakalio, ir akimirką atvykėlis atrodė tarsi apgaubtas šviesos aureolės.

Jis buvo aukštas, lieknas, bet raumeningas, vešliais šviesiais plaukais. Greitai apžvelgė mano valdas. Didžioji veranda it girliandomis nukabinėta kolibrių lesyklėlėmis. Čia pleveno ir pora medžiaginių vėjarodžių. Šalia mano ištikimasis dulkėtas dviratis, tinkamas kalnų keliams. Ir visur lauko gėlės: kalnų lubinai, ramunės, raudonžiedžiai bervidžiai.

Įvyko kažkas daugiau negu keista. Nebuvau niekada jo regėjusi. Tačiau mano smegenys, tas tykus, primityvus organėlis, ignoruojantis loginį mąstymą, įsikibo į jo atvaizdą ir nė iš vietos. Spoksojau į tą vyriškį, kol mane persmelkė toks jausmas, tarsi būčiau jį atpažinusi. Kelis pastaruosius metus apmirusi širdis suspurdėjo, stabtelėjo ir gal porą sekundžių sutvaksėjo greičiau. To užteko atsipeikėti.

Kad ir kas jis būtų, paslaptingumas ištirpo.

— Mes jau nedirbame, — pasakiau.

Vyras įdėmiai žiūrėjo į mane, net nebandydamas atsiprašyti, kad įsibrovė į mano priekinį kiemelį.

Jis žinojo mano pavardę.

— Daktarė O'Nyl?

— Ar ji jums skolinga? — paklausiau. Tai žodžiai iš vienos senos komedijos, bet man jie patiko. Be to, atlikus elnės eutanaziją, verkiant reikėjo kokio nors užkrečiančio linksmumo.

Šypsantis šviesiai mėlynos jo akys pagyvėjo ir lyg magnetas traukė mano žvilgsnį.

— Ar jūs — Frensė O'Nyl?

— Taip. Tiesiog Frenė.

Pastebėjau, kad jo ramiame, šaltame veide virpa krislelis šilumos. Tiesus žvilgsnis prikaustė mane prie žemės. Jo nosis gražios formos, smakras tvirtas. Velniškai taisyklingi bruožai, pernelyg. Primena Tomą Kruzą, gal net šiek tiek Harisoną Fordą. Kažkas panašaus arba bent jau taip atrodė tą vakarą, plieskiant džipo šviesoms.

Jis nusitraukė skrybėlę nuleistais kraštais, atidengdamas kupetą žvilgančių šviesių plaukų. Priešais mane visu šešių pėdų ir dviejų colių ūgiu stovėjo vyras, tarsi išniręs iš L. L. Byno, o gal iš Edi Bauers katalogo. Tik labai jau rimtos povyzos.

— Aš atvažiavau tiesiai iš “Holanderio ir Kauvelo”.

— Jūs — nekilnojamojo turto agentas? — kvarktelėjau.

— Ar aš pataikiau ne laiku? — paklausė jis. — Atleiskite. — Na, bent jau mandagus.

— Kodėl taip manote? — pasidomėjau. Puikiai žinojau, kad mano džinsai permirkę krauju, o medvilninis sportinis nertinis priminė Džeksono Poloko paveikslą.

— Nenorėčiau pamatyti to vargšelio, kuriam šis mūšis nenusisekė, — kalbėjo jis, apžiūrinėdamas mane. — O gal jūs užsiiminėjate raganavimu?

— Kai kas tai vadina veterinarija, — išdrožiau. — Na, tai kokie reikalai? Kodėl “Holanderis ir Kauvelas” atsiuntė jus čia tokiu vėlyvu metu?

Jis nykščiu parodė Lokių Skardžio centro kryptimi, kur buvo įsikūrusi nekilnojamojo turto kontora.

— Aš esu jūsų naujasis nuomininkas. Šią popietę pasirašiau dokumentus. Jie sakė, kad jūs viską perdavėte į patikimas jų rankas.

— Juokaujate. Jūs išsinuomojote mano trobelę?

Jau buvau ir primiršusi, kad pasiskelbiau nuomojanti trobelę. Ji yra už kokio ketvirčio mylios, giliau į mišką už klinikos. Prieš mums su Deividu įsikraustant, ja naudodavosi medžiotojai. Deividui žuvus, aš pradėjau miegoti mažame klinikos kambarėlyje. Tada daug kas pasikeitė, deja, ne į gerąją pusę.

— Taigi? Ar galiu pamatyti tą būstą? — paklausė L. L. Bynas.

— Eikite takeliu už klinikos, — pasakiau jam. — Keturios penkios minutės kelio. Verta paėjėti. Durys neužrakintos.

— Ar vadovo paslaugų nesulauksiu? — paklausė jis.

— Labai norėčiau, tik kad prieš miegą dar turiu porai viščiukų nusukti galvas ir padaryti keletą užkeikimų. Atnešiu jums žibintą...

— Turiu mašinoje, — pasakė vyriškis.

Kai žmogus pasuko per žvirgždą atgal prie džipo, dar palūkuriavau tarpduryje. Jo eisena graži. Pasitikinti, bet ne įžūli.

— Ei! — šūktelėjau jam. — Kuo *jūs* vardu?

Jis grįžtelėjo, pusę sekundėlės padvejojo.

— Kitas, — pagaliau ištarė. — Kitas Harisonas.

3 skyrius

NIEKADA NEPAMIRŠIU, kas atsitiko paskui. Tai buvo šokas man, stiprus smūgis į paširdžius, o gal net į smilkinį.

Kitas Harisonas įlindo į džipą ir — negaliu net apsakyti! — iš sidabro spalvos metalinio dėklo ištraukė medžioklinį šautuvą. Tas kalės vaikas.

Nepatikėjau savo akimis, visa oda pašiurpo.

Aš garsiai surikau, nors man tai visai nebūdinga:

— Palaukit! Ei! Jūs! Tučtuojau sustokit, misteri! Liaukitės!

Jis atsigręžė. Kaip ir anksčiau, žvilgsnis buvo ramus, šaltas.

— Ką? — paklausė.

Gal jisai man meta iššūkį? Ir išdrįsk tiktai!

— Paklausykit.

Paleistos didžiosios tinklinės durys trinktelėjo. Ryžtingai žengiau žvyruotu kiemeliu to žmogaus link. Jau jis tai nestovės mano žemėje su medžiokliniu šautuvu rankose. Nė už ką! Niekada jo ar mano gyvenime!

— Aš apsigalvojau. Nėra prasmės. Nieko nebus. Jūs negalite čia apsistoti. Jokių medžiotojų. Jokių!

Vėl nusigręžęs į džipo saloną, vyriškis uždarė pirštinių skyrelį. Užrakino. Jis manęs visiškai nesiklausė.

— Atleiskite, — pratarė, nežiūrėdamas į mane. — Mes sudarėme sutartį.

— Sutartis nutraukta! Ar negirdėjote, ką sakiau?

— Ne. Sandėris yra sandėris, — atrėžė.

Tada čiupo žibintą, kuris buvo užkištas už durelių, rausvą medžiotojo krepšį, o kita ranka pakėlė tą šlykštų šautuvą. Manęs vos neištiko šokas, viduje viskas susijaukė.

— Paklausykit.

Tačiau vyras nekreipė dėmesio, sakytum, negirdėjo nė vieno žodžio. Trinktelėjęs koja džipo dureles, jis įjungė "Durabeam" markės žibintą ir kaip niekur nieko žengė takeliu į mišką. Miškas sugėrė šviesą ir tolstančių žingsnių aidą.

Jaučiau, kaip mano ausų būgneliai plyšta nuo priplūdusio kraujo.

Tas prakeiktas medžiotojas gyvens mano name.

4 skyrius

JAU BEVEIK SUTEMO, o persekiotojai vis dar neaptiko mergytės kūno. Smelkė šaltis, jie išalko ir iš baimės pasiutusiai nervinosi. Jeigu jiems nepavyks, lauk paties blogiausio.

Jie privalėjo surasti tą mergiūkštę.

Ir berniuką — Metju.

Penki vyrai brovėsi per tankią girią, kur, jie tikėjosi, mergaitė galėjo nukristi. Ji tikrai turėjo čia būti! Jie privalėjo surasti tą egzempliorių, vadinamą Tinkerbele, Surenkamuoju Varpeliu, ir ją sunaikinti, jeigu pašauta pati dar nenusisuko sprando.

"Užmigdyk Tinkerbelę, — galvojo Hardingas Tomas, vesdamas paskui save medžiotojų būrį. Kad būtų papras-čiau, tokiais atvejais jis visada užsiliūliuodavo švelnesniais žodžiais: *"Ką nors užmigdyti. Taip, kaip daroma su gyvuliais. Tai ne mirtis, ne žudymas — tiesiog ramutėlis miegas"*.

Tomas manė žinąs, kur turėjo stačia galva nukristi mergaičiukė, bet jos ten nebuvo — nei ištiškusios ant žemės, nei pakibusios ant eglių šakų.

Nieku gyvu negali palikti jos čia, nes kūną aptiks keliaujantys ar stovyklaujantys turistai. Būtų didžiausia nelaimė.

— Tinkerbele, ar girdi mane? Gal tu susižeidei, širdele? Mes tik norime tave parsivežti namo. Ir viskas, — šaukė Tomas kiek įmanydamas meilesniu balsu. Tai nebuvo sunku: jam visada patiko Maksė ir Metju.

Tinkerbelė buvo kodinis vardas, ir jis visuomet šitaip ją vadino. Mažojo Metju kodas — *Piteris Penas*. O jisai pats buvo *dėdė Tomis*.

— Tinkerbele, kur tu? Na, pasirodyk, pasirodyk. Mes tavęs nenuskriausime, mieloji. Aš nė nepykstu ant tavęs. Čia dėdė Tomis. Gali manimi pasitikėti. Kuo gi tau pasitikėti, jei ne manimi? Ar mane girdi? Greičiau, vaikuti. Žinau, kad tu čia. Nebijok dėdės Tomo. Niekas kitas, be manęs, tau nepadės.

5 skyrius

JI LIKO GYVA. Stebuklas, stebuklas, stebuklas!

Tačiau sužeista, pašauta, tiktai nežino, ar žaizda gili. Gal nepavojinga, nes ji dar nenumirė, o ir kraujo buvo nedaug.

Maksė jau kelias valandas laikėsi įsikibusi medžio viršūnės, pasislėpusi šakų tankmėje. Bent jau tikėjosi, kad pasislėpusi. Ir stengėsi nė nekrebžtelėti. Būti negirdima ir nematoma.

Maksė drebėjo, viskas susipainiojo, pakrypo ne taip.

O, kad Metju būtų kartu. Jie suteiktų vienas kitam jėgų ir vilties. Paprastai taip būdavo. Mokykloje juos laikė neperskiriamais. Kad ir kokie buvo velniūkščiai, ponia Beata, vienintelis tikrai geras žmogus, juodu vadino "neperskiriamais dvyniais" arba "Bobsėjaus dvyniais". Mirus poniai Beatai, viskas pasibaigė. Tikrai blogai. *Štai, kaip* blogai.

Miške knibždėte knibždėjo vyrų. Blogi, patys blogiausi padarai, kokius tik galima įsivaizduoti. Jų ten mažiausiai pusė tuzino. *Persekiotojai — žudikai*. Jie kaip paklaikę ieško jos su Metju. Jie turi šautuvus ir žibintus.

Vienas iš jų — dėdė Tomas, pats pats blogiausias. Apsimetinėjo jų draugu... bet ne kas kitas, o jis *užmigdo*. Jis buvo mokytojas, mokslininkas, o dabar paprasčiausias žudikas.

"Mes tavęs nenuskriausim, brangioji", — mėgdžiojo jo balsą, suktą, nenuoširdų.

Dar gerai, kad nereikia *matyti* jų, ropojančių mišku. Ji turėjo neįtikėtinai aštrią klausą. Sugebėdavo atskirti garsus, nors jie būtų tik per tūkstantąją sekundės dalį vienas nuo kito. Tai buvo vienas iš jos pačių "kiečiausių" talentų. Maksė girdėdavo ir menkiausią tolimą uodų zirzimą, ir piktą traškučio čirškimą, ir už pusės mylios augančios drebulės lapų virpesį. Kažin, gal ir Metju kur nors netoliese? Gal irgi klausosi?

— Tinkerbele, ar mane girdi?

Taip, ji girdėjo tuos sadistus, medžiojančius ją. Girdėjo, kai jie buvo dar labai toli. Kiekvieną žingsnį, menkiausią kostelėjimą ar šniurkštelėjimą, kiekvieną prasmirdusį kvėptelėjimą, linkėdama, kad jis būtų jiems paskutinis.

Vienam prašnekus, ji atpažino beširdį, bejausmį sargą iš Mokyklos.

— Mums reikėjo pasiimti šunis.

— Reikėjo, galėjo, turėjo, — pašiepė vienas iš jų ir nusijuokė. — Ji dar vaikas. Abu vaikai. Jeigu jau negalime surasti vaiko, tai gal geriau iš karto vyniotis meškeres?

Šunys! Maksė vos neaiktelėjo. Šunys ją surastų. Jiems toks darbas sekasi geriau negu žmonėms. Šunys taip pat turi ypatingų galių. Žmonės — menkiausia rūšis. Gal dėl to jie ir elgiasi kaip patys niekingiausi žvėrys.

Vėl piktai sustaugė vėjas, primindamas jai, kaip čia šalta. Maksė stipriai apglėbė medį ir įtempė ausis, klausydamasi, kaip tolsta persekiotojai. Kol kas jie dingo.

Vargais negalais, kentėdama skausmą, ji nusliuogė iš pušies žemyn ir atsargiai nuslinko į mišką.

Tada suskato bėgti. Reikėjo susirasti pastogę virš galvos. Kol dar ne vėlu, susiieškoti Metju.

6 skyrius

JO TREJŲ METUKŲ sūnelis Maiklas mėgdavo sakyti, kad jis "iki skausmo bijo tamsos". Kitui labai patiko tas išsireiškimas.

Tada jis kvatodavo ir glebėsčiuodavo savo Sargutį. Ir dabar dar jaučia minkštas kūdikio rankutes. Vien nuo tos minties vėl pajuto pykinimą ir tuštumą, tarsi jį būtų kas išsiurbęs, išplėšęs širdį iš krūtinės.

Ir kokios tik mintys nelenda į galvą! Buvo įsitikinęs, kad tiria pačią svarbiausią bylą per visus savo darbo metus. Juk turėjo būti ne čia. Jį nuspyrė nuo to prakeikto reikalo. Net nežinia, ar ta byla dar gyva.

Ta-aip, jis "iki skausmo bijojo".

Trobelėje numetė savo kalnų reikmenis ir apragą, bet tik tam, kad viskas atrodytų kuo natūraliau, jeigu kas nors sumanytų jį sekti arba atsitiktinis smalsuolis imtų čia naršyti. Visko gali būti, net labai panašu, kad jį seks ir Frenė O'Nyl ar dar kas nors.

Trobelė kukli, ne itin erdvi, bet stebėtinai jauki ir šilta. Iš vietinio granito sumūrytas Rumfordo stiliaus židinys. Kalto alavo žibintai užėmė beveik visą jo atbrailą. Lovą dengė jaukus avikailis.

Užtraukęs naktines užuolaidas, jis greitai nusirengė. Paskui išjungė šviesas ir lindo į lovą. Po ja pastūmė šautuvą. Šautuvas reikalingas, kad galėtų apsimesti medžiotoju, bet neprošal jį turėti ir kaip atsarginę apsaugos priemonę. Jis neturėtų niekam užkliūti.

Visi mano, kad aš atostogauju Nentakete. Išbarstau paraką, stengiuosi ateiti į protą. O gal ir reikėjo ten važiuoti. Bet nenuvažiavau, ar ne? Jau antrą kartą jis pripainiojo.

Pirmas kartas buvo 1994-ųjų rugpjūčio 9 dieną.

Užmerkė akis, bet nemiegojo. Jis laukė.

Kietai suspaudęs vokus, prisiminė privatų pokalbį su FTB direktoriaus pavaduotoju. Jam pavyko išpešti tą susitikimą, apeinant savo viršininką.

Atmintyje atgijo svarbiausios, tarsi vakar įvykusio pokalbio nuotrupos.

Direktoriaus pavaduotojo veido išraiška buvo tokia įžūli, tarsi jis būtų pati svarbiausia persona ir negalėtų patikėti, jog tenka gaišti laiką dėl kažkokio agento.

— Aš kalbėsiu, o jūs klausysitės, agente Brenanai.

— Taip gali nukentėti susitikimo tikslas, — pasakė Tomas.

— Tik todėl, kad jūs to susitikimo tikslo nesuprantate.

— Ne, sere, manau, kad nesuprantu.

— Dėl jūsų asmeninės tragedijos stengiamės sumažinti jums krūvį. Keliate mums rūpesčių, darosi beveik neįmanoma. Klausykitės, ir labai atidžiai. Meskite tuos savo beprotiškus užmojus. Šiandien pat baikite tą raganų medžioklę. Arba tą dingusių gydytojų bylą baigiate, arba mes jus atleidžiame. Supratote?

Kitas gulėjo tamsoje ir tiksliai prisiminė direktoriaus pavaduotojo žodžius bei jų prasmę. O taip, jis suprato.

Todėl jis ir yra čia, Kolorade. Aišku, jog pasirinko. Sąžinę paaukojo karjerai.

Jis — žlugęs žmogus.

7 skyrius

JAU BUVO KETVIRTIS PO VIENUOLIKTOS, vėlyva naktis, kai Kitas nubloškė avikailio antklodę ir išlipo iš lovos.

Greitai apsirengė tamsoje. Ant savo šimto aštuoniasdešimties svarų kūno užsitempė juodus teniso marškinėlius ir juodas šiltas kelnes. Juodą beisbolo kepurę — “Converse”, Lario Berdo markė. *Jo paties* markė nuo to laiko, kai dar tik dešimties metų berniūkštis lakstė pietų Bostono keliais ir aikštėmis.

Lauke švietė pilnatis. Pro langus įdėmiai, iš kairės į dešinę apžvelgė pušyną. Žvalgėsi tol, kol neliko abejonių, jog ten niekas nekiurkso ir nelaukia, kol jis pasirodys.

Pravėręs trobelės duris, išslinko į aidžią, šaltą naktį. Pats sau šiek tiek priminė Malderį iš “X failų”. Ne, jis iš tikrųjų jautėsi esąs Malderis, o Malderis — pusantro kieto riešutėlio!

Kitas Harisonas leidosi per mišką gyvūnų ligoninės link tuo pačiu vingiuotu takeliu. Jis žinojo, kad Frensė O’Nyl ten turi kambarį, kad po savo vyro Deivido mirties gyvena klinikoje. Žinojo ir apie patį daktarą Deividą Mekiną. Tiesą pasakius, apie Deividą daugiau negu apie jo žmoną. Aštuntajame dešimtmetyje Deividas Mekinas studijavo embriologiją Medicinos universitete. Vėliau dirbo San Franciske. Apie daktarą Mekiną Kitas turėjo prisirašęs kokį tuziną lapų.

Kažkiek žinių turi surinkęs ir apie Frenę. Atliko nedidelį namų darbelį. Fort Kolinso Kolorado valstijos universitetinėje ligoninėje įgijusi veterinarijos mokslų daktaro laipsnį. Kolorado valstijos universitetas buvo ir Nacionalinis laukinės gyvūnijos biologijos centras, kuriame ji taip pat įgijo mokslinį laipsnį iš laukinės gyvūnijos srities. Mokykla ypač garsi gerais chirurgais. Moteris įkūrė vietinę "paramos pamestiems kambariniams gyvūnėliams grupę". Iki vyro žūties jos veterinarinė praktika klestėjo. Ji buvo ir šeimos maitintoja.

Prie gyvūnų ligoninės atsidūrė greičiau nei per tris minutes. "Ligonių užeiga", kaip ji pati vadino. Nuo čia ir reikės pradėti.

Priekinėje verandoje plieskė lempa, o pro vieną langą skverbėsi gelsva šviesa. Prie kito lango sargavo beuodegė katė, kuri, pamačiusi svečią, įtariai pavartė veizolus, bet nepajudino nė ūselio.

Jis stabtelėjo atsipūsti, o gal leisti aprimti širdžiai po tokios skubos. Apsidairė, ar dar kas nors nesišlaisto aplinkui.

Jam teks panaršyti tą gyvūnėlių ligoninę, bet turbūt ne šiandien. Prislinko dar arčiau ir pasislėpė už dviejų greta augančių išlakių pušų. Dabar nuo vieno ryškiai apšviesto lango jį teskyrė gal tik dešimt pėdų.

Staiga šastelėjo atgal.

Jėzau! Jį taip išgąsdino, jog net blusos apmirė.

Frenė O'Nyl stovėjo tiesiai priešais langą, apgaubta švelnios šviesos. Nuogutėlė, lyg ką tik gimusi. Jis kvėptelėjo gryno oro. Šito tai jau mažiausiai tikėjosi. Dūrė kaip pirštu į akį.

Ačiū Dievui, ji jo nepamatė. Gauruotu baltu rankšluosčiu kuo rūpestingiausiai sausino savo ilgus rudus plaukus. Gražūs plaukai. Visa graži, faktas.

Ji buvo daug patrauklesnė negu pasirodė iš pradžių. Labai gražios, labai gyvos akys. Liekna, puikios formos. Rimtai, graži figūra, jokių abejonių. Moteris spinduliavo sveikata. Kiek prisimena iš užrašų, jai trisdešimt treji. Frenės vyras daktaras Deividas Mekinas mirė trisdešimt aštuonerių. Buvo nužudytas.

Kitas apsisuko. Ji dar nemiega, taigi šiąnakt po namą panaršyti nepavyks. Jis nesiruošia iš pasalų vėpsoti į nuogą daktarę O'Nyl, stovėdamas už jos miegamojo lango. Tarsi koks iškrypėlis. Koks jis yra, toks, bet būti sumautu suskiu — tai jau ne.

Tad nupėdino atgal į trobelę, nusinešdamas mintyse Frenės O'Nyl atvaizdą. Dievaž, ji *įsmigo* jam į regos nervą. Pastebėjo ypatingą moters akių spindesį, leidžiantį įtarti ją turint humoro jausmą, nepastebėtą per pirmąjį susitikimą. Ji kur kas gražesnė, negu jis tikėjosi.

Ir gali būti žudikė.

8 skyrius

PAGALIAU antradienio rytas.

Enė Haton laukė jo kaip ant adatų, bet dabar ji jautėsi puikiai, keistai atsipalaidavusi ir pasiruošusi.

Tiesą sakant, kiekvieną sykį lankydamasi Boulderio bendruomenės ligoninės *in vitro* klinikoje, Enė Haton čia rasdavo ypatingą komfortą, puikų aptarnavimą. Klinikos personalas numatęs tiesiog viską, kas galėtų turėti neigiamos ar teigiamos įtakos būsimoms mamytėms. Aukščiausia klasė, ji džiaugėsi čia patekusi.

Prašmatnaus laukiamojo sienos nudažytos šilta geltona spalva su spindinčia balta apdaila. Gėlės visada lyg ką tik nuskintos. Pilna žurnalų moterims, dargi šviežiausi leidiniai: "Mirabela", "HD", "Miestas ir kaimas", "Tėvai", "Vaikas".

Vyresniojo personalo specialistai buvo nuostabūs, ypač jos gydytojas Džonas Braunhilas. Daktaras B. dabar ją kamantinėjo visko, kas būtina žinoti apie moters, kuri aštuntą mėnesį nėščia, savijautą. Jis taip domėjosi, kaip ji jaučiasi! Ar neužeina Brakstono Hiko kontrakcijos, o gal pastebėjo dar ką nors neįprasta?

— Ne, viskas kuo puikiausia, pabelskim į medį, — pasakė Enė. Ji šypsojosi dėl visa ko tikra, atspindėdama tą patį pasitikėjimą, kurį skleidė jos gydytojas ir kiti darbuotojai.

Daktaras B. taip pat nusišypsojo. Ne per plačiausiai, ne įsiteikdamas, o tiesiog tiek, kiek priklauso.

— Nuostabu. Dabar greitai padarykime keletą tyrimų, kad dar suspėtumėte pamatyti “Rožės” serialą.

Enė žinojo, jog nepaisant palyginti puikios savijautos, ji priskiriama prie rizikingų pacienčių. Daktaras Braunhilas diagnozavo placentos nepakankamumą. Per šį vizitą daktaras Braunhilas ir jo seselė Džilė turėjo nustatyti streso, kurį vaisius patiria esant spazmams, intensyvumą. Tam jie turėjo panaudoti vaisiaus širdies veiklos monitorių. Dėl to testo ji šiek tiek nervinosi, bet stengėsi prisiderinti prie gydytojo ir seselės optimizmo.

Džilė išspaudė ant Enės pilvo elektrai laidžios želė. Enė pastebėjo, jog želė buvo specialiai pašildyta. Čia viskuo pasirūpinama. Paskui Džilė uždėjo dvi plačias plastikines juostas aplink jos pilvą. *Labai* švelniai.

— Ar jums patogu? Gal reikia dar ko nors? — paklausė daktaras Braunhilas.

— Viskas puiku, gerai. Želė šilta, kaip tik.

Viskas įvyko taip netikėtai, lyg kokiame košmariškame sapne.

— Kūdikio pulsas krenta, — šaižiai nuskambėjo gydytojo balsas, — šimtas, devyniasdešimt septyni, devyniasdešimt penki. — Jis atsigręžė į Džilę. — Turime operuoti, nedelsdami. Laikykitės, Ene. Būkite tvirta.

Nepaisant įtemptos, kritinės situacijos, viskas vyko labai greitai ir kvalifikuotai. Vaizdas prieš Enės akis išskydo, ir ji užmigo.

Nepraėjus nei keturiasdešimčiai minučių, greičiau negu tikėtasi, daktaras Džonas Braunhilas pats asmeniškai atnešė naujagimį į neišnešiotų kūdikių inkubatorių. Nors pagal gimdymo palatoje atliktus Apgaro testus berniuko būklė buvo puiki, vis viena imamasi visų atsargumo priemonių.

Į kūdikio kvėpuojamąją gerklę buvo įvestas sterilus vamzdelis, ant mažytės galvutės uždėtas slėgiminis gaubtas. Taip pasirūpinta, kad į nevisiškai susiformavusių plaučių alveoles nuolat patektų žemo slėgio deguonis.

Kraujo analizė atliekama per plastikinį zondą, kuris buvo įvestas į bambutę.

Ant naujagimio odos pritvirtintas elektroninis termometras.

Pro nosytę įvedė skrandžio zondą. Per jį kūdikis buvo maitinamas motinos pienu, tiesiog apsidraudžiant, jeigu mažylis nesugebėtų čiulpti.

Naujagimių intensyviosios terapijos specialistas nesitraukė nuo vertingojo Enės Haton berniuko, viską tikrindamas ir viskuo pasirūpindamas.

— Jis jaučiasi gerai. Pui-ku. Berniukas sveikas, Džonai, — pasakė gydytojui vienas iš specialistų. — Tarp kitko, galvutė keturiasdešimt vieno centimetro. Galva didžiulė.

— Taip ir turi būti.

Pagaliau Džonas Braunhilas išėjo iš inkubatoriaus ir užlipo dviem aukštais aukščiau, kur po cezario pjūvio jau budo Enė Haton.

Dvidešimt ketverių metų motina atrodė kur kas prasčiau negu jos sūnelis. Pelenų spalvos plaukai permirkę prakaitu, garbanos sulipusios. Akys tuščios, negyvos. Būtent taip ir atrodoma po netikėto cezario pjūvio.

Daktaras Braunhilas iš karto priėjo prie jos lovos. Jis žemai pasilenkė ir prašneko įprastiniu švelniu, įtikinančiu balsu. Netgi paėmė ją už rankos.

— Ene, man labai gaila. Mums nepavyko jo išgelbėti, — šnabždėjo jis. — Jūsų mažylį mes praradome.

9 skyrius

PRAĖJUS KELIOMS VALANDOMS nuo Hatonų kūdikio gimimo Boulderio klinikoje, jis buvo atvežtas į Mokyklą. Grupė asmenų, kurių apranga priminė kosmonautų kostiumus, išskubėjo sutikti greitosios pagalbos automobilio, atvykusio iš Boulderio bendruomenės ligoninės. Jie nedelsdami įnešė kūdikį į vidų. Visi buvo sujudę, aplinkui triumfuojantys ir net džiūgaujantys veidai.

Vyriausiasis Mokyklos gydytojas dalyvavo kūdikio apžiūroje, nuodugniai viską stebėdamas, vadovaudamas, retsykiais paaiškindamas.

Pamatuotas širdies susitraukimų skaičius per minutę, kvėpavimas, odos spalva, raumenų tonusas, refleksų reakcija. Mažasis Hatonas idealiai surinko 10 balų.

Buvo patikrintas berniuko ūgis ir svoris. Atlikti testai dėl galimų širdies ūžesių, širdies prisipildymo, akių voko kremzlės kraujavimo, geltligės, belytiškumo, klubų displazijos, raktikaulio lūžių, odos dėmėtumo.

Ant dešiniosios šlaunies buvo apgamas, mažytis apgamėlis. Tai įregistruota kaip “defektas”.

Dauguma tyrimų susiję su berniuko bendrąja ir smulkiąja motorine koordinacija bei jo gebėjimu orientuotis aplinkoje. Kol buvo atliekami visi šie tyrimai, vyriausiasis gydytojas neišėjo iš laboratorijos ir komentavo rezultatus.

— Galvos perimetras — keturiasdešimt vienas centimetras. Tokią galvą paprastai turi keturių mėnesių amžiaus kūdikiai. Aišku, tai viena iš priežasčių, kodėl reikėjo cezario pjūvio. Be to, širdis didesnė, tarp kitko, ir veiksmingesnė. Širdies ritmas — mažiau šimto. Tai paprasčiausiai nuostabu. Tai bent mažasis čempionas!

— Stebėkite mažąjį Hatoną. Tai svarbiausia. Tai visos šios dramos pagrindų pagrindas. Jis klausosi mūsų ir *kreipia dėmesį*. Ar pastebite? Pažiūrėkite į jo akis. Naujagimiai nefiksuoja dėmesio ir neseka aplinkos — niekada. O šis juk vedžioja akimis nuo vieno prie kito, mus stebi. Ar suprantate, ką tai reiškia? Kūdikiai niekada neprisimena objektų, jiems dingus. O šis prisimena. Jis kuo aiškiausiai mus stebi. Pažiūrėkite į jo akutes. Jis jau turi atmintį. Tikras *superberniukas*!

10 skyrius

PABUDAU dusdama nuo tylios raudos, susapnavusi baisų, slegiantį sapną apie savo vyrą Deividą. Pastaruoju metu šitaip prasidėdavo vos ne kiekvienas rytas.

Man nepaprastai trūko Deivido, ilgesys nė kiek nesumažėjo ir tebedegino nuo tos nakties, kai prieš pusantrų metų kažkoks nevisprotis jį nušovė nuošalioje automobilių stovėjimo aikštelėje Boulderyje.

Iki pat jo mirties mudu su Deividu buvome neperskiriami. Mes išmaišėme slidėmis visą Koloradą ir visas kitas Vakarinės dalies vietas. Sekmadienius leisdavome Pueblo migruojančiųjų gyvūnų gydymo klinikoje. Perskaitėme tiek knygų, jog jos būtų netilpusios abiejuose mūsų namukuose, ir jie būtų virtę viešąja biblioteka. Draugų turėjome tiek daug, jog kartais nesumodavome, kur juos padėti. Mes džiaugėmės kiekviena minute ir ją su kaupu išgyvenome.

Manoji stambių ir smulkesniųjų gyvūnų gydymo praktika klestėjo. Nuo pat ankstyvo ryto lankydavausi fermose ir rančose, gydydama žirgus ir kitus stambius galvijus. Į "Ligonių užeigą" žmonės suveždavo savo smulkesnius naminius gyvūnus iš visos apygardos. Už nemenkus nuopelnus "Denver Post" mane pavadino "Veterinare 90".

Dabar viskas kitaip — mano gyvenimo kreivė negrįžtamai pakrypo kita linkme. Nė vieną akimirką neapleidžia mintys apie Deivido nužudymą. Aš nedaviau ramybės Boulderio policijai, kol tie pagaliau paprašė daugiau nesirodyti ir nekvaršinti jiems galvų. Nors žmonės mane ir kviesdavosi į pagalbą, retai kada lankydavausi jų namuose.

Aš išlipau iš lovos. Užsimečiau savo senąjį, ištikimąjį mėlynais langais chalatą ir įsispyriau į šlepetes, gautas dovanų per Kalėdas: du sumanūs vaikučiai atsidėkojo už tai, kad padariau keletą siūlių jų šunyčiui, kurį buvo apdraskęs kojotas.

Šlepetės vaizdavo spanielių galvas. Naivokos akutės, kyšantys rausvi liežuvėliai, nulėpusios ausys, na, viskas, kaip ir turi būti.

Įsijungiau magnetofoną. Kimaus Fionos Epl balso nesumaišysi su jokiu kitu — aštuoniolikmetė, o kokia patrakėlė. Tinka į primadonas.

Pravėrusi "pagrindinio apartamento" duris, įėjau į laboratoriją. Mane pasveikino mėgstamiausias plakatas, skirtas šiam mėnesiui: "*Lapių medžioklė — kažkas neapsakoma, kai vaikomasi tai, kas nevalgoma.* — Oskaras Vaildas"

Pirmiausia tai, kas svarbiausia, taigi užkaičiau kavinuką su riešutine vaniline kava. Kai kava pradėjo burbuliuoti pro filtrą, aš apėjau savo pacientus.

Frene O'Nyl, tai tavo gyvenimas.

Palatoje Nr. 1, 12x12 pėdų kambaryje, buvo vandens kriauklė, langas ir dvi eilės švarių, tvarkingų narvelių. Apatinę eilę užėmė trys gyventojai: du šunys ir vieno iš jų kaimynas — paprastutis leghornų veislės viščiukas.

Vienas šunelis, eilinis pudelis, vėl išsitraukęs kateterį, nors ir uždėjau jam antkaklį. Išbariau jį visais šešiolika prancūziškų žodžių, kuriuos mokėjau, kad mane suprastų. Paskui vėl įstačiau vamzdelį į vietą. Pataršiau šunelio kuodą ir jam atleidau. *Je t'aime,* — pasakiau.

Palata Nr. 2 — maža palatos Nr. 1 kopija, bet joje nėra nė vieno lango į pasaulį. Šiame kambaryje narveliai skiriami mano "egzotiškiesiems" padarėliams: triušeliui, sergančiam plaučių uždegimu ir vargu ar pagysiančiam, ir žiurkėnui, kurį gavau UPS greituoju paštu be jokio prierašo.

Dar buvo gulbinas Frenkas, kurį mano sesuo Kerolė ištraukė iš tvenkinio, esančio šalia bėgimo tako. Kerolė mano, jog ji yra laukinių gyvūnų šv. Teresė. Šiuo metu mano sesuo su savo dukromis stovyklauja viename nacionaliniame parke. Vos neišvažiavau kartu su ja.

Kava paruošta. Prisipyliau puoduką, įdėjau cukraus, supyliau visą pieną. *Mmm, mmm, kaip gera...*

Aplink kulnus pradėjo suktis Pipas. Tai Džeko Raselo terjeras, vargšas mažylis, atsidūręs čia kaip paklydėlis, bet, ko gero, yra pamestinukas. Žinodamas, kad mėgstu, jis pasistaipė ant užpakalinių kojyčių. Pakštelėjusi jam į nosytę, išpyliau iš indelio grūdus ir subėriau paskutiniuosius "Rice Chex".

— Nori?

— Vuf!

— Malonu girdėti.

Grįžusi į kambarį, išėjau į verandą. Ir išvydau tą šėtono juodumo džipą. To pasipūtėlio. L. L. Byno. Kažkokio Kito. Mano kieme vėl medžiotojas. Kitas stovėjo šalia džipo, užsimetęs ant peties šautuvą.

Akis užkliuvo už kapoto, ant kurio dunksojo kažkoks suglebęs daiktas.

O Dieve, ne! Jis jau kažką nušovė! Mano žemėje užmušė žvėrį. Velnio išpera! Tas mėšlas!

Aplinkiniuose miškuose mačiau daugybę griaučių ir nudvėsusių žvėrių, bet čia — mano žemė, mano privati nuosavybė, ir ją laikau prieglobsčiu nuo išprotėjusio pasaulio.

— Ei, jūs! — šūktelėjau. — Ei! Ei, klausykit!

Įpykusi ir įsižeidusi nulėkiau per verandą, bet, vos ją įpusėjusi, pamačiau, kaip jis paėjo į šalį ir atidarė džipo dureles. Tik tada supratau, kad tas daiktas ant kapoto negali būti žvėris, nes visai nepanaši spalva.

Čia kaštoninė. Labiau panašu į kelioninį krepšį.

Išgirdęs mano balsą, jis atsigręžė. Lyg ir pamojo man, nusišiepė ta savo šypsena, prieš kurią negali atsispirti. Sviedžiau į atvykėlį tokį įniršiu degantį žvilgsnį, jog turėjo užsiliepsnoti vietoje ir sudegti iki pašaknų.

— Labas rytas, — šūktelėjo jis. — Dieve, čia taip gražu. Tikras rojus, ar ne?

Susisiautusi chalatą, pasilenkiau pasiimti "gedulingojo" laikraščio — taip vadinau "The Post", nes jame randi vien tik blogas naujienas.

Tada pasukau savo spanieliukus atgal ir nudrožiau į vidų.

11 skyrius

SLAPTUMUI iškilo grėsmė.

Tą popietę oras Boulderyje buvo labai šiltas ir tvankus, bet tik ne po aukštomis, didingomis eglėmis, juosiančiomis erdvų ir tvarkingą vidinį daktaro Frensio Makdono namo kiemą. Tuo labiau ne ribuliuojančiame dvidešimt penkių jardų baseine. Jame visuomet išsilaikydavo septyniasdešimt du laipsniai pagal Farenheitą.

Aplinkui baseiną vienur stovi raityti balto metalo baldai, kitur didelės patogios otomanės ar minkštasuolis, uždengtas gėlėta medžiaga. Baseino aplinką gyvino vienmečių gėlių vazonai ir kanva dengti skėčiai nuo saulės.

Frenkas Makdonas vikriai suko ratus vandenyje. Jis pats stebėdavosi, kad net po dvidešimties metų nuo koledžo laikų, kai buvo "Pac-10" plaukikas Kalifornijos Berklėjaus komandoje, vis dar mėgo plaukioti pagal chronometrą.

Daktaras Makdonas dievino savo namus Boulderio pašonėje. Iš jo didžiulio, rančos tipo namo atsiveria užburiantis miesto vaizdas ir į rytus nusidriekiančios lygumos. Jis gėrėjosi gaiviu oru ir ypatinga dangaus žydryne. Buvo nuvažiavęs net į Nacionalinį atmosferos tyrimų centrą pasidomėti, kodėl tas dangus čia toks žydras. Jis paliko San Franciską prieš šešerius metus ir niekada to nesigailėjo.

Ir ypač tokią dieną kaip šiandien, kai visai čia pat stūkso Flatirono kalnai, o nepraėjus nė valandai iš darbo grįš žmona Barbara.

Gal reikėtų jiedviem su Barbara pasikepti lauke juodųjų ešerių, atkimšti "Zinfandel" butelį, o gal ir Solius pasikviesti. Gal dar pavyktų Frenę O'Nyl ištempti iš tos jos gyvulėlių "užeigos" Lokių Skardyje? Frenė irgi neprasta koledžo laikų patrakėlė. Frenkas Makdonas mėgaudavosi jos draugija. Bet po Deivido mirties ėmė dėl jos nerimauti.

Frenkas Makdonas plačiai užsimojo, bet ranka pakibo ore. Jis liovėsi plaukęs, nors ir planavo, baigdamas devyniasdešimt pirmąjį ratą šią popietę, pasiekti pietinį baseino kraštą. Aikštelėje lyg kas šmėkštelėjo. Šalia Vėberio grilio.

Čia dar kažkas yra.

Ir ne vienas, o keli. Jį persmelkė baimė. Kas čia, po šimts velnių, darosi?

Frenkas Makdonas iškišo virš vandens galvą ir nusitraukė apsauginius "Speedo" akinius. Jo linkui skubėjo keturi vyrai, apsirengę kasdieniniais drabužiais: džinsais, chaki spalvos kelnėmis, sportiniais marškinėliais.

— Kuo galiu padėti, vaikinai? — šūktelėjo gydytojas. Tokia jau jo prigimtis: elgtis su visais maloniai, mandagiai ir paslaugiai, apie kitus galvoti tik gerai.

Vyrai neatsiliepė. *Pasiutusiai keista. Net ima nervinti.* Jie artinosi prie jo. Jau ėmė bėgti!

Aikštelėje apvirto stalas. Žvakės sulūžo, laikraščiai ir žurnalai paskleisti ant žemės.

— Ei! *Ei!* — šeimininkas negalėjo patikėti tuo, kas vyksta prieš jo akis.

Visi keturi įšoko į sekliąją baseino pusę, kur stovėjo Frenkas Makdonas.

— Kas čia, po perkūnais? — Makdonas jau rimtai šaukė ant įsiveržėlių. Dabar jį kaustė ne tik nerimas, bet ir baimė.

Jie metėsi ant jo tarsi pasiutę šunys. Sugriebę už rankų ir kojų, ėmė jas sukti. Trakštelėjo laužiamas kairysis riešas, nusmelkdamas pragarišku skausmu. Pats būdamas pakankamai stiprus, nesuabejojo jų jėga. Užpuolikai jį įveikė kaip devyniasdešimt svarų sveriantį snarglių.

— Ei! Ei! — suriko vėl, kai į nosį pateko vandens. Jie užvertė jo galvą taip, kad akys įsirėmė tiesiai į begalinę dangaus žydrynę.

Tada pamurkdė jo galvą po vandeniu. Jis dar bandė skubiai įkvėpti, bet užspringo chloruotu vandeniu.

Jie laikė jį panardinę, neleisdami pakrutėti. Kojas ir rankas gniaužė galingos replės. Jį skandina. O Dieve, jis visiškai nieko nebesupranta.

Dar pabandė ištrūkti.

Pamėgino išsilaisvinti.

Bandė nusiraminti.

Frenkas Makdonas išgirdo, kaip trakštelėjo jo kaklas. Jis *negalėjo* grumtis su jais. Ir pajuto, kaip silpsta, nyksta jėgos.

Per raibuliuojančio skaidraus vandens užtvarą jis regėjo virš savęs peršlapusias figūras. Žiūrėjo plačiai pražiota burna. Vanduo nugurgėjo jo gerkle ir užplūdo plaučius. Rodės, jog kažkas tuoj sprogs krūtinėje, bet dabar jis to tik ir tetroško. Kad tik liautųsi tas baisus spaudimas ir skausmas...

Paskutinę akimirką daktaro Frenko Makdono sąmonė nušvito. Tiesa buvo tokia pat akivaizdi, kaip ir aiškiai artėjanti mirtis.

Viskas dėl Tinkerbelės ir Piterio Peno.

Jie dingo per jo budėjimą.

12 skyrius

NUO LOKIŲ SKARDŽIO iki Boulderio gal tik keturiasdešimt minučių kelio, jeigu spausi pedalą iki galo, jeigu skriesi.

Nors ir kaip valdžiausi, protingai, ramiai važiuoti nepavyko. Ir pati kelionė, ir vakaras atrodė vaiduokliški.

Prieš akis stovėjo toks Frenkas Makdonas, kokį matydavau visus tuos šešerius metus — besišypsantis, kupinas gyvenimo džiaugsmo. Pastaruoju metu nedažnai išlįsdavau iš Skardžio. Turiu galvoje tas praėjusias 493 dienas. Dabar *privalėjau* apsilankyti Boulderyje.

Frenkas Makdonas mirė. Jo žmona Barba verkdama pranešė telefonu. Negalėjau patikėti. Negalėjau apsiginti nuo skausmingų, grėsmingų ir baisių minčių.

Pirma Deividas, dabar Frenkas. Taip negali būti!

Bandžiau prisiskambinti savo geriausiai draugei Džilijanai, kuri dirbo Boulderio bendruomenės ligoninėje. Autoatsakiklyje palikau žinutę, maniau, supras.

Tada paskambinau į kempingą seseriai Kerolei, kur ji su savo abiem dukromis poilsiavo. Dabar man jos labai trūko.

Dar nespėjus pasiekti Frenko ir Barbos Makdonų rančos Boulderyje, išgirdau klaikiai kaukiančias policijos sirenas. Jie gyveno visai šalia Boulderio bendruomenės ligoninės, ir tai labai protinga, nes abu ten dirbo: Barba — chirurginio skyriaus seselė, o Frenkas — vyriausiasis pediatras.

Frenkas *buvo* pediatras. Gerasis Dieve, Frenko nebėra. Mano draugo, Deivido draugo. Kaip tai galėjo atsitikti?

Ausyse pulsavo vien tik Boulderio policijos sirenų viaukséjimas, toks klaikus, toks nuveriantis širdį, tarsi skirtas man.

Vien tiktai jų garsas atgaivino tvilkinančius prisiminimus. Kiek mėnesių nedaviau ramybės Boulderio policijai, reikalaudama ištirti Deivido nužudymą. Dėl Dievo, aš ir pati bandžiau išsiaiškinti. Kamantinėjau automobilių stovėjimo aikštelės valytojus, gydytojus, kurie tą naktį vėlai išvažiavo iš aikštelės.

Dabar viskas, kiekviena detalė, susijusi su Deivido nužudymu, vėl atgijo manyje. Negaliu ištverti.

13 skyrius

— AŠ — DAKTARĖ O'NYL, — pasakiau, braudamasi pro aukštą, apkūnų Boulderio policininką, įsitvirtinusį pažįstamoje baltutėje verandoje. — Aš esu Barbos ir Frenko draugė. Ji man skambino.

— Taip, ponia. Ji viduje. Galite įeiti, — jis kilstelėjo savo kepurę su snapeliu.

Beveik nepastebėjau nei plačiai išsidriekusio rančos namo, nei Frenko numylėto gėlyno, pritaikyto augti sausringomis sąlygomis. Čia nebuvo vešlių žalių vejų: visas plotas nusėtas šimtais mažų spalvingų augalų. Frenkas viską darė planingai, parinkdamas augalų rūšis, sugebančias išlaikyti drėgmę. Toks jau jis buvo. Visada rūpinosi kitais, visada žiūrėdavo tolyn į ateitį.

Buvau sustingusi, pusiau apmirusi. Deividui dirbant ligoninėje, Makdonai buvo artimiausi mūsų draugai. Kai Deividą nušovė, jiedu atskubėjo pas mane. Barba su Kerole ir mano drauge Džilijana Peris pasiliko per naktį su manimi. Dabar aš Boulderyje. Įvykiai kartojasi.

Man beskubant laiptais, pro paradines duris išlėkė moteris. Bet ne Barba Makdon.

— Dieve, Džilijana, — sušnabždėjau aš.

Džilijana — geriausia mano draugė. Mes puolėme viena kitai į glėbį. Verkėme apsikabinusios, bandydamos suprasti įvykusią tragediją. Džiaugiausi, kad ji čia.

— Kaip jis galėjo paskęsti? — sumurmėjau.

— Dieve, Frene, nesuprantu, kaip tai atsitiko. Frenkas nusilaužė sprandą. Turbūt jis nėrė seklumoje. Kaip tu laikaisi? Aišku, kad prastai. Kaip ir vargšė Barba. Kaip blogai, kaip baisu!

Aš verkiau ant jos peties. Ji — ant mano.

Džilijana — gydytoja, mokslininkė, atliekanti tiriamąjį darbą Boulderio bendruomenės ligoninėje. Talentingas žmogus. Ji nuostabi, "kryptinga" maištautoja, visada aršiai kaunasi su ligoninės biurokratais, administracijos šakalais. Ji irgi našlė, turi mažą sūnelį Maiklą, kurį tiesiog dievinu.

Džilijana vilkėjo ligoninės drabužiais, ant laboratorijos chalato atlapo tebebuvo prisegta vardinė kortelė. Ji atskubėjo tiesiai iš darbo. Jos dar laukia ilga ir sunki diena. Visų mūsų laukia.

— Turiu pamatyti Barbą, — pasakiau Džilijanai. — Kur ji, Džile?

— Einam. Nuvesiu. Kabinkis į mane. Prilaikysiu.

Mes su Džilijana įėjome į taip gerai pažįstamą namą, kuris dabar buvo neįprastai tamsus, tylus, niūrus. Barbą radome virtuvėje kartu su kita artima drauge Džilda Haranza. Džilda dirba ligoninėje vaikų ligų sesele. Ji — viena iš mūsų grupės.

— Barba, kaip gaila. Man taip gaila, — šnabždėjau. Tokiais atvejais visada pritrūksta tinkamų žodžių.

Mudvi stipriai apsikabinome.

— Nesupratau, kai žuvo Deividas. Ak, Frene, tada nesupratau, — Barba raudojo ant mano krūtinės. — Turėjau labiau tave atjausti.

— Tu labai atjautei. Aš tave myliu. Labai labai. — Aš sakiau tiesą, todėl buvo taip skaudu. Barbos netektis buvo ir mano netektis.

Paskui mes visos glebėsčiavome ir raminome viena kitą. Rodės, tik vakar mūsų vyrai buvo šalia, kepėme kepsnius, dūkome baseine, dalyvavome labdaros koncertuose arba ištisas valandas tiesiog plepėdavome.

Barba atsitraukė ir atplėšė spintelės virš kriauklės dureles. Ji išėmė butelį "Crown Royal". Atkimšusi viskį, pripylė keturias didžiules taures.

Nukreipiau žvilgsnį pro virtuvės langą. Vidiniame kieme, prie baseino, būriavosi keletas žmonių iš Boulderio bendruomenės ligoninės. Čia buvo ir Ričas Poletas, vyriausiasis Boulderio advokatas. Jis buvo geras Frenko draugas, jiedu kartu meškeriodavo "su muselėmis".

Ten stovėjo ir Henrikas Kroneris, ligoninės prezidentas, draugams tiesiog *Rikas*. Henrikas buvo elitinis snobas, manantis, kad siauras jo požiūris į gyvenimą išskiria jį iš kitų, deja, nesuprasdamas, jog būtent todėl jis tiesiog eilinis. Ką jau ką, bet Henriką čia matyti keista, bet Makdonų namas buvo prie pat ligoninės. Be to, Frenką visi mylėjo.

Žaibiškas, skausmingas prisiminimas nudiegė širdį. Prieš keletą metų aš su Deividu ir Frenkas su Barbara plaukėme plaustais. Paskui maudėmės suradę ramesnę vietelę. Vandenyje Frenkas jautėsi it ūdra. Tiesiog matau, kokie galingi jo mostai, plaukiant laisvu stiliumi.

Kaip jis galėjo žūti baseine?

Kodėl Frenkas ir Deividas žuvo?

Aš siurbčiojau gaivų viskį ir niekaip nesugebėjau rasti atsakymo. Jaučiausi lyg vilkutis, kuris sukasi, sukasi ir niekaip nesustoja. Išgėriau kitą taurę, paskui dar vieną, kol viskis visai mane nuskausmino.

Džilijana dėl manęs buvo susirūpinusi taip pat, kaip ir dėl Barbaros. Ji taip elgėsi nuo pat Deivido mirties, ypač nuo to laiko, kai pradėjau varstyti duris dėl žmogžudystės tyrimo. Tarsi būčiau jos įdukra. Ji man primena Emą Tompson — griežtą, bet jautrią, rūpestingą ir juokingą.

— Eime šį vakarą pas mane. Prašau, Frene, — kalbėjo ji, nutaisiusi verksmingą veidą. — Užkursiu židinį. Kalbėsimės iki išgriūsime.

— To tai jau netektų ilgai laukti. Negaliu, Džile, — pasakiau, purtydama galvą. — Iš ryto atves sužeistą kolį. "Ligonių užeiga" jau perpildyta.

Džilijana pavartė akis, bet tuoj pat nusišypsojo.

— Tai tuomet šį savaitgalį. Be jokių kalbų. Turėsi ateiti.

— Prisistatysiu. Pažadu.

Padėjau paguldyti Barbarą. Atsisveikindama pabučiavau Džilijaną su Džilda ir išvažiavau namo.

14 skyrius

MELSVAI PILKŠVŲ ŪKANŲ sūkuriuose svetingai šmėstelėjo pažįstamas ženklas: KITAS POSŪKIS — LOKIŲ SKARDIS. Parodžiau posūkį į dešinę ir išsukau iš pagrindinio kelio, iš karto pajusdama įprastinį krestelėjimą.

Kelio zigzagas nuvedė į "Fourth of July Mine & Run". Tai siauras dviejų juostų kelias, neriantis per miškus kokias penkias su puse nepažymėtų mylių ir įsiremiantis į Lokių Skardį. Skardis — pravažiuojamas miestelis. Jame yra dujų kolonėlė, "Bistro", vaizdo aparatūros parduotuvė ir aš. Mes visi užsidarome dar prieš sutemstant. Yra toks vietinių gyventojų posakis: "Gali džiaugtis, jei suspėjai pamatyti Lokių Skardį užpakalinio vaizdo veidrodėlyje, bet nesnausk!"

Troškau kuo greičiau parsirasti namo. Panirti į palaimingą miegą ir viską pamiršti. Jaučiausi kaip nesava. Ir per daug išgėrusi. Per visą mišką tamsus, neapšviestas kelias nardė tarp kylančių uolų atodangų. Pagaliau medžių tankmė ėmė nenoriai trauktis, užleisdama vietą pagrindinei siaurai betonuotai gatvei ir šokinėjančiai manojo “Suburban” žibintų šviesai.

Sulėtinau greitį, norėjau pasiekti namus, neišbarsčiusi kaulų.

Miške apstu elnių, o aš esu prastos formos ir visiškai nenusiteikusi akistatai su mirtimi.

Staiga dešinėje, miške, šmėstelėjo kažkoks keistas baltas dryžis.

Švelniai spustelėjau stabdį. Dar kiek pristabdžiau. Įdėmiai žvelgiau į mirguliuojančius miško šešėlius.

Galėjau ir apsirikti, bet tas baltas šmėstelėjimas labai jau priminė bėgančią mergytę. Ir ką čia tokiam vaikui veikti vidurnaktį?

Sustabdžiau automobilį. Jeigu mergytė pasiklydo, parvešiu ją namo. Širdis jautė kažką negera. O gal ją kas vijosi? Arba galėjo pasiklysti.

Išlipau iš “Suburban”, palikusi neišjungtą variklį. Rūkas buvo kiek pakilęs nuo žemės, todėl paėjau kokį keletą jardų gilyn į mišką. Nuo blogos nuojautos šiurpo oda.

Sustok.

Dairykis.

Klausykis.

— Ei! — tyliai ir nedrąsiai pašaukiau. — Kas ten? Aš — Frenė O’Nyl. Daktarė O’Nyl. Miestelio veterinarė.

Ir vėl šmėstelėjo, tik šį kartą it strėlė iš už aukštos kanadietiškos eglės. Aš įtempiau akis, prisimerkiau, sutelkiau visą dėmesį.

Tikrai ten maža mergaitė!

Gal kokių vienuolikos ar dvylikos metų, ilgais šviesiais plaukais, palaida suknele. Suknelė suplėšyta, dėmėta. Ar ji sveika? Iš tos vietos, kur stovėjau, taip neatrodė.

Ji girdėjo mane, matė. Turėjo girdėti. Mergaitė ėmė bėgti tolyn. Atrodė, jog ji kažko bijo, tarsi patekusi į bėdą. Negalėjau gerai įžiūrėti, nes vėl užplaukė rūko draiskalai.

— Palauk! — pašaukiau. — Tau negalima būti čia vienai! Ką čia veiki? Sustok, prašau!

Ji nesustojo. Dar labiau paspartino žingsnį, užkliuvo už rąsto, kluptelėjo ant vieno keliuko, kažką šūktelėjo, bet negalėjau suprasti ką.

Mano širdis nerimo. Kažkas blogai. Pasileidau jai iš paskos. O gal mergaitė sužeista? O gal ko nors ieško? Labai logiška. Ji galėjo būti vyresnė, negu iš tolo pasirodė. Sunku įžiūrėti pro tokią rūko širmą.

Danguje blausiai švietė plonytis mėnulio kraštelis, bet ir to užteko pastebėti, kad jos išvaizda kažkokia keista. Mergaitės rankos buvo lyg kažkuo aptrauktos...

Lioviausi bėgti. Jėzau! Krūtinėje dundėjo širdis. Aiškiai girdėjau jos dūžius.

Negali būti.

Aišku, negali būti.

Aš vos nesuklykiau. Netekusi žado, atsirėmiau į aukštą eglę.

Mažytė mergaitė turėjo baltus sparnus sidabriniais pakraštėliais.

15 skyrius

TAI, KĄ REGĖJAU, pranoko mano vaizduotę, mano protą, visus mano įsitikinimus, ir šią akimirką vargu ar būčiau galėjusi išspausti žodį. Mergytės rankos buvo kažkaip keistai atmestos atgal, bet kai ji jas pakėlė — išsiskleidė plunksnos.

Tai nesuvokiama žmogaus protu, bet taip buvo — *mergaitė su sparnais!*

Akyse sutavaravo. Mirgėjo kažkokie žaižaruojantys raudoni ir geltoni taškai. Mane tikrai dar veikė “Crown Royal”, tačiau girta nebuvau. O gal tikrai pasigėriau? Nejaugi nuo Frenko Makdono mirties man aptemo protas ir apniko haliucinacijos?

Užsimerk, Frene.

O dabar lėtai atsimerk...

Ji tebestovėjo vietoje! Už kokių dvidešimties jardų. Ir stebėjo mane.

Tik nenualpk, Frene. NEBANDYK, sukomandavau sau. Judėk lėtai. Labai lėtai. Jokio staigaus judesio ar garso, kad jos neišgąsdintum.

Mačiau, kaip mergaitė nerangiai žengė žingsnį. Vienas sparnas gražiai gulė ant jos nugaros. Kitą kiek vilko. Gal ji sužeista?

— Klausyk, — švelniai pašaukiau. — Nebijok.

Mažoji šviesiaplaukė atsigręžė į mane. Ji galėjo būti kokių penkių pėdų ūgio. Į mane smigo rūstus didelių, plačių akių žvilgsnis. Stovėjau paparčiais apaugusioje laukymėje, apšviesta blankios mėnulio šviesos. Aplinkui klajojo rūkas. Stovėjau apkvaitusi, sunkiai šnopuodama ir nesupratau, kuri išsigandusi labiau — ji ar aš.

Dar kartą metusi į mane padėrusį iš siaubo žvilgsnį, ji vėl šoko bėgti tolyn į naktį, gilyn į mišką, nusidriekusį palei “Fourth of July” kelią. Prieš mano akis teliko tik išskydusi dėmė.

Sekiau iš paskos, kol dar įžiūrėjau, kur dėti koją tankumyne. Paskiau atsirėmiau į medį ir pabandžiau permąstyti kelių paskutiniųjų minučių įvykius. Negalėjau. Per daug svaigo galva.

Šiaip taip susiradau savo “Suburban”. Įlipusi dar kurį laiką pasėdėjau tamsoje.

— Aš visiškai nemačiau sparnuotos mergaitės, — garsiai patikinau save.

Negalėjau matyti.

Tačiau kuo aiškiausiai mačiau.

Kai jau galėjau vairuoti, pasukau į policijos nuovadą, netolimame Kleitono miesteliūkštyje, kuriame galėjo būti apie tris tūkstančius gyventojų. Iš tikrųjų tai tebuvo Nederlando centro postas. Sustabdžiau "Suburban" Milerio gatvėje, beveik už kvartalo nuo nuovados.

Mane traukte traukė važiuoti toliau tylia kaimo gatve, bet negalėjau, negalėjau prisiversti.

Aš juk *išgėrusi*... ir vairavau. Jau buvo po antros, seniai po pusiaunakčio.

Dabar, kai prieš akis mergaitės nėra, nebuvau tikra, jog ją regėjau. Negalėjau taip imti ir iškloti visą tą istoriją vietiniams policininkams. Na, bent ne šią naktį. Gal rytoj.

Nuvažiavau namo. Pamiegosiu, atidėsiu viską iki rytojaus. O gal, tiksliau, išsimiegosiu ir viską pamiršiu.

16 skyrius

KITĄ MUŠĖ PRAKAITAS lygiai taip, kaip skrendant "American Airlines" reisu iš Bostono. Velnias, vis dar sunku atsigauti ir lėktuve normaliai jaustis. Tačiau jam to būtinai reikėjo.

Sraigtasparnio "Bell" pilotas žvilgtelėjo į jį iš savo kabinos. Jis ir nemanė slėpti pašaipios šypsenėlės.

— Ar jūsų nepykina? Neteko tokiu plaktuvu skristi, a? Nekaip atrodote, pone Harisonai. Gal grįžtame?

Kitas vos benulaikė liežuvį. Visų pirma tas pilotas tikras šūdžius. O jis, Kitas, šimtus kartų skraidęs sraigtasparniais ir per siautėjančias pūgas, ir per lietaus audras, ir pavojinguose reiduose. Neturėjo jokių problemų iki 94-ųjų rugpjūčio.

Iki tol jis buvo geras agentas, vienas iš geriausių. Sumanus, gabus, darbštus, gana kietas. Taip parašyta jo charakteristikoje. Tai koks velnias jį apsėdo?

— Mano žiaunų spalva visada žalia. Jaučiuosi puikiai. Viskas gerai, — įstengė pajuokauti.

— Kaip pasakysite, Kermite. Pinigai jūsų.

Taip, pinigai jo, ir ne tiek daug jų turi, kad galėtų taškyti tokioms brangioms apžvalginėms išvykoms. Tačiau jam labai knietėjo susidaryti bendrą įspūdį, pamatyti visą vaizdą, įsiminti teritorijos išdėstymą. O *tikrasis* vaizdas aprėpia tokius didžius bei reikšmingus dalykus kaip žmonijos išlikimas. Jis tuo įsitikinęs, antraip neskraidytų čia, tuštindamas savo kišenę.

Kitas vėl nukreipė žvilgsnį žemyn į medžių viršūnes. Akrai geltonųjų Šiaurės Amerikos pušų, susipynusių su drebulių giraitėmis. Kur ne kur išvartos — tai žiemą išvirtusių medžių stirtos. Ir, žinoma, snieguotos Uolinių kalnų keteros.

Kažkur čia, kalnų papėdėje, yra laboratorija. Kitas tai žinojo. Tiktai kur, velniai rautų, ji galėtų būti?

Sraigtasparnis praskrido virš Didžiojo Baseino. Prieš akis atsivėrė Eldoros slidinėjimo bazė ir nedidukas Nederlando miestelis. Netrukus pasirodė dar vienas vaizdingas baseinas, turbūt Barkeris, jeigu jis teisingai sprendė pagal žemėlapį. Tolumoje išvydo Flegstafo kalną. Arčiau matyti Magnolijos kelias, Saulėtasis kanjonas.

Jis žinojo, ko ieškojo... civilizacijos pabaigos, kaip sakoma. Drąsaus naujo pasaulio. Taškas. Jis yra kažkur čia.

Vėl prisiminė daktarą Frenką Makdoną. Daktaras Makdonas buvo jo sąraše. Makdonas ir Deividas Mekinas su savo žmona. Planavo susitikti su daktaru Makdonu, pediatru, turinčiu embriologo kvalifikaciją.

Deja, pavėlavo vieną dieną. Kaltink už tai savo bosą Piterį Strikerį. Ne, po perkūnais, kaltink save.

Daktaras Makdonas — ketvirtoji auka. Keturi jam žinomi gydytojai nužudyti. Keturi gydytojai, turėję įtartiną praeitį, abejotiną šiandieną ir jokios ateities.

Tolumoje pamatė porą sklandytuvų. Atrodė, tarsi skristų iš tikrųjų. Kokie jie laisvi!

— Gerai, leidžiamės, — pagaliau pasakė išsinuomoto sraigtasparnio pilotui. Ką gi, jis apžvalgą atliko; padėtį ištyrinėjo. Pirmasis teisingas tyrimo žingsnis žengtas.

Pilotas nusiviepė ir parodė Kitui nykštį žemyn. Bukagalvis.

— Laikyk vidurius... Kermite.

“Užsi..., padangių karaliau”, — pagalvojo Kitas. Jis nepratarė nė žodžio, nenorėjo kelti scenų ore. Ypač ore.

Sraigtasparnis staigiai niurktelėjo ir ėmė leistis stačiai žemyn. Nors fiziškai tai neįmanoma, Kitui pasivaideno, kad jo skrandis nulėkė žemyn pirma sraigtasparnio ir jo keleivių.

Tą rytą apie pusę vienuoliktos jis paliko mažą “Aukštųjų pušų” oro uostą be jokio pasitenkinimo ir bjauriai įsitempęs. Jam reikėjo pagalbos, tačiau iš Biuro negalėjo jos tikėtis. Šiame tyrime jis vienas, ir tai tikrai čiulpė jėgas.

17 skyrius

TIKĖK IR IEŠKOK nežinomojo. Taip sakė Oliveris Holmsas, ir Kitas lig šiol tuo tikėjo. Todėl jis ir čia, Uoliniuose kalnuose. Ieško nežinomojo ir velniškai stengiasi neprarasti tikėjimo.

Jam reikėjo atsakymų į klausimus, o gal tik rūpėjo išgirsti pažįstamą balsą. Paskambino į Piterio Strikerio kontorą Vašingtone. Teks gudrauti, bet mano, jog turėtų išdegti. O gal ir pavyks išpešti iš Biuro nors menką pagalbą?

Piteris Strikeris vadovavo FTB Šiaurės rytų sektoriui. Jiedu buvo gana geri draugai. Prieš dvejus su puse metų Piteris faktiškai dirbo jam vadovaujant.

Vėliau Kito pasaulis apvirto aukštyn kojomis, ir tada Piteris tapo jo viršininku. Praėjusią savaitę Piteris pagrasino jam atleidimu, jeigu ir toliau Biuro užduotis stumsiąs į antrą planą. Pateikė raštišką įspėjimą.

Tam tikrų ženklų jau būta ir iki oficialaus įspėjimo. Po 1994-ųjų nelaimės nutylėta apie jo paaukštinimą pareigose, nors tik vienas Dievas žino, ar tai ir buvo tikroji priežastis. Labiau tikėtina, kad jo karjera FTB įstrigo dėl jo paties užsispyrimo bei nepaklusnumo. O kur dar manija knaisiotis bylose, kurios traukte traukė arba kėlė siaubą. Kaip ir šis atvejis, dėl kurio atsitrenkė į Koloradą. Jis rasdavo tai, ko kiti nesugebėjo: potencialius pėdsakus, gresiančias problemas, galimus sprendimus.

Jis visada buvo “nestandartinis” FTB agentas. Velniava, juk patys sakė, kad būtent dėl to jį ir užverbavo tiesiai iš Niujorko universiteto teisės fakulteto. Per pokalbius aiškino, kad Biurui jis reikalingas, nes jie esą per daug puritoniški ir konservatyvūs, todėl ir per daug nuspėjami. Jis turįs atstovauti naują, evoliucionuojantį agento tipą. Jis toks ir buvo! Kurį laiką, aišku.

O jie gražiai pliurpė, kaip reikia išlįsti iš kevalo, prakalant jį iš išorės. Tačiau vos tiktai jis atėjo į jų organizaciją, paaiškėjo, jog FTB nelabai ir geidė keistis. Tiksliau, to nenorėjo Biuras. Dar tiksliau, Biuras bandė jį perdirbti. Užteko jam pakrutėti, ir jie stojo piestu. Vienas iš jo viršininkų užgiedojo šitaip:

— Ne mes atėjome pas tave, Tomai. Tu atėjai pas mus. Tai gal mesi tuos savo pasipūtėliškus principus ir dirbsi pagal tą pačią programą kaip ir mes visi?

Betgi jis yra kitoks. Iš jo to ir *tikėjosi*. Taip buvo suderėta, o sandėris yra sandėris.

Deja, Biuras nesilaikė savo žodžio.

Jie piktinosi jo velvetiniais sportiniais švarkais, paprastomis beisbolo kepurėmis, džinsais, batais be užkulnio, kuriuos užsispyręs nešiojo darbe kasdien, ne vien penktadieniais. Jiems nepatiko, kam jis skaito tokius “rimtus” veikalus kaip “Nusikaltėlių pasaulis”, “Meisonas ir Diksonas” ir Tonio Morisono kūrinius. Užkliuvo ir tai, kad jis kai kada į kontorą Bostone ir atgal važiuodavo savo lenktyniniu dviračiu “Cannondale”.

Juos erzino ilgoki jo plaukai, įprotis skustis kas antrą dieną ir šioks toks polinkis vaikytis mados: argi pomėgį vaikštinėti, skambant muzikai galvoje, galima vadinti įžūlumu?

Tačiau Biurą labiausiai siutino jo nerūpestingas požiūris į discipliną. Nuo pat pirmų dienų jį praminė nenuspėjamu žmogumi.

Ko čia ginčytis, turbūt ir *buvo* nenuspėjamas. Šventojo Kryžiaus koledže ir net Niujorko universiteto teisės fakultete jis žinomas kaip ištvermingas vidutinio svorio Bostono “Golden Gloves” atletas, nuoširdus ir gana netradicinis paskutiniojo kurso studentas. Dievaž, jis — tik autobuso vairuotojo vaikas, vienas iš penkių sūnų. Ne jo nosiai studijuoti teisę Niujorko universitete, o gal net ir Kryžiaus koledže. Tai kaži kodėl jis turėtų bijoti pasakyti tiesą?

Studijuojant jo charakteris niekam neužkliuvo, bet studijos — tai ne Federalinis Biuras. Nenuspėjamiesiems FTB vietos nėra. Nesvarbu, kad per pastaruosius penkerius metus jis išnarpliojo mažų mažiausiai dvi “neišaiškinamas” žmogžudysčių bylas.

O-och, baik tuos kliedesius, sudraudė jis save. Jis prisišaukė bėdą, jau pusantrų metų tyrinėdamas “eksperimentų su žmonėmis” bylą. Nepaisydamas nurodymų. Ir toliau nepaklūstant, nurodymai pakvipo įsakymais. Jis ir *dabar* su jais nesiskaito, netgi dar blogiau.

— Čia Tomas Brenanas, ieškau agento Strikerio, — pasakė jis, išgirdęs perdėtai malonios, perdėtai uolios Strikerio sekretorės balsą. — Kaip sekasi, Sinde? Ar yra Piteris?

— Ak, kaip malonu tave girdėti, Tomai. Prašau sekundėlę palaukti, — kaip visada, Sindė buvo pernelyg mandagi. — Pažiūrėsiu, ar jis yra kabinete. Tuojau.

Stebuklas! Strikeris iš karto pakėlė ragelį. Jis kalbėjo pašnibždomis — *visada*. Versdavo sukaupti dėmesį. Firminis Strikerio šnypštimas.

— Tomas Nepaprastasis! Kaip rojus? Kaip Nentaketas? Turbūt buriuoji, nardai serfingu. Klajoji pakrante. Mesk tu velniop tą telefoną.

— Skambinu iš paplūdimio, — Kitas pasistengė džiugiai, draugiškai nusijuokti. — Žinai, labai save lepinu. Tuoj virsiu pasaulinio garso paplūdimių dykūnu. Yra toks vienas dalykėlis.

— Tau visada yra, Tomai. Amžinai atsiranda dalykėlis, kuris tau kliudo ramiai miegoti. Turi pratintis nesirūpinti tais dalykėliais, — kalbėjo Strikeris įprastu švelniu balsu. — Argi ne taip susitarėme?

— Žinau, žinau. Susitarėme. Ir esu dėkingas už tas kelias savaites, kurias čia praleisiu. Tiesiog — šį rytą naršiau po internetą. Atsitiktinai pamačiau, jog vakar Kolorade paskendo kažkoks daktaras Frenkas Makdonas. Man pasirodė labai keista. Ar tu skaitei, Piteri?

Strikeriui nepavyko nė sekundėlę ilgiau užmaskuoti susierzinimą. Šnibždesys paskardėjo.

— Tomai, prašau pamiršti tą iliuzinę bylą. Bent trumpai pasitrauk tu nuo to interneto. Jėzau, žmogau. Ji jau pradėjo griauti tokią puikią tavo karjerą.

— Tikrai ne. Ir vis dėlto toje pirmojoje Berkelio ekspertų grupėje kažkoks daktaras Makdonas buvo. Tikrai žinau. Ar negalėtum pasirūpinti, kad kas nors tuo pasidomėtų? Gal Maiklas Feskou? Arba Menis Patino? Dėl mano šventos ramybės. Patikrink ir pažiūrėk, ar ten ne tas pats Frenkas Makdonas.

Jis kuo aiškiausiai jautė — Strikeriui nepatiko, jog pokalbis taip pakrypo.

— Gerai, Tomai. Dėl tavęs aš tai padarysiu. Patikrinsiu informaciją apie mirusįjį. Sakai, tai daktaras Frenkas Makdonas? Tu toliau vargsti su tais savo demonais. Geriau pasikaitink. Nusičiupk kokią gražutę Nentaketo katytę, pasidžiauk. Mylėkis, o ne kariauk.

— Jeigu tai tas pats Makdonas, vadinasi, jis jau ketvirtas iš eilės, Piteri. Daktarai Kimas, Hykinas, Mekinas, Makdonas.

— Tiksliai, aš žinau kiekvieną tos bylos detalę, Tomai. Žinau, kad tau atrodo, jog joje trūksta kažkokios grandelės, nors Kvantike žmonės taip nemano. Aš čia pasirūpinsiu, o tu rūpinkis saule ir jūra.

— Ačiū už pagalbą, Piteri. Tu — šauniausias. Bet aš dar paskambinsiu dėl Makdono. Gal rytoj?

Išgirdo Strikerio atodūsį. Jo balsas dar labiau pritilo, nors vargu ar tai įmanoma.

— Pasakyk, kokiu numeriu tau paskambinti į salą? Aš tau pranešiu.

— Nereikia, tiek to. Paskambinsiu pats. Ne problema. Paskambinsiu tau rytoj. Žinai, traukia ta saulė ir jūra. Net sutikau kai ką, lyg ir nieko sau. Na, man ji patinka. Dar kartą ačiū, Piteri.

Teko įtempti klausą, kad išgirstų Strikerio atsakymą.

— Nėr už ką. Bet tu pasistenk atsipalaiduoti. Pažadėk man, Tomai. Tau nereikia šituo rūpintis. Užtenka tų šūdinų nenuspėjamo žmogaus žaidimų. Juk taip susitarėm. O informaciją apie daktarą Makdoną tau gausiu. Dėl mūsų draugystės.

Kitas pakabino taksofono ragelį ir giliai iškvėpė. O žmogau, kaip bjauru meluoti Piteriui, bet jis jau įklimpo. Staiga visas gyvenimas apsivėlė melu.

18 skyrius

LIAUKIS, METJU! Nustok sukti man galvą. Dabar aš tam nenusiteikusi.

Maksė prisiminė kitą Metju mintimis siųstą klausimą: "Kodėl pilotai kamikadzės užsideda šalmus?" Ausyse skambėjo nebylus Metju juokas iš savo paties bežodžių pokštų. Cha chi cha cha! Jis visada toks. Erzina kaip tikras mažvaikis.

Mažojo broliuko taip ir nepavyko surasti, ir jau nežinojo, kur dar galėtų jo ieškoti. Gal šiame prašmatniame, pažiūrėti moderniame name, kurį ji pastebėjo giliau miške? O gal ten pavyktų rasti ko nors valgomo? Vandens?

V-a-l-g-i-s neišėjo iš galvos. Ne, v-a-l-g-i-s užėmė visas jos mintis.

"Oho, spagečiai!" Ji prisiminė mėgstamą televizijos reklamos eilutę. Žinojo beveik viską, kas buvo rodoma per televiziją. Visas programėles, visas — nuo kvailos iki kvailiausios — reklamines laidas, kiekvienos laidos dalyvius. Televizorius atstojo auklę, mamą ir tėtį bei šimtą geriausių draugų Mokykloje.

Maksė sustojo, nutraukė tas kvailas mintis. Jai reikėjo atsargiai apžiūrėti tą priešais esantį namą. *Dabar atsargiai. Tik būk atsargi.*

Namas skendėjo tamsoje ir tyloje. Širdyje sukirbo baimė — gal čia tyko pavojus. Namą supo tankios erškėtrožės. O Dieve, kad tik neįstrigčiau tuose brūzgynuose.

Ji nuslinko erškėtrožių pakraščiu ir pakilo į kalniuką prie modernaus storo stiklo plokščių ir neapdailintos medienos pastato.

Namie nieko nėra, namie nieko nėra! O, kad tik nebūtų nieko namie. Prašau, prašau.

Ir kad rasčiau M-A-I-S-T-O.

Dunksinčia širdimi pirštų galiukais ji užtykino mediniais laipteliais ir atsidūrė užpakalinėje verandoje. Prikišo nosį prie stiklinių stumdomųjų durų ir pažiūrėjo į vidų. Tie stiklai seniai nematė "Spic & Span", nes nebūtų tokie murzini. Tokie dalykai nepraslysdavo pro jos akis. Genijus turi pastebėti kiekvieną detalę, ar ne?

Draudžiama, draudžiama, draudžiama, aidėjo jos galvoje. Niekas neturi jos matyti. Niekada. Jeigu pamatytų, tai ir jie žūtų.

Maksė užkišo pirštus už stiklinių durų rankenėlių ir patraukė. Jos sparnų galai baigėsi plaštakomis. Pirštai puikiausiai judėjo. Ji buvo taip sukurta.

Durys pasidavė, atsidarė. Ji įėjo!

Spąstai! — suspurdėjo mintis, bet jau buvo vėlu.

19 skyrius

PASIRODO, tai ne spąstai. Viduje niekas netykojo pasislėpęs. Šeimininkai arba kvaili, arba apsileidę, jeigu palieka užpakalines namo duris atrakintas ir nesaugomas. Kad ir kaip ten būtų, jos niekas nesučiupo, niekas nenužudė.

Viduje buvo baisi netvarka. Matyti, kad gyveno šeima. Visur pilna vaikiškų daiktų. Dviračių, pačiūžų, videožaidimų.

— Metju, — sušnibždėjo, beviltiškai tikėdamasi, kad ir jis galėjo aptikti šį namą. O gal kur nors čia slepiasi. — Kur tu, broliuk? Čia aš. Maksė!

Ji nutipeno į virtuvę. Garsiai ūžė šaldytuvas. Šaldytuvas, o Dieve! Truktelėjo dureles. Pirmiausia pasimėgavo vėsiu oru ir apšerkšnijusios lemputės šviesele. Alkanos akys jau nardė po lentynėles.

Griebte griebė gazuoto gėrimo skardinę. *Fantastika. Malšink troškulį!*

Puiku, taip ir padarysiu.

Šmėstelėjo kaltės jausmas, jog elgiasi blogai, vogdama maistą ir sodos vandenį. Ir apskritai, taip negražu daryti.

Spjaut į viską. Į mane šovė. Mane persekioja. Man reikia valgio ir skysčių. Taškas.

Maksė atsigėrė ir ėmė kimšti maistą. Skrisdama tikrai išalksti. Tam reikia nepaprastai daug energijos.

Paėmusi stiklinį indą, ji ėmė lupti plastikinę pakuotę. *Oho, spagečiai!* Šalti spagečiai atsidūrė burnoje. Nesvarbu, kad jie šalti, svarbu, jog tai — maistas. Ne geras, ne puikus, bet maistas. Maistas.

O pieno yra? Chi chi. Ir pieno yra. Ji pauostė — geras. Beveik. Puolė gerti tiesiog iš pakelio.

Ant lėkštės su obuolių pyragu rado peilį ir nedvejodama atkirto didžiulį lipnų gabalą.

Tai buvo pats skaniausias pyragas jos gyvenime. Nereikia nė konkurso. Pyragų valgymo konkurso, pamanė ir nusišypsojo. Jai patinka žodžių žaismas, kaip ir bet koks kitas žaidimas. Kad ir žaidimas su pyragu. Ji smarkuolė, tikrai. Bet jie ir norėjo ją tokią padaryti, iš tikrųjų.

Maksė panūdo surasti dar kokių nors gardėsių.

O o och! O o och! Tik pažiūrėkite, ko yra šaldiklyje! Ledų "Klondike"! Pilna dėžutė! Ką galėtum padaryti už porciją "Klondike"?

Ji suvalgė *dvi* porcijas, po vieną iš kiekvienos rankos. Jai labai patiko cukrus.

Staiga per sprandą nubėgo šiurpas. Nuo blogos nuojautos ant kaklo pasišiaušė plunksnos. Maksė susigūžė ir įtempė ausis.

Gal ten persekiotojai? Gal dėdė Tomas jau taikosi ją pulti? Jis arba parsivestų ją atgal, arba paprasčiausiai užmigdytų.

Verkiant reikėjo pasižvalgyti aplinkui namą. *Per savo smalsumą katė nusvilo ūsus,* pagalvojo ji. *Bet aš ne katė.*

Išsėlino į prieškambarį. Kaip čia gera — tikras namas. Ir nieko nėra namie. Smagumėlis!

"Baisu. Pamažu", šnabždėjo ji. Taip kalbėdavo Mokykloje, kai dar buvo mažytė, kai galva buvo prikimšta vaikiškų pasakėlių. Ar tik ne iš ponios Beatos buvo išmokusi? Ponia Beata buvo jos auklė, vėliau — mokytoja. Visa, kas buvo geriausia jos gyvenime, įvyko tada, kai ponia Beata dar buvo gyva.

Koridoriaus gale matyti lentelėmis apmuštos durys, už kurių buvo vonios kambarys. Baisu! Viskas jame juoda. Juodas tualetas, juoda vonia, juoda prausyklė, muilas ir tas juodas. Už permatomos užuolaidos žvilgėjo juoda dušo kabina. Ilgesingai pažvelgė į ją. Ji visa sulipusi ir murzina. Bjauru! Labiau norėjosi nusiprausti negu išsimiegoti. Kaip būtų gera jausti karštą vandenį, tekantį per kūną ir sparną, sužeistą virš sąnario. Matyt, nestipriai sužeistas. Gal tik įplėštas.

Maksė susibraukė ilgus šviesius plaukus atgal, užkišo už ausų ir vėl sukluso, ar nepasigirs name koks garsas.

Tyku. Be abejonės. Pirštais sugraibė šviesos jungiklį. Paglostė jį. Paspaudė!

Juodasis vonios kambarys ryškiai nušvito. Klaiku.

Jau ketino bėgti, bet būtų lyg ir kvaila. Ji čia viena. Įžengė į vonios kambarį ir užvėrė duris. Užsirakino.

Tada veidrodyje pamatė save.

Jos ūgis keturios pėdos ir dešimt colių. Niekas nėra turėjęs tokių gražių sparnų. Niekada, niekada, niekada.

Ji palietė plaukus. Kilstelėjo galvą aukštyn.

— Aš graži, — pašnibždom ištarė. — Tikrai, ar ne? Esu gera mergaitė ir graži. Tai kodėl jie nori mane nužudyti?

20 skyrius

IŠ PAT RYTO paskambino Džilijana.

— *Negaliu* pagalvoti, kad tu ten, kalnuose, visiškai viena. Kaip jautiesi, Frene?

— Viskas gerai. Kiek valandų? Kur tu?

— Ligoninėje, kurgi daugiau. Aštuonios. Vadinasi, miegojai gerai?

— Kaip kūdikis, Džile.

— Melagė.

— Puikiai mane pažįsti, — tariau ir nusijuokiau. Jau beveik išsibudinau. Pro langą skverbėsi graži diena.

— Tai ir gerai, — pasakė Džilijana. — Mums abiem.

Leidau jai grįžti prie darbo, bet paskiau mane apniko blogos mintys. Nors ir žinojau, kad tai nelogiška, bet pajutau didžiulę baimę, kad Džilijanai gali kas nors atsitikti, kad galbūt visiems mano draugams gresia pavojus.

Supratau, jog tai kvaila. Bet *jutau* ką kita.

Tą rytą nuvažiavau ten, kur buvau sustojusi praėjusią naktį. Kur mačiau, o gal ir nemačiau — *ką*?

Labai jaudinausi, gal šiek tiek dar jutau pagirias, o gal buvo kalta dvasinė būsena. Pagirios trumpam išvaikė sunkias mintis ir dvejones. Ar praėjusią naktį buvau pasigėrusi?

Gal Frenko Makdono mirtis paveikė mano ir taip sukrėstą dvasią?

Blogiausia, kad kuo daugiau save įtikinėjau, jog jos nemačiau, tuo labiau tikėjau, jog buvo atvirkščiai.

Galvoje pynėsi dvi mintys.

Įgimti defektai.

Drąsus naujasis biotechnologijos pasaulis.

Buvau susipažinusi su abiem sritimis, todėl sėdėdama už savojo dulkėto melsvo "Suburban" vairo ir dairydamasi sparnuotosios mergaitės, daviau valią mintims. Pirmiausia, pagalvojau, reikia prisiminti genetines anomalijas, defektus, sutrikimus, aberacinius sindromus. Tiesą sakant, kažkada mes su Deividu praleidome visą popietę, diskutuodami ta tema. Netgi skambinome į prestižinį Materio muziejų, priklausantį Filadelfijos gydytojų koledžui.

Materis mielai pateikė pavyzdžių apie išsigimimų atvejus, su kuriais jie susidūrė pastaraisiais metais, pradėdamas meksikiečiais berniukais, kurių kūnai buvo apžėlę panašiais į beždžionių plaukais, baigdamas vaikais, kurie gimė, turėdami po du vienodus organus, hipofizio funkcijos anomalijomis, dėl kurių turime nykštukų ir milžinų, bei odos susirgimais, dėl kurių žmonių oda labiau primena driežų.

Tiksliai neprisimenu, dėl ko mes ėmėmės tos temos, bet jai paskyrėme porą savaitgalių. Jis net buvo ta tema iš savo didžiulės bibliotekos išsitraukęs knygą "Medicinos anomalijos ir keistenybės". Maniau, kad "Anomalijos" kur nors mėtosi namuose, bet tą rytą knygos neradau. Gal ją nunešiau atgal į trobelę, kur dabar gyveno tas šiuolaikinis neandertalietis Kitas Harisonas?

Važinėdama aplink Skardį ir Kleitono apylinkėmis, leidau sau pafantazuoti. Aš dar neatmečiau nė vienos galimybės. Pagalvojau netgi apie *ateivius iš kitų planetų*. Pagaliau tokią galimybę, idėją apie dar vieną ateivę, atmečiau, o gal ir be reikalo.

Turiu labai gerą atmintį. Vidurinėje mokykloje buvau geriausia mokinė, ir mano galvoje išliko daugiau informacijos negu tikėjausi. Tiesą sakant, buvau išstudijavusi hermafroditą — vaiką, kuris turėjo ir vyro, ir moters lytinius organus. Taip pat atsitiktinai susidūrusi su žmonėmis ir gyvūnais, kurie turėjo ne visas kūno dalis, o kai kurie — po dvi vienodas. Vienoje mažos mergaitės kaukolės pusėje esu mačiusi dvi ausis. Mačiau berniuką su šešiais pėdos pirštais. Mergaitę su keturiomis krūtimis. Studijuodama veterinariją, įsitikinau, kaip, veikiami toksinų ir pesticidų, gali išsigimti naminiai gyvuliai. Nemalonus ir nepamirštamas reginys.

Kiek prisimenu, reginių mačiau visokių: ragus ant žmogaus galvos, iš normalaus arklio kūno išaugusį parazitinį kūną, ant veršelio galvos augančią antrą galvą. Iš atminties gelmių išniro kažkur girdėta senovės Babilono pranašystė: "Jeigu kūdikis gimė su liūto galva, karalius neturės varžovų". Sykį mačiau vaiką su liūto ausimis.

Bet kad gražutė, visais atžvilgiais normali mergaitė turėtų porą puikiausių baltų sparnų sidabriniais pakraštėliais! Ko gero, ji *buvo ateivė* iš kitos planetos.

Žinoma, dar yra biotechnologija ir genų inžinerija — rimta tyrinėjimų ir kupina paslapčių sritis. Deivido pasirinkta sfera, priminiau sau.

Mano atminties kartoteka apie Deivido darbo sritį kur kas skurdesnė negu maniau. Su juo diskutuodavome apie daugelį dalykų, bet apie savo darbą jis visada kalbėdavo šykščiai.

Keista, kai dabar pagalvoju, Deividas retai užsimindavo apie darbą. Aš, priešingai, visada noriai plepėdavau apie "Ligonių užeigą" arba kad ir apie gražuolį kumeliuką, kurį buvau priėmusi ketvirtą ryto kieno nors arklių fermoje.

Tai ką gi aš jau žinojau apie biotechnologiją? Plačiąja prasme, biotechnologija apima natūralius biologinius mikrobų ir gyvūnų bei augalų ląstelių procesus. Rūšių kryžminimo tyrinėjimai ir eksperimentai — taip pat molekulinės biologijos sritis. Deividas buvo molekulinės biologijos specialistas, gana geras, nors kaip mokslininkas jis niekada daug neuždirbdavo.

Prisiminiau keletą dalykų, apie kuriuos jis kalbėjo ir kurie galėtų būti kažkaip susiję su mergyte — tark drąsiai, Frene, — turinčia gražius baltus sparnus šiek tiek pasidabruotus. Kai Boulderyje rodė filmą "Jūros parkas", Deividas man sakė, jog pati genetinio rūšių kryžminimo idėja faktiškai visai nėra tokia nenatūrali, kaip tie filme sukurti gražuoliai dinozaurai. Jis dar sakė, kad dabar rūšių kryžminimo eksperimentai atliekami daugelyje nepriklausomų laboratorijų. Kartais tie eksperimentai būna nelegalūs.

Be abejonės, biotechnologija atveria mokslui naujus horizontus. Ji gali paspartinti ir, žinoma, paspartins evoliuciją kur kas didesniais mastais ir greičiau negu kas kitas istorijoje. Tik kyla klausimas, ar mes esame emociškai ir morališkai pasiruošę tam, ką galime sukurti artimiausioje ateityje. Pamenu, Deividas kalbėjo, jog patys *rimčiausi* darbai tebėra atliekami tik su vaisinėmis muselėmis, ir aš tuo visiškai patikėjau.

Deividas paminėjo kai ką itin įdomaus, tai galėtų sietis su praėjusios nakties įvykiu. Jis pasakė, kas atsitinka, manipuliuojant genais: "Gyvenime visada būna keistų dalykų. Taip jau yra, Frene. Tik kiekvienoje srityje vis kitaip".

Gyvenime visada būna keistų dalykų...

21 skyrius

DIENA BUVO labai užimta ir produktyvi. Kitas vėl tapo FTB lauko agentu. Geras, nuostabus jausmas. Jis dirbo vienas, tačiau bent jau jautėsi nutrūkęs nuo Biuro ilgo tramdančio pasaitėlio.

Turėjo progą pašnekinti Frenko Makdono našlę. Barbara žinojo ne ką daugiau, negu rodė faktai, bet kuo ilgiau jie kalbėjosi, tuo labiau jis įsitikino, kad daktaras Makdonas buvo nužudytas. Pirma, Makdonas buvo puikus plaukikas, buvusi koledžo žvaigždė. Antra, nors buvo manoma, jog jis nusilaužė sprandą, nerdamas į seklią vietą, jo žmona tvirtino, kad Frenkas baseine niekada nenardydavo.

Jis pasišnekučiavo dar su trimis Makdono bendradarbiais Boulderio bendruomenės ligoninėje. Be to, susilaukė paramos iš gero bičiulio, gyvenančio Kvantike. Makdono pavardę žinojo kiekvienas Boulderio apylinkės gydytojas. Kitas mėgino aptikti kokių nors rimtesnių sąsajų, nes pirmą dieną mieste nieko kito ir negalėjo nuveikti.

Jis buvo ką tik grįžęs iš Boulderio, kai pastebėjo Frenę O'Nyl, žingsniuojančią mišku už jo trobelės. Jau buvo beveik penkta valanda po pietų.

Frenė atrodė susinervinusi ir sutrikusi. Kitas, aišku, gerai jos nepažino, bet piršosi toks įspūdis. *Kur, po galais, ji dabar sau traukia?*

Ji skubėjo: moteris, vedina misijos. Įdomu, kokia ta misija? Kitas pamanė, jog būtų verta patikrinti, juolab kad kokią valandėlę kitą nieko geresnio nebuvo numatęs.

Frenė vilkėjo chaki spalvos šortus ir raudonais langais flanelinį sijoną, bet nenoromis prieš jo akis iškilo praėjusią naktį matytas vaizdas, kuris dar vis kaitino vaizduotę. Paveikslėlis žavus, gal todėl jo ir nesikratė.

Sekdamas daktarę Frenę, jis laikėsi saugaus atstumo. Ji nesidairė, bet buvo aišku, jog kažko ieško. Iš tiesų ji taip lėkė, kad galop dingo jam iš akių.

Prakeikimas.

Jis pakėlė prie akių "Rangemaster" žiūronus ir bandė aptikti Frenę O'Nyl. Prieš pat akis šmėkščiojo tai pušų žievės rievės, tai lapų kontūrai, tai mėlyno dangaus lopinėlis.

Pagaliau akiratyje vėl švystelėjo languotas sijonas. Su ryškiai mėlyna kuprine ant pečių ji skuodė per mišką tuo pačiu tempu, įtemptai dairydamasi į šalis. Net neįtardama, jog jis seka paskui ant pirštų galų. O gal įtarė?

Ką ji čia, šimts pypkių, veikia? Ar tai turi ryšį su jos vyro darbu? O gal su jo žūtimi? Arba su daktaro Makdono?

Už posūkio moteris staigiai pasuko dešinėn. *Nesumanyk eiti ten, Frene.* Ji vėl dingo pušų, drebulių ir ąžuolų tankumyne.

Penkiolika minučių sekęs iš paskos įkalnėmis ir slėniais, jis nusprendė lengvai nepasiduoti. Ir vėl lipo į kalniuką, tikėdamasis, kad ji išnirs kur nors apačioje.

Po kelių sekundžių Frenė O'Nyl vėl pasirodė horizonte. Jos veidą apšvietė vėlyvos popietės saulė. Bet ji iš teisybės daili — tikra Vidurio Vakarų gražuolė, ir jam tai lipo prie širdies. Melsvai žalios jos akys spindėjo saulės šviesoje, bet ji kažko ieškojo.

Siaurutis takas, kuriuo ji žengė, išplatėjo į purviną keliuką. Kur veda ta dumblynė? Kas ten tokio svarbaus? Dar vienas namas? Gal miške užmaskuota kokia nors laboratorija? Ar Frenė O'Nyl ten dirba?

Toji keliavo toliau ir net paspartino žingsnį. Ji tikrai gerai orientavosi miške, ar ne? Žinojo kelią?

Kitas išgirdo kažką panašaus į mašinų ūžesį. Ko gero, taip ir yra.

— Kas čia, po velnių? Iš kur tokioje vietoje transportas? — subumbėjo jis.

Dumblinas keliukas atsirėmė į skalda išpiltą automobilių stovėjimo aikštelę! Tamsi, stačiakampio formos aikštelė buvo įrengta už nedidelės miestelio turgavietės. Pasirodo, Frenė drožė per mišką į gretimą miestelį. Ką ji ten veikia?

Kitas nepatikliai stebėjo, kaip ji sustojo ties plokščiu akmeniu, gulinčiu miško pakraštyje. Nusimetusi mėlynąją kuprinę, ją atsegė. Ėmė traukti mažas dėželes, skardines dėžutes, kažkokius popierinius daiktus ir dėliojo juos ant žemės.

— Kokį velnią ji ten daro?

Jis nieko nesuprato. Visiškai. Ir vėl griebėsi žiūronų. Bandė įžiūrėti, kas yra kuprinėje. Jį net pasiekė Frenės balsas. Labai jau viliojantis savo melodingumu, nesvarbu, jog tokiomis paslaptingomis aplinkybėmis.

— Į puotą! — šūktelėjo ji.

Puota? Kam? Už ką? Visai netinkamas laikas puotai!

— Greičiau, mažiukai.

Mažiukai?

Vaikai?

Jis stebėjo, kaip iš skardinių ji krato maistą ant popierinių lėkščių.

Staiga pasirodė visas tuntas kačių. Lindo iš po automobilių, iš už visokiausių dėžių, suverstų už parduotuvės, iš aukštos žolės. Jos lėkė iškėlusios uodegas ir, sakytum, su ja bičiuliavosi.

— Puota. Geri kačiukai, — šnekėjo ji. Ne mažiukai, o *kačiukai*, pagaliau susigaudė Kitas.

Jis tebelaikė žiūronus prie akių, prikaustytas reginio. Didžiulė laukinių kačių banda — juodų kaip naktis, oranžinių, dėmėtų, dryžuotų, viena šokavo ant trijų kojų, kitas šliaužė, — susirinkusi į Frenės labdaringą virtuvę. Ji buvo su jomis švelni. Tiesą sakant, iš pažiūros ji atrodė švelni ir meili. Ir elgėsi visai taip, kaip atrodė — kaip padorus žmogus.

— Eikš, mamyte katyte, — nugirdo jis. Ji visa švytėjo, lūpose žaidė plati, kilni, geraširdiška šypsena. — Baltuk. Dički. Kapriziuk. Kaip laikosi Sjuzi?

Taip, verta stebėti tą Frenę O'Nyl. Nėra abejonės, ji — visa ko raktas.

22 skyrius

GALIAUSIAI KITAS NEIŠTVĖRĖ ir ėmė juoktis, ko gero, pirmą kartą nuo to laiko, kai atvyko į Koloradą. Jis visada gerai pakvatodavo iš savęs. Kurį laiką taip stebėjo glostymą, šnekinimą, maitinimą. Paprasčiausiai — stebėjo "puotą".

Ne, jis stebėjo Frenę O'Nyl. Gėrėjosi jos meilumu gyvulėliams, klausėsi melodingo balso, prisiminė tobulą jo akims kūną. Jėzau, ar tik nebus iki ausų įsimylėjęs kaip koks mokinukas? Visai rimtai. Nekaltai. Tačiau tam netinkamas nei laikas, nei vieta.

Jis ryžtingai pakilo ir nudrožė atgal per mišką. Dabar ideali proga apžiūrėti jos namą, ištirti ją. Kitas vėl mąstė ir dirbo kaip agentas. Sugriaus jos pasitikėjimą, štai ir bus geras būdas išsisukti iš tykančių moksleiviškos meilės pavojų.

Aišku, durų ji neužrakino. Jis žvalgėsi po jos kambarį "Ligonių užeigoje", nepalikdamas jokių pėdsakų. Frenė ir nesužinos, jog čia kažkas buvo. Vis dėlto jautėsi kaltas, įsibraudamas į jos namus. Gal moteris nė nenutuokė, kuo užsiiminėjo jos vyras. O gal ir žinojo. Ir pati buvo įsivėlusi. Per menkai pažįsta Frenę O'Nyl, jog galėtų ją atmesti. Ji gali jį dar nustebinti ir pasirodyti itin pavojinga.

Tyrinėdamas kambarį, jis pasižymėjo keletą pastabų. Nors jau seniai nereikėjo, vis dar griežtai laikėsi instrukcijų.

Paprasti drabužiai ir poreikiai. Džinsai, kaubojiški batai, mažytės palaidinukės trumpomis rankovėmis. Neatrodo, kad sau išleistų daug pinigų.

Tačiau skonis geras. Kaip maždaug ir tikėjosi — paprastas, patrauklus, klasikinis.

Nedidelė inkilų kolekcija. Kam jie? Vestuvių nuotraukos, vienoje ji su Deividu bučiuojasi po mėlynu skėčiu. "Mac Performa 575". Senas modelis, nebrangus.

Tai šen, tai ten vienas kitas ekstravagantiškumo potėpis: oficiali juodo šifono suknelė, žiedas su deimantu ir safyru, lašas kvepalų "Eau d'Hermes".

Būtų visai malonu pamatyti ją apsirėdžiusią ta juodo šifono suknele ir kvepiančią tais kvepalais.

Jokių popierių, nei mokslinių ar šiaip kokių darbų. Ir Deivido darbų nematyti. Keistoka. Kur yra Deivido popieriai? Ji jų neišmestų. O gal priešingai?

Knygos. Keletas jų mėtėsi miegamajame: "Jeigu užtektų vien norų", "Veterinaro išsilavinimas", "Veterinarijos epidemiologija", "Be pėdsakų", "Ieškant žmonijos ištakų", "Vidurnaktis gėrio ir blogio sode". Nieko inkriminuojančio, sakyčiau, priešingai.

Miela dovanėlė. Laivelio modeliukas, kurį sukonstravo jos vyras. Jo parašas ir data. "Deivido laivas — 1969 m. kovo 22 d."

Ant šaldytuvo prikabintas vaiko ranka pieštas paveikslėlis, vaizduojantis mergaitę ir linksmą šuniuką: "Daktarei Frenei. Mes jus mylime. Jūsų draugai Emilė ir Basteris".

Pagaliau jis įsikišo užrašų knygutę į užpakalinę kelnių kišenę, paskutinį kartą apžvelgė kambarį ir suskubo eiti, kol nesugrįžo Frenė O'Nyl. Tyrimas tam tikra prasme neišdegė. Jis netikėjo, jog ji gali būti įsipainiojusi.

Kad ir kaip ten būtų, jautė, kad prie kažko artėja. Buvo tuo tikras nuo pat pradžių.

Kodėl niekas juo netikėjo?

23 skyrius

BUVO TRUPUTĮ PO DEŠIMTOS, miškas ir kalnai, rodės, aprimo nakčiai. Vėl susimąsčiau apie sparnuotą mergaitę.

Nežinia kelintą kartą rimtai pasišoviau paskambinti Kleitono, o gal net Kolorado valstijos policijai, bet kaip tai padaryti? Ką jiems pasakyti? "Sveiki. Pastaruoju metu gyvenu viena Lokių Skardyje. Šiaip jau esu sveiko proto ir kūno. Bet, žinote, esu visiškai tikra, kad mačiau mažą mergaitę su sparnais. Tą naktį šiek tiek išgėriau, buvau sukrėsta draugo mirties. Atvažiuokite ir patys pažiūrėkite. Patarčiau atsivežti gražų didelį tinklą — *man*!"

Darbavausi "Ligonių užeigoje" iki vėlumos, vis svarstydama, ko reikėtų imtis, apmąstydama visus galimus variantus. Jau kalbėjausi mobiliuoju telefonu ir su Barba Makdon, ir su Džilijana. Ką tik užmigdžiau laukinę katytę, kurią parsinešiau namo po savo labdaringos misijos Kleitone.

Ruošdamasi ją sterilizuoti, atsargiai skutau plaukus nuo katytės pilvo.

Atidžiai darbavausi elektrinėmis žirklėmis, tik staiga už nugaros išgirdau:

— Ei ei! Ar kas nors čia yra?

Net pašokau aukštyn kokį dešimtį colių. Pamaniau, kad vaiduoklis. Na, šikšnosparniai ir taip toliau.

— Labas. Daktare O'Nyl!

Atsigręžiau į duris ir išvydau ne ką kitą, o prie jų stovintį Kitą Harisoną. Įmanyčiau nudobti jį žvilgsniu, na, mažų mažiausiai, įkąsti ar suluošinti.

— Žiūrėkite, ką per jus padariau! Tuoj pat išeikite.

Jis įėjo. Prisigretinęs smalsiai pažiūrėjo į mano pacientę.

— Ne. O ką? — paklausė.

— Per jus nupjoviau jai spenelį.

Jis krūptelėjo ir atsiprašė, bent jau tiek, bent jau parodė, jog gailisi. Patikėjau vien dėl tų prakeiktų mėlynų jo akių. Įsibrovėlis skubėjo pasiaiškinti, girdi, radęs atviras duris, šūktelėjęs, bet aš neatsakiusi.

— Ar labai rimta? — pasiteiravo jis, neatitraukdamas akių nuo katės.

— Na, — atsakiau nežiūrėdama į jį, — nuogos šokėjos karjera jai jau baigta.

Iš tiesų žaizda menka. Jai jau nereikės spenelių. Pritvirtinau katytę ir gausiai ištepiau betadinu. Tada pridengiau kūnelio apačią steriliu audiniu, palikdama atidengtą tą vietą, kur darysiu pjūvį.

— Atsukite į mane aną lempą, — liepiau jam. — Prašau. — Stebėtina, bet jis padarė, kas liepta. Gal pamanė, kad ir jį pasiguldysiu. Atrodo, kad šitas tipas dažniausiai gauna, ko užsimanęs.

Skalpeliu atvėriau katės *lineum alba*, paskui įėjau į pilvo ertmę. Pažvairavau norėdama pamatyti, kaip ponas Kitas Harisonas ištvers operaciją. Mano apmaudui, jis atrodė normaliai. O taip *tikėjausi*, jog nualps.

Jo šviesūs plaukai drėgni, tarsi būtų neseniai išlindęs iš po dušo, o nuo jo sklindantis dvelksmas priminė gerą senamadišką Amerikos gražuolio kvapą — muilo “Ivory”. Šitam vaikinui netinka “Hermes Equipage”.

— Tai kas gi atsitiko? — paklausiau jo toliau triūsdama. — Rankšluosčių užtenka? Karšto vandens? Kambariams nieko netrūksta?

— Namelis puikus, — atsakė jis. — Labai džiaugiuosi. Keturių žvaigždučių, penkių deimantų, aukščiausia klasė.

Gaila.

Jis tęsė:

— Girdėjau, Kleitone yra gera vietelė, kur galima užkąsti. Ne mažiau kaip dviejų žvaigždučių.

— Taip, yra. Beveik pusė namų gali tuo pasigirti, jeigu esate pakviestas vakarienės, o tuo labai abejoju. Čionykščiai nelabai pasitiki miestiečiais. Be to, yra “Danny's Grill”. Ir “Villa Vittoria” vaišina gardžia pica ir makaronais.

— Kai viską užbaigsite, kviečiu ko nors kartu užkąsti. O gal sulauktume ir pakvietimo į kurį nors iš tų namų, — pasakė jis.

— Ne, ačiū, — atsakiau, sukiodama tarp pirštų skalpelį. — Jeigu norite mane pamaloninti, tai supakuokite savo šautuvą ir keliaukite iš čia. Aš tuo labai *apsidžiaugčiau.*

Atvykėlis atsikrenkštė, tik tada prabilo:

— Regis, prasti mano popieriai, būsiu ne taip pradėjęs, daktare O'Nyl. O jūs... jūs, tiesą sakant, nieko apie mane nežinote, — pasakė jis, stovėdamas man už nugaros. — Visiškai nieko nežinote, kas aš toks.

Aš grįžau prie katės, sutvarkiau gimdos raiščius, tada ėmiau siūti. Katytė pradėjo murkti, vadinasi, bunda. Tuoj ji pašiurps iš baimės ir ims bjauriai šnypšti.

Aš pati šiek tiek pabūgau, ir tai man visai ne prie širdies. Netikėtai nugara perbėgo šaltukas. Juk buvau palikusi atviras duris. Už manęs sėdėjo vyriškis, kurio, kaip pats sakė, aš visiškai nepažįstu.

Atsisukau į jį, bet kėdė už manęs buvo tuščia.

Jis kaip atėjo, taip ir išėjo — tylutėliai.

24 skyrius

MAKSĖ TIKRAI PUIKIAI IŠSIMIEGOJO tame kažkokios netvarkingos šeimos name — apverstame, nuostabiame, žavingame, pilname visokių gėrybių name. Dienai brėkštant ji išėjo į verandą. Danguje žėravo visa spalvų gama: švelniai rožinė, pereinanti į ryškiai raudoną, skęstančią gaivioje žydrynėje.

— Labas rytas, miške! Labas rytas, gražuoli dangau! Labas rytas, saulute! Aš tarsi skrendu viršum Uolinių kalnų. Kas jaustųsi kitaip? Gal šiandien surasiu Metju.

Ji laisvai stovėjo ant medinių.to namo, kur slėpėsi, verandos turėklų. Tebevilkėjo tą pačią berankovę baltos medvilnės palaidą suknelę, su kuria buvo pabėgusi, avėjo tuos pačius medžiaginius batelius. Virpėjo iš jaudulio. Ideali diena skraidymui.

Metju? Metju? Na, kur, po galais, tu esi? Eikš, paskraidysim! Pasirodyk, Metju. Prašau, būk gyvas.

Už namo, skardyje, pūtė siautėjo vėjas. Vėsus šuoras atsitrenkė į kojas. Ji kilstelėjo sparnus, tik trupučiuką. *Pabandysiu, vienas, du trys, keturi.*

Maksė panūdo patikrinti, ar labai skauda, ar galėtų ištverti ar ne, nors ir taip žinojo, kad jaučiasi visai puikiai. Ją nelabai sužeidė. Ji gyvens, bent jau šią akimirką.

Vėjelis plazdeno jos plunksnas, išgaudamas tylų švelniausių litaurų dunksenimą. Polėkis uždegė širdį.

Maksė giliai, svajingai įkvėpė gaivaus kalnų, laukinių gėlių, pušų spyglių kvapo ir, nespėjusi atsitokėti, pakilo!

Šį sykį ji atsidavė pažįstamam svaiguliui ir iš pat paširdžių krūtinėje plintančiam jauduliui. Instinktas paėmė viršų. Ji stipriai mojo sparnais. *Plasnojimas įveikia sunkio jėgą*, priminė sau. Maksė viską išmoko apie skridimą iš ponios Beatos Mokykloje. Tik jai niekas neleido skraidyti. Skraidyti buvo uždrausta.

Rankos plačiai išskėstos, laisvai ir natūraliai juda pečių sąnariai. Alkūnės automatiškai išsilygina, riešai išsitempia ir plunksnos išsiskleidžia.

Nieko daugiau nedarai ir skrendi! Čia, aukštai, tokia tyla. Maksė plaukė ore šimtą kartų lengviau negu vandenyje. Daug lengviau negu vaikščioti.

Šilto oro sūkurys ją kilstelėjo. Oras, tarsi gyvas, *stumia* iš apačios į viršų. Ji šiek tiek žinojo apie šilto oro sūkurius. Mokykloje buvo perskaičiusi viską, ką tik rado, ir beveik viską prisiminė. Mokyklos požiūriu, ji turi būti genijus. Žinoma, ir Metju. Bet kur galų gale jis yra?

Ji girdėjo paukščių čiulbesį, nors matė tik vieną kitą. Kilo ratais aukštyn. Skraidymas — pats geriausias dalykas. Iš tikrųjų. Ne veltui jai ir Metju draudė.

Norėdami patirti kažką panašaus, kiti griebiasi narkotikų. Kiekviena jos plunksnelė tiesiogiai jungėsi su nervų sistema, todėl smegenys žinojo tikslią jų padėtį.

Kai pakilo taip aukštai, kad galėjo piršto galiuku uždengti namą, ji patyrė kitą nedidelį stebuklą.

Už namo esanti kalva jungėsi su kitomis kalvomis, sudarydamos tolumose skęstančią keterą. Atsimušus į ją, vėjui belieka kilti aukštyn, ir šitaip susiformuoja pastovi oro banga palei visą kalvų virtinę.

Maksė grybštelėjo sparnais orą ir sugavo tą bangą. Ši plaikstė jos ilgus šviesius plaukus, upeliu nubanguojančius vėjyje.

Žemė tyliai plaukė po ja. Tokia ramuma, tik plunksnose šnara oras. Ji sklendė, visiškai nejusdama gravitacijos dėsnio. Aplinkui matyti ir daugiau sparnuočių, besimaudančių toje pačioje oro tėkmėje.

Padangėje laisvai sklandė raudonuodegis sakalas, pora grifų, mažėlesnės varnos. Sakalas suko ratus aplink ją ir stebėjo. Ji įdėmiai žiūrėjo į jo tamsias griežtas akis.

— Nusiramink, — tarė ji paukščiui.

Maksė prasklendė virš medžių viršūnių, dar žemiau, ir paniro į tamsaus žalio šilo šešėlius, sparnų galiukais brūkštelėdama per medžių šakas.

Paskui paraizgė tarp medžių tikslias aštuoniukes.

Koks skrydis! Ji pasijuto gamtos, ištisos visatos dalele.

Ją taip sukūrė!

Staiga Maksė pristabdė greitį. Žemė skriejo į ją. Ji nusileido per staigiai, per skaudžiai. Skausmas nusmelkė kūną ir sužeistąjį petį. Ji žiūrėjo tiesiai prieš save ir nepatikėjo tuo, ką matė.

Ir vėl ta moteris.

Ji buvo už kelių jardų nuo jos.

25 skyrius

— TEBŪNA PRAKEIKTAS TAS, kas šitaip padarė. Kad jis prasmegtų stačiai į pragarą! — garsiai keikiausi, o aidas vis kartojo mano žodžius.

Pasilenkusi ištraukiau baisius spąstus, paslėptus gilioje lomoje po šlapiais, supuvusiais lapais. Laimė, į juos nepakliuvo joks vargšas žvėrelis.

Staiga išgirdau miške kažką didelį judant. Tas garsas buvo visai *arti*. Matyt, koks nors didelis žvėris. O gal pats netikėlis brakonierius?

Rankos, laikančios spąstus, sustingo. Lėtai atsisukau.

— O, gerasis Dieve, — vos sukrutinau lūpas. Mergaitė paukštis buvo vos už dvidešimties žingsnių. To negali būti. Bet ji čia. Ir tikrai su sparnais.

Jos veidas ir turbūt ilgi šviesūs plaukai man priminė Džesiką Dubrov, septynmetę lakūnę, kuri prieš kelerius metus žuvo savo pilotuojamo lėktuvo katastrofoje. Priešais mane stovinti mergaitė skleidė tokią pat drąsą ir ryžtą. Tiksliau, jos akys. Ji atrodė visai normali mergaitė, tiktai tos plunksnos, tie nuostabūs sparnai...

Aš bjauriai drebėjau. Kojos klibėjo kaip mano senojo virtuvinio stalo. *To nėra. Negali būti. Tučtuojau susivaldyk. Giliai įkvėpk.*

Mergaitė stovėjo vietoje. Jos balta suknelė, tiksliau, kažkoks palaidas drabužėlis suplėšytas ir visas purvinas. Šviesūs plaukai susivėlę, susiraizgę.

Ji stovėjo sustingusi ir žiūrėjo į mane. Lyg sakalas, kaip sakoma. Ar aš ją suradau, ar atvirkščiai? Gal ji sekė mane?

Šį kartą aš buvau blaivutėlė. Ir dienos metas.

Tai tikrovė. Ji tokia pat reali kaip ir aš, tarkim. Ir mus skyrė mažiau kaip trisdešimt jardų.

Mes ilgai ir tylėdamos spoksojome viena į kitą. Į mane smigo tyriausios žalios akys. Žalumas apkraštuotas geltona spalva. Jos akys neišdavė baimės, bet kūno kalba buvo itin atsargi.

— Sveika, — švelniai tariau. — Nenueik. Prašau.

Mačiau, kaip jos akys slystelėjo žemyn į mano rankas.

Aš tebelaikiau tuos spąstus. Prie surūdijusios grandinės pritvirtinti bjaurūs metaliniai virbai ir žiotys. Mechanizmas atrodė baisiai, skirtas žaloti.

Staiga mergaitė persigando. Ji nusisuko ir skubiai nužingsniavo.

Turbūt pamanė, kad spąstai skirti jai! Todėl persigando.

— Jie ne mano, — šūktelėjau jai. — Palauk. Prašau.

Aš nutėškiau žemėn tuos prakeiktus spąstus ir išsiropščiau iš gilios lomos. Ji skubėjo. Balta figūrėlė tolo.

Dėl Dievo meilės, iš kur ji atsirado? Čia, kalnuose, toks sunkiai suvokiamas apsigimimas? Ar koks nors eksperimentas? *Gyvenime visada būna keistų dalykų.*

Rodės, kad žemė priešinosi man, lipant iš tos daubos. Molio gabalai slydo iš po kojų ir ridenosi žemyn į daubą. Svarbu nebėgti. Mergaitė gali pamanyti, jog ją vejuosi skatinama piktų kėslų. Bet aš bėgau. Nenorėjau, kad ji pradingtų.

— Aš nieko tau nedarysiu, — šaukiau jai. — Aš veterinarė, gydytoja.

Mano nuostabai, ji ėmė dar labiau skubėti. Kodėl? Todėl, kad išgirdo, jog aš gydytoja? Lėkiau, kiek galėjau per tankumyną, bet netrukus supratau, jog pamečiau ją iš akių.

Man pasidarė bloga, pasijutau apgailėtinai. Turėjau tokias dvi progas užmegzti ryšį! O jeigu daugiau jos nebesutiksiu? Ar dar kas nors ją matė čia?

Tada išgirdau treškančias šakas.

Tiesiai virš savęs.

Pakėliau galvą.

Mergaitė stovėjo ant storos didžiulio ąžuolo šakos. Aiškiai mačiau, kad jai ne daugiau kaip vienuolika ar dvylika metų. Ji vėl mane stebėjo. Įdomu, kas ją paskatino išsirinkti mane? O kodėl mane? Kažkodėl iš galvos neišėjo Deividas. Kas galėtų sieti Deividą su ta mergyte?

— Prašau. Nepabėk. Aš tau nieko nepadarysiu. Tie spąstai ne mano, aš juos išardžiau. Aš irgi jų nekenčiu. Mano vardas Frenė. O tavo?

Ji neatsiliepė. Pagalvojau, gal ji *nekalba* arba kalba kaip nors *kitaip*. Užtat išskleidė nuostabiausius sparnus — lyg erelio, o gal angelo.

Staiga ji šoko nuo aukštos šakos. Neįtikėtina. Mergaitė buvo puiki nardytoja, kitos tokios nemačiau ir galbūt nepamatysiu.

Ir tiesiog prieš mano akis ėmė skristi.

Ji skrido kaip paukštis. Ne, ji skrido, kaip skristų kiekviena mergaitė, moteris ar vyras arba žmonės, jeigu jie galėtų skraidyti. Mergaitė pakilo aukštai į orą.

Ta akimirka visam laikui pakeitė mano gyvenimą.

26 skyrius

DEVYNMETIS METJU negalėjo suvaldyti drebulio ir jautėsi lyg koks prakeiktas iškleręs žaislas, gulėdamas ant šaltų stačių akmeninių laiptų, kurie leidosi žemyn į rūsį. Jis be perstojo tirtėjo nuo to laiko, kai jiedu su Makse pabėgo iš Mokyklos ir saugumo dėlei išsiskyrė.

Makse, suk į dešinę.

Metju, suk į kairę.

Tai geriausia proga. Eik, eik!

Kada nors vėl susitiksim.

Tačiau jis abejojo, ar kada nors pamatys savo vyresniąją seserį. Negalėjo to įsivaizduoti, kaip negalėjo tverti, nematydamas jos ištisas dvi dienas.

Paprastai anksčiau jie išsiskirdavo gal tik kelioms valandoms. Tik tada, kai juos kas nors taip bausdavo Mokykloje — to jie abu negalėdavo pakęsti. Dėdė Tomas, tas gudrus išdavikas, tai žinojo. Jis tik apsimetė jų draugu, o dabar pats jų ieškojo. Tai jis *juos užmigdytų*.

Dabar būtinai reikia galvoti apie ką nors kita. Jis negali gulėti čia pasislėpęs dumblyne, patamsyje, ir galvoti apie tai, kaip ilgisi Maksės. Bėda ta, blogiausia tai, kad praeityje jam neteko nieko pasiilgti. Na, gal televizoriaus, bet ne taip jau labai. Gal prasto Mokyklos maisto, bet tik todėl, kad dabar mirtinai norėjo valgyti. Ir gal ponios Beatos, bet ji mirė. Turbūt ją nužudė.

Metju pabandė save pralinksminti kvaila mįsle: "Kažin kaip kvailys susitiko su savo pinigais?" Jis nesijuokė, tik ne šiandien, ne šitoje tamsoje ir šaltyje, kai guli kniūbsčias dvokiančiame purvyne.

Berniukas galėjo ištverti tik todėl, kad jis su Makse prisižadėjo vienas kitam kažkaip kažkur susitikti. O žmogau, kaip jam trūksta Maksės šypsenos. Jis pasiilgo ir nuolatos tarškančio jos balselio.

Metju pakėlė galvą ir įdėmiai pasiklausė. Kažkur netoliese girdėti triukšmas, palei pat žemę. Čeža lapai? Žingsniai?

Tai tik vėjas medžiuose. Nieko daugiau. Jis su palengvėjimu atsiduso. Ir staiga:

— Metju Didysis! Pasirodyk, vaikuti. Išlįsk iš ten. Žinau, kad esi čia pat. Matau tavo pėdsakus. Aš matau tave pro taikiklį, sūnau. Ar tavo sesytė su tavimi?

Tai dėdė Tomas, ir dabar Metju tikrai pradėjo drebėti. Jį pykino, vos begalėjo kvėpuoti ir pagalvojo, kad teks mirti nuo infarkto, kai jam tik devyneri.

— Tu visada buvai geras berniukas. Mes abu tai žinome, vaikuti. Išlįsk pats, ir aš nesibarsiu. Pinkio žodis, nesibarsiu.

Jis ir *buvo* visada geras ir paklusnus. Metju pats žinojo. Jis nekentė, kai dėdė Šnipas Tomas sakė "Pinkio žodis". Šitaip tik jiedu su Makse sakydavo, niekam kitam negalima. Jie abudu visada prisiekdavo sakydami "Pinkio žodis". Tik Maksė ir jis.

Jis užspeistas. Nėra išeities. Berniukas pakilo ant virpančių kojų. Žmogau, jis visas drebėjo, net kratėsi: kojos, rankos, veido raumenys, net jo užpakalis. Be to, buvo visas purvinas, susmirdęs, o dėl to nervinosi dar labiau.

Jis išslinko iš savo slėptuvės.

Ten stovėjo dėdė Tomas. Kartu su juo buvo jo pakalikai. Žmogau, jis norėjo jais patikėti. Net šiek tiek norėjosi eiti namo.

— Ak, štai kur tu, Metju. Štai kur, — pasakė dėdė Tomas. Jis kalbėjo švelniai, kaip draugas.

Dėdė Tomas žiūrėjo, kaip nuostabus, šviesiaplaukis berniukas iš lėto eina pirmyn. Metju buvo gražus kaip ir jo sesuo. Jo sparnai buvo balkšvi su sidabriniais ir mėlynais dryželiais. Ypatingas egzempliorius.

Metju mėgo pokštauti, tai ir dabar papokštavo. Jis juokaudavo, kai būdavo susinervinęs ar išsigandęs.

— Jeigu šauni į mimą, — pasakė jis, — ar būtina naudoti duslintuvą? Cha chi cha cha.

Dėdė Tomas iššovė vieną kartą. Be duslintuvo. Metju, gerasis berniukas, sunkiai šlumštelėjo ant žemės.

Antra knyga

TINKERBELĖ GYVA

27 skyrius

HARDINGAS TOMAS sėdėjo ant žemės šalia devynmečio Metju. Jis kalbėjo tyliu, švelniu balsu:

— Atleisk, kad šoviau į tave iš netikro šautuvo. Žinai, kad myliu tave ir Maksę.

Metju akys buvo paraudusios, ašaros teberiedėjo. Aišku, kad nelengva nesigailėti mažiuko, bet Tomas žinojo, jog dabar ne laikas sentimentams. Jis turi sutvarkyti šitą reikalą.

— Daugiau aš netikiu tavo žodžiais, — sušnibždėjo Metju.

— Tu manimi tikėdavai, Metju. Mes buvome draugai. Aš čia todėl, jog esu tavo draugas. Buvo šneka apie tavo užmigdymą. Aš nesutikau. Negalėjau tau taip padaryti, sūnau. Dabar noriu, jog man padėtum surasti Maksę. Tu turi man padėti ją išgelbėti.

Metju balsas buvo vos girdimas:

— Ką man daryti? Kaip aš galiu išgelbėti seserį?

Tomas pritariamai linktelėjo ir pagaliau jam nusišypsojo:

— Noriu, kad skristum ir pašauktum Maksę. Tik tu gali ją išgelbėti.

Jis kažką parodė. Tai buvo ant didžiulės ritės susuktas meškerės valas.

— Atidžiai klausykis, — tarė jis. — Šito permatomo valo neįmanoma nutraukti. Ramiajame vandenyne jį naudoja tūkstančio svarų tuno žvejybai. Tau duosiu šimto jardų ilgio valą, ir tu turėsi bėgti su juo. Supranti?

— Taip, dėde Tomai.

— Tu geras berniukas ir padedi man gelbėti Maksę. Dabar tik tu gali ją išgelbėti. Nepamiršk.

Dėdė Tomas apvyniojo virvutę aplink chaki spalvos liemenę ant Metju krūtinės ir aplink storą ąžuolą, augantį kalno šlaite. Geriau ir nesugalvosi. Spąstai Maksei buvo paruošti.

Tomas patikrino, ar virvė tvirtai laikosi. Jo vaikystė prabėgo fermose ir rančose. Jis žinojo, kaip tvarkytis su gyvuliais ir paukščiais.

— Dabar eik ir skrisk. Aš tau leidžiu. Leidžiu šūkauti, kol surasi savo seserį. Dabar skrisk! Eik ir skrisk, Metju.

Metju darė, kas liepta. Jam taip knietėjo pakilti nuo žemės. Staigiai sumosikavęs išskleidė sparnus. Kiek galėdamas bėgo tolyn nuo didžiojo ąžuolo, kol pajuto, kad pakankamai įsibėgėjo pakilti.

Stipriai suplasnojęs sparnais, Metju pakilo į orą. Jis padarė lėtą viražą, sukdamas ratu ir panirdamas į tingią oro srovę, nešančią kylančios saulės link.

Metju pajuto tokią laisvę, jog keletą kvapą gniaužiančių sekundžių beveik pamiršo, ką jis veikia ir kodėl yra čia, aukštybėje.

Tačiau netrukus išgirdo dėdės Tomo balsą, sklindantį iš tos vietos, kur tasai slėpėsi. Metju nepatikėjo nė vienu Tomo žodžiu. Jis ir tie kiti sargybiniai turėjo šautuvus. Jie buvo šauliai. Žudikai, norintys nušauti Maksę, vos ji pasirodytų.

— Pašauk ją! Dar negirdžiu nė žodžio, Metju!

Metju skrido kuo toliau nuo Tomo ir jo bjauraus balso, ir nuo to tvirto medžio, prie kurio jis buvo pririštas.

Jis galvojo: “Ar matai mane, Makse? Ar stebi, kaip aš skrendu? Ar tu esi čia kur nors?”

Paskui Metju ėmė rėkti visu balsu:

— Makse! Makse! Makse! Ar girdi mane? — šaukė jis. — Ar girdi?

Metju sukaupė jėgas. Jis suprato, ką turi daryti, kad išgelbėtų Maksę. Jis ėmė klykti dar garsiau:

— Nesiartink. Nesiartink prie manęs, Makse! Tai spąstai! Čia dėdė Tomas ir kiti. Lėk iš čia, Makse! Jie turi šautuvus.

28 skyrius

MAKSĖ BUVO TOLI NUO TOS VIETOS, kur mažasis broliukas šaukė, ją įspėdamas. Išaušo kitas rytas. Praėjo dar viena naktis, niekas jos nesugavo, joks lokys ar kalnų katė nesuplėšė į gabalus ir nesurijo.

Mergaitė sočiai papusryčiavo, tada sėdo žaisti kompiuterinio žaidimo “Kapų plėšikė II”. Ji *dievino* Larą Kroft, žaidimo heroję. Norėjo būti Lara Kroft.

Apie pusę aštuonių ryto ji išėjo iš savo slaptavietės. Norėjo pasidairyti.

Maksė pasižiūrėjo pro susipynusias krūmo šakas ir lapus. Krūmas buvo aplipęs didelėmis, išsirpusiomis uogomis. Tai, ką matė, ją ir traukė, ir baugino. Ji kelis kartus greitai sumirksėjo. Pulsas viršijo visas ribas.

Pro uogomis aplipusius krūmus ji matė du vaikučius. Jie buvo labai panašūs į ją. Iš tikrųjų į ją ir į Metju. Matyt, vaikučiai irgi išėjo pavaikštinėti po mišką ankstyvą rytą. Ar jie ją jau pastebėjo?

Mergytė buvo apsirengusi mėlynu džinsiniu kombinezonu, sportiniais berankoviais marškiniais, apsiavusi aukštaauliais sportiniais batukais. Atrodė labai šauniai. Pusė rudų jos plaukučių surišti į uodegytę, o kiti palaidi garbanojosi aplink veidą. Ji rinko uogas, kurių spalva buvo lygiai tokia, kaip jos nagų lakas.

Berniukui turbūt kokie ketveri ar penkeri metai, jis priminė Metju, kai tas buvo mažiukas. Vaikas ritmiškai bumbsėjo lazdele į aliumininį kibirėlį ir dainavo dainelę, kurios Maksei dar neteko girdėti.

Tram pam pam.

Tram pam pam.

Maksei pašiurpo oda. Vidinis balsas ragino skristi šalin, bet ji neįstengė pajudėti. Jai reikėjo čia pabūti. Be to, knietėjo pasišnekėti su tais vaikais. Jai labai labai reikėjo pagalbos ir pasidalyti paslaptimis. Dieve, ji tikrai turi papasakoti apie *didžiules* paslaptis. Ką tokiu atveju darytų Lara Kroft?

Tram pam pam.

Ji labai bijojo, bet ko čia bijoti? Ji didesnė už juos. Ir daug stipresnė. Neabejotinai. Ji yra apdovanota ypatingais talentais ir gal netgi už juos šaunesnė. Ne kažin kas, bet taip yra.

Berniukas pakėlė akis nuo savo "būgno" ir ryškios mėlynos jo akys susidūrė su žaliomis. Jis paėjo atatupstas ir suriko:

— Ei! Aš matau tave! *Ei!* Kas tu tokia? Ei!

Maksė iš įtampos suklykė, ir abu vaikai ėmė klykti iš paskos.

Pirmoji atsitokėjo mergytė. Ji griebė brolio ranką ir stipriai jį truktelėjo.

— Liaukis, Beili, — sukomandavo. Ji nesiartino, bet ir nesitraukė. Akyse siaubas. — Kas tu? Čia *mūsų* šeimos valdos. Privačios valdos. Visur ant medžių pažymėta. Turėjai matyti užrašus!

Mergaitė galėjo būti kokių aštuonerių metų. Ji šnopavo supykusi, veidukas išraudo it burokas, bet nepasimetė ir toliau vaidino drąsuolę vyresniąją seserį.

Maksė buvo pritrenkta. Dieve, ji troško pasišnekėti su tais vaikais, kartu pažaisti. Ji tik norėjo su kuo nors *pasikalbėti.*

— Kas tu tokia? — nenustygo mergaitė.

Labai geras klausimas, pagalvojo Maksė. Kol ji svarstė, mergaitė tarškėjo toliau. Tarškalas barškalas, bet Maksei patiko.

— Gerai, mano vardas Elizabetė Elers. Čia mano broliukas Beilis. Jam penkeri metai. Man — devyneri. O ką tu čia veiki? Dabar tu kalbėk.

Mažasis Beilis nužvelgė Maksę nuo galvos iki kojų, ištraukė rankutę iš Elizabetės rankos ir priėjo arčiau. Jis apsuko platų ratą aplink Maksę.

Palinksmėjusi ji sukosi aplinkui, kad jis nepamatytų jos sparnų.

— Kas atsitiko tavo rankoms? — išpoškino vaikas.

Maksė dvejojo. Ką tie mažiukai pagalvos apie jos sparnus? Ar drįsti pasakyti tiesą? Norėtų. Tikrai nori.

Ji krestelėjo pečius, ištiesė alkūnes. Iš lėto tiesdama rankas, išlygino sąnarius. Plunksnos viliojančiai sučežėjo.

Mėlynėmis išterliotos Beilio ir Elizabetės burnytės plačiai išsižiojo. Beilis išleido vienintelį garsą “och” ir įsikišo rausvus pirštelius į burnytę.

Maksė žinojo, kad jos sparnai išties gražūs. Viršutinės plunksnos lyg sniego baltumo strėlės gulė eilėmis; kiekvienos strėlytės dantukai glotniai glaudėsi prie kitų, suformuodami hermetišką sluoksnį. Kraštuose sparnus puošė mažesnės plunksnelės, pro kurias švietė jos oda. Nuo šviežiai deguonies prisotinto kraujo ji buvo rožinės spalvos.

Och!

29 skyrius

— KŪRIS KARAMBA! — klyktelėjo Beilis.

Ką tai galėtų reikšti? *Kūris karamba? Sūris karamba?* Gal čia, Kolorade, vaikai taip šneka? Ko gero. *Sūris karamba? Na, tai gerai.*

Maksė ištiesė rodomuosius pirštus, visu platumu išskleidė sparnus. Iš tiesų sparnų ilgis buvo lygiai toks, koks jos ūgis.

— *Oooch!*

Beilis traukėsi arčiau sesers. Jo mėlynos akutės dar niekad nebuvo taip išsiplėtusios kaip dabar. Tiesą sakant, jis buvo gerokai sutrikęs.

— Ar jie tikri? — Elizabetė Elers atgavo žadą. — Atrodo lyg ir tikri.

— Padaryk, — sušnibždėjo Beilis. — Prašau, padaryk taip. Paskraidyk dėl mūsų.

Elizabetė nenuleido akių nuo Maksės. Ji irgi šnibždėjo, lyg būtų lauko bažnyčioje ar panašiai.

— Mes niekam nesakysime. Prižadame.

Berniukas rimtai palinksėjo galvute. Aukštyn žemyn, aukštyn žemyn, paskui į šonus. Ir paskubomis persižegnojo toje vietoje, kur plakė jo širdelė.

— Prisiekiu gyvybe. Prisiekiu už abu. Prašau. Paskraidyk. Na, paskraidyk.

— Jeigu paskraidysiu, jūs tylėkite. Tai mūsų paslaptis, — pasakė Maksė. — Ir *niekada* nesižegnok, ir nesakyk, kad geriau mirsi. Nes taip ir gali atsitikti.

— Nesakysiu, — pažadėjo berniukas.

— Nes jeigu prasitarsite, aš jus pasigausiu.

— Tai gal tu vampyrė ar kas? — paklausė Beilis. Jis vėl sunerimo ir išsigando. Iš baimės net akys suapvalėjo.

— Aha, aš vampyrė. *Ne*, aš ne vampyrė. Ar jūs nykštukai marsiečiai? Iš Marso?

Dabar Elizabetė nusikvatojo, ir Maksė vos nepuolė jos išbučiuoti.

— Tikra teisybė. Jis tikrai iš Marso. Koks tavo vardas?

— A... *Tinkerbelė*.

Jie visi gardžiai pasijuokė. Maksė norėjo pasipuikuoti, bet ir knietėjo kuo nors su jais pasidalyti. Nes mėgdavo dalytis. Nes visada buvo gera mergaitė, rūpestinga, maloni. Ji tikėjo, kad jeigu nori būti laiminga, reikia dalytis su kitais. Mokykloje ji įsisąmonino didžiąją tiesą: duodamas gauni.

Maksė nužvelgė taką priešais save — jis buvo lygus, nematyti nei išsikišusių šaknų, nei akmenų. Mergaitė leidosi bėgti.

Jau po keturių penkių žingsnių oro srovė pasigavo jos sparnus, ją pakėlė ir nunešė aukštyn.

— Sūris karamba! — sušuko Maksė, svarstydama, ar vaikai suprato humorą.

Ji staigiai pakilo, o paskui nėrė žemyn prie Beilio ir Elizabetės. Tie instinktyviai metėsi į šoną, o Maksė isteriškai juokėsi. Jai patiko žaisti su kitais vaikais. Labiau už viską.

Mergaitei pašėlusiai knietėjo atskleisti jiems paslaptis. Tačiau tai reikštų, jog tuomet ir jie atsidurtų pavojuje. Persižegnojo ir prisiekė savo gyvybe.

Maksė plasnojo sparnais aukštyn žemyn, aukštyn žemyn. Ji laisva padangėje! Ir suko pakartodama debesėlio kontūrus. Švelniai pakrypo į kairę, paskui į dešinę.

Toli apačioje ją stebėjo nuščiuvę Elizabetė ir Beilis Elertai. Rankutėmis prisidengę akis, net nemirkčiodami sekė jos judesius.

Netrukus vaikai visai sumažėjo, nors pakeltas galvutes ir pražiotas lūpas dar galėjai įžiūrėti. Maksė suprato, jog jie patys bejėgiai — bejėgiai ir naivūs. Be to, ji negalėtų ištverti, jeigu jie per ją ir jos paslaptis nukentėtų.

Ji pamojavo ranka atsisveikindama. Ir Beilis su Elizabete pamojo jai.

— Mes nesakysim! — šaukė Beilis. — Prisiekiu — *nieko!*

— Sugrįžk, — šūktelėjo Elizabetė Elers. — Galėsim draugauti.

Maksei buvo sunku juos palikti. Beilis ir Elizabetė. Puikūs vaikučiai. Geri žmonės. Gal jie ir susidraugautų, jeigu ji bent kiek ilgiau pabūtų su jais.

Ji labai pasiilgo Metju. Labai labai trūko mažojo broliuko. Kažkur krūtinėje atsivėrė didžiulė skausminga tuštuma.

Sklęsdama aukštai viršum ryškių, auksu švytinčių, besišliejančių į kalnus pievų, ji pasijuto tokia vieniša ir liūdna. Giliai širdyje Maksė žinojo, kad neturi būti vienui viena.

Ji pati buvo tik vaikas.

Tram pam pam.

Tram pam pam.

30 skyrius

DEIVIDAS KABĖJO jai ant kaklo, užmetęs suglebusias rankas ant pečių. Ji vilko jį per nykią kaulo baltumo dykumą, kurią kažkur tarsi jau buvo mačiusi. Saulė it didžiulis laikrodis kabėjo danguje, o ilgoji rodyklė skaičiavo sekundes tarp gyvenimo ir mirties. Ji kažkada čia jau buvo.

— Greičiau, Frene. Prašau, — duso Deividas. Jis vos iššvokštė jai į skruostą. — Atleisk, brangioji, bet tu privalai skubėti. Mums liko nedaug laiko.

Aš buvau nuilsusi, visiškai išsekusi, tempdama suglebusį Deivido kūną, bet negalėjau jo paleisti.

— Laikykis, — pasakiau Deividui. — Prašau.

Nugaroje, ant kaklo, jutau jo lipnų, šiltą kraują, mano pačios plaukai buvo susivėlę. Skruostais liejosi ašaros.

— Aš čia, — tarė jis. — Aš visada būsiu su tavimi.

Jo kojos vilkosi per smėlį. Jis buvo toks sunkus. Pasitaisiau savo nešulį ir slinkau pirmyn. Rankų raumenys siaubingai nuvargo ir sopėjo. Nugara jutau jo širdies tvinksnius, visai visai silpnus.

Kaip paprastai, Deividas ėmė pasakoti man istorijas apie mūsų santuoką. Linksmas, džiugias istorijas, liudijančias, koks turiningas buvo mūsų gyvenimas. Abu lydi sėkmė darbe, rimtas pokalbis apie kūdikį — gal du ar tris, jei bus lemta.

— Mums reikėjo turėti vaikų, Frene. Nereikėjo laukti.

— Nereikia, — paprašiau. — Prašau, nereikia, Deividai. Nenoriu girdėti tokių kalbų.

Tačiau jis nesiliovė.

— Prisimeni mūsų penktąjį jubiliejų? Mes nuvažiavome į tą žavingą mažytį viešbutį Vermonte, na, pati žinai. Mylėjomės visą dieną, Frene. Lovoje pusryčiavome, pietavome, vakarieniavome, — kalbėjo jis.

— Žinoma, prisimenu, Deividai. Vermonto niekada nepamiršiu.

Jis pradėjo niūniuoti. Tą nuostabią, nepamirštamą melodiją iš "Vyro ir moters". Deividas dievino tą filmą. Ir aš. Žiūrėjome gal penkis ar šešis kartus. Staiga aš sustojau.

— Jau atėjome? — paklausė Deividas.

Aš žvelgiau į tolį. Prieš akis tviskėjo karščiu alsuojanti bekraštė dykuma.

— Taip, — tariau. — Jau atėjome.

Aš švelniai nuleidau Deividą nuo pečių ir paguldžiau saulėje. Plačiai išskėčiau jo rankas. Jo rankos ir kojos kraujavo lygiai kaip ir žaizda, žiojėjanti prie širdies.

— Atleisk už tai, ką padariau, — pasakė Deividas. — Atleisk, Frene.

Aš nesupratau, apie ką jis kalba, už ką prašo atleisti, bet linktelėjau tarsi suprasčiau.

Nusivilkau visus drabužius, iš kurių padariau kuo minkštesnę pagalvę. Pakišau ją po jo galva. Tokio širdį gniaužiančio darbo dar nebuvo tekę atlikti.

— Ačiū, — tarė Deividas. Jo mylinčios akys meiliai žvelgė į mane. — Aš žinojau, kad neleisi man numirti.

Tada Deividas vėl mirė, kaip kaskart, kaip kiekvieną mielą rytą.

Ant palangės sučirškė žadintuvas. Pabudau iš košmaro. Sapnas buvo toks tikroviškas, bet Deividas mirė juk automobilių aikštelėje, Boulderyje, o ne kažkokioje paslaptingoje dykumoje.

Atsimerkiau savo mažyčiame miegamajame, gyvūnų ligoninėje. Nuogomis rankomis buvau nusitvėrusi už lovos galvūgalio. Akys paplūdusios ašaromis, skruostai šlapi. Krūtinę skaudėjo, lyg būtų kas daužęs plaktuku. Taip neseniai gyvenimas buvo toks gražus. Aš mylėjau ir buvau mylima.

Nuspyriau sujauktą antklodę. Prisiminusi sapne regėtą veidą, nustėrau. Pamažu sapnas, košmariška iliuzija, ryškėjo, ir nors kai kurių epizodų neprisiminiau, pajutau didžiulę gėdą.

Sapne buvo šviesiaplaukis vyriškis, vilkintis džinsiniais marškiniais. Jo šypsena švietė lyg saulė. Aš gręžiausi į jį.

Skubiai nėriau iš sujauktos lovos. Kodėl turiu gėdytis?

Sumirksėjau nuvydama neprašytą Kito Harisono atvaizdą ir nuėjau prie lango, atsiveriančio į miškus. Atidariau jį ir giliai įkvėpiau. Net pajutau burnoje pušų ir žolės skonį.

Švelnūs ryto vėjelis lyžtelėjo suprakaitavusią odą. Pradėjau atsigauti. Jau buvau besigręžianti nuo lango, kai išgirdau tą siaubingą, kraują stingdantį garsą.

31 skyrius

ILGAS, ŠIRDĮ RĖŽIANTIS, ŠIURPUS KLYKSMAS sklido iš miško, visai čia pat. Per minutę užsitempiau džinsus, darbinius batus ir tuos pačius marškinėlius, kuriuos vilkėjau vakar.

Užbėgau į laboratoriją pritraukti į švirkštą ketamino, dar įsimečiau į kuprinę nuskausminamųjų. Pipas lojo, reikalaudamas pusryčių, bet gaus palaukti. Negalėjau gaišti.

— Tuoj grįšiu, — šūktelėjau užšaudama duris ir išbėgau į lauką.

Pratisas, veriantis spiegimas gręžė ausis. Nuo rasos peršlapo batai, keletą kartų slystelėjau, bet bėgau, nelėtindama tempo.

Skubėjau gailaus riksmo pusėn, beveik tikra dėl to, iš kur jisai sklinda ir kas įvyko.

Miškas už mano klinikos slydo šlaitu žemyn ligi pat gilaus šaltinio, kurį galima pavadinti ir mažu upeliu. Patvinstantis vanduo miške buvo išgraužęs gilius griovius. Vasarą jie išdžiūsta ir pusiau užsipildo sąnašomis. Brakonieriams ideali vieta gaudyti graužikus.

Ideali vieta spąstams.

Cypimas garsėjo ir staiga baigėsi, nes žvėrelis jau vos gaudė kvapą. Vėl pasikartojusi aimana dūrė į širdį.

Prilėkusi prie daubos pamačiau lapę. Gražus rudas žvėrelis kabojo ant vienos kojos, kita beviltiškai krapštydamas kilpą. Baisus, už širdies griebiantis reginys.

Pamačiau, kas buvo nutikę.

Lapė pateko į spąstus. Ji bandė išsilaisvinti ir traukėsi prie duobės krašto. Koja įstrigo tarp spąstų virbų ir grandinės, ir lapė trankėsi, daužėsi į duobės sienas.

Mane supykino. Juk tai beprasmiškas, niekingas kankinimas. Dėl ko? Kažkas Aspene arba Denveryje nešios brangų paltą. Vargšelei jau agonija — nenuostabu, kad ji elgėsi kaip pasiutusi.

— Laikykis, — pasakiau lapei tyliu, ramiu balsu. — Ateinu.

O Viešpatie, aš neskriausiu tavęs, lapute.

Spąstų grandinė buvo prirakinta prie medžio dviguba kilpa. Patampiau, bet ji nepasidavė.

— Po velnių!

Pabandžiau ištraukti lapę už grandinės, bet ši ėmė kandžiotis. Pamiršau pasiimti pirštines, o ji gali būti pasiutusi.

Apžiūrėjau, kur galima nusileisti į duobę. Jos kraštuose — palaidas skalūnas. Pavyko rasti saugią vietą ir nutariau pamėginti. Nieko gero. Skalūnas ėmė byrėti, ir aš nučiuožiau ant užpakalio į dešimties pėdų gylio duobę.

Nuo tokio triukšmo lapė dar labiau išsigando ir draskėsi. Ji kandžiojosi, dribo putos. Pamačiau, kad nuo jos kojytės nusinėrė oda. Spąstų dantys įsikirto į kaulą.

— Viskas gerai, panele.

Stovėdama tiesiog po lape, laukiau progos suleisti jai ketaminą. Ties pečiais pastebėjau atbrailą, bet ji buvo per menka, per siaura. Vargu ar pavyktų ant jos išsilaikyti ir tuo pat metu įdurti adatą žvėreliui į koją.

Lapės kauksmas vedė iš proto. Tuoj ją ištiks šokas, ir — galas.

Supratau, jog viena nesusidorosiu.

32 skyrius

KITO ATMUŠTAS KAMUOLIUKAS nuskriejo didžiuliu lanku virš garsiosios "Green Monster" sienos Bostono Fenvėjaus parke. Abu jo berniukai tai stebėjo, sėdėdami prie pirmosios linijos. Staiga buvo išplėštas iš beisbolo lauko, iš to malonaus sapno.

Kažkas pasiutusiai daužė į trobelės duris. Jis pakišo ranką po lova, sugraibė šautuvą ir truktelėjo artyn.

— Taip? Kas ten? — šūktelėjo. Atsisėdęs lovoje bandė ką nors įžiūrėti pro langą.

Praskyręs užuolaidą, išvydo Frenę O'Nyl piktai suraukTais antakiais, kaip visada, kai jis būna šalia. Ji nesistengdavo būti gerutė.

Ir kas dabar? Ko ji nori?

Jis užsimovė džinsus, užsegė užtrauktuką ir sagas. Beldimas sustiprėjo. Kur kokie švarūs marškiniai? Velniop juos.

— Ateinu.

Atidaręs duris jau ruošėsi klausti, kuo nusikaltęs, bet jį pasitiko ilgiausia beriamų, vos suprantamų žodžių tirada.

— Man reikia jūsų pagalbos, — kalbėjo ji. — Man *tikrai* reikia, kad jūs padėtumėte, pone Harisonai.

Ponas Harisonas?

— Žinoma, žinoma. Jokių problemų. Batai, — pasakė jis ir įlindo atgal sportbačių.

Ji skubėjo prie akmenuotos daubos, esančios miške už kokių kelių šimtų jardų. Pusnuogis Kitas vos spėjo iš paskos. Tos ilgos kojos tikrai gerai ją neša. *Tai dabar jau ponas Harisonas?*

— Kas per... — jis nebaigė sakinio.

Pakako kelių akimirksnių, kad suprastų, kas kabo tarp bjaurių žiočių ir džerždžiančių grandinių.

— O Viešpatie, Frene.

Lapė atrodė baisiai, ir jis pagaliau suvokė, kodėl ji taip nekentė medžiotojų ir kodėl taip įniršo jam pasirodžius su šautuvu rankoje.

Rudas vargšo žvėrelio kailis buvo aptaškytas šviežiu krauju. Spąstų virbai nunėrė priekinės kojytės kailį ir odą nuo pat alkūnės sąnario iki letenėlės. Ji vos kvėpavo. Trūkčiojantis lojimas kimo ir slopo.

— Aš negaliu jos pasiekti, — sunkiai šnopavo Frenė, vos gaudydama kvapą. — Bandžiau. Nieko neišėjo.

Rodės, jog ji ilgiau neištvers, ir tas pats jausmas persidavė Kitui.

Tai, ką padarė žmogaus rankos, žiauru, niekšiška, ir jis pajuto kylantį pyktį. Kaip galima taip elgtis su žvėreliais?

— Ką man daryti? Kaip galiu padėti?

Ji tvirtai spaudė švirkštą rankoje.

— Aš turiu suleisti vaistus jai į koją.

— Gerai. Supratau.

Jis nusikabarojo žemyn stačiu purvinu šlaitu. Apmetęs akimis daubą, iškopė į viršų.

Paskui pritūpė virš lapės, kabančios kokios trys pėdos žemiau krašto. Akimis pasvėrė ir pamatavo žvėrelį. Tada puolė ant tako ieškoti kokios nukritusios šakos.

— Šita turėtų tikti! — šūktelėjo jis Frenei.

Lazda buvo kokių trijų pėdų ilgio ir tik poros colių storio.

Ji, rodės, suglumo.

— Ką čia darote? Kas turėtų tikti?

Lengviau pademonstruoti negu paaiškinti. Kitas atsigulė taip, kad jo veidas ir pečiai persisvėrė per daubos kraštą.

— Tik atsargiai, — išgirdo jis.

Jis kyštelėjo pagaikštį prie lapės snukučio. Sulig kiekvienu kvėptelėjimu jai iš burnos tiško putos, akys apsitraukė migla. Kitas abejojo, ar žvėrelis iš viso jį pamatys.

Jis brūkštelėjo lazda jai per snukutį.

Lapė aršiai griebė šaką ir giliai suleido dantis, bandydama ją sutreškinti.

Kad tik ta prakeikta šaka atlaikytų... Lėtai lėtai Kitas traukė lapę aukštyn... ir pagaliau ištempė ją ant krašto.

— Durkit greičiau, — vos pratarė.

Frenė pripuolė. Ji staigiai dūrė adatą į užpakalinę žvėrelio koją. Pastūmė stūmokliuką. Lapė spyrė, bet vaistai kaipmat ėmė veikti, ir ji suglebo.

Kitas pakėlė ant rankų žvėrelį lyg kokią kailinę iškamšą.

— Mums pavyko, — tarė Frenė. — Dieve, mums pavyko.

Ji paėmė iš jo žvėrelį ir švelniai paguldė jį ant žemės.

Kitas truktelėjo spąstų sklendelę, ir Frenė atsargiai ištraukė lapės koją.

— Kaip gerai! Uch! Ačiū jums. Ačiū. Jūs — šaunus partneris, paramedikas.

— Nėr už ką. Vienas malonumas darbuotis su jumis. Tai bent komanda! Džiaugiuosi, kad galėjome padėti panelei laputaitei.

Stebuklų stebuklas! Pagaliau Frenė O'Nyl padovanojo jam šypseną!

Argi neverta buvo laukti?

33 skyrius

— SVEIKA, KALNŲ RASA!

Maksė vėl skrido. Argi galima atsispirti tiems pūkiniams debesėliams, šaižiam vėjo švilpesiui ir tokiai nuostabiai giliai dangaus virš Uolinių kalnų žydrynei? *Kas gi galėtų?* Lėtai, visiškai lengvai ji sklandė, akimis aprėpdama apačioje besidriekiantį ežerą ir mišku nuklotus jį supančių kalnų šlaitus.

Pilkai juodas ežero paviršius ją trūktelėjo arčiau savęs. Maksė aiškiai matė, kaip iš vandens virsta šiltos srovės. Jos mokytoja, jos draugė ponia Beata kažkada pasakojo apie vėjo sroves ir kokią įtaką skridimui turi šilti bei šalti srautai. Mergaitė išlaikė atmintyje visą informaciją. Tai buvo vienas iš jos talentų.

Ant apačioje augančių medžių viršūnių nuo jos sparnų krito ilgas šešėlis. Maksė jį stebėjo, lenktyniavo su juo. Tarsi irkluodama ji kabino sparnais, pasistūmė į priekį ir vėl kabino. Skrido vis greičiau ir greičiau virš randuoto žemės paviršiaus.

“Ponia Beata, — galvojo ji. — Mokykla, senieji jos namai”.

Prisiminė juos labai ryškiai, nors dažniausiai to vengdavo. Tačiau pamiršti negalėjo, ypač tų baisiausių dalykų, o jų buvo visa galybė.

Vieną ankstyvą rytą ponia Beata atėjo į mažą miegamąjį, kuriame miegojo jiedu su Metju. Ponia Beata juos mokė jau trejus metus. Prieš tai jie turėjo auklių, kitų mokytojų, bet jos vis keitėsi. Visos jos šykštėjo ir meilės, ir globos. Tokie dalykai Mokykloje buvo draudžiami. Vien mokslinis darbas, darbas, disciplina, tyrimai, tyrimai, tyrimai.

— Makse... Metju, — sušnabždėjo ponia Beata. Maksė atsibudo, dar mokytojai neprisiartinus prie jos lovelės.

— Mes nemiegame, — prisipažino Metju. — Girdėjome, kaip jūs ateinate.

— Be abejo, girdėjote, mielasis. Dabar paklausykite. Nieko nesakykite, kol aš nebaigsiu.

Kažkas blogai, Maksė tai jau žinojo. Tik nei ji, nei Metju neprasižiojo.

— Kartais geriems žmonėms atsitinka nelaimės, — šnabždėjo ponia Beata. Ji buvo ne tik mokytoja, bet ir gydytoja. Ji vesdavo egzaminus, ypač tuos, kurie susiję su protinių gabumų tyrimais — Stanfordo-Bineto, WPPSI-R, WISC III, Berio testus, ACT III ir visus kitus.

— Jie nori mus užmigdyti, nužudyti, taip? Mes taip ir žinojome, — Metju nepajėgė susitvardyti.

— Ne, mielasis. Jūs abu esate ypatingi. Stebuklingi vaikai. Nesijaudinkite. Bet, brangioji, praeitą naktį užmigdė mažąjį Adomą. Man taip sunku jums tai sakyti.

— O ne, tik ne Adomą! Ne Adomą! — suvaitojo Metju.

Stipriai apglėbę ponią Beatą, jiedu su Makse verkė ir verkė, be paliovos drebėdami. Adomas dar tik kūdikis. Niekas kitas neturėjo tokių nuostabių mėlynų akių, ir jis buvo toks smarkuolis.

— Dabar turiu eiti, mielieji. Nenorėjau, kad tai išgirstumėte iš pono Tomo lūpų. Aš myliu tave, Makse. Ir tave, Metju. — Ji dar stipriau prispaudė juos prie savęs. — Tik negalvokite apie mane blogai.

Netrukus po to pokalbio dingo ir ponia Beata. Vieną dieną ji tiesiog nepasirodė. Mokykloje apie ją daugiau niekas nekalbėjo ir iš jos nebuvo jokios žinutės. Maksė neabejojo, kad ir ją užmigdė.

Staiga Maksė atsitokėjo ir suprato, kad skrenda pernelyg greitai, nežiūrėdama, kur lekia. Tai dėl tų slogių prisiminimų apie Mokyklą.

Pakeitusi kryptį, nėrė tiesiai aukštyn į saulę. Jos spindesys apakino tarsi patekus į margaspalvę pūgą. Nieko aplinkui nematydama, Maksė kilo aukštyn, traukdama į plaučius vis vėsesnį, vis retesnį orą.

Tik tada, kai ilgiau nebegalėjo tverti nė sekundėlės, ji išrietė kilpą ir ėmė pikiruoti.

Maksė krito tiesiai į ribuliuojantį ežero mėlį.

Jos sparnai buvo tvirtai prigludę prie šonų. Ausyse švilpė vėjas. Plaučiai degė. Ji krito į vandenį idealiu kampu.

Nusileidimas į vandenį!

Neįtikėtina!

Viešpatie, kaip gera skraidyti...

34 skyrius

HARDINGAS TOMAS sustojo kavos ir cukraus Lokių Skardžio kavinėje "Quik Stop".

— Kavos, tokios pat juodos kaip mano širdis, — užsiprašė jis pardavėjo.

Ir tuo pat momentu sukluso, nugirdęs dviejų didžiaakių, rudagalvių vaikų čiauškėjimą su savo mama prie šaldytuvo, prigrūsto ledų "Ben & Jerry".

Prieš tai Tomas visai nesiklausė tų vaikų, kol išgirdo:

— Ji buvo kaip didelė graži paukštė, mamyte. Ji buvo tikra mergaitė, bet panaši į Galingąją Bastūnę.

Išgirdęs tokią naujieną, Hardingas Tomas pastatė ausis. Ir vos neišmetė kavos. Tiktai ant batų užtiško garuojančio skysčio.

Vaikų motina suko kasos link, visiškai panirusi į paskutinįjį žurnalo "People" numerį. Ji buvo įsispyrusi į gumines voniai skirtas basutes, kurios garsiai pliaukšėjo per nutrintą, kažkada buvusį rudą linoleumą. Jai galėjai duoti kokius trisdešimt metų, ant plačių "Champion" modelio šortų dribo riebalų klostės. Tačiau vaikai buvo protingi ir labai guvūs.

Tomas pastvėrė saldainį “Snickers” iš prekystalio ir taip pat pasuko prie kasos. Jis atsistojo už motinos ir vaikų.

Motina, matyt, jau įspėjo vaikus, kad užsičiauptų viešoje vietoje. Patarimas geras, bet kiek pavėluotas.

— Netyčia nugirdau jūsų vaikučius. Skraidanti mergaitė iš kosmoso, — jis linksmai sucaksėjo liežuviu ir nusišypsojo. — Lygiai kaip tame kvailame “Star” šlamšte, kurį turbūt skaitėte, — bakstelėjo nykščiu bulvarinių laikraščių, sukrautų prie prekystalio, pusėn.

— Mes *tikrai* matėme skraidančią mergaitę, — nenusileido berniukas, viltingai atsigręždamas į seserį. — Ar ne, Elizabete?

Sesuo įspėjamai dirstelėjo į jį, bet berniukas nenustygo. Tomui buvo nesunku apsimesti skeptišku. Rūpėjo daugiau ką nors iš jų išpešti, o su vaikais jam visada sekdavosi susikalbėti.

Kaip tik tuo metu į mažąjį prekybos centrą užsuko du kalnų dviratininkai. Jiedu buvo apsidrabstę purvu, su šalmais, specialiais batais. Tomas vylėsi, kad jie nieko nenugirs. Laimė, vyrai patraukė į parduotuvės galą.

— Beili, Beili, — papriekaištavo motina. — Ir ką man su tavimi daryti?

Ji atsisuko į Tomą ir, sutikusi jo žvilgsnį, ranka pasilygino chna dažytus plaukus.

— Kažkurį vakarą jie žiūrėjo vaizdajuostę “Hook”. Tai ką gi jis gali kita matyti? Tik Tinkerbelę, skrajojančią miške, — ji nusišypsojo. — Jo vaizduotė beribė, sakoma, kad tai kūrybiškumo ženklas.

Įžeistas ir pasipiktinęs berniukas suspirgėjo.

— Aš neišsigalvoju! Mes matėme tą mergaitę miške, prie mėlynių laukymės. Ji sakė, kad jos vardas Tinkerbelė, ir ji tikrai skraidė virš medžių. Prisiekiu.

Hardingas Tomas numanė, kur yra ta vieta. Su savo vyrais ne sykį šukavo tą laukymę, bet Maksės pėdsakų neaptiko. Jis numetė dvi monetas ant prekystalio ir atsainiai burbtelėjo moteriškei ir jos vaikams:

— Iki.

35 skyrius

BALKŠVAS TOMO reindžroveris sekė moteriai su vaikais iš paskos. Šeimynėlė važiavo senu, išklerusiu, visko mačiusiu "Isuzu" pikapu. Išėjusi iš kavinės "Quik Stop", moteriškė namo neskubėjo, todėl sekti juos buvo vieni niekai.

Vilkdamasis iš paskos, Tomas mąstė apie savo gyvenimą. Kažkada jis dėstė tiksliuosius mokslus Oro laivyno akademijoje. Turėjo kapitono laipsnį. Paskambino daktaras Peizeris ir jį nusamdė. Išklausęs jo svajonę, Hardingas Tomas iškart viską suprato ir aklai patikėjo. Ir ne jis vienas. Tomas tikėjo, jog verta tą svajonę, tą ateities viziją sergėti. Taigi dabar jis čia ir seka Elersų šeimyną, grįžtančią iš "Quik Stop".

Kai pikapas įsuko į išmaltą, piktžolėmis užžėlusį keliuką, Tomui paaiškėjo, kodėl šeimyna nesiveržė namo. Namas atrodė pasibaisėtinai.

Balkšvos sienos apsilupinėjusios. Priekinė veranda tokia išklerusi, kad būtų baisu ir koją į ją įkelti. Žolė aplink namą gal pusantros pėdos aukščio. Elersų pavardė ant pašto dėžutės vos įžiūrima.

Motina su vaikais sujudo ropštis iš sunkvežimuko. Tomas paspaudė greičiau ir privažiavęs sustojo už "Isuzu". Moteriškė baimingai sužiuro. Nustėro ir abu vaikai.

Hardingas Tomas iššoko iš reindžroverio, iškėlė abi rankas ir plačiai, draugiškai nusišypsojo. Jis vaidino dėdę Tomą. Kai reikėjo, su visais mokėdavo apsimesti esąs draugiškas.

— Labas. Sveiki, vaikučiai, prisimenate mane? Nereikia baimintis. Šypsenėlės — jus filmuoja “Slapta kamera”! Pagalvojau apie tai, ką matėte miške. Sakau, jums tai galėtų būti svarbu.

— Aš nesakiau, kad ką nors mačiau, — užprotestavo vyresnioji mergaitė, — nes nemačiau. Nematė nė mano fantazuotojas brolis. Jis tikras pakvaišęs melagis.

— Pone, nemanau... — pradėjo moteriškė.

— Jie matė vienuolikmetę *mergaitę su sparnais*, — neleido jai baigti Hardingas Tomas. — Aš tikiu tuo, ką sakė berniukas. Tiesą sakant, aš pats mačiau tą mergaitę. Norėčiau papasakoti jums, ką žinau, o jūs papasakotumėte man. Ar galiu užeiti minutėlei? Iš tikrųjų tai labai svarbu. Kad ir kaip būtų keista, jūsų vaikai nemeluoja.

Hardingas Tomas išsiėmė piniginę ir ištraukė iš jos kortelę, rodančią, jog jis yra Teisingumo departamento advokatas. Jokiam departamentui Tomas nepriklausė, užtat kortelė veikė kaip burtų lazdelė.

Elerių šeimynėlę reikia iškvosti, o paskui, deja, teks sunaikinti.

Jie matė Tinkerbelę.

Visi suėjo į vidų. Hardingas Tomas stengėsi kuo ramiau vesti apklausą.

— Suprantu, vaikučiai, kad tai keista ir gal net trupučiuką baisu, — kalbėjo jis. — Aš ir pats šiek tiek sukrėstas.

— Gal išgertumėte kavos, sere? — paklausė moteris. Jis negalėtų pasakyti, kiek ta suklastota kortelė paveikė vaikus, bet dėl moteriškės galėjo būti ramus.

— Aš — Tomas, — pasakė, — kavos neatsisakysiu. Nors ką tik išgėriau, mielai pakartosiu, kai čia tokios aplinkybės.

Moteris nuėjo paruošti kavos, ko gero, tirpios, bet jau bent trumpam ji pasišalino.

— Galite mane vadinti dėde Tomiu, — pasakė jis vaikams, kurie spoksojo į jį išpūtę akis.

— Mes nieko nematėme, — mergaitė laikėsi savo. — Mano brolis — pamišėlių pamišėlis.

— Mes matėme mergaitę su sparnais. Matėme, kaip ji skrenda! — kilstelėjęs smakriuką, pareiškė vaikas.

— Ne, nematėme, — sesuo nudelbė jį akimis.

Hardingas Tomas trinktelėjo kumščiu į stalą.

— Taip, jūs matėte! Matėte mergaitę ir kaip ji skrenda. Dabar man papasakokite viską, antraip bus blogai ir jums, ir jūsų mamai. Pažiūrėkite man į akis: žinosite, jog nemeluoju.

Abu vaikai pažiūrėjo ir viską suprato. Ir jie papasakojo viską, ką žinojo apie sparnuotą mergaitę.

36 skyrius

KITAS VAŽIAVO IŠ LOKIŲ SKARDŽIO į Boulderį, kuriuos skyrė keturiasdešimt mylių. Dabar jis tikrai vėl pasijuto esąs agentas, ankstesnysis Tomas Brenanas.

Jis pastatė savo juodąjį džipą automobiliais užgrūstoje gatvės pusėje, už kelių kvartalų nuo Boulderio bendruomenės ligoninės. Žingsniuodamas gatve, stebėjo margą miestelėnų minią: septintojo dešimtmečio hipius, aštuntojo ir devintojo dešimtmečio “granolas” ir daugybę gana normaliai atrodančių Uolinių kalnų čiabuvių.

Be abejo, jis daugiausia žvilgčiojo per petį, būdraudamas, ar kas jo neseka, ar kas nespėjo atpažinti.

Jam reikėjo šnektelėti su daktaru Džonu Braunhilu, dirbančiu šios ligoninės dirbtinio apvaisinimo klinikoje. Praeityje daktaras Braunhilas palaikė ryšius su dviem nužudytais gydytojais — vienas gyveno San Franciske, kitas — Kembridže, Masačiusetso valstijoje. Šiuos duomenis Kitas buvo surinkęs dar dirbdamas FTB.

Sėdėdamas laukiamajame, jis negalėjo nepastebėti, kokia jauki klinikos atmosfera. Sienos išdažytos švelnia gelsva spalva, ant žurnalinių staliukų — šviežiai skintų gėlių puokštės. Čia gera kūdikių besilaukiančioms mamytėms, gera ir jam. Jam reikia atsipalaiduoti, jei tai įmanoma.

— Gydytojas jus priims, pone Harisonai, — pasakė aukšta juodaakė registratorė, nušvisdama malonia šypsena. Visi, su kuriais jam teko susidurti šioje klinikoje, buvo romūs ir paslaugūs.

— Gydytojo kabinetą rasite toliau, pirmos durys dešinėje. Iš karto pamatysite.

Jis ėjo, kaip liepta, tolyn koridoriumi, išklotu pliušiniu smėlio spalvos kilimu, vedančiu prie daktaro Braunhilo kabineto. Priešais jo duris greitai, giliai įkvėpė. *Štai, mes ir čia.*

Daktaras Braunhilas atrodė įspūdingai. Ilguose rusvuose plaukuose jau blizgėjo sidabro gijelės. Veidas tryško sveikata. Nepriekaištinga figūra. Nuginkluojanti atvira Endžio Hardžio šypsena. Kitas įsivaizdavo, kaip jo puiki išvaizda raminamai veikia pacientes.

— Esu šiek tiek sunerimęs, pone Harisonai. Jūs atėjote vienas. Dėl žmonos? O gal dėl draugės?

Kitas dar nebuvo visiškai tikras dėl to, kaip reikėtų pakreipti šį klastingą pokalbį. Yra aibė kelių.

— Aš esu vyresnysis FTB agentas, — pradėjo išdidžiu tonu, kurio vykdydamas užduotį griebdavosi retai. — Atvykau į Koloradą tęsti žmogžudystės bylos tyrimo.

Jis sugavo menką raumens krustelėjimą po Džono Braunhilo dešiniąja akimi, nors tas judesys buvo vos pastebimas ir truko gal tik akimirksnį.

— Nesuprantu, — ištarė gydytojas. — Žmogžudystės tyrimas?

Kito veidas buvo neįskaitomas.

— Jūs atvykote čionai iš San Francisko? Ten dirbote universitetinėje ligoninėje. Kitoje eksperimentinėje klinikoje.

Braunhilas linktelėjo.

— Prieš penkerius metus, ir dar neteko gailėtis to žingsnio. Tačiau neįsivaizduoju, kodėl FTB pageidauja kalbėtis su manimi. Žmogžudystės tyrimas? Aš padedu sutuoktiniams susilaukti vaikučių, kai šie jau būna praradę bet kokią viltį jų turėti.

Tiriantis Kito žvilgsnis smigo tiesiai į gydytojo akis.

— Ar dirbdamas San Franciske pažinote daktarą Džeimsą Kimą?

— Taip, Džeimsą Kimą pažinojau. Tik nelabai artimai. Kalifornijoje dirbome beveik tuo pačiu metu. Sakykite, prašau, ką visa tai reiškia. Manęs laukia nėščia moteris.

Kitas supratingai linktelėjo.

— Gegužės mėnesį kalbėjausi su daktaru Kimu. Jis buvo susijęs su nelegaliais eksperimentais Bejaus regione. Džeimsas Kimas man pasakojo, jog čia, Kolorade, slepiasi kažkoks daktaras, vardu Entonis Peizeris. Sakė, kad jis kartu su jumis dirbo pas daktarą Peizerį.

Daktaras Braunhilas papurtė galvą.

— Minutėlę. Tai paprasčiausiai netiesa. Taip, daktarą Peizerį apkaltino dėl neetiškos veiklos Berlio laboratorijoje, kuriai jis vadovavo. Tačiau aš neturėjau nieko bendra nei su laboratorija, nei su eksperimentais. Niekada nebuvau apkaltintas dėl jokios nusikalstamos veiklos ir tikrai nesislepiu čia.

Kitas prislopino balsą:

— Ar žinote, kad Džeimsas Kimas mirė? Prieš savaitę Kalifornijoje jis buvo nužudytas. Tai irgi viena iš mano atvykimo priežasčių.

Džonas Braunhilas atrodė nuoširdžiai nustebęs.

— Nežinojau. Apgailestauju dėl daktaro Kimo. Tačiau aš vis viena nesuprantu, kuo galėčiau būti jums naudingas. Neturiu supratimo, kas atsitiko daktarui Peizeriui.

Daktaras Braunhilas jau rengėsi stotis ir eiti. Kitas kilstelėjo ranką.

— Yra dar vienas dalykas. Tai svarbu, daktare. Gal galėtumėte tarti keletą žodžių apie daktarą Deividą Mekiną? Jūs dirbote su daktaru Mekinu čia ir San Franciske. Kiek žinau, buvote draugai. Deividą Mekiną *nužudė*. Ar tai irgi atsitiktinumas?

Daktaras Braunhilas pakilo nuo kėdės prie savo stalo.

— Turėsite man atleisti. Manęs laukia pacientė. Deividas Mekinas buvo mano draugas, ir aš nesiruošiu vėl prisiminti jo mirties.

Kitas iš lėto atsistojo. Jis išėjo iš eksperimentinės klinikos, galvodamas, jog atliko, ką buvo užsibrėžęs.

Įvarė daktarėlį į kampą, patampė už ūsų, gal net privertė griebtis melo. Jis suskambino kai kuriais varpais, o tai jau gera pradžia.

37 skyrius

Į RYTINĘ UOLINIŲ KALNŲ papėdę atslinko naktis. Vidurnakčio dangaus mėlynę nusėjo ryškios žvaigždės.

Netoli vasarnamio, proskynos pakraštyje, gūžėsi grupė sargybinių.

Jie buvo užsidėję naktinius akinius ir atrodė lyg koks smogiamasis policijos ar armijos būrys, pasiruošęs pulti į rimtą ataką.

Jie jau turi mergiūkštę. Aptiko ją ne per toliausiai nuo mėlynių laukymės.

Namas buvo idealiai suprojektuota jupių stiliaus vietelė savaitgalių išvykoms, modernus A formos statinys su didžiuliais į kalnus atgręžtais langais. Naujieji pietų Kalifornijos turtuoliai, kuriems jis ir priklausė, atvykdavo čia tik savaitgaliais.

Hardingas Tomas įsiminė kiekvieną detalę. Buvo po dešimtos, beveik visur tamsu. Išskyrus pilkšvai melsvą šviesą kažkuriame iš apatinio aukšto kambarių. Dar viena ryškesnė, beveik balta spalva.

Televizorius buvo įjungtas, ji jį *dievino*. Mokykloje mergaitė vadino televizorių savo "mamyte ir tėveliu", "aukle" ir savo "draugu".

— Pulsime dabar, — pašnabždėjo Tomas kitiems. — Jai vienuolika, bet ji stipri, — įspėjo. — Stipresnė už daugelį vyrų. Jos krūtinė ir pečiai *sukonstruoti* pagal projektą.

— Kas ji, supermergaitė? — paklausė vienas iš jų.

— Galima sakyti ir taip, — pasakė jam Tomas. — Jeigu žiopsosi, pats įsitikinsi. Tiesiog pamiršk, kad jai vienuolika metų.

Laiptukai į verandą buvo tvirti, beveik naujutėliai ir girgždėjo. Hardingas Tomas apėjo geranijų vazonus, išdėliotus aikštelėje. Čia mėtėsi trys poros "Roces Barcelonas" modelio pačiūžų.

Medžiotojai pasitaisė savo apsauginius akinius. Kopdami paskutiniaisiais laiptukais, jie skubėjo ir girgždino juos dar stipriau. Štai jau lėkte lekia pro metalinius verandoje išdėstytus baldus. Tai buvo ta pati grupė, kuri susidorojo su daktaru Frenku Makdonu jo paties baseine. Pro didįjį langą šviesa tai švietė, tai blykčiojo. Aišku, kad televizorius įjungtas. Pažvelgęs į vidų, Tomas pamatė šeimyninį gyvenamąjį kambarį.

Neoninės lempos visos išjungtos. Teleskopas ant trikojo. DUB markės vaizdo grotuvas. Pagal užsakymą pagaminti foteliai, apmušti stora šiurkščia medžiaga, kuri vaizdavo kavos pupelių maišelius, ant vienų užrašyta: "Pagaminta Gvatemaloje, 50 svarų", ant kitų — "Pagaminta Jemene, 50 svarų".

Užversta daiktais sofa stovėjo tiesiai po langu. Ant jos gulėjo Maksė. Ji miegojo, įsisupusi į savo sparnus.

— Dėkui Dievui, — sušnabždėjo Tomas Hardingas.

38 skyrius

MAKSĖ IŠGIRDO — *girgžt, girgžt, girgžt.* Garsas sklido nuo verandos. Ji bandė prisiminti, kas ten galėjo būti.

Dar tebebuvo užsimerkusi, bet nemiegojo, įsitempusi laukė, žinodama, jog lauke vyksta kažkas labai bloga. Ji snūduriavo po sudususia, sena indėniška antklode. O dabar jau pajuto vėsų šešėlį, įsiterpusį tarp jos ir mėnulio.

Ji pravėrė akis, kilstelėjo jas aukštyn ir išvydo jį: dėdė Tomas ją surado. Tas išdavikas, tas baisiausias melagis.

Jis stovėjo už didžiojo lango. Ir dar atsivedė savo parankinius. Tris ar keturis vyrus. Sekliai! Medžiotojai! Žudikai!

Maksės protas ir kūnas klykė: SKRISK.

SKRISK, SKRISK, SKRISK IŠ ČIA!

Tačiau ji negali skristi. Tik ne gyvenamajame kambaryje, kur žemos lubos ir priversta sunkių baldų.

Tu stipri. Neįtikėtinai stipri.

Būk ir dabar stipri!

Maksė vikriai nusirito nuo sofos. Stalas apvirto. Žurnalai išlakstė — “Los Angeles”, “Variety”, “Hollywood Reporter”, “Details”.

Pro langą įlėkė geležinė kėdė! Ji instinktyviai užsidengė veidą rankomis. Aplinkui ją pasipylė stiklo skeveldros ir šukės, nesunkiai ją sužeisdamos.

— NE! — ji suriko visu balsu. — Traukitės nuo manęs! Eikit šalin!

Priešais ją kviečiamai tolo ilgas koridorius, jungiantis svetainę ir miegamąjį.

Būk stipri! Lėk!

Koridoriaus gale miegamojo durys buvo pusiau praviros, pro jas driekėsi sidabrinės mėnesienos ruožas. Už miegamojo matėsi perlinė vonia su citrinos spalvos grindimis. Maksė visu greičiu ir iš visų jėgų metėsi miegamojo link.

Neatsigręžk! Tik bėk, bėk, bėk, bėk! Tu daug greitesnė, negu jie mano. Ir galbūt, tik galbūt, jiems reikalinga gyva.

Miegamojo langas — liukas į laisvę — buvo atviras. Ji pati taip padarė, jei kartais prireiktų. O brolau, jai tikrai prireikė.

Ji pakilo jau įpusėjusi koridorių. Skriejo *pastato viduje*, rimtai, greičiau nei greitai, nepaisydama sveiko proto balso.

Tik dar neaišku, ar pajėgs ištrūkti iš namo. Ar pavyks? Ar galės?

Maksė šaute iššovė pro atvirą langą, tarsi raketa, palikdama paskui save šviesos taką, tik tas takas buvo kiek per siauras tokiai raketai. Jos sparnas kliudė lango rėmą. Medienos atplaiša dūrė! Skausmas nudiegė sužeistą petį!

— Ai! — riktelėjo ji.

Maksė vėl skrido, ir vėl, jau antrą kartą, kažkas į ją šovė. Bando nužudyti? Ar tiktai pašauti ir sugauti?

— Apsikakok, dėdule Tomai! — visu balsu suriko, bet neatsigręžė. — Prasmek skradžiai!

Jis rėkė pavymui:

— Metju pas mane! Žinok. Turiu tavo brolį. Grįžk. Piteris Penas pas mane.

39 skyrius

MAKSĖ VISA TIRTĖJO, pasislėpusi aukščiausios ir tankiausios, kokią tegalėjo rasti, eglės viršūnėje. Jeigu nematys jų, tai ir persekiotojai jos nematys. Ar tikrai taip būna? Ar šitaip galima pasislėpti? Ji meldėsi.

Ką ten tas dėdė Tomas šaukė? Kokius žodžius? *Metju pas mane?*.. O gal tai reiškia, jog jis Metju sugavo?

Ar jie nori ją nužudyti? O gal tik susigrąžinti į Mokyklą?

Ji puikiai viską suprato: į Mokyklą atvyksta lankytojai... apžiūrėti jos ir Metju. Atidžiai juos ištyrinėti, pakalbėti apie juos... o kas tada?

Maksė negalėjo liautis drebėjusi, dantys tebekaleno, kol ėmė skaudėti. Ji pravirko ir negalėjo liautis. Verkė kaip kūdikis.

Kūdikis! Ji pasityčiojo iš savęs. Verk, vaike! Verk, vaike! Verk, verk, išverk savo kūdikiškas akutes.

Maksė gulėjo kniūbsčia. Rankos surakino storą, gumbuotą šaką. Nuovargis įveikė, ir ji paprasčiausiai užsimerkė. Tą pačią akimirką išsijungė visos sistemos.

Maksė miegojo. Bent jau jos neužmigdė. Ir nesugavo. Dar ne.

Kai vėl pravėrė akis, galvoje buvo baisiausia sumaištis. Ji negalėjo patikėti, kad leido sau užmigti. Kiek praėjo laiko? Minutės? Valandos? Kur dėdė Tomas ir kiti sargybiniai? Jo šutvė žudikų.

Vis dar naktis, ir ji tebelaiko apglėbusi tą didžiulę, gumbuotą šaką tarsi geriausią ir vienintelę draugę pasaulyje. Maždaug už mylios, mėnulio nutvieksto dangaus fone, matyti namo, kuriame ji slapstėsi, kontūrai. Jame nė menkiausios švieselės.

Ji neaptiko jokio judesio ar garsų miške. Persekiotojų nebėra. Dėdės Tomo nebėra.

Tiktai tuomet, kai įsitikino, jog grėsęs pavojus praėjo, Maksę užplūdo didžiulis, maudžiantis skausmas. Ji jau neras prieglobsčio tame name. Ir vėl be namų. Nors Metju būtų šalia, bet vien mintis apie jį pravirkdė.

Metju pas mane!

O gal jis sučiupo Metju?

Kaip sužinoti? Ar jos broliukas gyvas, o gal jie jį užmigdė? Ar vargšas Metju mirė?

Jos klausą pasiekė keistas, plonas dūzgimas. Jis vis artėjo ir garsėjo. *Hmmmmmm.* Štai koks garsas.

Ji pakėlė galvą ir danguje pamatė tvinksinčias mažytes šviesytes. Jos artinosi, o triukšmas vis didėjo.

Tai paukštis, tai lėktuvas, tai... *lėktuvas!*

Maksė keletą sykių buvo mačiusi lėktuvus praskrendant virš Mokyklos. Tai būdavo "American Airlines", "America West", "United", mažesni reaktyviniai arba propeleriniai lėktuvai. Vos tik išvydusi lėktuvą, ji visada užsigeisdavo skristi. Bet buvo draudžiama. *Skrisi — žūsi!* Toks buvo Mokyklos šūkis. Gudrus, ką?

Žvaigždės mirkčiojo ir tviskėjo, mėnulio pilnatis meiliai žiūrėjo į žemę. Tarsi būtų ne mėnulis, o vyriškis, žvelgiantis į ją. Jis atrodė lyg ir geras vaikinas, bet šią akimirką Maksė nepasitikėjo *niekuo.*

Jai kilo idėja. Kas žino, gal ir kvaila. Siek maksimumo, pagalvojo. Toks buvo Maksės šūkis, ir ji vadovausis juo dabar.

Mergaitė atsistojo ant plačios, tvirtos šakos, šoktelėjo. Kojos tebebuvo apautos tais pačiais lengvais batukais, kurie jau gerokai padilo.

Ji išskleidė sparnus, iškėlė virš galvos, lėtai, giliai įkvėpė. Paskui dar sykį, vėl taip pat.

— Skrisi — žūsi, — sušnabždėjo.

Ji atsispyrė ir nuskrido.

40 skyrius

NEĮTIKĖTINA!

Ji lėkė it raketa per vėsų, drėgną, tirštą nakties orą. Jis gėlė skruostus, gnaibė nosį, ištryško ašaros.

Dieve, kaip gera, kaip nuostabu skristi, koks didingas jausmas. Sunku būtų įsivaizduoti, kol nepabandytų, o ji — gali! Laisvo skrydžio pojūtis užgožė visas mintis, visus kitus kūniškus pojūčius. Ji atsidavė jam. Dar plačiau išskleidė sparnus, ir oras tarsi pats savaime kėlė ją aukštyn.

Jos plaštakų nykščiai ir jos sparnai instinktyviai žinojo, ką daryti. Maksė nevalingai juos išlenkė, ir šie lyg burės varpė orą, nukreipdami sroves į sparnų viršūnes, jas keldami.

Maksė kilo ir kilo, kol atsidūrė kaip niekad aukštai. Viskas nutolo, susmulkėjo. Ji beveik susilygino su atskrendančiu kriokiančiu lėktuvu.

Lėktuvo propeleriai tarsi plakė visą nakties dangų. Ji pirmą kartą suprato neįtikimą žmogaus pagamintos mašinos galingumą. Plasnodama iš visų jėgų, Maksė staiga susilygino su lėktuvu.

Dar sekundės dalelė, ir ji prisiartino prie ryškiai apšviestos lakūno kabinos. Buvo gal už kokių dvidešimties trisdešimties jardų nuo jos. Maksė puikiausiai matė, kas yra viduje.

Lakūnas atsisuko. Jai pasirodė, jog jis ją pastebėjo, gal tik akimirką. Gal net per trumpai, kad suvoktų, ką iš tiesų išvydo.

Maksė jam mirktelėjo. Padarė grimasą. Ji mėgdavo žaisti ir dabar negalėjo susilaikyti.

Tada, atlikusi fantastišką kilpą, atsitolino nuo lėktuvo, išvengdama susidūrimo.

Matai, ponas šaunuoli lakūne? Man visiškai nereikalingas dirbtinis lėktuvas, skrendu ir be jo. Man tereikia mažyčio dangaus plotelio.

Mane tam sukūrė.

41 skyrius

AŠ PASIBELDŽIAU į trobelės duris, trobelės, kuri *priklausė man*, to mažyčio namelio, kur kažkada gyvenau su Deividu. Nieko nepadarysi, kartkartėmis aš iškrečiu kokią didžiulę kvailystę, netgi šnekučiuojuosi su žąsimis ir voveraitėmis.

Tačiau kadangi Kitas Harisonas tikrąja to žodžio prasme dėl manęs rizikavo ir kadangi jis buvo gražus kaip pati nuodėmė, pajutau, jog būtų paprasčiausiai neteisinga atsisakyti jo kvietimo vakarienės. Net pažadėjo pats kažką pagaminti.

Užsivilkau visko mačiusius medvilninius marškinius ir švarius džinsus. Tik įsivaizduokite — švarius, beveik nelygintus drabužius. Net mažumėlę tekštelėjau kvepalų “Hermes”, kuriuos kažkada buvau nusipirkusi Aspene. O prie šono alkūne spaudžiau gero “Pinot Noir” butelį.

Kur tai matyta! Į savo pačios namus nešuosi dovanų butelį vyno.

Kai Kitas Harisonas atvėrė duris, iš karto pastebėjau tris dalykus: švariai nuskustą veidą, šviežiai kirptą galvą ir gero senamadiško muilo “Ivory” kvapą.

— Kur kirpotės plaukus? — pasidomėjau aš.

— Nepatinka? — paklausė jis lyg ir įsižeidęs.

Nusistebėjau, kad vyriškis taip jautriai sureagavo, beje, kaip ir į viską. Lyg ir neatrodė, kad toks galėtų būti. Nemeluosiu, jis daug kuo mane stebino. Juk iš pat pradžių pasirodžiau sunkiai sukalbama, bet, žiūrėk, jis tą piliulę nurijo.

— “Bobo kirpykloje”. Mieste, — pasakė jis. — Ar tikrai prastai atrodau?

— Visiškai ne, man patinka. Labai gražu. Tiesą sakant, atrodote puikiai. Bobas Hotfildas *pasistengė*.

— Ačiū, — tarė jis ir padovanojo modifikuotą Tomo Kruzo šypseną. Tokią, kokią Kruzas demonstravo “Jerry McGuire” — įžūlią, bet trapią. Jis paėmė iš manęs butelį, meistriškai atidarė ir įpylė vyno į dvi taures.

— Jūs pati atrodote labai šauniai, — pasakė jis. — Tikrai.

— Ačiū. — Tik kažkodėl aš susidrovėjau ir pasijutau pažeidžiama. Savo pačios namuose.

Kitas padavė man vieną iš mano vyno taurių, kurias pirkau, jei gerai prisimenu, “Marshall Field’s” parduotuvėje Čikagoje. Gurkštelėjau ir nuėjau pasiieškoti šaldytuve ledo.

— Skiedžiate, — pasakė jis ir vėl nusišypsojo. — Nenorime paleisti vadžių šį vakarą.

— Ne dėl to. Aš visada geriu vyną su ledukais, — nekaltai pamelavau. Buvo laikai, kai mes su Deividu šiek tiek paūždavome — Boulderyje, čia, Lokių Skardyje, Denveryje. Gyvenimas mums nešykštėjo malonumų. Tiesa, neilgai.

Kad ir kaip ten būtų, aš stovėjau šiame kambaryje pirmą kartą po pusantrų metų, ir dar su kažkokiu vyru, kai aplink visur šmėsčiojo Deivido atvaizdas, jautei jo skonį — čia, tarp perpildytų knygų lentynų, pažįstamos sofos, nebylių akvarelių su šiaurės Viskonsino vaizdais ant sienų. Čia blaškiausi valandų valandas, kankindamasi dėl beprasmės Deivido žūties. Aš bijojau, bet negalėjau pasakyti Kitui kodėl. Ir jaučiausi kalta, nors tam nebuvo jokios priežasties. Ar ne?

Aš linksmai, mandagiai čiauškėjau apie lapę ir jos būklę, o paskui paklausiau, ar galėčiau padėti ruošti vakarienę.

— Manau, kad padėtis kontroliuojama. Bet ačiū, — pasakė jis. Tai buvo daugiau negu padėties kontroliavimas. Jis meistriškai ruošė viščiukų krūtinėles, gardino česnaku žaliąsias pupeles, pakepino bulvytes, sumaišė salotas. Nuo gardžių kvapų mano liežuvis pakilo ant užpakalinių kojyčių ir ėmė tarnauti.

Ačiū Dievui, Kitas darbavosi nusigręžęs nuo manęs. Sunkiai atsidusau. Negalėjau patikėti, kad taip nervinuosi, jog esu tokia susijaudinusi, tokia įsitempusi.

Imdama iš stalčiaus stalo sidabrą, netyčia brūkštelėjau per jo sėdmenis. Tvirti, lyg iškalti, taip ir maga prisiliesti. Teko dar sykį giliai įkvėpti.

— Kur išmokote gaminti maistą? — paklausiau.

— Ko neišmokė mama, parodė žmona. Mano mama pripažino tiktai itališką virtuvę. Kai tik patobulinau savo kulinarinius sugebėjimus, mes su žmona kas antrą vakarą paeiliui ruošdavome vakarienę. Savotiškai smagu.

Aš prikandau liežuvį. Net nepamaniau, kad jis gali būti vedęs ar panašiai. Motina italė? *"Jūs nieko apie mane nežinote"*, prisiminiau jo žodžius.

— Mano žmona mirė, — pasakė Kitas.

— Kaip gaila, užjaučiu, — aš tikrai pajutau jam užuojautą. Kito užuomina apie tai, kaip jiedu paeiliui ruošdavo valgį, mano viduje jau suvirpino kai kurias stygas. Deividas niekada nebūtų to ėmęsis.

— Ta-aip. Tai įvyko beveik prieš ketverius metus, — mačiau, kaip jo veide dilgtelėjo skausmas. Jis ją mylėjo. Akivaizdu.

— Kas atsitiko, Kitai? O gal nenorite apie tai kalbėti?

— Ne. Dabar jau galiu, — jis išspaudė šypseną. — Retkarčiais man net patinka kankinio vaidmuo.

— Uch. Negailestingas sau, a?

— Gal ir taip. Įvyko nedidelio lėktuvo katastrofa, — vos išgirdau jo žodžius. Jis tarsi kalbėjosi su savimi. — Mano žmona. Abu mano sūneliai. — Kitas atsiduso. Stebėjau jį, įsisiautusį į kurtinančią tylą.

Trobelėje buvo taip tyku, jog kepamo viščiuko spragsėjimas, šaižūs vėjo atodūsiai, atsimušę į lango stiklus, tą tylą, regis, sprogdino. Norėjau jį apglėbti, sušildyti žmogiškumu, nubraukti nuo jo akių skausmą ir liūdesį.

— Aš turėjau juos nuvežti į Nentaketą. Šeimyninių atostogų, kurias vis atidėdavome, kurių jie seniai buvo nusipelnę. Bet mane vėl užvertė darbu. Buvau labai atsidavęs savo, aaa, karjerai. Jie skrido lėktuvu vieni, be manęs, — jo veidas surūstėjo. — Lėktuvas nukrito tarp Rodos salos ir Nentaketo. Devyniasdešimt ketvirtųjų rugpjūčio devintą.

— Be galo užjaučiu.

Aš pasijutau kalta dėl visko, dėl pačių pirmųjų mūsų susitikimo minučių. Bjauriai klydau, vertindama Kitą Harisoną, ir dar bjauriau jaučiausi dabar.

42 skyrius

KITAS NEPANORO grimzti į praeitį. Ir man vienam vakarui per daug. Pusantros valandos paprasčiausiai šnekučiavomės, kartkartėmis vis linksmai, nuoširdžiai pajuokaudami. Man patiko jo draugija, jo plati erudicija. Mes plepėjome apie rokenrolo atsiradimą, vaikų auginimą, profesionalųjį ledo ritulį, grožinę literatūrą, mokslinę literatūrą, senienas ir taip toliau.

Ir jo šeimos istorija nekasdieninė. Kito pasakojimas tik sužadino mano apetitą. Tėvas — airis, dirbo autobusų vairuotoju Bostone. Motina — italė, buvusi vaikų ligoninės seselė. Šiuo metu Maikas ir Marija gyvena Vero Byče, Floridoje, abu sveiki, laimingi. Jis turi keturis brolius, “visi kur kas šaunesni ir gražesni už mane”. Jis mokėsi Masačiusetse, Vorčesterio Šventojo Kryžiaus koledže, gaudavo akademinę stipendiją. Paskui studijavo teisę Niujorko universitete, “už išmaldas”. Tada FTB. Kitas — FTB agentas, leidžiantis atostogas Kolorade.

Gal ir klydau, bet jutau, jog jis kažką nuslepia — nors kodėl Kitas turėtų atlapoti širdį vien dėl to, kad staiga pakankamai artimai susipažinome.

— Eime pasivėžinti mėnulio šviesoje, — pasiūliau, baigus vakarieniauti. Vakarienė niekuo nenusileido daugeliui prašmatniųjų Denverio restoranų. Tiesą sakant, aš dar nenorėjau namo. — Jūs minėjote, jog norėtumėte užsukti į Kleitoną ko nors išgerti. Važiuokime ten šįvakar. Aš moku.

Ta mintis jam patiko, ir, sėdę į Kito džipą, nukakome į “Villa Vittoria”. Tai gana geras italų restoranas su jaukiu baru, puikiausiai tenkinantis ir viskuo persisotinusius vietinius lankytojus, ir dar labiau išlepusius turistus.

Buvo paprastas savaitės vakaras, pianinu grojo ir, jeigu tai galima taip pavadinti, dainavo vienas iš vyresnio amžiaus padavėjų. Aš pažinau Andželą, jis mielas vyrukas, labai geras vyriausiasis padavėjas, bet velniškai prastas dainininkas. Jis savininko dėdė, tai lyg ir atsakymas į klausimą, kodėl jam leidžiama dainuoti tykiais šiokiadienių vakarais.

Mes su Kitu sėdėjome prie baro, kuo atokiau nuo Andželo. Bandėme susikalbėti, bet kankinančio sentimentalaus aimanavimo perrėkti nepavyko, nes jis plyšojo pro mikrofoną. Galiausiai ėmėme kvatoti, būgštaudami, kad Andželas nesuprastų, jog juoko priepuolį įvarė jo dainavimas.

— Jis ten vaduojasi mirtimi, — pašnibždėjau aš. — Aš tuoj apsiverksiu iš gailesčio.

— Prieš tai jis visus išvaikys iš baro. Dar neteko regėti, kad gyva muzika turėtų tokį efektą, — pasakė Kitas. Jis pakilo nuo kėdutės. — Laikykite frontą. Tuoj grįšiu.

Smalsiai stebėjau, kaip Kitas priėjo prie Andželo ir ėmė su juo šnekučiuotis. Jie sutartinai nusijuokė ir žvilgtelėjo mano pusėn.

Kas čia dabar? Man tai nelabai prie širdies. Ką Kitas su Andželu sumanė?

— Publika pageidauja išgirsti “Nel Blu dipinto Di Blu”, dar vadinamą “Volare”, — pranešė Andželas. Susigūžiau vien nuo minties, kaip bus sudarkyta tokia puiki sena daina. — Mano pagalbininkas — vokalistas, atvykęs čia tiesiai iš Naujosios Anglijos konservatorijos, ponas Kitas Harisonas.

Tiesiai iš Naujosios Anglijos konservatorijos?!

Andželas pagrojo trumputę įžangą senajai Domeniko Modunjo dainai ir, turiu pripažinti, pianinas visai neblogai klausė jo pirštų. Tik kažin kaip seksis vokalistui Kitui? Ir jų duetui.

Kitas palinko prie mikrofono, rodės, jog tai jam ne naujiena. Ir labai pasitiki savimi.

— Šią dainą skiriu daktarei Frenei O’Nyl. Ji — puiki veterinarijos gydytoja, tikra gyvybės sergėtoja. Tikiuosi, ši daina bus nors šiek tiek jos verta.

Aš kukliai nulenkiau galvą ir nervingai nusišypsojau. Tikrai, nežinojau nei ką sakyti, nei ką galvoti. Apie Kitą Harisoną. Ir dar apie serenadą, kurią Kitas su Andželu trauks vietinėje smuklėje.

Kitas pradėjo dainuoti dainą “Volare”. Jis buvo ne tik vertas mano pagyrimo, jis dainavo labai gerai. Gražus tenoras, puikiai valdo balsą.

Naujosios Anglijos konservatorija? Pokštas ar tiesa? Kas šitas vyras? Visi, kas gyvas restorane ir bare, atsigręžę klausėsi. Kitas užbūrė net čionykščius stuobrius ir jų merguželes.

Kai jiedu su Andželu baigė, beveik visur prapliupo plojimai ir ovacijos. Kitas su Andželu komiškai palinkčiojo, paskui Kitas grįžo pas mane prie baro.

— Ar žavioji sinjora patenkinta? — paklausė. — Daina gera?

Aš net nesugebėjau dorai atsakyti.

— Ačiū. Jūs nuostabus, *magnifico*. Esu sujaudinta. Naujosios Anglijos konservatorija?

— Tiksliau, baras *šalia* konservatorijos. “Sparks”. Grojau ir dainavau, užsidirbdamas mokslui koledže ir teisės studijoms. O vasaromis dirbdavau Keipe.

Žvilgsnis į tai, kas neseniai įvyko. Mes darbavomės, surėmę pečius, gelbėdami lapę. Jis pakvietė mane vakarienės į Kleitoną. Tokie menkučiai, bet kilnūs epizodai leido pajusti, jog manimi kažkas rūpinasi, jog esu pernelyg pažeidžiama, per daug jautri. Supratau, kaip dabar būtų lengva mane įskaudinti.

— Jūs vėl tylite, — prašneko jis. — Nereikia. Prašau. Nenorėjau, kad būtent taip paveiktų.

— Aš tik mąstau, — ištariau. Bet juk negalėjau prisipažinti, jog galvoju apie jį ir jo įtaką man. Todėl sulemenau kažką kita. *Pasitikėkite manimi,* — pasakė jis, gelbstint lapę. Kažkodėl dabar aš Kitu pasitikėjau.

— Kažkurią dieną aš miške kai ką mačiau, — pasakiau mums vis tebesėdint prie baro. — Kai ką, kas jums gali atrodyti neįtikėtinai kvaila. Pati netikiu, kad pasakoju jums apie tai. Jums ar kam nors kitam.

Aš stabtelėjau. Kitas lyg ir sunerimo, bet susidomėjo.

— Ką jūs matėte, Frene? Baikite pasakoti.

Aš pažvelgiau į jo gilias mėlynas akis.

Dieve, padėk man.

Prikandau lūpą.

O gal aš darau klaidą?

— *Jūs nieko apie mane nežinote*" — sakė jis.

— Mačiau mažą mergaitę... Gal kokių vienuolikos ar dvylikos metų. Laukinukė. O tai, ką pasakysiu dabar, bus didžiausia kvailystė, Kitai. Ji turėjo sparnus, tos mergaitės sparnai kaip paukščio.

Jo veidas sustingo, net truputį prasižiojo lūpos.

Jei įmanyčiau, atsiimčiau tuos savo žodžius, bet negaliu. Per vėlu.

— Žinau, — tęsiau aš. — Skamba neįtikėtinai. Bet, Kitai, ji buvo tokia reali, kaip jūs matote mane, sėdinčią čia. Aš mačiau mažą mergaitę su sparnais. Ir mačiau, kaip ji skrenda.

43 skyrius

KITAS PASIJUTO TAIP, lyg jam būtų kas nors nunešęs viršugalvį. Bandė to neparodyti. Turi neužsimiršti, niekuo neišsiduoti. Nepamiršti, jog jis profesionalas. FTB agentas, tvirtas, visiškai blaivaus proto žmogus.

Vadinasi, jis buvo teisus, manydamas, jog šiame krašte kažkas vyksta. Jis teisingai nusprendė ieškoti pėdsakų Kolorade ir, jei prireiks, visur kitur. Kodėl, po šimts velnių, Biuras išstūmė jį iš tos bylos? Nesuvokiama. Jėzau, Jėzau! Frenė O'Nyl matė mažą mergaitę su sparnais. Ir ką tik jam apie tai papasakojo. Labai svarbu. Vadinasi, ji su tuo nesusijusi. Argi ne?

— Kada tai buvo? — paklausė jis. Nenorėjo Frenės kvosti, bet būtinai reikėjo žinoti, ką ji matė. Maža mergaitė su sparnais? Eksperimentai su žmonėmis? Kokie tie eksperimentai? Kas čia vyksta?

— Jūs manimi tikite? — ištarė Frenė, ir jai buvo dvigubai atlyginta. Iš pradžių ji atrodė nustebusi, paskui — patenkinta.

Kitas pagalvojo, kad jeigu ši moteris štai šitaip į jį žiūrės, jis patikės ir kad žemė plokščia, ir kad mėnulis padarytas iš mėlyno sūrio, kad egzistuoja meilė iš pirmo žvilgsnio, būna laimingų pabaigų ir pasitaiko mažų mergaičių, kurios gali skraidyti.

— Aš tikiu jumis, Frene, — pakartojo jis.

— Gerai, nes aš ją mačiau *du* kartus.

Kaip galėdama gyviau, entuziastingiau ir išraiškingiau pasakodama apie abu susitikimus, Frenė pati atrodė lyg maža mergaitė. Ji mosikavo rankomis, apibūdindama mergaitę ir rodydama, kaip toji skrido. Jos akys buvo didžiulės kaip puodukai, ir kalbėjo ji greičiau nei paprastai. Ir nė karto nepažvelgė į jį piktai.

Jos nekaltumas ir gyvybingumas stumte stūmė Kitą atskleisti jai viską, ką žinojo, ko niekam neturėtų pasakoti apie tą bylą, o ypač moteriai, kurios vyras galbūt buvo į ją įsivėlęs. *Tačiau Frenei aš negaliu meluoti. Daugiau niekada. Būtų tikrai neteisinga meluoti Frenei,* — įtikinėjo jis save.

— Klausykit, rytoj iš pat ryto, — pagaliau prabilo jis, — mes eisime ieškoti tos mergaitės. Ieškosime kartu. Ir ją surasime.

— Vadinasi, jūs manimi patikėjote? — paklausė Frenė, vis dar nepatikliai, tarsi šauktųsi pritarimo.

— Tikrai taip, — patikino Kitas. Ir jai pamerkė. — Argi manęs nemokė pažinti, kas meluoja, o kas ne?

Kitas ištiesė rankas, ją apkabino ir tame tykiame baro kampelyje švelniai švelniai pabučiavo.

Frenė O'Nyl apstulbino galutinai: ji atsakė į jo bučinį.

Trečia knyga

DVIDEŠIMT KETURI JUODIEJI STRAZDAI, IŠKEPTI PYRAGE

44 skyrius

DŪŽTANČIO STIKLO GARSAS sudrumstė namo, stovinčio turtingajame Denverio priemiestyje, tylą. Netikėtas triukšmas privertė daktarą Ričardą Andreosį pašokti iš ramaus snaudulio.

Mažylis Semas tebešnarpštė jam ant krūtinės, mat abu buvo nuvirtę vidudienio pogulio ir, panirę į saldžius sapnus, regėjo pačius apvaliausius ledinukus.

Ant kietmedžio grindų pažiro dar stipresnis stiklų lietus. *Jėzau, tas garsas sklinda iš kabineto.*

Daktaras Andreosis atsargiai, kad neprabustų, nukėlė Semą nuo krūtinės ir paguldė sofos kamputyje tarp pagalvėlių.

— Tuoj grįšiu, vyruti Semai, — pašnibžėjo jis. — Tu sau miegok. Ššš, mažyti, ššš.

Ričardas Andreosis jau seniai planavo nupjauti tą šaką, kuri vis braižė kabineto langą, bet buvo tai per daug užsiėmęs, tai per daug nuvargęs — vis tie tėviški rūpesčiai dėl naujagimio. *Ne keturiasdešimt septynerių metų kvaileliams tokie dalykai* — jis tai puikiausiai žinojo, tik kad Megvinė beviltiškai geidė kūdikio, o dabar kelio atgal jau nėra.

Jis kilstelėjo mėlynais langučiais glaudes aukštyn ant masyvaus liemens. Įsispyrė į nutrintus, balkšvus sportbačius. Ir vėl bildesys. Tarsi būtų lempa nukritusi! Kas ten, po velnių?

Gal koks žvėrelis įlindo vidun? Kad ir voverė? Ar paukščiukas? Jis skubiai nušlepsėjo koridoriumi ir žvilgterėjo į kambarį.

Sumaištyje pralėkė kelios sekundės, kolei suvokė, ką mato, bet netgi tada jis iki galo nesuprato.

Aukštas, raumeningas vyras pilku duksliu kostiumu su gobtuvu ir "Nikes" firmos sportbačiais metodiškai taškė daiktus aukštyn kojomis. Šitas chaosas buvo suplanuotas. Vyras taip darė specialiai. Daktaras Andreosis jį atpažino.

— Ką, po perkūnais, jūs čia darote? — paklausė pagaliau atsitokėjęs. — Kodėl jūs čia? Ko norite?

Nuo antikvarinio rašomojo stalo su nuleidžiamu paviršiumi įsibrovėlis jau nušlavė pusę didžiulių knygų ir palaidų lapų. Daktaras Andreosis pajuto, kaip sprandu ir per šonus sruvena prakaito upeliai.

Jis apmetė tarpą tarp savęs ir įsiveržėlio. Baiminosi ne tiek dėl savo, kiek dėl mažojo Semo saugumo.

— Neišdegs, — pasakė vyras. — Ne tau taip greitai pajudėti. — Staigiu judesiu jis išsitraukė pistoletą lyg koks vakarietiškas gangsteris ir nukreipė jį daktarui į veidą.

— Ko tu iš manęs nori? — daktaro Ričardo Andreosio protas žaibiškai pervertė visas logiškai pagrįstas galimybes. Jis buvo protingas žmogus, ir dabar smegenys karštligiškai dirbo.

— Nieko. Ničnieko, — pasakė žmogus su ginklu, "Smith & Wesson" pusautomačiu. — Dabar tu jau nieko negali padaryti. Du vaikai pabėgo iš Mokyklos. Tu mus apvylei pačiu netinkamiausiu metu, daktare.

Tik dabar daktaro Andreosio sąmonę pasiekė mintis, jog jis gali mirti. Jis sustingo. Galva ištuštėjo. Tiktai jo viduje kažkas klykė: *Semas, Semas, Semas!*

— Mano kūdikis? — pralemeno jis. — Ant sofos.

— Nesijaudink. Greit grįš Megvinė, — šaltai atšovė žudikas. — Nieko tavo vaikui neatsitiks. Tavo vaiko mes neliesime. Mes ne pabaisos.

Paskui Tomas Hardingas tris kartus nuspaudė gaiduką.

45 skyrius

MAKSĖ RIMTAI BIJOJO, bet užsispyrė, jog jokia baimė nesukliudys jai elgtis teisingai. Dabar ji turėjo veikti kaip suaugusi. Privalėjo sugrįžti į nusikaltimų areną. Ji traukė *namo*. Jai reikėjo išsiaiškinti, ar ten laikomas Metju, be to, buvo dar keletas nerimą keliančių problemų, kurių sprendimų negalima atidėlioti, negalima vilkinti. Taip, labai svarbių dalykų. *Vėl namo, vėl namo*...

Aišku, labai pavojinga skristi naktį be jokių radarų ir autopilotų ir, žinoma, tai gal ir ne pats protingiausias žingsnis jos gyvenime. Debesuota, dar ims ir pradės lyti, tikrai, kad bent kiek būtų šviesiau.

Atsargiai! Ji vos neskėlė kakta į kalvą, traukdamasi nuo rūko draiskalų lopinio. Greitai suktelėjusi į kairę, stipriai mostelėjo sparnais ir pakilo virš šalto, dulsvo oro bangos. Vos vos išsisuko. Galėjo ir nespėti...

Ji vis galvojo apie Mokyklą. "Dėdė" Tomas buvo minėjęs, jog Mokykla veikė pagal karinės mokyklos modelį. Maksė žinojo, jog kažkada Tomas buvo kareivis, kad jis dėstė Oro pajėgų akademijoje ir net turėjo savų, jau suaugusių vaikų. Ji su Metju gyveno nedideliame bendrabutyje. Kiekviena minutė jų gyvenime buvo tiksliai ir veiksmingai apskaičiuota: pusryčiai, mokslas, tyrimai, pratimai, pietūs, darbo projektai, mokslas, vėl tyrimai, vakarienė, mokslas ir miegas. Ir taip kiekvieną dieną. Tas pats ir tas pats.

Taip kartojosi, kol pasirodė ponia Beata. Ji taip pat mokė, atliko visus tuos erzinančius tyrimus, bet įvedė nuostabų dalyką — žaidimus. Ponia Beata niekada nebuvo dirbusi karinėje srityje. Jie ją pamilo. Paskui ponią Beatą užmigdė.

Maždaug tuo metu, kai atvyko ponia Beata, įvyko ir daugiau teigiamų poslinkių. Buvo pastatytas "prekinis vagonas" pagal "The Boxcar Children" serialą. Atsirado ir naujas "Apple" kompiuteris. Savaitgaliais jie užsiimdavo medžio darbais, eidavo į dailės studiją. Maksei piršosi mintis, jog "dailė" tebuvo tyrimų dalis, bet nekreipė į tai dėmesio. Nesuktų galvos ir dėl tyrimų, jeigu tik jie būtų bent kiek įdomesni.

Mokykla aprūpinta naujausia technologija: visų pirma tai buvo sustiprinto režimo namai, labai tvarkingi, patogūs ir, žinoma, labai ypatingi. Visi apšvietimai, termostatai ir durų užraktai veikė taip pat pagal griežtą grafiką. Juos nuolat stebėjo apsaugos vaizdo sistema. Radijo bangomis sargybiniai panorėję galėjo atidaryti duris, net įjungti vonią ar dušą.

Galbūt todėl ji taip dievino savo naująją laisvę.

Staiga apačioje išvydo Mokyklą. Ji vėl beveik namie. Maksė skrido lengvai ir drąsiai. Ji staigiai nėrė žemyn grupelės pažįstamų pastatų link. Dabar arba niekad, Maksima.

Kažkas blogai. Ji pajuto iš karto. Plastelėjusi sparnais, liovėsi smigti žemyn, sulėtino greitį ir tylutėliai nusileido į mišką.

Maksė jautė, kaip iš baimės šiurpo kaklo ir nugaros oda. Ji gaudė kvapą, springo, vos įstengė kvėpuoti. O Dieve, o Dieve, šitokia baimė dar niekada nebuvo jos apėmusi!

Maksė matė, kaip keli tamsiais, bjauriais kombinezonais apsirengę vyrai lakstė tai laukan, tai atgal į pastatus. Jie krovė sunkias dėžes į didžiulius pilkus sunkvežimius, kurie atrodė taip pat bjauriai, kaip ir patys vyrai. Galima pagalvoti, jog viską ten uždarinėjo ir kraustėsi lauk, jog Mokyklos nebeliks.

Ten šmirinėja pernelyg daug visokių šunsnukių. Ji niekaip negalėtų prisiartinti, tuo labiau įeiti į Mokyklos pastatus.

Kažkur netoliese, miške, girdėti sargybinių balsai, ir Maksei teko atsitraukti nuo Mokyklos. Privalėjo, antraip ją sučiuptų. Ji to neištvertų. Taip norėjo paverkti, bet teks tvardytis, negalima palūžti.

Negaliu leistis sugaunama. Negaliu. Aš esu vienintelė viltis, — kalbėjo sau. — *Tik aš galiu viską papasakoti.*

Prisivertė supykti, nes pyktis stiprindavo jėgas. Maksė taip visada darydavo ir niekada nenusivylė.

Ji nuskubėjo gilyn į mišką.

Kol kas saugu. Įdomu, kiek valandų, turbūt jau greit auš. Kol kas dar sunku ką nors įžiūrėti ir *būti matomai* tų šliužų miške.

Kažkas už jos sujudėjo. Ten kažkas yra. Ir greitai artėja.

Maksė atsisuko ir... per vėlai suprato klydusi. Padėtis blogesnė, negu ji manė. Dabar jai galas. Nebėra išeities.

Kalnų liūtas buvo visai čia pat, arčiau kaip už dešimties pėdų. Tamsus, gelsvai rudas, apie penkių pėdų ilgio, mažiausiai dviejų šimtų svarų. Jai atsisukus, jis sustojo.

Jiedu pradėjo gyvybės ir mirties žaidimą: išdrįsk žiūrėti; išdrįsk pajudėti pirmas; išdrįsk daryti bet ką, tik nebandyk parodyti, jog pakvaišai iš baimės; akys neturi *išduoti* baimės.

Liūtas suriaumojo, Maksė išvydo didžiulius, stiprius gelsvai rudus dantis. Ji negalėjo nuspėti, ar žvėris jos bijojo ar būgštavo dėl ko kita, bet jis dar neužgriuvo ant jos ir nesudraskė.

Mergaitė svarstė, ar pavyktų pabėgėti ir atsiplėšti nuo žemės. Ore jai niekas negrėstų. Ji liktų gyva.

Liūtas tebeurzgė. Žabtai mažumėlę pražioti. Abu nė nekrustelėjo iš vietos, tik žvilgsniai buvo susirakinę. Ji neįsivaizdavo, kaip galėtų išsisukti iš šios beviltiškos padėties.

Maksei pritrūko kvapo. Ji duso, ir tai ribojo jos galimybes Teks rizikuoti.

Ji iš lėto pradėjo traukti į save orą. Liūtas šoko. Kaip žaibas. Jis tiksliai *žinojo*, kada pulti. Instinktas!

Maksė klyktelėjo, bet — stebėtina! — tai buvo pykčio, įtūžio šūksnis, ne baimės.

Ji apsisuko greičiau, negu manė galinti, greičiau, nei yra tekę anksčiau.

“Aš vikri kaip ir ta katė”, — šmėstelėjo mintis, ji tuo patikėjo, meldėsi ir *suprato*.

Didžiulė katė sustojo ir galingai pasisuko. Milžiniškos jos letenos įsikirto purve. Tarsi sutriko.

Maksė švystelėjo sparnu palei liūto galvą. Jis atšlijo, bet po akimirkos vėl pasiruošė šuoliui.

Maksė dar greičiau ir plačiau praskleidė sparną. Ir vėl švystelėjo, šį sykį grybštelėdama jo nasrus. Sunku apsakyti, koks malonumas! Žvėris pasimetė.

Maksė laimėjo laiko ir, pabėgėjusi kelis žingsnius, pakilo į orą. Iš įniršio, kad dingsta grobis, liūtas pasileido jai iš paskos ir šoktelėjo aukštyn lyg ant sparnų. Nasrai grėsmingai taukštelėjo, sugriebdami tiktai orą.

Maksė palengva kilo, kol pasiekė saugų aukštį. Grįžtelėjusi pažvelgė žemyn į kalnų liūtą ir nusivaipė.

— Miau, — paerzino ji ir nuskrido tolyn.

46 skyrius

MUDU SU KITU NARŠĖME po tankius kalvotus miškus kažin kur aukštai virš “Peak-to-Peak” greitkelio. “Peak-to-Peak”, Kolorado 119 kelias bėga į vakarus kalnų papėdėje esančiais kalvagūbriais ir didžiųjų kalnų prieigomis. Kol kas mūsų paieškos buvo bergždžios. Atrodėme lyg pėdsakus pametę šunys.

Man nebuvo tekę nieko panašaus daryti. Mums abiem viskas atrodė keistai, o dar keisčiau, kad darėme tai kartu.

Tačiau atrodėme šauniai. Kitas liko tik su žaliais turistiniais šortais. Neištvėręs tvankaus karščio, jis jau senokai nusimetė “Dartmouth Law” firmos marškinėlius. Aš vilkėjau chaki spalvos šortais, savo sėkmę nešančiais treniruočių marškinėliais ir buvau apsiavusi kalnų žygio batais. Deja, tai nepadėjo.

Mergaitė juk turėjo kažkur būti, bet kur? Kur aš slėpčiausi, jei tektų ieškotis pastogės? O kaip mąstytų vienuolikos ar dvylikos metų mergaitė?

Dabar man nėra nieko svarbesnio už ją. Visą vaikystę praleidau jaunųjų gamtininkų klube, laimėjau Vestinghauso premiją už mokslinius nuopelnus, specializavausi ir baigiau biologijos studijas su pagyrimu, jeigu tik būčiau panorusi, galėjau studijuoti mediciną ir tapti žmonių gydytoja. Dabar aš norėjau žinoti viską, kiekvieną detalytę apie mergaitę su sparnais. O kas nenorėtų? Kas galėtų atsispirti?

Maloniai vėsų rytą pakeitė tipiška, karščiu alsuojanti vasaros diena. Krepšys, kurį tempiau ant pečių, gana pilnas ir sunkus, todėl laukiau akimirkos, kad galėčiau bent trumpai jį nusimesti.

Kitas lengvai pūškavo šalia, o aš džiaugiausi, kad būtent dabar nereikia matyti tų mėlynų jo akių.

Vakar vakare jį pabučiavau, bet mano širdis buvo įaudrinta ir pati liepsnojau nuo to šešiasdešimt dolerių kainuojančio brendžio. Jis visiškai kitoks nei kiti mano pažinti vyrai, jautresnis, tiktai lig šiol neleidau sau to pripažinti.

Gal mane paveikė žinia apie jo žmoną ir vaikučius, bet norėjau tikėti, kad Kitas toks buvo visą laiką. Antra vertus, derėtų prisiminti jo užuominą: *Jūs nieko apie mane nežinote.*

— Kaip jums atrodo, — paklausė jis, kai pasiekėme aukštesnę kelio vietą, — kurlink dabar eiti? Ar kilo kokia idėja?

Aišku, idėjų netrūko.

— Balsuoju už pietinį anos kalvos šlaitą, — pasakiau aš. — Jei būčiau bėglė, turbūt slėpčiausi ten, iš kur gerai matyti tas slėnis.

— *Aną* šlaitą? — jis išvertė akis.

— Nuo čia tik dvi ar trys mylios, — pridūriau.

Jis aiktelėjo:

— Tik dvi ar trys?

Žavingas. Linksmas. Kitas toks ir buvo, bet jo rimtumas man darė dar didesnį įspūdį. Praėjusį vakarą jis prisipažino nesąs medžiotojas, bet aš menkai tenutuokiau, kas jis *yra*.

— Jeigu labai pasistengsime, ten atsirasime po poros valandų, — tariau. — Nepatikėsite.

— Gerai, gerai, kapitone. Kaip pasakysite.

— Tai bent narsa, Kitai! Štai kaip buvo užkariauti Vakarai!

Dar po poros valandų klupinėjimo, slysčiojimo ir vingiavimo aukštyn ir žemyn uolėtais šlaitais pagaliau pasiekėme vėjų neužpučiamą šlaito pusę, pagal kurią buvo pavadintas miestelis: Lokių Skardis.

— Trupučiuką atsikvėpkime, — pasiūliau greta žingsniuojančiam, prakaitu apsipylusiam vyriškiui. Neslėpsiu, Kitui visiškai pritiko prakaitu žvilgantis kūnas. Įtariau, kad jis ir pats tai žinojo. Jis — vienas iš tų retai pasitaikančių žmonių, kurie atrodo savimi pasitikintys, bet apie tai nerėkia visam pasauliui. Jisai savimi pasitikėjo, bet jo viduje buvo ir nuolankumo šešėlis, kuris mane labai traukė.

— Manęs nereikia lepinti, — pasakė Kitas šypsodamasis. — Kaip miesto berniukas, esu visai pakenčiamos formos.

Nusijuokiau iš jo humoro. "Taip, esi puikios formos, — galvojau sau. — Nesvarbu, ar miesto berniukas, ar ne".

Nutempiau nuo pečių krepšį ir pažiūrėjau į laikrodį. Beveik penkta valanda dienos. Ištraukiau iš krepšio porą apelsinų ir vieną mestelėjau jam. Šveičiau stipriai, bet jis sugavo.

— Gera reakcija, — pasakiau išsišiepusi kaip kokia kvailelė iš kaimo. O man visiškai patiko būti neišmanėle šalia jo. Jei jau taip, vadinasi, pakankamai juo pasitikėjau.

Kol mudu godžiai kramtėme sultingus, saldžius apelsinus, aš dairiausi. Deja, nieko neįprasta nepastebėjau. Vienoje vietoje išgulėta žolė, matyt, briedis miegojo. Žema ola, žmogui per maža. Virš mūsų suko ratus grifai.

Ką aš tikėjausi čia rasti?

Mažos mergaitės paukštės gūžtą iš pūkų, lovą su baldakimu ir dar nemažą barbių kolekciją?

Kitas priėjo prie manęs. Užuodžiau apelsinų ir prakaito kvapą.

— Frene, — švelniai tarė jis. Išties jo balsas gražus. Malonus baritonas. Galėčiau klausytis valandų valandas, tai ir dariau praeitą naktį.

— Na?

Jis rodė į stačiausią šlaito dalį.

— Žiūrėkite. Ten aukštai. Ar nieko nematot?

Pasukau galvą ton pusėn, kur rodė Kito pirštas.

Tiesiai virš eglių guotelio ir akmenų luitų, aukščiau mūsų, maždaug ties viduriu šlaito, skrido kažkoks didelis objektas.

Ne vanagas. Ir ne grifas.

Bet *kažkas.*

Mergaitė su sparnais!

Ji sklandė virš mūsų lyg didingas erelis, tik kur kas geriau.

— Viešpatie, — Kitas vis kartojo ir kartojo, sekdamas, kaip ji suko virš mūsų lėtus, plačius ratus. — Tai realybė.

47 skyrius

TAI, KĄ KITAS PAMATĖ, jį sukrėtė, ir pats nesuprato, kas tuo metu jį užvaldė: pagarbi baimė ar noras tai paneigti. Jiedu su Frene leidosi paskui ją, mažą mergaitę, kuri pažiūrėti atrodė visiškai normali, tik tiek, kad ji turėjo sparnus ir mokėjo skristi.

Ji skraidė virš jų maždaug penkių šimtų pėdų aukštyje.

Jie *kopė* į kalvas paskui ją.

Kartais *ropojo* uolėtais šlaitais.

Ir netruko suprasti, jog atstumas tarp dviejų taškų greičiausiai įveikiamas *skrendant*.

Kitas spoksojo į stačią uolą ir stebėjosi, kaip Frenė sugebėjo surasti tinkamą vietą kojai įremti, kai jis regėjo tik slidų akmenį ir potencialią mirtį arba geriausiu atveju sulaužytus kaulus. Jis užsivilko marškinėlius tarsi šie galėtų apsaugoti krentant.

Jis ne neandertalietis. Kitas nekvaršino sau galvos, kad moteris pranašesnė už jį, bet jis atsidūrė gana juokingoje padėtyje. Frenė buvo ne geros, bet ypatingos formos. Ji karstėsi tomis kalvomis, slėniais ir kalnais kaip tikra olimpietė.

Bendrakeleivei buvo dėkingas, kad ji per daug neaitrina jam širdies. Tiksliau, toji vis stengėsi padėti bei padrąsinti.

— Nežiūrėkite žemyn, — čiauškėjo. — Žiūrėkite į mane.

— Tą tai aš galiu, — atsiliepė jis. — Man visai patinka. Dėkui už patarimą. Tikrai padeda. Žiūrėk į Frenę. Daryk kaip Frenė. Matote? Frenė nekrenta į prarają. Tu irgi nekrisi.

Jis ropštėsi aukštyn ant iškyšos, kur jau stovėjo Frenė. Apčiuopė ranka storą šaknį ir nusitvėrė už jos. Kojos pirštu susiradęs siaurą plyšelį, įspraudė jį ten. Viskas gerai.

Ir tada slystelėjo.

Nuslydo keletą pėdų žemyn uolėtos bedugnės link. *O ne, Jėzau, ne!*

Kitas stvėrėsi už medelio šakos, sulenkdamas jį pusiau.

Ačiū Dievui, jis išlaikė.

— Nagi, L. L. Bynai, drąsiau, — šūktelėjo iš viršaus Frenė. — Tik atsargiai. Sutelkite dėmesį.

Sunkiai alsuodamas, bijodamas virsti kruvinos mėsos ir kaulų krūva, jis vos vos pasislinko aukštyn. Toks jau yra tas Kitas — lengvai nepasiduodantis. Vargais negalais jis persisvėrė per iškyšos kraštą. Paprastai šis vyras žodžio kišenėje neieškodavo, bet šią akimirką jam neužteko kvapo jai atsikirsti.

— Kaip jūs ten mane pavadinote? — pagaliau išspaudė.

— Apie ką jūs?

Kitas parepečkojo pirmyn ir atsistojo. Jis nusvirduliavo prie Frenės, kuri sėdėjo ant akmens ir trynė kojų pirštus. Gražūs pirštukai, ilgi, ploni ir lankstūs.

— Kodėl mane pavadinote L.L. Bynu?

Ji pašnairavo į jį ir gūžtelėjo pečiais.

— Turbūt dėl jūsų drabužių. Jie naujutėliai ir krintantys į akį, berniuk iš miesto. L. L. Byno tipas.

— Jūs mane įžeidinėjate.

Frenė neišlaikė. Ji pasilenkė, susiėmė už šonų ir kvatojo. Per skruostus varvėjo ašaros. Kitas žiūrėjo žiūrėjo į ją ir pats prapliupo juoktis, dusdamas, šūkčiodamas, isteriškai klykdamas.

— Buvo visiškai nejuokinga, — pagaliau ištarė Frenė.

— Žinau, —jis irgi atgavo amą. — Nė pusės tiek nejuokinga. Užtat dabar — taip. Tik pažiūrėkit į mus.

Ir vėl užplūdo isteriško juoko banga.

Pirmoji atsitokėjo Frenė. Atbula ranka ji brūkštelėjo sau per veidą. Panaršiusi po krepšį, ištraukė pirmosios pagalbos komplektėlį ir numetė jam.

—Jūsų pilvas. Kruvini marškiniai. Ūūū! Negaliu žiūrėti į kraują, —juokėsi ji.

Nė nemirktelėdamas jis patepė įbrėžimą ant pilvo spiritu. Frenė stebėjo jį labai rimta veido išraiška. Baigęs valyti žaizdelę, ištarė “uch!” ir nusišypsojo.

Kitas apsidairė, apžvelgdamas juos supančias kalvas.

— Aišku, mes jos nepavijome. Ji vėl dingo.

— Visą laiką galvoju, kas jos tėvai, — pasakė Frenė. — Iš kur, po galais, ji atsirado? Kur gyvena?

Kitas nieko neatsakė. Mirtina tyla.

Frenė įbedė į jį akis.

— Palaukit. Jūs kažką jau žinote apie ją, taip?

Kitas išpūtė orą.

— Žinojau, kad kažkas vyksta. Aš, aa, aš esu FTB agentas, Frene. Sakiau jums vakar vakare. Dar ir dėl to aš čia, Kolorade. Jau treji metai tiriu šitą bylą.

Frenė išblyško ir sulemeno:

— Kokią? Kokią *bylą*? Ar aš dabar irgi priklausau *bylai*?

— Nekvailiokite, nusiraminkit. Paklausykite. Viskas prasidėjo — bent aš įtariu, kad prasidėjo — Kembridže, Masačiusetse. Daktaras, vardu Entonis Peizeris, atlikinėjo eksperimentus, bandydamas paspartinti žmogaus formavimąsi, bent taip mes manome.

— Tai reiškia, kad jis norėjo valdyti žmogaus evoliuciją, Kitai? Ar tai jūs turite galvoje?

— Kažkas panašaus. Mes tiksliai nežinome. Aš tiksliai nežinau. Peizeris ir jo kruopščiai atsirinkta studentų grupė ruošėsi kažkam ypatingam. Įvyko kažkoks persilaužimas. Paskui jie turėjo didelių bėdų Bostone. Juos kaltino eksperimentavimu su žmonėmis — valkatomis, benamiais, kartais ir su studentais, kuriems stigo pinigų. Tarkim, tikslas pateisina priemones. Jūs turbūt skaitėte apie nedideles laboratorijas, netgi universitetinius mokslinių tyrimų centrus, kurie neseniai buvo kaltinami tuo pačiu. Ir armija gerokai prikišo nagus.

— Taip, girdėjau. Visi apie tai girdėjo. Vadinasi, jūs viską žinote apie tą gydytojų grupę, kuri paskelbta už įstatymo ribų. Todėl ir patikėjote manimi, kai papasakojau apie tą mergaitę, tiesa?

— Aš jumis pasitikiu, taškas. Todėl ir patikėjau. Gal dabar ir manimi trupučiuką pasitikėsite? — galiausiai paklausė jis. — Sutarta?

— Čia įsirengsime stovyklą nakčiai, — atsakė Frenė.

Kai prireikdavo, ji tapdavo labai kieta. Bet jam tai patiko.

48 skyrius

MAN REIKĖJO VISKĄ APGALVOTI, nors ir jutau, kad tai, ką Kitas jau pasakė, mane tenkina. Aišku viena, aš juo pasitikiu. Man patiko jo akių išraiška.

— Einu į maisto parduotuvę, — pasakiau, traukdama į netoliese esantį mišką. — Ką užsakysite parnešti?

— "Denver Post", "M&M" su žemės riešutais, "Prozac", — juokėsi jis.

— Jūs atsakingas už laužą.

Kitas linktelėjo galvą, išleido kažkokį urvinio žmogaus garsą ir vėl nusišypsojo man ta savo patentuota šypsenėle. Neatsistebėjau, kaip mes taip puikiai sutariame.

Beveik už šimto jardų nuo stovyklos čiurleno upelis. Aš pritvirtinau valą prie meškerės, kurią nešiojuosi krepšyje. Upelis tyško ir putojo, virsdamas nuo uolų. Jis sūkuriavo, sudarydamas mažą tvenkinėlį, kurį buvau aptikusi kažkada anksčiau. Gal kai vaikštinėdavome su Deividu.

Netoli upeliūkščio radau riebių sliekų. Vieną užmoviau ir užmečiau meškerę į tamsų vandenį. Ėmiau laukti, kol atplauks vakarienė.

Jau po kelių minučių ištraukiau normalaus dydžio margą upėtakį. Nuėmusi žuvį, palikau ją vandenyje ir vėl paruošiau meškerę. Žuvis tebuvo kokių keturiolikos colių, bet paskui per pusvalandį kitos nesugavau, o jau ruošėsi temti.

Vakarienei turės užtekti ir tokio upėtakio. Į krepšį dar buvau įsimetusi porą pomidorų ir bulvių, taigi ne taip ir prastai.

Kažkoks antgamtiškas, matyt, šeštasis jausmas kuždėjo, jog mergaitė yra netoliese. Kai ji buvo pasirodžiusi, elgėsi taip, lyg mus erzintų, o gal norėtų atvesti čia. Kodėl? Gal norėjo, kad ją surastume? O gal ką nors parodytų? Bet ką? Kur ji įsikūrusi? Kaip gyvena? O gal nori atskleisti kokią paslaptį?

Ištraukusi upėtakį iš vandens, greitai užmušiau jį akmeniu, pripildžiau gertuvę ir patraukiau atgal į stovyklavietę.

Aš radau Kitą kur palikusi. *FTB agentas.* Atvykęs čia tirti svarbios bylos, apie kurią kalba nenoriai. Na, kažkas gal ir gali čia slėpti laboratoriją. Apkvaišę nuo narkotikų hipiai jau kažin kiek metų slepiasi šiose kalvose.

— Puikus laužas, — įvertinau. Jis buvo tikrai nuostabus.

— Ir įkurtas be degtukų.

Jis jau buvo susiradęs bulves ir dabar jas kepė žarijose. Šeimos žmogus, tai bent! Įteikiau jam gertuvę su vandeniu ir parodžiau žuvį. Kitas net švilptelėjo iš pasitenkinimo. Laukinių kraštų gyventoja, tai bent!

Aš pasidėjau žuvelę ant plokščio akmens ir ėmiau doroti šveicarišku kareivišku peiliu. Šalia laižėsi Kitas, todėl neištvėriau:

— Gal ir galėčiau su jumis pasidalyti savo žuvele, bet yra viena sąlyga.

Jis pastatė ausis. Ir vėl įjungė tą savo šypsenėlę. Bent jau pralinksmėjo.

— Jūs man papasakojate plačiau, kas vyksta, tik be jokių užuolankų, ir gaunate pavalgyti.

— Puiku, — atsakė jis. — Jūs nugalėjote, daktare O'Nyl. Bet prieš pradedant šneką, turiu pusę žuvies pamatyti ant savo lėkštės.

— Sutarta, — pasakiau aš.

Sudėjau upėtakio gabalus į keptuvę, o šią — ant žėruojančių žarijų. Pasklido nuostabiausias aromatas, net seilės tįso.

Aš priėjau prie sėdinčio Kito ir pati įsitaisiau šalia, kad geriau matyčiau visą vaizdą. Tarsi davus ženklą, ėmė leistis saulė. Dangų nuspalvino gelsvai rausvi, tamsiai violetiniai ir geltoni gaisai, sakytum kas brūkštelėjo teptuku.

— Velniai rautų, — sušnabždėjo Kitas. — Aplink Bostoną niekada nieko panašaus neišvysi.

Man pakuteno savimeilę, tarsi pati būčiau nutapiusi šį saulėlydį. Bent jau ta akimirka buvo tikrai didinga, iš tiesų stulbinanti. Neapsakomas žavesys...

Žuvis iškepė labai greitai. Aš išėmiau bulves iš žarijų, supjausčiau pomidorą. Kitas išdėliojo viską ant lėkščių.

Mes abu valgėme, sėdėdami prie savo vakarienės stalo ir grožėdamiesi kvapą gniaužiančiu vaizdu. Kalbėjome tyliai, bet beveik be perstojo. Žuvies kaulus sumetėme į laužo pelenus ir ėmėme gurkšnoti karštą kavą. Kaip pažadėjęs, Kitas pradėjo pasakoti, ką žinojo.

Jis pakartojo tai, ką jau buvo minėjęs anksčiau, ir dar kai ką pridūrė. Pasakojimas buvo gal kiek paviršutiniškas, bet, sakė, kitaip negalįs. Dabartinė krizė kilo biologinėje laboratorijoje, kuri pakliuvo į juoduosius sąrašus. Devintojo dešimtmečio pabaigoje. Pradžią davė Masačiusetso technologijos instituto studentai ir keletas profesorių. Tuomet jie tikrai eksperimentavo su žmonėmis. Radikaliajai grupei vadovavo žmogus, vardu Entonis Peizeris. Kitui pasakiau, jog nesu tokio girdėjusi — pavardę būčiau prisiminusi. Be to, tarp mano pažįstamų nebuvo nė vieno, kuris atitiktų Kito apibūdintą žmogų.

— Jie apkaltinti Bostone, bet policijai nepavyko nieko rimta įrodyti. Grupė persikėlė į San Franciską, paskui į Niu Džersį, buvo trumpam stabtelėję Anglijoje, turbūt kad gautų finansavimą iš Europos. Paskui vėl grįžo į Bostoną.

— Kai jie pasirodė Bostone antrą kartą, aš juos pričiupau, bent jau taip maniau. Jie eksperimentavo su benamiais, kurie sirgo mirtinomis ligomis, kaip jie mane tikino. Kelis pasiuntė į aną pasaulį greičiau negu priklausė. Kažkokiu būdu visi, kas buvo į tai įsipainioję, sugebėjo išsisukti, radę sau laiduotojus. Paskui jie dingo nuo žemės paviršiaus.

— Iki šiol?

— Kažkas iš tos grupės susisiekė su vienu kitu buvusiu bendradarbiu. Gal jie visą laiką palaikė ryšius? Kad ir kas ten veikė, manau, juos užsipuolė dėl moralės ir etikos pažeidimų. Nesuprantu *kodėl*. Na, bet iš karto, kai su jais buvo susisiekta, daktaras Džeimsas Kimas iš San Francisko ir daktaras Hykinas iš Kembridžo mirė Masačiusetse. Jie *iš tikrųjų* nemėgsta liudininkų, Frene. Ir jie kruopštūs, tai būdinga mokslininkams.

Man tai visiškai nepatiko, bet esmę supratau.

Staiga Kitas nutilo. Jis žiūrėjo į vieną tašką, kur saulė jau skendo už horizonto. Žinojau, jog ne viską pasakė.

Kad ir kaip būtų juokinga, savotiškai įdomu ir keista, supratau, jog viskas, kuo gyvenau lig šiolei, pasibaigė. Būtent taip! Man patiko žiūrėti į jo ryžtingą veidą, stiprius, tarsi ištekintus skruostikaulius, smakrą. Ir švelnumą akyse. Neprisimenu, kad būčiau ką nors panašaus jutusi anksčiau, netgi Deividui. Galėjau apie tai postringauti, kiek telpa, bet Kitas Harisonas mane traukė. Traukė, o gal aš jau pakilau ant sparnų? Kažin.

— Ir tai viskas, ką žinote? — paklausiau jį. — Prisiekiate?

— Tai viskas, ką aš galiu patvirtinti, Frene. Kaip tik tiek, kiek skolingas už *pusę* upėtakio.

— Gerai, viskas sąžininga. Kaip tas įbrėžimas ant jūsų pilvo? — pasiteiravau aš.

— Žaidžiau regbį Šventojo Kryžiaus koledže, vėliau — Bostono ir Kolumbijos apygardos žemiausioje lygoje. Manau, ištempsiu.

Susiraukiau dėl tokios kieto vyruko pozos.

— Ar bent užtepėte antiseptiko?

— Ten nieko baisaus, daktare. Tai tik įbrėžimas, nubrozdinimas.

Žemę gaubiančiose sutemose tai šen, tai ten žybčiojo jonvabaliai. Kažkada nemažai žinojau apie jonvabalius, dabar vargu ar ką nors prisiminčiau. Mano mintys klajojo po auksinių plaukučių kuokštelius ant Kito krūtinės ir įbrėžimus lygutėlėje odoje. Vis dar menu jo lūpų švelnumą ir lengvą jų prisilietimą.

Pati save kaitinau. Jis kaitino mane. O varge!

Po ranka nebuvo jokio pasiligojusio žvėrelio, į kurį galėčiau nukreipti dėmesį, nebuvo nei ką valgyti, nei kita ko nusigriebti. Praverstų ir cigaretė, nors nerūkau. Arba lašelis gėrimo.

— Manau, reikėtų jį apžiūrėti, — pagaliau prabilau. Kažkodėl pasakiau tai pašnibždomis.

Nesitikėjau, kad jis teiksis atsakyti. Sėdėjo toks tylutėlis. Kitas atsikrenkštė.

— Ar tai įeina į mediko pareigas? — paklausė jis.

— Ne. Į bendrakeleivio pareigas, — vos išlemenau aš.

— Gerai, — atsakė jis. — Atsiduosiu jūsų puikioms rankoms. Tuoj nusivilksiu marškinėlius.

— Gerutis.

Jo mėlynos akys vėl sužybsėjo.

— Daktare O'Nyl? Ar jūs ką tik pasakėte "gerutis"?

— Galite mane vadinti Frene. Jau sakiau. Taip, aš pasakiau "gerutis".

49 skyrius

MAKSĖ JUODU STEBĖJO iš saugaus nuotolio, bent ji tikėjosi, kad yra saugi. Jos mintys lėkė maždaug milijono mylių per valandą greičiu.

Karštos ašaros liejosi veidu, ir jai niekaip nesisekė jų sustabdyti. Vengė parodyti bet kokį silpnumą, jai beveik visada pavykdavo, bet tiek daug nutiko per tokį trumpą laiką... Ji juk bėgo. Ne, ji *skrido*!

Maksė žinojo, kad kvaila verkti, bet ašaros pačios veržėsi. Niekaip neišėjo iš galvos matytas vaizdas. Ji nustėro, pamačiusi, kaip akmuo kerta tai vargšei žuvytei per galvą. Ta gydytoja visa tai atliko šaltakraujiškai. Ji tokia pati, kaip ir tie Mokykloje. Bejausmiai, bejausmiai, bejausmiai.

Kaip ji galėjo užmušti žuvį? Ją *užmigdyti*?

Juk gyvas padaras.

Gal turėjo vaikučių ir kokią jaukią vietelę kur gyventi tame gražiame upelyje?

Dabar ji negyva, nes gydytoja ją užmigdė.

Maksė sėdėjo ant šakos, drebėdama ir tyliai verkdama. Šiame pasaulyje ji niekuomet nebus saugi, ji tokia vieniša ir liūdna. Ir taip pasiilgo Metju, kad net nenorėjo apie jį galvoti. Pasaulis už Mokyklos ribų buvo išties toks baisus, kaip dėdė Tomas ir kalė jai į galvą. Tik jis neapsakė nė pusės tų baisumų, kuriuos ji patyrė per kelias praėjusias dienas.

Dabar bent jau susirado saugią vietą čia, aukštai, iš kur matyti tas vyras su moterim ir jų treškantis, liepsnojantis laužas. Nors ir sunku pripažinti, kepamos žuvies kvapas buvo baisiai gardus. Jos pilvukas urzgė, primindamas, kaip seniai buvo kas nors į jį įdėta.

Būtų gera su kuo nors pasikalbėti...

Moteris gydytoja ir jos draugas sėdėjo ant kalvos krašto ir stebėjo saulėlydį. Besileidžianti saulė atrodė gražiai, lyg kartu sumaišyti apelsinų marmeladas ir vynuogių drebučiai. *V-A-L-G-I-S*, — pagalvojo ji. *D-R-E-B-U-Č-I-A-I*. Sėdėdama čia ir žiūrėdama, kaip ir jie, į saulėlydį, jautėsi lyg būtų drauge su jais. O gal ji neteisingai apie juos galvoja? Ar tie žmonės jai padėtų, jeigu prieitų prie jų ir gražiai paprašytų? Būtų gera, jei taip pasisektų. Bet ne. Ji žino geriau.

Ji sekė tą vyrą ir moterį, kaip jie sėdi ir kalbasi prie laužo. Jos akimis žiūrint, jiedu vienas kitam patiko.

Maksės mintys apie tą moterį gydytoją buvo prieštaringos. Taip norėtų ja pasitikėti. Taip patarė instinktas. Tik ar galima tikėti tais visais lipšniais, raminančiais žodžiais: *"Nebijok, aš tau nieko bloga nepadarysiu"?*

Paskui pora valgė vakarienę. Maksė alpo iš alkio. Ji girdėjo juos kalbant ir juokiantis, net sugavo keletą žodžių: "...krislas akyje... virš kalvos... antiseptikas...".

Ją labai traukė atsisėsti prie jų ir suvalgyti bent keptą bulvę. Bulvės irgi gyvi padarai, bet ji kaip nors save įveiktų...

Ji pasviro į priekį, kad geriau įžiūrėtų, kad geriau juos matytų. *Kas ten dabar darosi? Ką jie veikia?*

Pro medžių šakas ji pamatė, kaip gydytoja priėjo prie jo ir prisėdo šalia. Ėmė jį nurenginėti, pradėjo nuo marškinių. Tas vyras didesnis už gydytoją, jis ją parvertė! *Ką jis jai daro?*

Jis atsigulė ant tos gražiosios gydytojos, o ji jo nenustumia, nesipriešina. Jie juokiasi, šypsosi, paskui pradėjo bučiuotis.

— Jie poruojasi, — sušnibždėjo Maksė.

50 skyrius

PASIĖMUSI PIRMOSIOS PAGALBOS KREPŠĮ, aš atsiklaupiau prie Kito. Atsargiai atsegiau marškinių sageles. Viena saga buvo visai prie pat juosmens, todėl turėjau išpešti į kelnes sukištus marškinius. Jis krūptelėjo, kai medžiaga brūkštelėjo per nudrėkstą odą.

— Atsiprašau, — tariau aš. — Atsiprašau.

— Viskas gerai, Frene. Išgyvensiu.

Mačiau, kaip laužo atspindžiai žaidžia ant stangrių jo krūtinės raumenų ir šviesių garbanėlių kilime. Negrabiai paėmiau tepalėlio tūbelę ir vos neišmečiau iš rankų. Dangtelis nulėkė ant žemės.

Išspaudusi ant pirštų gydomojo tepalėlio, atsargiai priliečiau prie jo kūno. Nesąmonė. Virpa pirštai! Girdėjau savo pačios kvėpavimą, mano ausims jis pasirodė per garsus, bet sukaupiau dėmesį į tai, ką darau.

Aš visiškai apstulbau, kai Kitas švelniai suėmė man už riešo.

— Užgavau? — paklausiau.

Jis papurtė galvą.

— Ne, bet tu mane žudai, Frene.

Laisvąja ranka Kitas apglėbė mane per liemenį ir vienu kilstelėjimu parvertė aukštielninką į žolę ir pušų spyglius, o pats pusiau užgulė. Jis stiprus, sveria gal kokius šimtą aštuoniasdešimt svarų, bet ir švelnus.

Mano rankos pačios stipriai apsivijo jo kaklą. Jis mane prisitraukė, priglausdamas taip, kad jutau *jį visą* prie savo šlaunų. Nebuvo nei baimės, nei tuo labiau abejonių. Žinoma, nustebau, apstulbau, bet viskas galų gale paaiškėjo.

Aš laukiau jo lūpų, kurios atsidavė man taip saldžiai, taip gaiviai, kaip ir įsivaizdavau. Buvau ištroškusi šito, sūraus jo skonio, jo rankų prisilietimo, neskustos barzdos šiurkštumo. Aš net neįsivaizdavau, kad galiu taip stipriai jo geisti.

Kito ranka švelniai perbėgo per mano krūtis, bet tarp mūsų buvo per daug medžiagos. Aš vos atpažinau savo pačios aimaną. Bandžiau padėti jam mane nurengti. Tempiau nuo savęs palaidinukę. Puoliau prie jo šortų. Kaip seniai mane buvo apėmęs toks jausmas...

Nuoširdžios ir svarbiausia atviros jo akys šiltai žvelgė į mane. Man pažįstamas tas žvilgsnis, jis atskleidė jo jausmus man, iš jo supratau, kad jį jau pamilau. Mane pervėrė žaibas, o aš jo net nepastebėjau. Neįtariau ir nenumaniau, kad taip gali atsitikti. Tai baugino, bet ir nepaprastai jaudino.

Dvejus metus trukęs liūdesys ir savęs tramdymas supleškėjo per vieną akimirksnį. Jutau jo pirštus ant savo diržo, timptelėjimą, kad atsileistų sagties liežuvėlis. Išgirdau savo šortų užtrauktuko žvilgtelėjimą. Aš laukiau, kad taip atsitiktų. Tirpau, pasirinkau.

Jis nutempė mano šortus žemyn iki kelių, pajutau, kaip vėsus oras lyžtelėjo šlaunis. Suvirpėjau ir mėgavausi šia akimirka, mūsų pirmuoju kartu, tokiu staigiu, tokiu stulbinančiu.

Aš apčiuopiau jo diržą. Kietą, tvirtą odą. Grūmiausi su sagtimi ir išgirdau Kitą šaukiant mane vardu. Suvirpėjau nuo jo balso ir geidžiau, kad jis tuoj pat mane paimtų.

— Frene, Frene. Palauk. Sustok.

Palauk? Sustok?

Prisiverčiau pažvelgti Kitui į veidą. Tarsi kas būtų įjungęs galingas, ryškias šviesas. Sumirksėjau. *Palauk? Sustok?*

— Mes abu išėjom iš proto, — sunkiai alsavo jis. — Aš nežinau, kur būsiu ateinančią savaitę. — Jis giliai atsiduso. — Net nežinau, kur būsiu rytoj.

Aš norėjau pasakyti — tai kas? Nepasakiau, nes pajutau vos pakeliamą liūdesį. Viena mažytė smegenų dalelytė dar mąstė protingai. Ji pasakė man, kad su Kitu nesimylėsiu ir kad nelengva bus tai išgyventi. Nepamiršiu nei šios nakties kalnuose, nei jo.

Aš linktelėjau galvą.

— Gerai, — pasakiau.

— Gerai?

— Gerai. Tu teisus. Aš pamečiau galvą. Liaukimės, kol dar nepadarėme didžiulės klaidos.

— Atleisk, — kalbėjo jis man į plaukus. Ir vėl atsiduso. — Aš tikrai to noriu. Man taip gera su tavimi. Tik kad...

Pirštu užspaudžiau jo lūpas.

— Nereikia, — tariau. — Ilgai sėdėjome apsikabinę — tol, kol aprimo širdys. Ir aš lioviausi tirpti. Beveik.

Mes dar kartą pasibučiavome, šį kartą švelniau, civilizuočiau. Gal kad įtvirtintume, jog galime likti draugai? Paskui atsistojau ir užsitempiau šortus.

Krūvoje susiradau miegmaišį ir nusitempiau jį kuo toliau nuo laužo. Ar gali būti, kad po tokio nuostabaus jausmo staiga taptų taip nepakeliamai bloga?

— Frene, — ištarė Kitas.

— U? — sušnabždėjau aš prikimusiu balsu. — *U?*

— Pasidėk miegmaišį čia, šalia manęs.

Aš dvejojau. Netardama nė garso, papurčiau galvą. Turbūt mano išdidumas reikalavo tam tikro atstumo. *Sustok? Palauk?*

— Ateik, — neatlyžo jis. — Prašau. Aš FTB agentas, nepamiršai? Tu civilis asmuo. Aš turiu šautuvą. Tol, kol aš matysiu tave šalia, tu būsi saugi.

Ach. Vis dėlto jis turi šautuvą.

Teprasmenga visa mano veterinarijos doktorantūra! Pamiršk, kad esi greitesnė už jį kelyje ir vikresnė kalnuose ir kad šimtą kartų esi miegojusi tokiuose kalnuose be ginklo ir viena. Čiupusi miegmaišį, nusinešiau pas jį ir pasiklojau šalia. Padariau, kaip prašė Kitas.

— Atleisk, — išgirdau jo šnabždesį prieš nugrimztant į miegą. — Labai atsiprašau.

La-abai kilnu iš tavo pusės, Kitai.

51 skyrius

KITAS NEPATIKĖJO SAVO AKIMIS. Vaikai skraidė. Jie abu atrodė tokie gražučiai ir laisvi lyg angeliukų pora.

Jie kartu grakščiai išrietė kilpą. Staiga jį suėmė baisus nerimas, jog jie gali nukristi, praradę šią Dievo malonę. Vaikai buvo šimtų pėdų aukštyje, kur pakyla kai kurie nedideli lėktuvai.

Jis apsidairė, akimis ieškodamas Frenės, bet jos nesimatė. Nežinia, kur ji buvo dingusi.

Ėmė rėkti, tikėdamasis, jog vaikai jį išgirs.

— Maiklai, Tomai! Leiskitės žemyn! Leiskitės, nes galite nukristi! Čia tėvelis. Tėvelis nori, kad leistumėtės žemėn.

Kur tau jie girdės iš tokios aukštybės ir tolybės!

Ir tada abu jo berniukai ėmė smigti žemyn, kristi tarsi akmenys.

Jie neturėjo sparnų. Smigo laisvu kritimu.

Kitas norėjo išgelbėti abu sūnelius, bet sugauti galima tik vieną. Jam reikia rinktis, bet tai neįmanoma. Jis privalo pasirinkti vieną sūnų.

Jis matė, kaip Maiklas su Tomu tėškėsi į žemę. Jis neišgelbėjo nė vieno. Iš kažkur atsirado pirmosios pagalbos mašinos, Rodos salos policijos automobiliai, sudužusio mažo lėktuvo liekanos.

Kitas buvo ten, košmariškoje aviakatastrofos vietoje. Įsibrovęs į teberūkstantį lėktuvą, landžiojo tarp sulaužytų, suklypusių sėdynių, tarp negyvų keleivių.

Jis surado savo berniukus ir žmoną tarp baisių skeveldrų. Švelniai juos palytėjo, netikėdamas, kad jie žuvo.

Ir tada Kitas pabudo. Aušo, dangaus mėlynės pakraščiai jau dažėsi švelnia gelsvai rausva spalva. Jis Kolorade. Kalnuose.

Virš jo palinkusi Frenė O'Nyl.

— Ššš, — tylutėliai kalbėjo ji. — Ji ten, aukštai. Aš ją matau.

52 skyrius

MAKSĖ SMARKIAI KRŪPTELĖJO ir pabudo.

Ji nesuprato, kiek praėjo laiko, bet aišku, kad buvo užmigusi. Ir vėl rytas. Jos veidukai sudrėkę, ji drebėjo nuo vėsumos, tvyrančios kalnuose nuo saulėlydžio iki saulėtekio.

Vėl pasijuto mažytė, vieniša ir visų apleista tuose kalnuose. Ji pasiilgo Metju ir netgi truputėlį tos bjaurios, nekenčiamos Mokyklos.

Ne! Negaliu taip galvoti. Neturiu imti elgtis kaip kokia nevykėlė. Nevykėliai pralošia! — šnekėjo ji sau. — *Aš ne nevykėlė.*

Maksė kilstelėjo ranką, norėdama brūkštelėti sau per skruostą, bet pasijuto, tarsi būtų užklota voratinklių. Fui! Ji stumtelėjo tą įkyrią, kibią bjaurastį, bet ši tik šiek tiek pakilo, o nuo veido neatstojo.

Kas čia? Kas darosi? Ji plačiai atsimerkė. *O Dieve!*

Virš jos palinkę kažkokie siluetai. Žmonės! Nežinia, kiek jų!

Jie užstojo jai saulę, todėl taip greit ir nesusigaudė, kas čia darosi. Kai pamatė, įtraukė į plaučius oro ir suklykė.

Ji spiegė lyg skerdžiama! Jie išsigando. Tie šešėliai atitolo, ir ji įžiūrėjo moterį gydytoją su tuo vyru. Jie prisėlino prie jos, kai ji miegojo. Niekšai! Bjaurybės!

Maksė vėl suklykė taip, kaip gyvenime jai dar neteko rėkti. Mintys pynėsi, ji tik vanojo ir vanojo tinklą kaip laukinė. Bet daužymas negelbėjo, virvė tik dar labiau plaikstėsi ir kabinosi už pirštų, sparnų, kojų, pėdų.

Dievedievedieve, kas čia dabar? Ką daryti? Reikia dingti!

Jie buvo užmetę ant jos kažkokį stiprų tinklą, naudojamą žvėrims. Jie ją sugavo! Bjaurybės!

Mergaitė raitėsi ant žemės, kol stipriai atsitrenkė į drebulės žievę. Pabandė atsistoti ant čežančių, traškančių lapų. Ji verkė ir spiegė, pašėlusiai plakdama sparnais, užsigaudama pati ir stengdamasi užgauti tuodu. Deja, nesisekė. Jie gudrūs, juk jie žmonės.

Gydytoja kažką jai sakė, bet ji negalėjo, nenorėjo girdėti nė vieno žodelio.

Ji nesileis, kad ją užmigdytų! Dabar nepasiduos! Nebus tokia žiopla!

Vyras tiesė į ją ranką, bet Maksė nubloškė ją šalin. Trenkė stipriai, nes prisiminė, kaip dėdė Tomas ją čiupdavo, kai norėdavo priversti elgtis taip, kaip jis pageidavo.

Vyras vėl ištiesė ranką. Apsimetė, kad tiesia ta kryptimi, o griebė iš kitos pusės. Gudrus pasalūnas!

Jis norėjo ją nutverti ir *įveikti*! Kando jam į ranką, tikrai įkando ir išgirdo jį nusikeikiant.

Ji stipriai spyrė. Nepataikė.

— Ramiai, — kalbėjo jis, — tik ramiai. Jėzau, ji stipri, Frene.

Jo ranka vėl tiesėsi, priartėjo prie veido, siekė jos sparnų.

Jos mintyse buvo tik dėdė Tomas. Vaidenosi jo niekingas veidas. Uch! Uch!

Maksė užsidengė galvą, susilenkė, susigūžė į kamuoliuką, bet išlįsti iš to baisaus tinklo nepavyko. Tinklas krito didžiulėmis klostėmis ant jos, rodės, jam nėra nei galo, nei krašto.

Ak, padariau baisią klaidą. Man nereikėjo jų sekti. Nereikėjo ilsėtis.

Gydytoja ją kalbino. Bent jau bandė. Tipiška niekinga gydytoja. Jie visada tokie geručiai, šneka tik pašnibždomis, taip švelniai, taip lengvai meluoja. Lygiai kaip dėdė Tomas ir kiti šliužai.

— Viskas bus gerai. Prašau, pasitikėk mumis. Prašau, mieloji. Mes nieko bloga tau nedarysime.

Melagiai! Jūs jau darote. MAN JAU SKAUDA!

Šį kartą Maksė suklykė netgi garsiau. Jokių žodžių, vien klyksmas!

Jos balsas, atsimušęs į kalnus, sugrįžo atgal ir tarsi tyčiojosi iš jos.

Taip neteisinga. Žiauru!

Gydytoja vis taikėsi prisigretinti. Maksė matė, kad ji kažką gniaužia rankoje. Ne šautuvas, bet ir ne geresnis daiktas.

Ne, daug blogesnis.

Ji žinojo, kas tai.

Adata!

Maksės jie neužmigdys!

NE! NE! NE! TRAUKITĖS NUO MANĘS! ĮKĄSIU! UŽMUŠIU!

Įbedusi akis į gydytoją, sutelkė žvilgsnyje visą neapykantą ir nuožmumą, kiek tik jo radosi mažame jos kūnelyje. Nukreipusi akis į vyrą, pamatė, kaip jis eina, tykina už jos. Maksė pasimetė, nežinodama, į kurį žiūrėti, kuris iš jų pavojingesnis.

Vėl grįžtelėjo į gydytoją. Paskui į vyrą. Vis sunkiau sekėsi stebėti jų judesius.

Gydytoja ėmė šaukti:

— Pargriauk ją, Kitai. Dabar!

Maksė norėjo šauktis pagalbos, bet atsiminė, kad niekas neateis. Niekas niekur jai nepadės. Nebent tik Metju. O Viešpatie, kur jos drąsusis broliukas?

Ji įkvėpė giliau ir prasižiojo rėkti. Riksmo nepasigirdo.

53 skyrius

MES SUGAVOME MERGAITĘ “voratinkliniu” tinklu, tiksliau, dviem. Tokius tinklus naudoja, gaudydami didelius laukinius paukščius žiedavimui.

Tinklas toks lengvutis, kad beveik nepažeidžia sparnų, neišpešioja plunksnų. Neveržia, tiktai labai lengva jame susipainioti. Jame gali tik blaškytis. O ji ir blaškėsi!

Jau maniau, kad mane ištiks trečias — o gal tai jau ketvirtas? — infarktas per dvi pastarąsias dienas.

Dabar jau galėjau pasiekti mergaitę. Greitai ištiesiau ranką ir ją paliečiau. Tvarka, ji tikra. Ji gyva. Iš kūno ir kraujo, ką tik paliečiau jos stebuklingą sparną. Po sparnais kažkokiu būdu buvo išaugusios rankos. Ji turėjo *dvigubas* galūnes, kurios atrodė ir funkcionavo normaliai.

Mergaitė nepavargo, o aš — priešingai. Ji ir toliau įniršusi daužė tinklą. Aplinkui skraidė gražiosios baltos ir sidabrinės plunksnos, ir jau ėmiau būgštauti, kad ji nesusižeistų. Belaisvė jau įniršo.

— Viskas bus gerai, — pasakiau aš. — Mes tau nieko bloga nedarysime. Aš gydytoja. Viskas gerai.

Arba ji manęs nesuprato, arba netikėjo mano žodžiais, nes vėl siaubingai išsižiojo ir visa gerkle suklykė. Dar nėra tekę girdėti tokio klyksmo: šauksmas veriantis kaip žvėrelio, bet su žmogiška gaida, tarsi ruonių ar banginių patelių, kai jų šeimoms iškyla pavojus.

Įdomu, ar ji turi žmogaus gerklas, o gal paukščių giesmininkų čiulbėjimo organus be balso stygų — tai tėra maišelis kvėpuojamosios gerklės apačioje. Išstumdamas orą, jis susitraukia. Gal aš kaip tik tai ir girdėjau, kai ji išpūtė orą visu stiprumu?

Labai norėjau užsikimšti ausis. Užtat mano akims vis buvo negana.

Kaip ir maniau, viskas jos, na, žmogiška, tik proporcijos nestandartinės. Akys apvalios, nepaprastai įtemptos, atrodė protingos arba bent fokusuotos. Šviesiai geltoni plaukai, gana ilgi, laisvai krentantys žemiau pečių. Ir kai kurios plunksnos buvo šviesiai geltonos — tai visai natūralu, nes ir plunksnų, ir plaukų sandaroje yra tos pačios medžiagos — keratino.

Kol godžiai rijau ją akimis, mergaitė kumščiavo Kitą.

Galėjau gerai apžiūrėti tas paslaptingas, tikrai nuostabias galūnes. Jos buvo raumeningos ir prijungtos prie kūno lygiai taip pat, kaip žmogaus rankos, tiktai dalis nuo alkūnės iki riešo trumpesnė. Pirštai ilgesni, padengti plunksnomis iki pat paskutinio narelio.

Nes jie pritaikyti skristi, Frene!

Jėzau, Jėzau. Tikras stebuklas. Nerealu, bet ji — prieš pat akis. Kaip tai galėjo atsitikti? Kaip ji čia atsirado? O aš? Gražiųjų sparnų plunksnos buvo baltutėlės, tik aušros spinduliai išryškino melsvą ir sidabrinį tonus. Mane apėmė keistas jausmas — lyg imčiau jai pavyduliauti. Ji tokia gražutė ir dar taip nepaprastai apdovanota.

Ji sugeba tai, apie ką mes galime tik pasvajoti: mažoji mergaitė gali skraidyti. Dėl Dievo, kaip tai atsitiko? Gal ji stebuklinga? Angelas? Ne. Angelai gali dingti, išsilaisvinti iš tinklo.

Suskubau nutraukti tokias mintis ir užgniaužti ekstazę. Tam netinkamas nei laikas, nei vieta.

Mergaitę apėmusi panika. Ji gali susižeisti sparnus, gali prasidėti šokas. Esu mačiusi kaip iš išgąsčio miršta gyvūnai — turbūt plyšdavo širdis.

Kai Kitas bandė ją paliesti, buvo aiškiai matyti, jog ją baugina artėjanti jo ranka. Kai aš pabandžiau tą patį, ji išsigando, bet ne taip paniškai. Tai kažką reiškia, bet ką? Gal vyrai ją įbaugino? Kur? Kas?

— Būk prie tinklo, — įsakiau Kitui. — Būk prie jos.

Kiek įkabindama nulėkiau į stovyklą. Turiu apraminti sparnuotąją mergaitę, bet vienas Dievas žino, kaip man pavyks pataikyti adatą į veną. Vienas Dievas žino, tik ne aš.

Grįžusi radau tą pačią padėtį: siaubas, isterija, mergaitės veidukas dar raudonesnis. Venos pavojingai išvirtusios. Liepiau Kitui ją pargriauti.

Jis pasakė kažką apie artėjimą prie galo, bet aš supratau užuominą, nes sekmadienio popietėmis pakankamai prisižiūrėdavau futbolo varžybų. Vėl ėmiau kalbinti mergaitę. Tiksliau, bandžiau ją užliūliuoti raminančiu balsu, kaip paprastai daroma, kai norima prieiti prie įbauginto, akis vartančio arklio ir jį pagriebti už apynasrio. Taigi tapau paukščių užkalbėtoja.

Kitas užėjo už mergaitės. Gerai, gerai. Kad tik ji nenuleistų nuo manęs akių.

Laukiau iki paskutinės akimirkos ir tik tada išsitraukiau švirkštą.

Jį pamačiusi, mergaitė suklykė, suspurdėjo, bet Kitas žaibiškai metėsi ant jos. Tokiu puolimu galėtų didžiuotis ir "Green Bay Packers", futbolo čempionai. Jis griebė mergaitę ir kilstelėjo nuo žemės. Paskui nuvirto drauge su ja, sušvelnindamas jos kritimą.

Ji mūsų! Ji mūsų!

O kas toliau?

54 skyrius

TAI BUVO TARSI košmariškas, hipnotizuojantis sapnas, kuriame ir pati dalyvavau, tuo netikėdama. Mergaitė grūmėsi su Kitu kaip normalus suaugęs vyras. Ji pasirodė neįtikėtinai stipri, drąsi bei užsispyrusi ir pasišovusi žūtbūt pasprukti.

Laimė, Kitas buvo stipresnis už daugelį vyrų ir vienas iš šimto, įvertinančių savo jėgą. Jis suvaldė mergaitę, jos neužgaudamas. Ji *buvo stipri*, bet įdomu, ar ji ir lengva, jog galėtų pakilti ir skristi. Gal jos kaulai tuščiaviduriai?

Nedelsdama prišokau ir suleidau adatą. Vaistai veikė kaip švininis svarstis. Šaižus jos klyksmas vis dar aidėjo kalnuose, kabojo ore, bet jau silpnėjo.

Ji užmigo.

Nežinojau, kad ji įkando Kitui, kolei pamačiau, jog tasai laiko pakišęs dešinę plaštaką po kairiąja pažastimi. Nelabai gerai, tiksliau, gali būti ir labai prastai. Sučiupau jo ranką ir apžiūrėjau įkandimo žymę. Ačiū Dievui, ji neperkando odos, nors aiškiai matėsi viršutinių ir apatinių dantų žymės. Ar ji specialiai neįkando? Jei taip, kodėl?

— Tu nekaip atrodai, — kreipiausi į jį.

— Man viskas gerai, Frene. Rūpinkis ja.

Giliai įkvėpiau ir ėmiausi darbo. Nutraukėme nuo mergaitės beveik visą tinklą. Patikrinau jos pulsą. Normalus, šešiasdešimt keturi tvinksniai per minutę. Miega kietai, bet ar ilgai?

Nubraukiau ilgus sudrėkusius plaukų kuokštus nuo jos veido. Po akimis matyti tamsūs mėlyni ratilai, lūpos sausos, suskeldėjusios. Ir vėl intuityviai pagalvojau, jog šitas kūdikis patyrė fizinį piktnaudžiavimą. Mane supykino.

— Kiek laiko ji miegos? — paklausė Kitas.

— Sunku pasakyti, bet jeigu jos medžiagų apykaita tokia, kaip, tarkim, didelio šuns, ji neatsibus gal porą valandų. Velniai rautų, *kas žino*?

Jis linktelėjo galva, ir abu tylomis stebėjome mergaitę. Mes negalėjome atsitraukti. Nežinau, ką Kitas galvojo, ką *žinojo*. Jis buvo paskendęs mintyse, o gal apimtas pagarbios baimės. Uždėjau ranką jam ant peties.

— Neškime ją žemyn, — pasakiau.

Pafantazavau (sekmadieninės mokyklos įtaka): gal šitas angeliukas atnešė žinią iš Dievo? Jeigu taip, kokia ta žinia? Ir kam skirta?

55 skyrius

HARDINGAS TOMAS šėlo, galutinai įsiuto. Jis spyrė į pelenų krūvą, likusią stovyklavietėje. Pakilo pilkas suodžių debesis.

Laužas atvėsęs, nesuprasi, prieš kiek laiko jis užgeso ir kas čia sėdėjo.

Užtat netoliese, ant žemės, jis rado ilgą baltą plunksną. Ji čia buvo visai neseniai.

Jis atsisuko į Metju, savo jauką, deja, tas planas kol kas dar neišdegė.

— Ji meta savo brangiąsias plunksnas.

— Nė velnio, — nusišaipė Metju, bet jo akyse atsispindėjo baimė. Jis *žinojo*. — Ji už jus šimtą kartų protingesnė.

— Gali būti, bet mes ją netrukus surasime. Ji kažkur netoliese.

Tomas užsikišo baltąją plunksną už kepurės juostelės ir išsiėmė mobilųjį telefoną iš įdėklo, kabančio prie liemens. Reikėjo skambinti, nors ir kaip nenorėtų. Tai jo pareiga. Nuspaudė keletą skaičių ir laukė.

Ryšys buvo aiškus kaip kalnų oras. Kalbėdamas su atsiliepusiu žmogumi, jis rinko ir svėrė kiekvieną žodį.

— Ji vis dar čia, nors ir nematome, bet esame labai arti. Deja, gali būti, kad kažkas jai suteikė pagalbą. Arba ją kažkas surado, arba ji juos sutiko. Ne, nieko tikro nežinau, ir neaišku, koks velnias čia įsikišo. Gal stovyklautojai, o gal šiaip kas nors vaikštinėjo. Netrukus išsiaiškinsime. Man jų gaila, kad ir kas jie būtų.

56 skyrius

KETAMINAS NUSTOJO VEIKĘS, ir mergaitė daužėsi į sienas tikrąja to žodžio prasme. Mano trobelė buvo atokioje vietoje, todėl niekas negalėjo girdėti jos įnirtingo šėlsmo ir triukšmo, bet aš girdėjau. Ir Kitas girdėjo. Dėl triukšmo mes nesijaudinome. Bijojome, kad ji nesusižeistų.

Aš sėdėjau prie durų, vedančių į tuščią kambarį. Tikėjausi, kad kalbinu ją pakankamai raminamai.

Be abejo, neturėjau supratimo nei ką sakyti, nei nuo ko pradėti, nei kaip su ja bendrauti. Tačiau supratau, bent jau taip maniau, jog šis pokalbis gali būti pats svarbiausias mano gyvenime.

— Mano vardas Frenė, — pradėjau, būgštaudama, kad balsas tokiomis aplinkybėmis jos neišgąsdintų. — Norėčiau susidraugauti su tavimi. Noriu tau padėti. Atsiprašau už tai, kas įvyko ten, aukštai kalnuose.

Sekundėlę ji liovėsi blaškytis, bet tuoj pat garsai sustiprėjo, tapo dar įnirtingesni ir piktesni.

— Atleisk, mieloji, kad tenai taip atsitiko. Čia tu saugi, nors tau taip neatrodo. Turėjome tave sugauti, kad galėtume padėti. Man negera laikyti tave prieš tavo valią.

Spardymas, daužymas ir veriantis, beviltiškas spiegimas nesiliovė. Nežinojau, ar ji suprato bent vieną mano žodį. Labai abejojau.

Tačiau šnekinau ją toliau.

Aš labai lėtai ir ramiai papasakojau, kad esu veterinarė, gydytoja, kuri rūpinasi žvėreliais ir juos myli. Nors liaupsinau save, bet tai buvo tiesa, ir, regis, pradėta teisingai.

— Norėčiau ką nors sužinoti apie tave, — kalbėjau aš. — Nuo tos akimirkos, kai tą naktį tave pirmą kartą pamačiau miške, nerimau dėl tavęs. Žinau, kad esi alkana. Tiesa? Kažin ar yra kas nors, kas tave myli ir šiuo metu tavęs ieško...

Kurį laiką buvo tylu. Aš su palengvėjimu atsidusau. Gal ji pagaliau suprato?

Paskui triukšmas atsinaujino. Belaisvė ėmė spardyti sienas, išsigandau, kad nesugriūtų namelis. Anksčiau tik įtariau, jog ji laukinė ir pamišusi, o dabar mano nuojauta pasitvirtino. Pasigirdo aukštas spiegimas, nuo kurio galėtų išbyrėti stiklai. Tai bent balso organai!

Aš pritildžiau balsą. Pradėjau kalbėti, nekreipdama dėmesio, ar ji išgirs.

— Ar tu nori valgyti? — paklausiau. — Mano draugas labai skaniai gamina, dabar jis ruošia pietus. Spagečių su pomidorų padažu. Ar tau patinka spagečiai?

Aš stabtelėjau, sulaikiau kvapą.

Išgirdau, kaip ji *verkia*. Isteriškas klyksmas liovėsi. Mergaitė gailiai, skaudžiai verkė. Man suspaudė širdį.

Ar ji suprato? Kartais atrodė, kad suprato, nors tikrai pasakyti sunku. Aš iš tiesų jai norėjau pagelbėti. Ir, keista, norėjau jai patikti.

Žinojau, ką daryti toliau. Giliai įkvėpiau, lėtai iškvėpiau.

— Aš atidarysiu duris. Prižadu, kad tavęs nenuskriausiu. Prižadu, prižadu... Neapvilk manęs, gerai?

Vos vos pravėriau duris ir žvilgtelėjau į kambarį. Mergaitė sėdėjo susikūprinusi ant lovos, prisispaudusi prie sienos. Ji atrodė susijaudinusi, nepaprastai įsitempusi ir gal net pasiruošusi pulti ant manęs. O Jėzau! Man pasivaideno, kad ji didesnė už kai kuriuos kalnų liūtus.

Nebijok jos, bent neparodyk, jog bijai.

Atsargiai įsmukau į kambarį. Kojos linko ir tapo visai nepatikima judėjimo priemone. Burna išdžiūvo.

Ir iškrėčiau kvailystę: paskui save uždariau duris.

Kvailelė Frenė.

Atsitūpiau, kad nestovėčiau virš jos. Žvėreliai ne taip bijojo manęs, kai atsitūpdavau. Taigi dabar buvau visiškai neapsaugota, ji galėjo laisvai mane pulti. Tačiau abejojau, ar ji taip darys.

Pamačiau per veidą riedančias ašaras. Ji atrodė nepaprastai liūdna, pavargusi. Mergaitė vienu metu ir šniurkščiojo, ir žagsėjo, ir verkė. Atrodė kaip paprasčiausias didžiulio skausmo prislėgtas žmogus. Man plyšo širdis, nes nežinojau, kaip jai padėti.

Ji tik maža mergytė. Vieniša, liūdna. Kas jai nutiko?

— O Jėzau, — tyliai ištariau. — Kad nors žinočiau, ką dėl tavęs padaryti, mieloji. Aš tikrai tavęs nenuskriausiu. Kitas irgi nenuskriaus.

Mergaitė brūkštelėjo ranka sau per veidą. Pažįstamas gestas, rodantis pasitikėjimą, labai žmogiškas ir vaikiškas. Ji nenuleido nuo manęs akių. Labai gražios ryškiai žalios akys, pilnos ašarų.

Ji pravėrė burnytę. Regis, norėjo kažką pasakyti. Ką?

— Ar galite man duoti truputį spagečių, prašau?

57 skyrius

AR GALITE MAN DUOTI TRUPUTĮ SPAGEČIŲ, PRAŠAU?

Mergytė kalbėjo.

Reikėjo pasakyti Kitui. Tučtuojau. Norėjau, kad pats pamatytų ir išgirstų. Gerasis Visagali Dieve! Aš troškau pranešti visam civilizuotam pasauliui.

Kaip tik tuomet Kitas šūktelėjo:

— Frene, laukia sriuba!

Labai norėčiau žinoti, kaip tą akimirką atrodė mano veidas. Šiaip taip susitvardžiau ir pakviečiau mergaitę:

— Gal eikime prie stalo? Tai Kitas. Turbūt spagečiai jau paruošti.

Ji sušnibždėjo:

— Aš norėčiau nusiplauti rankas.

Nusiplauti rankas? Mes jau bendravome. Tikrai, ar ne? O Dieve.

— Lukterėk, — riktelėjau Kitui. Jis dar nežino! Nors šūktelėjau ne savo balsu, tikėjausi, jog išgirdo.

Atidariau mergaitei duris, ir ji praėjo pro mane. Prašiau jos, kad manimi pasitikėtų; dabar turiu ir aš parodyti pasitikėjimą. Toji žengė kelis žingsniukus ir atsisuko.

Ji nesiryžo. Akys klausiamai žiūrėjo į mane.

— Ak, taip, — pasakiau aš ir nusišypsojau. — Suk į dešinę.

Ji atsakė į mano šypseną. Mergaitė man *nusišypsojo*, ir aš *ištirpau*. Ji buvo gražutė, tiesiog žavinga. Dieve, ji tokia mažutė. Ne daugiau kaip vienuolikos ar dvylikos metų.

Aš padaviau jai vieną švarų rankšluostį rankoms, o kitą veidui.

— Ačiū, — pasakė ji ir uždarė vonios duris. Girdėjau, kaip ji naudojosi patogumais. Pradėjo bėgti vanduo iš čiaupo, paskui liovėsi. Tai nepanašu į tikrovę. Kitas nepatikės. Velniai rautų, tai kad aš pati negaliu patikėti!

Netrukus vonios kambario durų rankena lėtai pasisuko, ir mergaitė atidarė duris. Ji ėjo iš lėto, pirmiausia įtariai apsižvalgė aplinkui. Protingos akys tyrė mane. Nuprausstas veidukas įraudo ir nušvito. Tikra gražuolytė. Kaip, po galais, įvyko šis stebuklas? Kaip tai galėjo būti?

— Na, eime valgyti, — tariau aš.

— Spagečių? Ar *sriubos*? — paklausė ji ir šyptelėjo.

Nusišypsojau jai.

Supratau. Ji juokavo.

— Labai sąmojinga, — pasakiau jai. — Tu linksmutė.

— Taip, — tęsė ji. — Aš linksmutė kaip sagutė. Jie taip sako.

Jie? Kas, po perkūnais, tie "jie"?

— Eik čia. Tiesiai koridoriumi, — parodžiau jai kelią.

58 skyrius

MUDVI ĮĖJOME į virtuvėlę tuo metu, kai Kitas nešė į stalą pilną ąsotėlį arbatos. Jis krūptelėjo, ąsotėlis pakrypo, bet jis sulaikė. *Vikrios rankos.*

Kitas susitvardė pavydėtinai greitai. FTB agentas. Atsargiai padėjo ąsotėlį su arbata. Tada nusišluostė šlapius delnus į džinsus.

— Sveikos, bičiulės, — pasakė jis. — Matau, kad buvę šiokie tokie nesklandumai jau išsisklaidė.

— Galbūt, — atsakė mergaitė. — Pamatysime.

Kito lūpa atvipo tiesiog mūsų akyse. Prasivėrė gerais keturiais coliais.

— O! Na, malonu girdėti.

Buvau apstulbusi, kad dar prieš kelias valandas buvusi laukinė būtybė, ta, kuri mėgino sutraiškyti jam kaulus, ta, kuri jam įkando, dabar su juo kalbasi. Be to, ji sąmojinga ir linksma. Kur ji išmoko kalbėti ir elgesio kultūros? Iš kur ji?

— Čia mano draugas Kitas, — paaiškinau mergaitei.

— Sveiki, — švelniai pasisveikino ji. — Tai jūs tas virėjas?

Išsižiojęs Kitas vėl pamiršo užsičiaupti. Jis linktelėjo galva.

— Aha, tai aš. Vyriausiasis virėjas ir butelių plovėjas šiose valdose.

Aš patraukiau jai kėdę, ir mergaitė užsirangė ant jos.

— Ačiū, — padėkojo ji. Ji dar ir *mandagi.*

Nuėjau į virtuvę, tarsi tai būtų pats natūraliausias dalykas pasaulyje. Stovėdama tenai, bandžiau atgauti kvapą ir sutramdyti savo jaudulį. Išėmiau salotinę, indus ir servetėles. Mergaitei padaviau lėkštę, visa kita išdėliojau ant stalo.

Mano rankos, kojos, pirštai — viskas atrodė lyg būtų išsiderinę ir atsijungę. Plaštakos atšalo ir sudrėko. Visas kūnas tarsi plūduriavo erdvėje. Išskyrus šiuos pojūčius, kitų problemų neturėjau.

Paskubomis ruošiau salotas ir vis žvilgčiojau į ją.

— Kitai, — pašaukiau.

Jis pažiūrėjo į mane. Nieko nesuprato.

— Taip, Frene.

— Spagečiai, — paaiškinau. — Kai kas iš mūsų praalko.

— O! Teisingai. — Jis užkliuvo už kėdės, ją pastūmė į vietą ir nuėjo į virtuvę. Netrukus grįžo, nešinas garuojančių makaronų dubeniu.

Mergaitė visą laiką įdėmiai sekė kiekvieną mūsų judesį. Vis dar apsimečiau abejinga, tik nebuvau tikra, ar jie negirdi, kaip mano širdis dunksi lyg koks siurblys sename naftos gręžinyje. Ar apskritai mergaitė mumis pasitiki? O gal ji staiga pašoks ir nulėks nuo stalo? Bandys pabėgti iš trobelės?

Kitas kalbino ją stebėtinai ramiu balsu.

— Ar galiu paimti lėkštę? — paklausė jis.

Jai linktelėjus, jis patraukė jos lėkštę. Prikrovė spagečių su kaupu ir užpylė pomidorų padažo. Paskui atsisėdo šalia manęs. Tada prikrovė mano lėkštę, paskui savo.

Ji žiūrėjo į jį savo apvaliomis, ryškiai žaliomis akimis. Kažko laukė. *Ko?* Mes abu gaudėme kiekvieną jos žodį. Argi įmanoma kitaip? Ką ji žada mums pasakyti? Ką atskleisti?

— Nesivaržyk, — prabilo Kitas. Ir nusišypsojo ta kerinčia savo šypsena. — Valgyk, prašau.

— Suvalgyk sriubą, — išpoškino ji bereikšme veido išraiška.

Kitas nesusigaudė, bet mes su mergaite vėl nusikvatojome. Ji ne tik sumani, bet ir mokėjo elgtis draugijoje. Iš ko ji išmoko? Kur užaugo? Tikrai turėjo gyventi tarp suaugusiųjų.

Ji stipriai sunėrė rankas ant stalo ir užsimerkė. Kalbėjo beveik pašnabždomis.

— Dėkoju tau, Viešpatie, už šį maistą, už šiuos puikius spagečius. Amen, — pasakė.

Aš negalėjau sulaikyti ašarų.

59 skyrius

GRAŽŲ VASAROS RYTĄ Maksė sėdėjo verandoje ir suposi senoviškoje supamojoje kėdėje kaip paprasčiausia mergaitė.

Ji buvo užsidėjusi “Koss” firmos ausines ir klausėsi Meridit Bruks dainuojamos kiek į roką panašios dainos “Lapė”. Nusiraminusi, na, *ramesnė*. Jai norėjosi tikėti jais abiem, bet vis dar paranojiškai, kažkaip kvailokai bijojo.

Ar tik nebijai savo pačios šešėlio, Maksima?

Aukštasis blondinas, vardu Kitas, buvo namelyje ir su kažkuo kalbėjosi telefonu. Ji nerimastavo. Jo pagaminti spagečiai tikrai skanūs, tokių dar neteko ragauti, bet tai nereiškia, kad gali juo pasitikėti, turint galvoje jos patirtį, jos tamsiausias, giliausias paslaptis, visą tiesą apie Mokyklą.

Frenė išėjo pasivaikščioti. Sakė, kad grįš po kokių dešimties minučių, o gal ir anksčiau. Pažadėjo parnešti siurprizą. Dar pažiūrėsim. Koks gi tas siurprizas?

Maksė žinojo, jog ne visi siurprizai būna geri. Per švelniai pasakyta! Dauguma siurprizų jos gyvenime — tik laiko gaišatis.

Ji troško, kad Frenė ir Kitas jai padėtų, bet pirmiausia reikia išsiaiškinti, ar jie tikrai geri žmonės, ar verti jos pasitikėjimo. Patiko, kad jie ja lyg ir pasitiki. Nuo to tik lengviau. Frenė sakė, kad ji gali įeiti ir išeiti iš namelio, kada tik įsigeis. Frenė atrodė tikrai puiki, su ja lengva sutarti. Su Kitu irgi.

Mokyklos lauko durys būdavo užrakintos visą laiką, — prisiminė Maksė. Ją visą supurtė drebulys. Užplūdo blogi prisiminimai.

Ji ir Metju ją vadino Skraidymo mokykla. Dėl dviejų rimtų priežasčių. Pirma priežastis: abu norėjo žūtbūt iš jos išskristi. Antra priežastis: jiems abiem buvo uždrausta skraidyti Mokykloje. Iš čia — Skraidymo mokykla. Protestas!

Jai buvo kategoriškai draudžiama išeiti už Mokyklos ribų. Grasino užmigdyti.

Bet ji čia. Neužmigdyta. Gyva. Klausosi “Lapės”.

Vieną vienintelį kartą sargai paliko atviras duris, — kiek ji pamena, tai buvo pirmas kartas, kad jie būtų tokie apsileidę, — ir jiedu su Metju nesnaudė. Išskridome iš narvelio, kaip sakė Metju, teisybė, šaukdami ir rėkdami.

Maksė surietė kojas ir įrėmė smakrą į kelius. Kojos atrodė labai gražiai, nes buvo apsimovusi tas juodas aptemptas kelnes, kurias davė Frenė. Gražūs ir tie dideli mėlyni marškiniai, kuriuos Kitas leido nešioti. Ant jų užrašyta FTB.

Jai kilo įtarimas. *Sparnai atsidūrė po mėlynaisias marškiniais, ir dabar ji negalėtų skristi.*

Užtat jie buvo švarūs ir skaniai kvepėjo, be to, skristi visiškai nesinorėjo. Kol kas — ne. Ji nori suptis toje senoje, girgždančioje kėdėje, klausytis rokenrolo ir tol valgyti šokoladu apibarstytus sausainukus, kol jie pradės lįsti pro nosį. *Dieve — kiek tik nori sausainukų! Tai bent!*

Jai patiko roko muzikos ritmas. Jis tarsi širdies plakimas. Argi ne šauniai sugalvota?

Ji svarstė, gal reikėtų pasakyti Frenei kokią vieną paslaptį apie Mokyklą, jeigu tas jos "siurprizas" bus geras.

Bet tik vieną.

Pavyzdžiui, apie Metju.

O gal apie Adomą? O gal pradėti nuo vargšelės Ievos? Tą baisiąją naktį juos abu užmigdė.

Kitas ir Frenė galėtų padėti surasti Metju.

Jos pirštai automatiškai susigniaužė. Tai labai pavojinga tema. Jai į galvą buvo nuolat kalamas vienas dalykas: jeigu ji kada nors prasitartų, turėtų nežmoniškų bėdų.

Mirtų daug žmonių, pradedant ja pačia, o paskui visi kiti, su kuriais ji būtų kalbėjusi.

60 skyrius

PIPAS TRAUKTE TRAUKĖ mane per mišką lyg koks garvežys miniatiūrinį traukinį. Visas miškas skambėjo nuo cikadų trelių. Ėjau lyg sapne, bet tai buvo toli gražu ne sapnas.

— Palauk, kvaileli, — šūkčiojau aš, bet Pipui tai nė motais.

Ant pečių tempiau įvairiausią mantą: drabužius Maksei, juodą portfeliuką, 35 mm fotoaparatą, o Pipui rūpėjo kuo greičiau atsidurti trobelėje.

Galop mano vedlys ištrūko man iš rankų ir galvotrūkčiais nuskuodė, viauksėdamas kaip kvailys ir vilkdamas grandinę su visa virve.

— Pipai! Tu mažas šikniau!

Mergaitė bus užsidėjusi tas prakeiktas ausines ir jo negirdės. Mečiau savo nešulį ir nubėgau iš paskos, bet nesuspėjau. Jis griūte užgriuvo ant jos. O Dieve. Ar ji supras, kad Pipas tik mažas nenuorama šunytis? Kad jo nereikia bijoti?

Išgirdau jos juoką ir džiaugsmingą šunioko kiauksėjimą. Nėra tyresnio garso visame pasaulyje. Dabar viskas jau turėtų klostytis gerai.

Kitas išvirto pro paradines duris, man vos spėjus užkelti koją ant trobelės laiptukų. Jis buvo susirūpinęs, bet tik kol įvertino padėtį.

— Ar čia siurprizas man? — paklausė mergaitė. Tas šunpalaikis jau spėjo ją visą aplaižyti.

— Pipai, kultūringiau, — įspėjau. — Taip, jis ir yra tas siurprizas.

Mergaitė tarė:

— Mes turime šunų Mokykloje. Banditą ir Gomerą.

Žvilgtelėjau į Kitą. Šią sensacingą naujieną atidėjome vėlesniam laikui.

— Čia Pipas, — pasakiau aš. — Jis geras šunytis.

Mergaitė nusišypsojo.

— Labas, Pipai, — pasisveikino.

Ji pakėlė lazdą, o Pipas kraustėsi iš proto: traukėsi atbulas, vizgino tą savo uodega vadinamą stimburėlį ir vis amsėjo lyg užsuktas, tas pakvaišėlis.

Mergaitė susimąstė, bet tuoj pat prašneko:

— Aš — Maksė, — ji pirmą kartą pasisakė vardą. Paskui metė lazdą tolyn. — Atnešk, Pipai.

61 skyrius

AŠ TURĖJAU APŽIŪRĖTI, ar Maksė neturi žaizdų, ir patikrinti, ar jai tinka mityba. Negalėjau tverti iš nekantrumo. Nežinomybė, visa ši drama — ir tiesiog stulbinanti nauja patirtis. Gydytojai dievažin ką padarytų dėl tokios galimybės.

Stovėdama už pažįstamų, šiaip jau niekada baimės nekėlusių durų, vedančių į tuščią kambarį mano pačios namuose, įkvėpiau turbūt patį didžiausią gurkšnį oro savo kvėpavimo istorijoje. Mudu su Kitu svarstėme, ar nenuvedus Maksės pas “valdžią”, vietos policiją, o gal net į Kolorado Boulderio universitetą.

— Aš — policija, — ginčijosi Kitas. Jis kategoriškai prieštaravo. — Šiuo metu vargu ar galime kuo nors kitu pasikliauti. Tuo užsiimu aš, Frene. Duok, prašau, man dar dienelę kitą, kol šį bei tą patikrinsiu.

Jo požiūris manęs neįtikino, bet ir aš pati buvau susidariusi tam tikrą nuomonę apie Nederlando ar net Boulderio pareigūnus. Abejoju, ar jie tinkami šiam atvejui. Visada tuo abejojau.

Taigi Maksė laukė už ypatingųjų durų, pasiruošusi medicininei apžiūrai. Ji man minėjo, jog dėl to visiškai nesijaudina, mat pratusi.

Na, o man tai žadėjo būti didžiulis įvykis.

Kitą palikau aikštelėje priešais namą, skambinėjantį po visą šalį. Jis turėjo keletą užrašų knygučių, kuriose buvo sukaupęs informaciją apie neteisėtai veikiančių mokslininkų grupę, įsikūrusią kažkur šiose apylinkėse. Jau kalbėjosi su daugybe gydytojų, kurie galėjo pažinti bent vieną iš tos grupės. Jo žodžiais tariant, tą tyrimą galima prilyginti kelionei per šalį, kurioje apstu aklaviečių. Šiandien jo veide pasigedau tos milijono dolerių vertės šypsenėlės. Kitas pripažino, jog yra sunerimęs, nervinasi, nes nežino, kuo viskas gali baigtis. Nei jis, nei aš negalėjome numanyti, kur kišome nosį. Ką gali žinoti?

Švelniai pasibeldžiau į duris. Išgirdau Maksės balsą:

— Prašau.

Įėjau nešdamasi savo juodąjį medicininį krepšelį ir iš visų jėgų slėpdama nervinimąsi.

Maksė padėjo į šalį žurnalą "People", kurį, kaip ji minėjo, skaitydavo kiekvieną savaitę, ir, kadangi jau buvome iš anksto numačiusios šią apžiūrą, neprašyta pradėjo nusirenginėti. Įdomu, *kas* ją tikrindavo anksčiau?

Vaizdas, kurį išvydau, užėmė kvapą. Nors buvau pakilios nuotaikos, baisiausiai susinervinau ir išsigandau. Tarsi kokia naujokė, įstojusi į Nacionalinį bioetikos komitetą. Prieš mane — gyva medicinos istorija. Stebuklas...

Mergaitė neturėjo spenelių, jokios, net menkiausios krūtų žymės. Krūtinės ląsta neįtikėtinai stambi ir plati. Dabar, kai nemaskavo nei jos palaidas drabužis, nei Kito marškiniai, pamačiau, jog ląsta dukart masyvesnė už manąją.

Guosdamasi, jog tai savaime suprantamas dalykas, pasirengiau apžiūrai. Ruošiantis skraidymui, Maksei teko užsiauginti stambius krūtinės raumenis. Be to, jie dar turėjo būti pritvirtinti prie kažkokio labai tvirto pagrindo. Nepaprastai stipraus krūtinkaulio arba Y formos raktikaulio. Kaip tai padaryta? Kas ją sukūrė ir — kodėl? Man svaigo galva, linko keliai.

Priėjau arčiau.

— Stetoskopas, — pasakiau, ir ji tik linkčiojo galvute.

Jos pečiai buvo platūs, krūtinės raumenys pritvirtinti prie didžiulio krūtinkaulio, vadinamo krūtinės skiautere. Nepaprasta! Kai priglaudžiau stetoskopą prie nugaros, arba vadinamojo "krūtinkaulinio pleišto", ji giliai įkvėpė, paskui iškvėpė.

Mergaitė žinojo absoliučiai viską, ką turi daryti. Prie medicininės apžiūros ji įpratusi.

Kas ją atlikdavo? Dėl ko? Kokia ta Mokykla?

— Ar stetoskopas ne per šaltas? — paklausiau Maksę.

— Ne, — atsakė ji. — Kaip pašildytas.

Kaip maža mergaitė, ji kalbėjo pernelyg raiškiai. Spalvingai, vaizdžiai. Turėjau progos išgirsti ir humorą, ir ironiją. Ji protinga. Kodėl? Kaip? Kas išmokė ją kalbėti? Elgtis? Būti mandagią ir taktišką?

— Prašau dar kartą giliai įkvėpti, — paprašiau. Maksė linktelėjo. Ji darė viską, ko prašoma. Gražiai bendradarbiauja ir beveik visuomet mandagi. Maksė labai miela mergytė.

Garsas jos krūtinėje mane apstulbino. Negirdėti žinduolių plaučiams būdingo bangavimo. Jos plaučiai palyginti maži ir, sprendžiant iš to, ką girdėjau, sujungti su alveolėmis — ir priekinėmis, ir užpakalinėmis. Kokie plaučiai! Vien apie juos galėčiau parašyti ištisą knygą. Žmogau, o žmogau! Man jau pačiai sutriko kvėpavimas.

Nebuvau tikra, bet piršosi logiška išvada, kad jos kaulai tuščiaviduriai, kad ir į juos įeina oro maišeliai.

— Ačiū, Makse. Nuostabu.

— Nėra už ką. Suprantu. Aš nenormali.

— Ne, tu tiesiog ypatinga.

Ji atsigręžė veidu į mane ir prisidėjo stetoskopą prie širdelės. Ritmas buvo normalus, šešiasdešimt keturi tvinksniai per minutę, bet ji *dundėjo*.

Maksės širdis kaip sportininko, rimto sportininko. Ji buvo didžiulė. Turėtų sverti porą svarų. Širdis kaip gerai įmitusio arklio.

Didelė, galinga širdis gali perpumpuoti daug kraujo. Alveolių grandinė rodo, jog oras teka viena kryptimi. Didžiulis siurblys ir didelis oro paviršius sudaro idealias sąlygas, pakeičiant anglies dvideginį deguonimi. Man tai buvo suprantama. Viskas tikslinga. Ji pajėgi skristi didelius nuotolius, o pakilus labai aukštai, kur atmosfera išretėja, jos ląstelės tebebūna prisotintos deguonies.

Tarsi skaitydama mano mintis, Maksė pradėjo mušti sparnais.

62 skyrius

— TU JAU *ESI TAIP DARIUSI*, — pratariau aš ir nusišypsojau. Negalėjau atsilaikyti. Ji tokia šauni mergytė. Laisvų, gražių manierų, linksmutė.

— Milijonus kartų, — atsakė Maksė.

Ji kilstelėjo aukštyn per pėdą nuo grindų ir pleveno ore.

Palypėjau ant suolelio kojoms ir vėl prispaudžiau stetoskopą jai prie krūtinės. Širdis dundėjo taip greitai, kad buvo neįmanoma suskaičiuoti pulso. Lioviausi klausytis ir tik žvelgiau į ją. Aš žavėjausi Makse. O mano galva visiškai atsisakė veikti.

— Galiu be jokių pastangų pasiekti du šimtus tvinksnių per minutę, — paaiškino ji. Paskui mirktelėjo man: — Kieta, ką?

— Labai kieta, — sutikau. Uždėjau rankas jai ant klubų. — Puiku, — sušnibždėjau. — Šiam kartui užteks. Ačiū.

— Prašau.

Maksė nustojo plakti sparnais ir nusileido ant grindų. Apmečiau ją akimis nuo galvos iki kojų. Bandžiau atgauti pusiausvyrą.

— Penkiasdešimt septyni coliai, — išpoškino ji.

Teisingai. Ji buvo tiksliai keturių pėdų ir devynių colių ūgio. Kojos ir rankos šiek tiek neproporcingos, kojos ilgesnės. Bevardžiai pirštai buvo iš dalies sujungti su mažyliais, bet tai pastebima tik atidžiai įsižiūrėjus. Kojų pirštus jungė plonytis tinklelis.

Tokie plaštakų ir pėdų pakeitimai reikalingi, nes ji neturi uodegos, kuri atliktų lyg ir vairavimo funkciją. Iš užpakalio kojos buvo šiek tiek plunksnuotos. Tai taip pat padeda skraidant — keičiant kryptį.

Jos kaklas labai lankstus. Nei man, nei kam kitam neverta net lyginti savo refleksų su jos. Jos distancinis ir periferinis regėjimas labai aštrus. Ne, tiesiog ypatingas. Ji viskuo pranašesnė, nepalyginama nei su žmonėmis, nei su paukščiais — tobuliausia iš jų.

Jau anksčiau spėjau, kad šie sparnai idealiai sujungti. Tiesiog pamaniau, jog jie priklauso dideliam paukščiui, skraidančiam ilgais atstumais; pavyzdžiui, vanagams ar tiems, kurie skrajoja virš vandenyno. *Gal Maksė pusiau žmogus, pusiau vanagas?* Kaip, kaip, kaip tai įvyko?

Kai pridėjau matavimo juostelę prie sparno galiuko, nors ir neprašiau, Maksė išskleidė savo sparnus visu platumu.

— Šimtas dešimt colių, — pasakė didžiuodamasi. Jos švelnus balsas priminė šnarėjimą — tarsi vėjas šiurentų sausus kukurūzų stiebus.

— Ačiū, — padėkojau. — Visas plotis — daugiau kaip devynios pėdos.

Patys didžiausi sparnai, kokius esu regėjusi ant vienuolikmetės mergaitės.

Paprašiau, kad Maksė atsigultų ant lovos. Papalpavau pilvo ertmę, apčiuopiau organus, kurie buvo įprastoje vietoje, tik mažesni.

Ir vėlgi viskas logiška ir suprantama. Sparnai turi pakelti kūną, kitaip nepaskrisi. Taigi stiprūs krūtinės raumenys, nedideli organai ir, jeigu neklystu, kaulai turėtų būti ne tik lengvi ir tuščiaviduriai, bet ir labai stiprūs, kitaip nepajėgtų skrendant atlaikyti aukšto slėgio.

Idealus dizainas, pamaniau aš.

Juk ji turėjo būti suprojektuota, kaipgi kitaip?

— O dubens organų netikrinsite? — paklausė Maksė.

Jai tikrindavo ir dubenį? Apstulbau, bet stengiausi neišsiduoti.

— Ne, — atsakiau aš, — netikrinsiu.

— O! Bet aš jums vis viena pasakysiu, — pasakė, užsitraukdama kelnaites. Ji nusišypsojo. — *Aš — dedanti kiaušinius.*

Aišku, dedanti kiaušinius. Tai akivaizdu, nes Maksė neturi krūtų. Jeigu būtų apvaisinta, ji negimdytų palikuonių. Ir nemaitintų jų krūtimi.

Jos vaikai išsiristų iš kiaušinių.

63 skyrius

ŠIOJE MEDICININIO TYRIMO stadijoje mano mintys ėmė suktis greitai ir įnirtingai. Troškau pasinaudoti galimybe ir sužinoti, kas ši stebuklinga būtybė. Aš ją apžiūrėjau, bet vos galėjau sugromuliuoti tai, ką sužinojau. Ji — supermergaitė, ar ne?

Idealus dizainas.

O kas tas dizaineris? Ar dizaineriai?

Man reikėjo rentgeno aparato. Man reikėjo priemonių kraujo analizei. Man reikėjo medicinos ir zoologijos ekspertų, kurie padėtų išaiškinti duomenis. Dar niekada nebuvo iškilę tiek daug klausimų.

— Tai pasakyk man, iš kur tu atsiradai, Makse? — paklausiau, dėdama stetoskopą į savo sanitarinį krepšelį.

Ji padovanojo man vieną iš savo išdykėliškų šypsenėlių.

— Iš po kopūsto lapo, — pasakė. — Mane ten paliko gandras.

Žalios akutės susiaurėjo.

— Kodėl aš turiu sparnus, o jūs — ne? — paklausė ji.

— Aš nežinau. Čia ir yra didžiausias klausimas.

Rodės, jog Maksė užsigavo. Gal pamanė, kad jai meluoju? Arba kažką slepiu? Sprendžiant iš staiga veide atsiradusios skausmo išraiškos, supratau, jog ji laukia iš manęs padoraus atsakymo. Vadinasi, "jie" viską, kas susiję su ja, laikė paslaptyje.

— Aš pasistengsiu išsiaiškinti, — pažadėjau. — Duok trupučiuką laiko. Visa tai man yra nauja ir nesuprantama. Prašau, pasitikėk manimi bent truputėlį, Makse.

— Aš niekuo nepasitikiu, — nukirto ji mane. Mergaitės akyse sukibirkščiavo pyktis, kartėlis ir didelis skausmas.

Ar ji gyveno su gydytojais mokslininkais? Jaunais žmonėmis? Laboratorijos specialistais? Pastebėjau, kad Maksė kalba šnekamąja kalba, be to, *jaunatviška*. Toliau ją tyriau stilistinėmis priemonėmis.

— Tu manai, kad suaugusieji tokie beviltiškai pagedę, ar ne? — paklausiau.

Maksė gūžtelėjo pečiais.

— Neturi reikšmės. Einu pažaisti su Pipu, gerai? Galima? Leidžiama? O gal negalima išeiti... dabar, kai jau gavote iš manęs viską, ko norėjote?

— Ne, Makse. Bėk žaisti.

Ji puolė pro duris. Supyko. Ar ant manęs, ar dėl to, ką pasakiau? Kad ir kaip ten būtų, ji pradėjo verkti. Maksė gali verkti, o tai mane glumino. Įsivaizdavau erelį, sklandantį virš žmogaus nualintos žemės ir *verkiantį* dėl jos. Arba liepsnelę, *verkiančią*, kad negali padėti savo susižeidusiam jaunikliui.

Kitą radau ten, kur ir palikau — aikštelėje. Pamatęs mane, baigė pokalbį radijo telefonu.

— Kas jai nutiko? Atrodė, lyg verktų.

— Na, ji nepasisakė, kur gyvena, — tyliai pasakiau. — Bet tai, ką sužinojau ją apžiūrėdama, mane pribaigė. Kitai, ji — medicinos istorija. Nesvarbu, *kaip* tai atsitiko.

— Papasakok, — tarė. Jo žvilgsnis įsitempė, tyrinėjo. — *Aš — policija.*

— Net nežinau, nuo ko pradėti. Galvoju, jog ji yra žmogiška būtybė, gimusi skraidyti. Maksė tikrai žmogus. Smegenys ir jausmai — žmogaus, bet visa kita — žmogaus ir paukščio kūno dalių derinys. Dominuoja žmogaus kūno dalys. O ta "mokykla", apie kurią ji kalba, kad ir kokia ji būtų, susijusi su mokslininkais.

Kitas buvo negailestingas.

— Kodėl tu taip įsitikinusi?

— Ji įpratusi būti tiriama. Maksė žino daug medicininių terminų. Nežinau, nei kaip, nei kodėl. Ji sakė, jog perėtų vaikus iš kiaušinių. Ji dėtų kiaušinius.

Abu tylėjome, girdėjosi tik Maksės ir Pipo, žaidžiančių kieme, keliamas triukšmas.

— Tu nori pasakyti, kad ji gali būti žmogaus ir paukščio hibridas? Ar tai įmanoma? — murmėjo jis.

— Ne. Nemanau. Išskyrus vieną nedidelę ir labai įtikinamą detalę...

Kitas užbaigė mano sakinį:

— Ji prieš mūsų akis, — ištarė jis. — Dieve mano.

Mes matėme, kaip Maksė pakėlė Pipą ant rankų.

Sparnai suplasnojo, ir ji pakilo į orą. Ji skrido virš medžių viršūnių nešina Pipu, kuris visiškai dėl to nesijaudino.

64 skyrius

DABAR ABSOLIUČIAI VISKAS priklausė nuo atsargumo. Nuo šios akimirkos klaidos neleistinos. Rimtos praėjusių dienų klaidos jau taisomos. Žalos padariniai kontroliuojami.

Į didesniąją Denverio teritorijos dalį jau pradėjo važiuoti svarbūs "lankytojai", kurie stengėsi kuo mažiau atkreipti dėmesį. Kiekviena jų kelionės smulkmena buvo kruopščiai apgalvota ir suplanuota, svarbiausia, reikėjo garantuoti jų slaptumą. Viskas buvo slepiama ne tik nuo viso pasaulio, bet ir nuo jų bendradarbių, net šeimų.

Kiekvienas iš jų žinojo, kas pastatyta ant kortos. Kiekvienas suprato, koks tai svarbus momentas ir kad jiems suteikta ypatinga privilegija, nors jie ir taip privilegijuoti asmenys. Ir kiekvienas žinojo, kuo rizikuoja asmeniškai, jeigu būtų sugautas. Viskas būtų kuo įtikinamiausiai paneigiama, bet galiausiai visiems tektų kapstytis patiems.

Du pagrindiniai veikėjai atvyko kaip sutuoktinių pora — tokia maskuotė paprasčiausia ir geriausia. Didžiausią grupę sudarė keturi vokiečiai vyrai, apsiskelbę prisiekusiais gėlųjų vandenų žvejais ir norintys pameškerioti "su muselėmis" prie Uolinių kalnų.

Du keliautojai atvyko iš vienos didelės Tokijo korporacijos. Jei kas klausinėtų, išgirstų atsakymą, jog jie čia atskridę į Kolorado Šekspyro festivalį. Abu apsistojo Boulderio "Victoria Historic Inn" viešbutyje ir pleškino fotoaparatais kaip stereotipiški turistai. Kitas vyras atstovavo vieną iš didžiausių ir svarbiausių Prancūzijos korporacijų. Jį pakalbinus, paaiškėtų, jog atvykęs į Čautaukvos muzikos šventę bei Nivotos regtaimo festivalį. Lankytojai nutarė apsistoti mažuose, netoliese esančiuose miesteliuose: Lafajete, Nederlande, Lusvilyje, Longmonte, Blekhole.

Sutuoktinių pora iš Londono stovyklavo amerikonišku stiliumi, "be patogumų", ir apsigyveno palapinėje prie Uolinių kalnų nacionalinio parko, maždaug už penkiasdešimties mylių į šiaurės vakarus nuo Boulderio. Svarbus vyriausiasis kariuomenės vado padėjėjas iš Bernardsvilio Niu Džersyje įsikūrė prabangiame ir gana gražiame "Gold Lake" kalnų kurorte.

Kiekvienas svečias buvo *paskirtas* į tam tikrą Kolorado miestą. Jiems buvo liepta rengtis ir elgtis kaip poilsiautojams, apsistoti mažesniuose viešbutukuose ir užeigose, pavyzdžiui, "Black Dog Bed & Breakfast", "Hotel Boulderado", "Briar Rose". Kadangi visi svečiai buvo įžymios savo srities asmenybės, jie darė viską tiksliai taip, kaip liepta.

Jie žvelgė į viską stambesniu planu: žmonijos istorija bus pakeista.

65 skyrius

NEGALI LIKTI JOKIŲ ĮKALČIŲ.

Negali būti jokių liudininkų.

Hardingas Tomas vedė tuziną medžiotojų, šukuojančių teritoriją nuo "Rough Rider Road" "Peak-to-Peak" kelio link. Šį kartą jie pasiėmė kartu šunis, skalikus, kurie galėjo susekti sparnuotąją mergaitę pagal kvapą. Tarp kiekvieno vyro su šunimi buvo dešimties pėdų tarpas. Vaikščiodami pirmyn ir atgal, jie pažymėdavo lygiagrečias linijas. Praeityje beveik visi jie buvo armijos karininkai. Ir norėjo tikėti, jog šis jų žygis padės užtikrinti nacionalinį saugumą, o gal netgi Amerikos išlikimą.

Nuėję visą ruožą pirmyn, sukdavo atgal kitu ruožu, išsiskleisdami tokia pačia tvarka. Naująjį barą vėl pažymėdavo. Jie metodiškai ieškojo bet kokių dingusios mergaitės pėdsakų.

Šiandien vyrai nepersimetė nė vienu žodžiu, nenuaidėjo juokas, nesužybsėjo nė viena pridegama cigaretė. Girdėti tik sunkių batų, traiškančių atžalyną, dunksėjimas ir įnirtusių, dresuotų šunų vampsėjimas.

Kitoje "Peak-to-Peak" kelio pusėje dunksojo įspūdingos Uolinių kalnų prieškalnės. Iš viršaus jau žvalgėsi du sraigtasparniai. Juose buvo infraraudonųjų spindulių prietaisai, kuriais galima ištirti didžiulius žemės paviršiaus plotus. Jie užfiksuodavo kiekvieną apačioje esantį šiltakraujį gyvūną: elnius, briedžius, lokius, kiškius, paukščius — visus stambius ir mažus padarus.

Šį kartą mergiūkštė nepaspruks. Nulis šansų. Ji nepasislėps nuo infraraudonųjų spindulių, nė nuo medžiotojų, metodiškai pasiruošusių seklių ir mokytų šunų.

Kad ir kaip ten būtų, ji vis dar nepateko į jų akiratį. Mergaitė tarsi ištirpo ore.

Praėjo jau kelios valandos. Kaipmat nusileis saulė. Nesvarbu. Jei prireiks, įtemptos paieškos tęsis per naktį. Buvo iškviestos papildomos pajėgos: labai sunerimę ir susirūpinę gydytojai bei mokslininkai iš Denverio ir Boulderio zonos. Patikimi, Mokykloje dirbantys vyrai ir moterys.

Jie veikė, prisidengę prasimanyta istorija, kuri, beje, iš dalies atitiko tikrovę: ieškojo miške pasiklydusios mergytės.

Maksė kėlė grėsmę visam kam.

66 skyrius

AŠ TROŠKAU, man būtinai reikėjo įkvėpti gryno oro. Tiesiog negalėjau kvėpuoti. Kitas man patarė porą valandų pavaikštinėti, padaryti pertrauką. Nusitvėriau tos minties.

Mes su Džilijana buvome sutarusios netrukus susitikti. Tokį planą sudarėme tą vakarą, kai Frenkas Makdonas paskendo savo baseine. Džilijana net išpešė mano pažadą. Frenko mirties aplinkybės man vis dar nedavė ramybės. Negalėjau patikėti, kad jis paskendo.

Buvo dar viena priežastis, kodėl retokai pas ją lankiausi — vis dėlto ši kelionė trunka beveik valandą. Važiuojant mane apniko tamsios mintys. Pirmiausia žuvo Deividas, paskui — Frenkas, dabar — nerimauju dėl Džilijanos. Be jokio logiško pagrindo būgštavau, jog ir jai gali grėsti pavojus.

Važiuodama ėmiau nesąmoningai fantazuoti: atvykusi į jos namus, rasiu policijos automobilius, greitąją medicinos pagalbą. Pasiguodžiau, kad tai nerealu. Tačiau ir Deivido mirtis atrodė nereali. Ir Frenko.

Perjungiau mintis teigiama kryptimi. Sveikas protas prieš paranoją. Visą savaitę laukdavau, kad tik greičiau su ja pasimatyčiau. Po Deivido mirties niekas kitas, net sesuo Kerolė, tiek manęs neparėmė, nebuvo toks nuoširdus ir draugiškas, kaip ji. Telefonu galėdavome prašnekėti valandų valandas, bet, aišku, susitikti geriausia. Džilijana neteko vyro porą metų anksčiau. Tai irgi sustiprino mūsų ryšį, bet dabar jis dar sutvirtėjo.

Kuo labiau artėjau prie jos namų kalvose, tuo labiau stiprėjo nerimas ir įtampa. Ir būta dėl ko: Kitas mane privertė prisiekti, kad neišduosiu paslapties apie mergaitę. Nors ir žinojau, kad jis teisus, man bus sunku kalbėtis su Džilijana ir nutylėti, neprasitarti apie tą stebuklingą mergaitę. Nutylėjimas beveik tolygus melui.

Tiesą sakant, svarsčiau, ar galėčiau iš jos gauti kokios nors informacijos. Džilijana — "geroji fėja", labai praktiška, turėjo medicinos laipsnį, įgytą UCLA, ir filosofijos mokslų daktaro laipsnį iš biologijos srities, kuris jai buvo suteiktas Stenforde. Ji — vaikščiojanti enciklopedija: klausk, ko nori ne tik apie mokslo sritį, bet ir apie ekonomiką, astronomiją, Denverio aukso grynuolius, Kolorado Uolinius kalnus — Džilijana žinos.

Be to, ji nuostabi mama, turbūt labiausiai dėl to man ir patiko.

Štai ir ji. Sveika ir gyva. Lipdama iš automobilio, pamačiau ir jos mažąjį berniuką Maiklą, besiturškiantį baseine. Įtampa atlėgo.

Kvėpuok. Įkvėpk gera, iškvėpk bloga, — liepiau sau, bet lengviau pasakyti nei padaryti.

— Ar atsivežei maudymosi kostiumėlį? — paklausė Džilijana. Ji buvo užsivilkusi juodais ir mėlynais dryžiais “Speedo” firmos kostiumėlį, kuris išryškino puikią — penkiasdešimt vienerių metų moteriai! — figūrą. Jau trisdešimt metų kaip ji bėgioja po penkias mylias per dieną. Eidama penktą dešimtį, dalyvavo Niujorko maratone.

— Be abejo, kostiumėlis savo vietoje, — pasigyriau ir įrodymui nusivilkau palaidinukę ir šortus. Buvau apsirengusi savo mėgstamiausią raudonais ir baltais dryžiais ištisinį kostiumėlį.

Džilijana švilptelėjo ir pliaukštelėjo rankomis. Ji visada sugebėdavo pakelti nuotaiką.

— Tik pažiūrėk į save! Frene, tu atrodai nuostabiai!

Pasukiojau galvą į visas puses ir pasistengiau pamėgdžioti Džimį Stiuartą — “Liaukis! Po velnių! Negali būti!”

— Daug vaikščiojau ir panašiai, juk žinai. Daugybė darbo gyvūnėlių ligoninėje. Gal ir numečiau kelis svarus.

Dievaži!

— Tik jos paklausykite! Kažkas yra, — juokėsi Džilijana. Ta plati, atvira šypsena nuostabi. — Tu nusidažei plaukus, daktare O’Nyl? Jei taip, gerai žinau. Kažkas čia darosi, nesakyk.

Tikrai kai kas vyksta, Džile. Labai gaila, bet tau negaliu pasakyti.

Šviesiaplaukis keturmetis berniukas, toks glotnutis naivuolis, išlindo iš baseino. Jis atlėkė tiesiai pas mamą ir nutraukė mūsų šneką, bet labai nekaltai, tiesiog žavingai ir mielai. Maiklui tebuvo dveji metukai, kai jo tėvas mirė nuo infarkto, sėdėdamas savo kabinete Boulderio bendruomenės ligoninėje. Tačiau jo vaikystei nieko netrūko.

— Ką, Vabaliuk? — paklausė ji. — Pasisveikink su teta Frene.

— Labas, teta Frene! — džiugiai nusišypsojo Maiklas. Jis nusilenkė ir mane pabučiavo. Gražus mažas “vabaliukas”.

— Aš žaidžiu ruonius, — paskelbė Maiklas. — Aš — ruonis, vardu Juodoji Nosis. O čia, — jis parodė į pripučiamą plaustą, — Islandija. Jėga, mm?

— Jėga, — sutikau aš ir nusišypsojau.

Žiūrėjome, kaip Maiklas šoko nuo žemutės lentos ir be garso murktelėjo į vandenį.

— Jis toks mielas, — pagyriau.

Džilijana vėl nužiūrėjo mane. Ji spoksojo man į akis ir caktelėjo liežuviu. Mačiau, jog kažką sumąstė.

— Tu įsimylėjusi, — ji mane tarsi kaltino. — Taip, taip! Garantuoju.

— Ne-e. Nieko panašaus. Nepataikei, — atšoviau aš ir nusivaipiau.

— Betgi tikrai. Dabar tuoj pat man pasaky... — ką, Maiklai? Gerai, aš užfiksuosiu laiką. Tik nebandyk dingti, — įspėjo ji mane. — Mes dar pasigalynėsime.

Džilijana nubrido į giliausią baseino vietą. Jos figūra išties puiki. Ji ištiesė ranką su laikrodžiu.

— Į vietas! Dėmesio! Marš!

Ruonis Juodoji Nosis vėl panėrė. Jis nuplaukė po vandeniu beveik iki pusės baseino, iki “Islandijos”, ir išniro.

Man svaigo galva. Viešpatie, ar aš turiu naujienų? Norėjau šūktelėti draugei: *“Nori išgirsti apie kitą nepaprastą vaiką? Stulbinančią mergytę! Papasakosiu tau apie mielą ir linksmą mergaitę... kuri gali be vargo paliesti medžių viršūnes”.*

— Nagi, Frene, klok viską iš eilės. Verčiau jau papasakok, kas su tavimi darosi, — mygo mane Džilijana, sėsdamasi šalia į šezlongą, — kitaip teks pačiai išsiaiškinti. Juk neabejoji, kad sužinosiu. Papasakok. Prisipažink.

— Na, — pasakiau aš, — jeigu taip, tave patausosiu. *Ko gero*, aš mažumėlę įsimylėjau...

Ir papasakojau jai apie Kitą, bent jau tiek, kiek *galėjau*. Savaime suprantama, nutylėdama, jog mudu suradome Maksę. Ir tai, jog jis dirba FTB.

67 skyrius

KITAS NERIMO, dar labiau nervinosi, jam suko pilvą. Jis juokaudavo turįs "FTB skrandį", — nuo seno pažįstamą šleikštulį ir silpnumą. Bet tai absoliučiai nemenkino jo valios stiprybės. Kitas visą dieną nesitraukė nuo mažosios Maksės, stengdamasis laikytis kuo ramiau ir šalčiau. Vis tikėjosi, jog mergaitė numes bent trupinėlį informacijos apie savo gyvenamąją vietą. Kol kas ji neprasitarė.

Paskambinęs į Piterio Strikerio kabinetą, Kitas nė velnio nesužinojo apie daktarą Frenką Makdoną, išskyrus seniai turimą informaciją — jis kažkada dirbęs su Džeimsu Kimu Kalifornijoje. Faktiškai jau patikrino beveik visus savo turimus kanalus Vašingtone ir Kvantike, bet nieko padoraus nesužinojo.

Prasti popieriai. Jis atsidūrė velniškai sunkioje padėtyje. Reikėtų apie Maksę papasakoti Strikeriui, bet sulaikė kažkoks vidinis balsas. Galima jį pavadinti šeštuoju jausmu. Arba aiškiai pasimaišiusiu protu. Arba noru palaidoti savo karjerą.

Kad ir kaip pavadintum, tai buvo emocinis komponentas, kurio Biuras nevertino taip labai kaip jis pats. Kitas suprato, jog daug kas nesutiktų su jo nuomone, bet jie neturėjo laimės patirti, kaip Biuras traktavo šią bylą. Jiems neteko ten pabuvoti. Ir pamatyti paniekos Piterio Strikerio veide, išgirsti cinišką jo balsą.

Grįžusi iš savo draugės Džilijanos, Frenė rado jį ir Maksę valgančius vakarienę — vėl makaronus. Frenė atrodė kur kas labiau atsipalaidavusi. Daug vėliau, vakare, jie išėjo pasivaikščioti į mėnesienos nušviestus miškus. Maksė žinojo daugumos medžių, gėlių ir krūmų, pro kuriuos jie praeidavo, pavadinimus. Regis, jai patiko kalbėti, tereikėjo tik pradėti.

— Įspūdinga, — pasakė jai Frenė. — Tu žinai apie šiuos miškus daugiau už mane.

— Aš daug skaitau, — pastebėjo Maksė ir gūžtelėjo pečiais. — Ir išsaugau informaciją.

— Ar tu mokaisi savo mokykloje? — pasidomėjo Kitas, grįžtant lanku namo. Pro tamsių medžių viršūnes mėnulis atrodė tarsi didžiulė kabanti balta lėkštė.

— O kaip jūs manote? — Maksė atsakė klausimu į klausimą ir nudūmė pirmyn kojomis, ne sparnais.

— Turiu idėją, — pasiūlė Kitas, kai prisiartinome prie trobelės. — Važiuokime pasivažinėti, pasigrožėsime apylinkėmis. Ką tu manai, Makse?

— Puiki idėja! — Maksė atrodė nepaprastai susijaudinusi. Žaliosios akys švytėjo. Ji šoktelėjo aukštyn ir truputį pakybojo ore. — Aš dar niekada nesėdėjau automobilyje! Nė karto per visą savo gyvenimą!

68 skyrius

DŽIPO PRIEKYJE tilpome visi trys. Kadangi jau po vidurnakčio, Kitas nutarė, jog kelionė nebus pavojinga. Išvažiuodami iš Lokių Skardžio, kelyje nesutikome nė vieno automobilio. Ir ačiū Dievui. Maksė spindėjo, žvalgydamasi pro langus.

Daugiau kaip po valandos mes įvažiavome į Denverio miestą, ir tokiu vėlyvu metu beveik viskas buvo uždaryta. Aš labai gerai žinojau visus tuos iškilius kontūrus, kurie matyti dangaus fone. Tamsiame danguje išryškėjo Danielo ir Fišerio bokštas, Venecijos varpinės kopija. Ten pat ir valstijos kapitolijus, federalinio atgimimo stiliaus statinys su paauksuotu kupolu. Priekyje kilo gražioji Nekalto Prasidėjimo katedra. Ir visa tai rėmino netgi naktį aiškiai matoma dunksančių didingų Uolinių kalnų priešakinė grandinė.

Mano galva, Kitas stengėsi įtikti Maksei, ir jam visai neblogai sekėsi. Mes trupučiuką rizikavome, atvažiuodami čia nakties metu, bet tik trupučiuką.

Akies krašteliu stebėjau Maksę. Iš nuostabos ir pagarbos ji vis kraipė galvą.

— Tik pažvelkit į šiuos pastatus, šviesas — *viską*! Net nežinojau, kad plačiajame pasaulyje gali būti tiek daug aukštų pastatų!

Mes su Kitu parodėme jai Maknikolo sporto areną, Larimero aikštę, stadioną “Mile High”. Maksė paprašė, kad Kitas sustabdytų džipą prie raudonų plytų mokyklos, kurios sienos buvo išpuoštos įspūdingomis, itin spalvingomis freskomis. *Mokykla*. Graži, rami mokykla.

Jai niekada neteko būti dideliame mieste, nors apie juos daug ką sužinojo, skaitydama knygas savo mokykloje. Tai buvo didžiausias įvykis jos gyvenime. Ji gėrė naują informaciją ir ją fiksavo.

Atkreipiau jos dėmesį į unikalų pastatą, pravardžiuojamą “kasos aparatu”. Tai buvo didžiulis, sidabru žėrintis stačiakampio formos statinys suapvalintu stogu. Staiga Maksė užsispaudė rankomis ausis. Jos klausa buvo labai aštri. Tas triukšmas nustelbė džipo variklio garsą. Jis gaudė virš mūsų galvų ir netrukus ėmė tolti.

— Sraigtasparnis, — tyliu, raminančiu balsu paaiškino Kitas. — Nereikia bijoti, Makse. Matai tas didžiules raides ant jo šonų?

Maksė linktelėjo.

— "9 News — KUSA", — perskaitė ji.

— "KUSA" — šio miesto televizijos stotis. Keli sraigtasparnyje esantys žmonės siunčia į televizijos stotį nuotraukas. Jie geri vyrukai. Jie mums praneša naujienas apie pasaulį, apie Denverio regioną. Gal šiąnakt įvyko kokia nors nelaimė? Gal kas atsitiko, ir jie turėjo taip vėlai pakilti.

— Sraigtasparnis atrodo kaip didelis, tikrai keistas paukštis, — pasakė Maksė. — Nenuostabu, kad tie geri vyrai nori juo skristi. Aš irgi norėčiau. Būtų gerai ir palenktyniauti. *Ei, gerieji vyrukai, norite palenktyniauti? Pasiduokite iš karto.*

Kitas privažiavo prie šaligatvio krašto ir sustojo, kad Maksė galėtų geriau apžiūrėti sraigtasparnį, jau tolstantį nuo mūsų į vakarus. Matyti, jog jam patiko viską jai rodyti. Gal prisiminė savo vaikus? Man krito į širdį, kokiu jautrumu ir švelnumu spindėjo jo akys.

— Kartais juos vadina malūnsparniais, — pasakė jis.

— Sraigtasparniai, — pakartojo Maksė. — Girdėjau Mokykloje. Mano mokytojos vardas ponia Beata. Aš ją mylėjau. Manau, kad jie ją užmigdė, — liūdnai sušnibždėjo ji.

Net nepaklaususi ji atidarė priekines dureles.

— Makse, — sušukau aš. — Makse! Makse!

Per vėlu. Ji prasibrovė pro mane ir išlėkė laukan. Pabėgėjusi keletą jardų tamsiu šaligatviu, pakilo į orą. Girdėjome, kaip plasnoja jos sparnai. Mes su Kitu iššokome iš džipo ir žiūrėjome, kaip Maksė kyla aukštyn ir aukštyn. Aš baiminausi dėl daugelio priežasčių. Denveryje netgi vasarą pučia pavojingi vėjai. Be to, ją gali kas nors pastebėti.

— Makse! — vėl pašaukiau aš. Velnias, velnias, velnias. Ji jau per toli.

Kitas prisidėjo delnus prie lūpų ir šaukė drauge su manimi. Maksė turėjo mus girdėti, jos klausa aštri. Bet elgėsi taip, tarsi negirdėtų.

Matėme, kaip ji kyla palei aukštą, lygią trisdešimties keturiasdešimties aukštų pastato sieną. Prisipažinsiu, atrodė jaudinančiai. Įdomu, ar ji matė savo atvaizdą tamsiuose stikluose ir ką jautė tenai sukiodamasi.

Kai Maksė ėmė suktis aplink dangoraižį, televizijos sraigtasparnis buvo seniai dingęs iš akių. Ji žvilgčiojo į kabinetus. Ji nusklendė prie kito pastato, kuriame taip pat buvo įrengti kabinetai, o languose švietė žodžiai — "SVEIKI, UOLINIAI!"

Dabar po ja atsivėrė visas Denverio miestas. Nuo Plato upės atsišakojantis Čeri upeliukas. Tolumoje — pramogų parkas "Elitch Gardens".

Vyliausi, kad niekas jos nepamatys, o jei ir pamatys, nepatikės savo akimis. Pirmąjį kartą ir man taip buvo.

Ji padarė porą akrobatinių kilpų. Tada grįžo pas mus. Nėrė, gražiai pristabdė greitį ir nusileido prie džipo.

— Kaip nuostabu! — ištarė šypsodamasi, paskui garsiai nusijuokė. — Ačiū, labai jums ačiū. Aš svajojau apie tai nuo pat vaikystės.

Mes sulipome atgal į džipą.

Maksė apglėbė mane savo šiltomis, plunksnuotomis rankomis ir nepaleido iki pat namų.

69 skyrius

JAU GULĖDAMA šiltoje, jaukioje lovoje, Maksė grįžo mintimis į tas nuostabias nakties akimirkas, praleistas Denveryje. Kol kas ji jautėsi pakiliai, ypač palankiai galvojo apie

Frenę ir Kitą. Jie jai tokie tokie geri. Tarsi mama ir tėtis, kurių niekada neturėjo.

Staiga Maksė įsitempė, pakreipė galvą į šoną. Jie artinasi. Ji girdėjo ir juos jautė kiekviena savo kūno ląstele.

Visi pojūčiai ją įspėjo. Jie slinko prie trobelės. Ji ne paranojikė, neišsigalvojo. Norėjo šūktelėti, įspėdama Frenę ir Kitą, bet susilaikė.

Neišsiduok užpuolikams, jog juos pastebėjai.

Maksė išslinko iš lovos ir priėjo prie artimiausio lango. Atidžiai įsižiūrėjo. Švietė mėnesiena. Ji išgirdo treškant šakeles. Vienas vyras ištykino iš miško.

Ji jį pažino: tai buvo vienas iš pačių niekingiausių sargų. Čia apsaugos darbuotojai iš Mokyklos! Ją susekė... Jie suims ir Frenę su Kitu!

Staiga Maksė suplasnojo sparnais, pakeldama aštuoniasdešimt svarų sveriančią baimę ir įtūžį. Ji išskrido iš mažo miegamojo! *Ji skraidė namo viduje.*

O tada nusklendė į galinius miegamuosius, kuriuose miegojo Frenė ir Kitas. Jų pojūčiai ne tokie aštrūs kaip jos. Aišku, ir tų iškrypėlių sargų ne kitokie!

Draudžiama! Draudžiama! Jai negalima skraidyti! Tepasikaria tie sargai! Šiame, tikrajame, pasaulyje ne jų tvarka. Dabar ji savo gyvenimo šeimininkė!

Iš kažkur atsirado Pipas ir ėmė kiauksėti kaip pašėlęs. Pipas irgi jaučia. Jaučia pavojų, netoliese mišku sėlinančius žmones. Tai geras šunelis!

Lojimas prižadino Kitą. Jis išlėkė iš galinio kambario su šautuvu rankose ir išvydo Maksę, atskrendančią tiesiai į jį koridoriumi.

— Jėzau, Makse!

— Jie ateina, Kitai! Jie jau arti. Daugybė jų. Jie ateina mūsų!

— Kas ateina, Makse?

— Ne dabar! *Prašau.* Eikim! Eikim! Jie mus užmuš. Jie mus visus nužudys!

Iš kito miegamojo išlindo Frenė. Ji apstulbusi stovėjo koridoriuje.

— Prašau! *Patikėkit* manimi! — maldavo jų Maksė ir tik tada suprato, kokie jie tapo jai brangūs.

— Apsirenk, Frene, — Kitas linktelėjo galva. — Pro užpakalines duris. Į džipą. Vairuosiu aš. Nesigręžiokite. Greičiau lėkite, — šaukė jis, lįsdamas į drabužius.

Kitas griebė Maksę už rankos. Jie lėkė kaip viesulas. Frenė bėgo priešais ir atidarė užpakalines duris. Vyras, moteris, vaikas ir šuo nėrė iš namo į juodą nakties tamsą. Nė vienas neatsigręžė atgal.

Laimė, džipas užsivedė iš karto. Sucypė padangos, ir jie išrūko iš galinės aikštelės. Į metalą sukaleno kulkos. Pažiro stiklai. Pataikė į užpakalinį langą. Džipas kriokė, taškydamas gilių provėžų purvus. Kitas lėkė per šūvių ugnį, lyg jam tai nebūtų naujiena.

Jie pabėgo.

Frenė ir Kitas patikėjo ja, neišėjo iš galvos Maksei. Tai viską pakeitė.

70 skyrius

NĖRA NIEKO MALONESNIO, kaip išvengti kulkų, kai jos zvimbia pro šalį, neužkliudydamos tavęs. Neprisimenu, kas pirmasis taip pasakė, bet kad ir kas būtų tas žmogus, jis sakė šventą tiesą.

Beprotiškas tos nakties tornadas mus neatpažįstamai pakeitė. Ištrūkus iš mirties nagų, atrodė, jog praėjome pragarą, o jautėmės dar blogiau. Mintis, jog kažkas bandė mus nužudyti, buvo tokia siaubinga ir absurdiška, kad netilpo galvoje. *Tai, kas ką tik įvyko, neturėjo įvykti, o deja! Kažkas apšaudė*

Kito džipą, mus. Kažkas siekė nužudyti Maksę, Kitą ir mane. Dar niekad baisesnės mintys nėra sukęsi mano galvoje.

Mes prisiglaudėme kažkokiame apskretusiame, bjauriame Šeštajame motelyje, kurį užtikome išsukę iš 70-osios magistralės, nutiestos tarp valstijų. Ko gero, būsim atvykę į Idaho Springso miestelį, kuriame apstu bjaurių moteliūkščių. Nors duris užrakinome ir dar užkabinome grandinėlę, saugūs nesijautėme. Veidrodinio stiklo langus dengė pigios žalsvos užuolaidos. Kambaryje šviesos nedegėme, Maksę ir Kitą apšvietė blykčiojanti televizoriaus šviesa.

Maksė atrodė keistai nutolusi nuo to, kas įvyko, o gal man tik taip vaidenosi? Ji gulėjo, užsitraukusi antklodę iki pat smakro, o Kitas sėdėjo, pasistatęs kėdę prie jos lovos.

Žinojau, kad Maksė jam labai patiko, bet dabar jiedu priešingose barikadų pusėse. Kitas įsitikinęs, jog mes žūsime, jeigu Maksė nepasakys, iš kur ji atsirado, o Maksė galvojo, jog ji žus, jeigu pasakys.

Jo balsas skambėjo šaltai. Kitas niekada anksčiau tokiu tonu nekalbėjo. Matyt, jame atgimė FTB agentas. Profesionalus, stiprus, sutelkęs dėmesį į tai, ką, jo manymu, reikia daryti.

— Man tikrai reikia kai ką žinoti, Makse. Sakau tau, tu jau privalai kažkuo pasitikėti. Jau dabar. Aš su tavimi kalbu, Makse.

— Pati žinau, su kuo jūs kalbate. Tik man nepatinka jūsų tonas, — atšovė ji.

Netikėtai trapi Maksės savitvarda lūžo. Ji pašoko iš lovos, nubėgo į vonios kambarį ir užsirakino.

— Palikite mane ramybėje! Jūsų balsas lygiai toks pat kaip jų. *Pasitikėk manimi,* — mėgdžiojo ji Kitą. — Kodėl aš turėčiau kuo nors pasitikėti? Aš ne tokia kaip jūs, Kitai! Negi nepastebėjote?

— Nereikia, ji tik maža mergaitė, Kitai, — įsiterpiau. Ir mano pačios balsas ciepsėjo nuo streso, baimės ir praėjusios valandos sąmyšio.

Jis papurtė galvą — tik vieną kartą.

— Ne. Ji nėra *paprasčiausia* maža mergaitė. Apgailestauju, bet čia slypi kur kas daugiau. Ko gero, dėl jos žūsta žmonės. Mes patys vos išsisukome, Frene. Privalome surasti Mokyklą, kurioje ji buvo laikoma, bent jau aš privalau.

Dabar aš pyktelėjau.

— Nebūk toks, Kitai. Ir aš turiu surasti tą vadinamąją Mokyklą. Jeigu dar nepastebėjai, aš irgi iki ausų įklimpusi.

Kaskart, kai pažvelgdavau į Maksę, norėdavosi ją apkabinti, bet Kitas teisus. Ji tokia pat *paprasčiausia* mergaitė, kaip šis įvykis — *paprasčiausias* pasivažinėjimas. Bėda ta, kad mes tiksliai nežinojome, kas Maksė tokia ir ką reiškė jos buvimas čia. Žinojo tiktai pati Maksė, bet ji tylėjo.

Kitas pasisuko ir suklupo, užkliuvęs už skardinės šiukšlių dėžės, prigrūstos tuščių maisto pakelių iš "Makdonaldo". Čiupęs dėžę, jis stipriai šveitė ją į sieną. Paskui dar kelis kartus paspyrė, kad būtų tikriau.

Nuo to garso instinktyviai užsidengiau akis. Prisiminiau mūsų fermą Viskonsine. Mano tėtis kartais prarasdavo savitvardą. Jis svaidydavo daiktus, bet vertingų neliesdavo; ir niekada niekam iš šeimos nėra sudavęs, net nepliaukštelėjęs. Gal dėl to ir neišsigandau Kito švelnoko, net juokingo protrūkio.

— Kas nors ne taip? — paklausiau, kai triukšmas nurimo.

Labai suklydau, tikėdamasi išvysti šypseną jo veide ar bent pakelti jam nuotaiką.

— Aš nenorėjau jos išgąsdinti, — gailiai prabilo Kitas. — Man tikrai ji patinka, Frene. Ji nuostabus vaikas. Tai dėl to, jog... mes visi galime žūti.

— Žinau. Ir ji žino. Viskas bus gerai.

Maksė lengvai užsidega. Taip elgiasi kiekvienas, kuris kada nors buvo terorizuojamas. Ką darė tai mažai mergaitei? Kas ir kaip ją skaudino? Reikia sužinoti apie tą Mokyklą. Kur ji yra. Kas ten vyksta. Kokie žmonės dirba.

Kitas priėjo prie vonios kambario durų ir tyliai pabeldė.

— Makse, atleisk, kad piktai kalbėjau, — pasakė jis švelniu, rūpestingu balsu. — Aš *buvau įpykęs*. Man rūpi, kad būtum saugi, bet be tavo pagalbos nežinau, ko griebtis. Pamaniau, jog tai vienas iš būdų pasakyti: *tie žmonės nori mus nužudyti*.

Maksė neatsiliepė. Jokio garselio. Kartais ji *būna* maža mergytė.

Kitas patyliukais paprašė manęs:

— Būk gera, išprašyk ją iš ten. Bent pamėgink. Girdi, Frene, padėk man.

71 skyrius

AŠ LĖTAI NUĖJAU prie vonios. Neturėjau jokio supratimo, ką sakyti. Žinojau viena — jai nemeluosiu. Minutėlę stoviniavau prie užrakintų durų, rikiuodama mintis. Kai prasižiojau, žodžiai patys pasipylė iš pat širdies gilumos.

— Makse, pažadu, kad niekas nesiruošia priversti tavęs daryti tai, ko tu nenori. Aš žinau. Ir tu žinai. Mes *drauge* nutarsime, kaip pasielgti geriausia. Nejaugi tu manai, jog taip neteisinga? Gal turi kitą pasiūlymą?

Ilga pauzė. Anapus durų visiška tyla. Kartais Maksė beprotiškai užsispyrusi ir atkakli. Ji jau beveik paauglė. Kai kurie bruožai jau ryškėja. Paskui išvydau iš lėto pasisukančią durų rankeną.

Išeidama iš vonios, Maksė nepakėlė akių nė į vieną iš mūsų.

— Atsiprašau. Aš paprasčiausiai išsigandau, — vos pralemeno ji, lipdama atgal į lovą. Šitokia baisi našta tokiai mažai, mielai mergytei... Pipas liuoktelėjo į lovą, ir ji šuniuką apsikabino. Atsisėdau jai už nugaros ir ėmiau glostinėti jos plunksnas. Šitaip paukščiai lygina savo plunksnas, ištiesindami užsilenkusius galiukus, suglotnindami. Ieškojau žodžių, kaip išeiti iš tos aklavietės jos neužgavus.

— Viskas gerai, Makse, — sušnibždėjau.

— Ne, negerai, Frene. Jūs nežinote...

Atskleisk savo paslaptis, Makse. Mes tavimi pasitikėjome. Dabar tu parodyk bent trupučiuką pasitikėjimo.

Po kurio laiko aš paklausiau:

— Kas tie žmonės tavo mokykloje? Bent ką nors pasakyk. Ar jie mokslininkai? Gydytojai? Ar mokytojai?

— Panašiai, — atsiliepė ji. — Jie mane mokė dirbti su skaidrėmis. Daugiausia mokslo reikalams, bet laisvalaikiu aš galėjau skaityti, ką noriu. Jie leido man dirbti. Dauguma jų mokslininkai. Jie — gydytojai.

Kitas žingsniavo po kambarį, nunėręs akis į grindis. Jis sustojo kaip įbestas, išgirdęs žodį “skaidrės”.

— Ką reiškia — “skaidrės”. Kokias skaidres, Makse?

— Į kurias žiūri pro mikroskopą. Laboratorijose. Man leido ten dirbti. Turėdavau suderinti alelius.

Pajutau viduje augančią įtampą. Galvoje — chaosas, sumaištis. Aleliai — skirtingos to paties geno formos. Tai, ką Maksė pasakė apie Mokyklą, siaubinga ir nežmoniška.

— Gydytojai dirba su chromosomomis? — paklausiau aš. — Kam jiems to reikia? Ar tu žinai?

— Aišku, žinau. Rūšiai patobulinti, — pasakė ji, gūžtelėdama pečiais.

— Kokios rūšies? — paklausė Kitas. Mūsų pokalbis įgijo klausimų ir atsakymų formą. Aš pati jaučiausi, lyg būčiau policijos pareigūnė.

Maksės veidas išblyško.

— Jeigu pasakysiu, sukelsiu žmonėms rūpesčių, — pasakė ji. — Mane įspėjo. Kalbėti griežtai draudžiama, — sumurmėjo.

Tada užsidengė akis ir graudžiai pravirko. Aš čiupau ją į glėbį.

— Prašau, pasitikėk mumis, Makse. Kažkuo juk turi patikėti. Pati supranti, mieloji.

Sūpavau glėbyje gražią mergytę paukštę. Tarsi būčiau atsiradusi savo “Ligonių užeigoje” ir rūpinčiausi sergančiais ir sužeistais gyvūnėliais. Tik ten ir troškau būti.

Maksė prašneko tiesiai man į kaklą. Vos vos supratau, ką ji sakė.

— Parvežkite mane namo, — šnibždėjo ji.

Ketvirta knyga

SKRAIDYMO MOKYKLA

72 skyrius

PARVEŽKITE MANE NAMO...

Maksei turėjo būti nelengva ištarti šiuos žodžius. Jie nebuvo tokie nekalti, kaip kad skambėjo. Mes rūkte išrūkome iš Šeštojo motelio.

Zvimbėme tarp valstijų einančia magistrale aštuoniasdešimties mylių per valandą greičiu, o paskiau dar paspaudėme, vildamiesi, jog mūsų nenučiups joks kelių policijos patrulis už greičio viršijimą.

Mes juk skubėjome į Mokyklą.

Sėdėjau su Makse ant užpakalinės sėdynės. Ji aiškiai baiminosi, todėl stipriai glaudžiau ją prie savęs. Ranka jutau, kaip daužosi jos širdelė — ar ne per greitai? Vargšė Maksė. Mažytė... Ją užgriuvo kažkas daug baisesnio, negu mes pajėgėme suvokti.

Glostydama ją kalbėjau, tikėdamasi, kad bent kiek apraminsiu mūsų mergaitę. Pasakojau jai, kad aš užaugau karvių fermoje, šiaurės Viskonsine, ir paklausiau, ar ji yra mačiusi tikrą karvę.

— Mokykloje nelaikome karvių, — atsiliepė ji, — bet daug kartų mačiau per televiziją.

Papasakojau jai apie mūsų nedidelę Holšteino veislės karvių bandą, jų lipnius liežuvius ir ašarojančias akis. Aš net prisiminiau jų vardus ir būdą. Sulaikiusi kvapą, Maksė klausėsi apie Mieląjį Žiedelį, Nelę Tap Tap, Gražuolę Luizą ir apie mūsų margąjį bulių Šaunųjį Katiną.

Pasakojau, kaip aš su savo sesute Kerole Ana keldavomės penktą valandą ryto padėti tėčiui, kaip prausdavome karves vasarą ir įjungdavome elektrinius ventiliatorius, kad joms nebūtų taip karšta. Tačiau labiausiai ją sudomino melžimas.

Mergaitė garsiai aikčiojo, klausydamasi, kiek džiaugsmo suteikia melžimas ankstyvą rytmetį. Buvo smagu girdėti jos juoką. Jis toks užkrečiantis, jog negalėjau susilaikyti nesišypsojusi. Maksė žavėjosi tuo pasauliu, kurio iki šiol jai nebuvo leista pažinti. Be to, juokas atitraukė mintis nuo visko, kas vyko aplinkui.

Aš sukūriau kvailą istoriją apie šokoladines karves ir jų šokoladinį pieną. Ir Kitas įkišo savo trigrašį.

— Papasakok jai apie mėtines karves, — patarė jis ir mirktelėjo.

— Jūs abu pakvaišę, — pareiškė Maksė. — Bet labai smagu. Man patinka. Man labai gera su jumis.

— Ir mums gera su tavimi, — tariau aš.

— Man irgi, — patvirtino Kitas.

Džipas nešė mus per ankstyvo rytmečio tamsą. Aš įsisvajojau — *ei, gal vis dėlto čia tėra paprasčiausias pasivažinėjimas,* — kai pajutau Maksę įsitempiant. Ji pasilenkė prie priekinės sėdynės ir stiklo.

Paskui parodė į siaurą šoninį keliuką, išnirusį iš už uolų.

— Sukite čia, Kitai.

— Iš kur tu žinai? — paklausiau aš. Neabejojau Makse, tiesiog pasmalsavau. Galėjau garantuoti, jog jai niekada neteko važiuoti šituo keliu. Aš pati gyvenu netoliese, bet neprisimenu, kad būčiau juo važiavusi.

— Ar jūs nejaučiate savo karvių fermos?

— Ji toli, — atsakiau aš. — Norint ją rasti, prireiktų žemėlapio.

— Aš *jaučiu* Mokyklą, — pasakė Maksė. — Aš tiksliai žinau, kur ji. Mintyse matau kelią į ją.

Aš supratau, ką ji sako, ir tai mane sukrėtė. Gerklėje pajutau kylantį kamuolį. *Maksė galėjo rasti kelią namo,* lygiai kaip balandžiai, naminės katės, migruojantys žvėreliai, kurie suranda savo gimtąją vietą inertiškos navigacijos būdu ar dar Dievas žino kaip!

73 skyrius

— SUSTOKITE, — kreipėsi ji į Kitą, prieš pasukant nurodytu keliu.

Kitas padarė, kaip liepta. Kažkas Maksės balse neleido nepaklusti.

— Dabar paklausykite manęs, — pasakė ji. — Jums negalima toliau važiuoti. Jeigu jus sugaus, turbūt nužudys. Aš rimtai.

— Tai tikrai rimta, — atsiliepė Kitas. — Būtent dėl to mes ir važiuosime su tavimi, mažute. Aš turiu rimtą ginklą, — jis parodė Maksei šautuvą. Pusiau automatinį, siunčiantį mirtį. — Aš privalau važiuoti, Makse. Toks mano darbas. Dėl to ir atvažiavau į Koloradą.

— Ir aš nesitrauksiu, — pasakiau Maksei. — Nepaliksiu tavęs ir Kito. To tai jau nebus!

Pagaliau Maksė linktelėjo. Ji buvo nepatenkinta, bet matė, jog mes nesitrauksime. Kad ir kas nutiktų, mes liksime drauge.

Kitas pasuko vairą, ir mes išvažiavome iš pagrindinio kelio, kuris, tiesą sakant, toli gražu nebuvo pagrindinis Jungtinių Valstijų kelias. Dabar riedėjome vingiuotu šunkeliu, vadinamuoju Kalnų papėdės pravažiavimu, kylančiu į Uolinių kalnų prieškalnes. Kažkur čia turėjo būti Mokykla. Maksė buvo tuo įsitikinusi.

— Sukite į dešinę, — staiga tarė Maksė. — Tada mane išleisite.

— Taip nebus, Makse, — nenusileido Kitas. — Mes jau kartą perėjome per ugnį.

— Jūs baisiai užsispyręs, Kitai.

— Tik pažiūrėkite, kas kalba!

Kelias visai suprastėjo, virto kažkokiu nepažymėtu dumblinu, išvažinėtu taku, ir beliko tik svarstyti, kur mes atsidūrėme — nebuvo nei ženklų, nei pastatų. Nyki, šiurpi vieta.

Sulig kiekvienu kelio vingiu Kito laukė vis naujas siurprizas. Iš visų pusių žybsėjo akys. Elniai ir kiti miško žvėrys protingai laukė, kol galės šokti į kitą kelio pusę. Kylant vis aukštyn į kalnus, Maksė pagaliau prabilo.

— Man augant, Mokykla kelis kartus keitė vietą. Žinau, kad ji buvo Masačiusetso valstijoje, o prieš atvykstant čia, Kalifornijoje. Kasdien eidavau į klasę, ir iš pradžių viskas buvo gerai. Ponia Beata buvo mano mokytoja. Ji taip pat buvo gydytoja, bet sakė, kad prie jos vardo nereikia pridėti “daktare”. Ji tikrai mylėjo Metju ir mane, o mes mylėjome ją. Pagal Stanfordo-Bineto testus, mes esame genijai. Tačiau mums buvo liepta nesididžiuoti savo protu ir gebėjimu skraidyti. Mes buvome taip sukurti. Buvome tik laboratorinių bandymų pavyzdžiai.

Maksės alsavimas padažnėjo. Ji taip stipriai spaudė man ranką, jog ta net nutirpo. Nors prieš tai ir liepė mums grįžti, žinojau, kad ji to nenorėjo. Ji bijojo likti visiškai viena.

— Išleiskite mane, — sunerimo ji, staiga sugriebdama mano ranką aukščiau. — Privalau išlipti. Būtinai! Prašau, Kitai! Dabar pat! Prižadu, nenuskrisiu. Prisiekiu.

Aš pasilenkiau ir spustelėjau Kitui ranką. Jis sustabdė automobilį siauroje šalikelėje.

Mes buvome kelyje į niekur, apsupti tiktai aukštų eglių, aštrių uolų ir garsaus cikadų čirškimo.

Pravėriau džipo duris, Maksė prasispraudė pro mane ir iššoko.

Ji buvo greita, sportiška ir ne pagal savo amžių stipri.

Beveik viskas, ką ji darė, kėlė nuostabą. Meldžiausi, kad dabar nenuskristų ir nepaliktų mūsų.

Maksė užsiropštė ant džipo stogo. Girdėjome, kaip ji trepsi viršuje. Paskui pasigirdo įnirtingas plasnojimas.

— Ką ji daro? — vos ne vienu metu paklausėme.

Ji šoko nuo džipo ir pakilo į orą. Kaip tik taip.

— O Jėzau, — sušnibždėjo Kitas. Jis pasakė tai, kas veržėsi iš mano lūpų. — Tik pažiūrėk į ją. Pažiūrėk. Tikiuosi, sugebėsime nuo jos neatsilikti.

— Negalime atsilikti. Greičiau judink tą daiktą iš vietos.

Jis užkūrė variklį. Numynė pavarą. Džipas liuoktelėjo iš kelkraščio, susirado kelio vidurį ir ėmė kilti stačiai į kalną. Mes sekėme Maksei iš paskos, tiksliau, stengėmės sekti.

Iškišau galvą pro langą kaip mažvaikis. Pipas taip pat. Nenuleidau akių nuo baltų, sidabrinėmis ir melsvomis plunksnomis dabintų jos sparnų. Į veidą pūtė vėsus vėjas. Rodės, ir aš skridau. Tikrai, jaučiausi tarsi palikusi savo kūną.

Džipas niro į ilgą tamsų tunelį, kurį sudarė išlakios pušys ir didžiulės eglės. Maksė pasuko į kairę, viršum kito atsišakojančio keliuko. Čia buvo purvynas ir giliai išmaltos vėžės.

Mes lydėjome Maksę namo. Pasitikėjome ja, rizikuodami savo gyvybe.

74 skyrius

MOKYKLA ARTI. Ji jautė jos kartų ir bjaurų skonį. Ji jautė ją tarsi mirtiną nuodą, pulsuojantį jos kraujyje.

Maksė staigiai nusileido. Džipo stabdžiai sucypė, ir jie sustojo už jos. Frenė ir Kitas skubiai iššoko. Pipas suko ratus aplinkui. Normaliomis aplinkybėmis ji šypsotųsi, linksmai iš jo kikentų. Tik ne šį kartą.

— Kas atsitiko, mieloji? — šūktelėjo Frenė. Ji visada tokia susirūpinusi, bet ne valdinga.

Maksė jautė, tarsi jai ant liemens būtų užrišta virvė, kuri veržė ir ją tempė. Kaklą ir pečius slėgė didžiulė įtampa, nusileidžianti į krūtinės ląstą. Ji ėjo namo. Savo laisva valia grįžo į Mokyklą. Gal nebus jokių paslapčių, ir ji liks laisva?

O gal ir ne!

Ji nutarė eiti pėstute. Gal taip saugiau. Frenė su Kitu skubėjo jai iš paskos.

Mergaitė nesigręžiojo — tai nebūtina. Puikiai girdėjo sunkų jų kvėpavimą, kraujo pulsavimą jų širdyse. Jautė, kaip auga jų baimė. Pagaliau jie pamatys tiesą. Patys pamatys. Ji meldėsi, kad jie būtų tam pasiruošę.

Staiga Maksė sustojo!

Ji išvydo fizinę ribą, skiriančią jos naująją laisvę nuo senojo gyvenimo — spygliuotos vielos tvorą. Šis vaizdas sukaustė ją, užplūdo šiurpūs prisiminimai. Įsivaizdavo dėdę Tomą, kitus šlykščius sargybinius ir pradėjo žiaukčioti. Teko kaipmat išmesti juos iš galvos.

Mokykla čia pat. Ji jau beveik atėjo. Rodės, Mokykla stebi ją, laukia ir kvatojasi, nes ji sugrįžta.

Aklina dešimties pėdų aukščio tvora, kurios viršuje ištempta skustuvo aštrumo suraityta viela. Už jos — visa, ką ji žinojo, mylėjo ir ko visa širdimi nekentė. Ji buvo mačiusi, kad prie Mokyklos vyrai laikydavo sunkvežimius. Gal dabar jų nebus?

Baltoje metalinėje lentelėje užrašyta: ĮEITI DRAUDŽIAMA. VYRIAUSYBINĖ TERITORIJA. Į PAŽEIDĖJUS ŠAUNAMA.

Ji atsisuko į Frenę ir Kitą.

— Atėjome.

75 skyrius

MAKSĖ ATSIGRĘŽĖ į mus, ryškiai žalios akys buvo kupinos baimės.

— Jie nejuokauja, — pasakė ji. — Pažeidėjus nušaudavo, patikėkite. Jūs dar galite grįžti. Geriau grįžkite.

— Mes tavęs nepaliksime, — pareiškė Kitas.

Pipas lojo ir zujo aplink tvorą. Staiga tolumoje pamatėme atliuoksint du dobermanus. Išsiepę dantis jie įnirtingai lojo.

Kitas patraukė mane nuo tvoros, prie kurios jau taškė putas dobermanai.

Mano kūnu nubėgo šiurpas. Ir ne vien dėl šunų. Šunys man mažiausiai rūpėjo.

Nėra malonu miškų glūdumoje pamatyti metalinę tvorą, spygliuotą vielą viršuje ir sargybinius šunis, o nuo užrašo "JAV vyriausybė" ir "Į pažeidėjus šaunama" man pasidarė negera. Mudu su Kitu jau ir taip beveik pažeidėjai, o čia dar būtų valstybinės teritorijos pažeidimas.

— Ar čia ta Mokykla? — paklausiau, bet Maksė nesiklausė. Ji buvo užsiėmusi su dobermanais.

— Bandite, Gomerai, čia aš! — ji gyvai šnekino šunis. — Liaukitės. *Tuoj pat liaukitės!* Gult, abudu!

Stebėtina, urzgimas ir lojimas rimo, kol visiškai nutilo. Tačiau jie įtariai šnarpštė. Pagaliau pažinę Maksę, suskato džiaugsmingai kiaukséti.

— Nebijokite, — kreipėsi ji į mus. — Jie mano draugai. Jie ne tiek kanda, kiek loja, — nusišypsojo.

— Kur galėtume perlipti tą tvorą? — paklausiau Kitą.

Jis pradėjo kažką sakyti, bet Maksė nutraukė.

— Frene! — ji tempė mane už rankos. — Kažkas atsitiko Banditui ir Gomerui. Tikrai jiems kažkas negerai! Eikite, apžiūrėkite.

Priėjau arčiau, bet viskas buvo aišku ir taip. Juodi jų kailiai neblizgėjo, galėjai laisvai suskaičiuoti po oda išsišovusius šonkaulius.

— Jie alkani, — pasakiau Maksei.

Per švelniai pasakyta. Šunys buvo perkarę iš bado. Kažkoks niekšas juos žiauriai dvasino.

Kitas grįžo, apžiūrėjęs vielą.

— Tvoroje neradau jokio įėjimo ar plyšio, — paaiškino jis. — Gal paeiti į kitą pusę?

— Aš galiu pernešti jus per tvorą, — pareiškė Maksė. Vos nenusikvatojau, išgirdusi tokį nelauktą pasiūlymą.

— Žinau, kad galiu. Aš stipresnė negu atrodau, — nenusileido ji. Mergaitė kalbėjo visiškai rimtai.

— Jokiu būdu, — atsakė Kitas. Jis teisus. Aštuoniasdešimt svarų sverianti mergaitė negalėtų pakelti suaugusio žmogaus, sveriančio dvigubai daugiau nei ji, o kur dar traukos jėga!

— Taip, galiu. — Maksė gynė savo pozicijas. — Patys nežinote, ką kalbate. Aš žinau, ką galiu.

Klausiausi Maksės ir svarsčiau. Neįvertinau streso poveikio. Stresas gamina adrenaliną. Ir, tiesą sakant, kas žino, kiek Maksė turi jėgos?

— Pirmiausia leiskite pabandyti jus, — kreipėsi ji į mane.

— Nežinau, ar tai protinga, Makse.

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Gerai. Tada aš skrisiu viena.

Įsikibau į tvoros tinklą. Palypėjau keletą pėdų ir sustojau. Tuomet Maksė griebė kojomis mane per pusiaują ir suspaudė. Ji tikrai galinga. Dieve, nieko nesuprantu.

Kadangi Maksė laikė mane iš užpakalio, atrodė, jog jos sparnai tapo mano sparnais. Ji stipriai suplasnojo, ir mudvi atsiplėšėme nuo žemės. Mes pakibome ore. Paskui pradėjome kilti.

Mane glostė vėjelis. Aukštai kalnuose būna šalta, ir mums pakilus nuo žemės jutau tą vėsą. Trumpai viską pamiršau, atsiduodama nuostabiam pojūčiui, juntamam skrendant tokiu neįprastu būdu. Bent akimirką galėjau pasvajoti, jog mane neša nuosavi sparnai.

Pakilome. Vieną kitą sekundę paplevenome. Ir nuskridome...

Nors netoli, bet, o dangau, aš iš tikrųjų skridau...

76 skyrius

MAKSĖ MANE NUTUPDĖ kitapus užtvaros. Negalėjau atplėšti akių nuo groteskiškos, niūrios, eilėmis suraitytos vielos. Įsitvėriau už tvoros, pirštais spaudžiau vielą ir laukiau, kol aprims širdis. Apsidairiau — Maksė jau buvo dingusi.

Ji vėl buvo anapus tvoros. Bandė pakelti Kitą. Kojos nepajėgė viso jo apglėbti. Girdėjau, kaip ji sunkiai pūkščia — uff, uff, uff. Vargu ar mergaitei pavyks jį pakelti, bet juk vos prieš minutę abejojau ir dėl savęs.

Nežinojau, ar ji ilgai kankinsis, nes Kitas nejudėjo nei pirmyn, nei atgal.

— Makse, nereikia. Jis tau per sunkus, — šaukiau jai. — Tau pakenks.

— Ne, jis ne per sunkus. Aš superstipri. Tu net neįsivaizduoji, kokia aš stipri, Frene. Juk mane taip sukūrė.

Toje tvoros pusėje, kur aš stovėjau, abu šunys jau ėmė slinkti manęs link. Jų kaimynystė nebuvo viliojanti. Kalė nerimo ir slinko puslankiu, keldama dulkių sūkurius. Už kokių trijų pėdų nuo manęs, įsispyręs į žemę, mažytėmis, varvančiomis akutėmis spoksojo šuo.

Iš jo gerklės pasigirdo įspėjantis urzgimas. Iššieptas snukis demonstravo dantenas ir sveikutėlių dantų eilę.

— Nagi liaukis, — pasakiau jam. — Dink iš čia. — Aš susitvarkydavau su šunimis, kurie rodydavo dantis ir urgzdavo.

Žvilgterėjusi į Maksę ir Kitą, pamačiau, jog jie vis dar balansuoja ant tvoros. Ji pasitraukė nuo jo, palikdama įsikibusį į vielas, bandantį kopti aukštyn. Paskui jis nušoko ant žemės.

— Tu labai stengeisi, mieloji, — pasakiau Maksei. Matyti, jog ji nusiminė. Mergaitė nemėgo pralaimėti. Gal tai irgi "jų" nuopelnas?

Maksė tuojau pat perskrido per tvorą pas mane. Įsakė dobermanams "gulėt", paskui pagyrė: "geri šuneliai". Draugiška su jais, bet griežta — gal tai irgi padėjo jai iš čia pabėgti?

Paskui Maksė ėmė bėgti šiaurės pusėn, vis didindama greitį, kažkur skubėdama.

Pastriuokom leidausi jai iš paskos. Siauras kelias smigo į mišką. Prabėgome keletą tankumynų, pro kuriuos ničnieko nebuvo įmanoma įžiūrėti.

Eglių siena atsirėmė į beržynėlį, už kurio netrukus atsivėrė pušių giraitė, tviskanti lyg stiklo karolėlių užuolaida. Mano širdies dūžiai nustelbė žingsnių garsus. Visai netikėtai, už posūkio, atsivėrė saulės nutvieksta proskyna.

Prieš mus išdygo šimtmečio pradžioje statytas medžiotojų kotedžas, o gal kokia mineralinių vandenų kurortavietė. Mūriniame fasade žėrėjo daugybė langų. Priešais įėjimą bolavo kolonos. Tankūs vijokliai gožė visą pastatą ir driekėsi ant seno stogo.

Dirstelėjau į Maksę. Jos akių vyzdžiai pasidarė smeigtuko smaigalio dydžio. Rainelės — sustingusios, tarsi skaidrūs pilki diskai. Prisiminiau, jog paukščiams dažnai susitraukia vyzdžiai, kai jie patiria prievartą.

— Kas čia? — paklausiau.

— Pagrindinė Kolorado dirbtinės mutacijos laboratorija, — pasakė ji. — Genetinių tyrimų mokykla. Aš čia gyvenu.

77 skyrius

TAS KEISTAS, KRAUPUS namas, kuriame Maksė buvo laikoma, ir tik Dievas žino, kas dar jai ten buvo daroma, dunksojo apmiręs.

Jokių sargybinių, nė vieno automobilio ar sunkvežimio. Jokios tiesioginės grėsmės mums. Bent jau nieko tokio nepastebėjau.

— Per daug tylu. Kažkodėl pernelyg tylu, — sušnibždėjo Maksė. — Kažkur turi būti sargai. Būtume pastebėję iš miško.

— Ką tai reiškia, Makse?

— Nežinau. Taip nėra buvę.

Nusėlinome laukymės pakraščiu. Vikriai pribėgome prie vienos pastato pusės, tada nuslinkome palei mūro sieną prie ąžuolinių durų, kurios buvo rytinės sienos centre. Nei už vieno lango nešmėstelėjo joks šešėlis ar kontūras. Tarsi nebūtų nė gyvos dvasios.

Po truputėlį man grįžo pasitikėjimas. Įkvėpiau ir, ištiesusi ranką, pasukau apvalią metalinę rankeną. Durys lengvai atsidarė. Mes įsmukome į keistąjį namą. Sunkios durys užsitrenkė už mūsų.

Aš loštelėjau nuo šleikštaus, drėgno, stipraus irimo kvapo. Pasišlykštėdama pagalvojau apie tai, kas galėjo jį sukelti.

— Kažkas pūva, — tarė Maksė.

Ji sakė tiesą. Kažkur tikrai buvo lavonas. Pastate kažkas puvo, kvapas dirginantis ir stiprus. Užsispaudėme burnas ir nosis. Ėjome tolyn nuo paradinių durų.

Maksė pridūrė:

— Turbūt neveikia ventiliatorius. — Neatrodė, kad ji per daug jaudintųsi dėl kvapo — dėl mirties.

Apžiūrėjau, ar kambaryje nėra vaizdo kamerų. Neabejojau, kad jų kažkur esama, bet negalėjau aptikti. Ar mus kas nors stebėjo?

Įtariau, kad tas mažas kambarėlis, kuriame stovėjome, buvo naudojamas dezinfekavimui. Prie durų stovinti didelė metalinė šiukšlių dėžė užversta ryškiai geltonais šepečiais. Ant kablių kabėjo chalatai. Čia dirbo žmonės. Mokslininkai, jeigu jie gali taip save vadinti. Gydytojai. Tyrinėtojai. Jie atlikinėjo kažkokius įstatymų draudžiamus eksperimentus.

Vienoje metalinėje spintelėje prikrauta švarių šepečių, o šalia grupės rakinamų spintelių, ant lentynų, poririkiuota guminiais padais batų. Spintelės tuščios, švarios.

Dieve šventas, kur mes patekome? Kokia čia vieta?

Maksė parodė į kitas duris toje patalpoje ir mostelėjo, kad sekčiau iš paskos. Pagalvojau, jog šis pastatas primena nacių koncentracijos stovyklą. Jie čia marino žmones. Jie eksperimentavo su žmonėmis.

Mes išėjome į platų pagrindinį koridorių. Maksės ploni medžiaginiai bateliai nekėlė triukšmo, o manieji batai girgždėjo. Virš mūsų, ant lubų, mirkčiojo ilga neoninė lempa. Priekyje tęsėsi rausvai mėlynu linoleumu išklotas koridorius, kurį kirto skersiniai koridoriai.

Mes priėjome kokių penkiasdešimties kvadratinių pėdų atvirą patalpą. Čia būta kažkokios darbo vietos. Kur mes atsidūrėme?

— Makse? Kas čia?

— Paprasčiausi kabinetai. Visokiems įprastiniams darbams. Nieko ypatinga. Baisiai nuobodūs.

— Kokie tie darbai?

Ji kryptelėjo pečiais.

— Tokie nuobodūs. Na, žinote, *įprastiniai darbai.*

Jeigu šioje pastato dalyje kada ir būta kokių nors vidaus įrengimų, jų jau seniai nebeliko. Nei medinių panelių, nei židinio, nei karnizų, tiktai viena nuo kitos atitvertos kabinos. Ant pilkšvų plieno spalvos stalų stovėjo kompiuteriai. Mano dėmesį patraukė ant spintelės su bylomis stovintis kavinukas. Jis buvo įskilęs, dugnas padengtas stora juoda guma.

Nuo rašomojo stalo pakėliau puoduką. "O. B. Coffee", perskaičiau. Sprendžiant iš plūduriuojančio mėlyno pelėsio, šis puodukas čia prastovėjo mažiausiai dvi dienas. Kur tas O. B.? Kas tas O. B.?

Ir kas mirė bei gedo šiame pastate? Kas įvyko vadinamojoje Mokykloje? Kokie darbai vyko tokioje baisioje vietoje?

Žvilgtelėjau į tolstančią Maksę. Tai buvo jos namučiai namai. Turbūt jai visas šitas siaubas ir beprotybė yra visiškai įprastas dalykas? Mus supo tokia tyla, jog net mano normalus alsavimas aidėjo. Sekundėlę sulaikiau kvapą ir įsiklausiau. Man pasivaideno, jog jeigu tik nusigręšiu, kažkas iššoks iš už uždarų durų. Taip neatsitiko.

Maksė atidarė dar vienas duris. Kažkas tyliai *caktelėjo.* Gal jie mus fotografavo? Mano širdis vis dar nerimo. Visiškai nusivariau nuo kojų. Viskas prieš akis tarsi išskydo. Kur Kitas? Ar jam nieko neatsitiko?

— Čia dirbu aš, — paskelbė Maksė. — Paprastai čia būna pilna gydytojų.

78 skyrius

MES ĮĖJOME į patalpą, kuri priminė gal kokių šešiasdešimties pėdų ilgio ir maždaug dvigubai platesnį urvą. Akimis aprėpiau tą darbo kambarį, stengdamasi viską užfiksuoti. Tai buvo standartinė laboratorija, bet gera, aprūpinta naujausia, labai brangia įranga. Kas finansavo? Kas skyrė lėšų šiai veiklai?

Čia buvo daugybė darbo vietų. Ant stalų ir kitų paviršių mėtėsi skaidrės. Ant lentynų prikrauta brangių mikroskopų.

Pastebėjau svirtines svarstykles ir keletą hidrometrų. Čia pat lazeriniai spektografai, ląstelių kultūrų auginimo gaubtai, greitaeigės centrifūgos. Taip, įrengimams negailėta lėšų.

Maksės balse suskambo pasididžiavimas:

— Čia mano darbo vieta, Frene. Ateikite, pažiūrėkite. Mane išmokė produktyviai dirbti. Aš ir dirbau. Gerai dirbau.

— Neabejoju, mieloji.

Maksė užsiropštė ir išdidžiai atsisėdo ant aukštos metalinės kėdutės. Jos darbo vieta. Ji įjungė virš galvos esančią neoninę lempą. Ant stalo buvo nedidelis užrašas: TINKERBELĖ GYVENA.

Maksė man parodė, kaip stikline pipete paima DNR mišinio lašelius iš mažyčių indelių, sudėtų ant padėklo, ir juos perneša ant plokštelių su auginimo terpe.

— Čia mes baigdavome ruošti chromosomas, — paaiškino ji.

Man dar nebuvo tekę matyti tokio chromuoto įrengimo, kurį ji man parodė, bet aišku, kad tai visiškai naujas modelis. Norėjau dar Maksę paklausinėti, bet ji nulipo nuo kėdutės.

— Eikime, — pasakė. — Jūs turite dar daug ką pamatyti.

Nusekiau jai iš paskos.

— Einu, neatsilieku.

— Žinau. Aš turiu ypatingą klausą.

— Pastebėjau. Kas yra Tinkerbelė?

Maksė atsisuko į mane. Ji, rodės, nuliūdo.

— Niekas. Ji mirusi.

Tinkerbelė, galvojau aš. Ar šitaip ji buvo vadinama Mokykloje? Bent taip įtariau. Ir dar —jai tas vardas nepatiko. Vadinasi, Tinkerbelė buvo jos laboratorinis vardas.

Mes praėjome pro mažesnę patalpą, pilną spindinčių plieninių kriogeninių talpų. Kokį velnią jie čia šaldė? Kitame dar mažesniame kambarėlyje radome daugybę diagnostinių kraujo aparatų.

Šiems žmonėms netiko nutrinti universiteto įrengimai. Juos nepaprastai gerai finansuoja. Kas? Kokiems darbams?

— Pelytės, — pasakė Maksė, rodydama į aptvertą patalpą. — Tai Peliuko Mikio kambarys. Didžiulis. Užsiimkite nosį, Frene. Aš nejuokauju. Įspėjau.

Sprendžiant iš visko, dvėselienos kvapas sklido iš čia. Stengiausi sulaikyti kvapą, *tikrai* nekvėpavau, bet niekas negelbėjo. Jau maniau, kad susivemsiu. Vos sulaikiau žiaukčiojimą.

Pro durų langelį pamačiau nesuskaičiuojamą daugybę geležinių stelažų, ant kiekvieno — begalė lentynų; kiekviena lentyna užgrūsta gausybe plastikinių narvelių. Kiek pavyko įžiūrėti, juose buvo pilna pelių, susirangiusių kedro drožlių pataluose.

Peliuko Mikio kambarys — klykiantis siaubas, pats klaikiausias reginys mano gyvenime. Jam niekas negalėtų prilygti. Maksės veidas įkaito. Ji tarsi pamiršo mane. Ji kalbėjo pati su savimi, girdėjosi kažkokie šnypščiantys garsai, nesąmoningi posakiai.

Nugirdau tik *"kaparėliai"* ir *"užmigdė"*.

Mes įėjome į Peliuko patalpą. Iš karto į akis krito pelyčių išvaizda — tai nebuvo paprasti laboratoriniai gyvūnėliai. Iš kažkokių nesuprantamų sąnarių ar sujungimo vietų kyšojo gumbai mėsos. Kai kurios pelės turėjo papildomų galūnių ir buvo keistai sužymėtos.

Genetiniu požiūriu, pelės yra panašios į žmones — nelabai smagu. Aštuoniasdešimt penki procentai jų genų identiški mūsiškiams, todėl jos idealiai tinka laboratoriniams bandymams. Būtent dėl to yra apkrečiamos žmogui būdingomis ligomis — vėžiu, širdies ligomis, raumenų distrofija — ir pagal jų organizmo reakciją, tiriama, kaip gydyti šiomis ligomis sergančius žmones.

Aš mylėjau gyvūnus, pati buvau gydytoja, patirties įgijau, remdamasi tyrinėjimais, kurie atliekami su gyvūnais. Galėjau karštai ginčytis gyvūnų tyrinėjimo klausimu, palaikydama abi puses. Tačiau aš niekada nepripažinau žiaurumo. Kad ir kokie būtų argumentai, už gyvūnus mes privalome imtis atsakomybės.

Aš pradėjau traukti iš eilės narvelius ir juos purtyti.

— Čia visai nėra maisto. Visi šie gyvūnėliai išdvėsė. Niekšas! — sušnibždėjau aš.

— Numarino, — ištarė Maksė. Jos akys buvo pilnos ašarų.

Verta pamatyti — ta gražutė mergytė verkia dėl žuvusių pelyčių!

79 skyrius

MAKSĖ NEKENTĖ savęs verkiančios, nemėgo parodyti silpnumo, juo labiau Frenei. Tik kad jai taip keistai bloga, kūnas eina pagaugais, ir dar tos mintys tokios bauginančios, bet blogiausia, jog ją apėmė pyktis. Joje sukilo įniršis. Niekas neturėjo teisės taip padaryti!

Šią akimirką visi jos pojūčiai — regėjimas, klausa, uoslė, lytėjimas — nepaprastai paaštrėjo. Lygiai taip pat kaip tada, kai bėgo iš Mokyklos. Iki ano momento ji nenumanė, kokie galingi jos jausmai.

Jos šnervės atskyrė kiekvieną kvapą: paskrudintą kavą, įvairius chemikalus, įkaitintą metalą ir kažkur čia pat pūvančią mėsą.

Viskas blogai. Taip neteisinga. Kaip Hardingas Tomas ir tie kiti kretinai galėjo taip pasielgti? Gal dėl to, kad ji pabėgo? Gal ji visų šių mirčių priežastis? Ne, tik ne tai. Ne dėl manęs.

Virš kriogeninių talpų kabančio laikrodžio rodyklė buvo sustojusi, ir ji pagalvojo, ar tik nebus ir laikas miręs.

Maksė pajudėjo pirmyn. Įėjus į pažįstamą centrinį valdymo punktą, mintyse žaibu pralėkė praeities akimirkos. Dėdė Tomas, globėjiškai uždėjęs savo didžiulę plaštaką jai ant galvos. Jis mėgdavo kartoti esąs "mokslininkas iš visos širdies". Savo mažąją Tinkerbelę jis mylėjo, bent jau visada taip sakė. Ji tokia protinga mergaitė. Neįkainojama mažoji Tinkė, Varpelis.

Melagis! — niršo ji. — *Žudikas. Šliužas, blogesnis už amebą.*

Ji labai norėjo susiriesti į kamuoliuką ir išsiverkti. Kur jie visi? Dėdė Tomas ir kiti? Ar slepiasi, kad ją sučiuptų? Ją stebi? O! Jiems patikdavo stebėti, o paskui šokti ir sučiupti, kai to mažiausiai tikiesi.

Čia jos gyvenimas praėjo lyg karinėje mokykloje, bent jau taip atrodė. Kiekviena jos diena buvo suplanuota ir kontroliuojama. Ji mokėsi, dirbo, eidavo į patikrinimus, lavinosi arba žiūrėjo televizorių. Niekada nesulaukė meilės, paskatinimo, pasitenkinimo. Tebuvo tik bandymų pavyzdys, na, žinoma, neskaitant to, kad buvo pakankamai protinga ir davė naudos. Ir giliai viduje žinojo, jog *ji nėra bandymų pavyzdys.*

Už centrinio valdymo punkto koridorius išsišakojo dviem kryptimis. Maksė automatiškai pasuko dešinėn. Ji žinojo kelią, kiekvieną šios vietos colį. Nepasiklystų ir užrištomis akimis.

Dvidešimt žingsnių, dešimt, penki. Skaičiavimas atbuline tvarka.

Pagaliau ji atsidūrė prie sunkių geležinių "Inkubatoriaus" durų.

Kažkas pasigirdo už nugaros, Maksė sulaikė kvapą. Mintys ėmė suktis verpetu. Ji tikrai girdėjo — žingsniai. Bėgo! Skubėjo! Atskubėjo ne vienas žmogus.

Siaubo kupinomis akimis ji atsigręžė į Frenę. Pasiruošė blogiausiam. Ir nusijuokė. Tai tik Kitas su Pipu. Kokia laimė! Ji vėl gali įkvėpti oro. Kad ir kas nutiktų, troško būti kartu su jais.

— Mes paėjome palei tvorą ir suradome įėjimą, — Kitas vos gaudė kvapą.

Maksė nežinojo nė ką galvoti. Dabar jau niekas nesvarbu.

— Kitai, Frene, — prabilo ji. — Pažiūrėkite čia. Tai svarbu. Prašau. Dėl to ir sugrįžau.

Maksė atidarė "Inkubatoriaus" duris ir suklykė.

80 skyrius

AŠ ATŠOKAU ATGAL.

Žvilgtelėjusi į vidų, aš vos nepradėjau klykti ir, nors ir kaip keista, dėkoti Dievui.

Inkubatoriuje, narvuose, tarp purvinų antklodžių gulėjo keturi mažiukai. Vaikeliai buvo gyvi, ir visi turėjo sparnus.

— Piteri, Ikai, Vende! — spiegė ji, bėgama artyn. — Ozai!

— Vargšiukas Pitas. Vende! — šaukė ji, atidarydama narvelį, kuriame gulėjo tiedu vaikiukai. Piteris ir Vendė buvo susiglaudę, nulindę į tolimiausią kampą ir mirkčiojo, apakinti šviesos. — Eikšekit pas mane, — švelniai pašaukė Maksė. — Ateikit pas Maksę. — Jų kalba buvo vos girdima, bet meili ir trupučiuką priminė paukščiukų ulbėjimą.

Maksė nuėjo prie kito narvo. Ji atidarė dureles. Susilenkęs mažas berniukas paėjo į priekį, paskiau išsvirduliavo iš to siaubingo narvo.

— Ikai! — pašaukė ji. — Ikarai! Aš atsivedžiau pagalbą, — pasakė jam.

— Kur Metju? — paklausė jis.

— Nežinau. Dabar apie tai nekalbėkime. Kaip tu? Viskas gerai?

— Kietas kaip mietas, — pasakė jis. Paskiau nusišypsojo. Stebėtina!

Mažyliai vienas per kitą puolė prie Maksės, norėdami būti šalia. Priartėję glaudėsi. Jie tai pašnibždomis karštai sveikinosi, tai rikteldavo aštriais, aukštais balseliais. O paskui visų vaikų paukštelių palengvėjimas prasiveržė bendru verksmu.

Jie verkė visi kaip vienas...

Kol padėjau Maksei išlaisvinti vaikus iš narvų, mane visą laiką krėtė drugys. Jie buvo tikri gražuoliukai, tiesiog rinktiniai. Mes tarsi suradome neįkainojamą lobį mažiausiai tikėtinoje vietoje. Kiekvienas jų buvo tarsi stebuklas.

Man prireikė daug pastangų, kad susitvardyčiau ir galėčiau įvertinti vaikelius. Jie buvo išsekę iš bado ir netekę daug skysčių, regis, kitų problemų nebuvo. Tik kol kas, bet netrukus būtų atsiradę. Nubėgau prie praustuvo atnešti jiems vandens. Juos čia užrakino, kad numirtų kaip ir kiti. Keturi gražūs mažiukai, pasmerkti mirčiai narvuose.

Aš užsižiūrėjau į mažą berniuką, kuriam galėjo būti kokie septyneri metai. Jis buvo kresnas, o visas stambumas — viršutinėje dalyje. Jis turėjo tamsiai rudus sparnus, tos pačios spalvos plunksnelės dengė jo kaklą ir pečius, o ties plaukų linija susiliejo su žvilgančiais kaštoniniais plaukais.

Berniuko oda buvo šlapia, veidukas įraudęs nuo verksmo. Užtat didžiulės apvalios akys žvelgė tiesiai ir be baimės.

— Aš — Ozymandijus, — pareiškė jis, karingai atmetęs galvą. — Kas tu per viena? Ar tu mokslininkė? Susmirdusi gydytoja?

— Aš — Frenė, — pasakiau jam, — o čia mano draugas Kitas. Mes atėjome kartu su Makse.

— Jie draugai, Ozai, — nuramino Maksė. — Nors galbūt sunku patikėti.

— Sveikas, Ozai. Ozymandijau, — Kitas ištiesė mažajam berniukui ranką, kurią šis kiek pasvarstęs paspaudė.

Maksė stumtelėjo į priekį mergytę. Tai tikras raudonskruostis angeliukas, gal ketverių metų, o gal ir daugiau, juodais trumpai kirptais plaukais ir migdolo formos akutėmis. Mergytė aprengta berankoviu palaidu drabužiu, tokiu pat, kokiu vilkėjo Maksė, kai ją pamačiau pirmą kartą. Ji ištiesė savo sparnelius į mane. Baltus su mėlynais galiukais. Gražius.

Jos sparnų plunksnos šlamėjo tarsi taftos sijonas aplink šokėjos kojas.

— Mama? — paklausė širdį veriančiu balseliu.

— Ji visas vyresnes moteris vadina mamomis, — paaiškino Maksė. — Ji niekada jos neturėjo. Mes visi neturėjome.

Mano širdis veržte veržėsi prie tos mergytės. Akys ir vėl pritvinko ašarų. Niekada negalėčiau niekam paaiškinti, ką jaučiau tą akimirką.

— Jos vardas Vendė. O čia Frenė, — Maksė supažindino mandagiai, vos ne oficialiai.

Tada Vendė tyliai suciepsėjo:

— Aš dar turiu dvynį!

Ji parodė į savo broliuką Piterį, beveik idealią savo sesutės kopiją, tokį pat šedevrą.

Vyresnis, beveik Maksės amžiaus berniukas stoviniavo atokiau. Jo pelenų spalvos plaukai krito ant veido ir pečių. Buvo liesutis, smulkių, ilgų kaulų.

Pastebėjau, jog nors visi vaikai turėjo sparnus, jie buvo skirtingo gymio. Ką tai galėtų reikšti? Kažką svarbaus, bet niekaip nesuvokiau ką.

Aš ištiesiau berniukui ranką, bet vos prisiliečiau, šis sušnypštė. Jis manęs bijojo. O argi galėjo kuo nors pasitikėti? Ar galėjo bet kuris iš jų pasitikėti mumis?

Mažasis berniukas, vardu Ikaras, leido man prisiartinti tik įkalbėtas Maksės.

— Aš tavęs niekada nenuskriausiu, — pažadėjau.

— Jau girdėjau anksčiau, — atsiliepė jis. — Jie visi taip kalba. Melagiai!

Kai Ikaras atmetė savo šviesius plaukučius nuo veido, pamačiau, kad jo akių rainelės melsvai pilkos spalvos ir blausios. Žvilgtelėjau į Maksę. Ji patvirtino, ką aš jau nuspėjau.

— Ikaras aklas, — tarė ji.

— Taip, aš lyg ir klaida, — pasakė berniukas. — Mes visi tokie.

81 skyrius

KITAS PALIKO Frenę ir Maksę su vaikais. Jam dar tiek daug reikėjo sužinoti apie šią vietą. Jis įėjo į administracinį kabinetą. Čia dirbo kažkas iš aukštesniųjų vadovų. Į akis krito sodriu “Helvetica” šriftu atspausdintas užrašas: *“Nesivadovauk prielaida. Viską tirk”.*

— Jau tiriu, — vos girdimai ištarė jis.

Visą laiką nerimo dėl vaikų ir dėl Frenės. Jo baimė vis didėjo. Jautė, jog tampa atsakingas už kitą šeimą, jų saugumą. Ir žiūrėjo rimtai į tą atsakomybę, gąsdinančią jį labiau nei kas kitas.

Jis apžvelgė kabinetą. Ant stalų nesimėtė jokios nuotraukos, jokių atpažinimo ženklų. Nepalikta jokių akivaizdžių asmeniškų pėdsakų.

Kieno šitas kabinetas? Sprendžiant iš visko, čia turėjo sėdėti kažkoks svarbus asmuo. Patalpa užėmė apie dvidešimt kvadratinių pėdų, yra vidinis langas į laboratoriją. Grindys išklotos minkštu sidabro pilkumo kilimu. Senas šviesaus ąžuolo rašomasis stalas. Virš jo, ant sienos, kabėjo kamštinė lenta.

Ant lentos prikabinti lapai jį užhipnotizavo. Žvilgsnį prikaustė nepaprasta kolekcija plunksna nupieštų piešinių, demonstruojančių, kaip galima teoriškai patobulinti žmogaus kūno dalis ir organus. Taip, šie piešiniai atlikti tikro menininko ranka. Jis nusipurtė. Nugara perbėgo nemalonus šaltukas. *Tas, kas kūrė šiuos piešinius, nori būti dievas.*

Jis paėmė storo popieriaus voką. Jame buvo įvairių formų akių piešiniai su šoninių ir įstrižų skerspjūvių iliustracijomis.

Kitui šmėstelėjo mintis, jog ir da Vinčis galėtų didžiuotis tokiu meno kūriniu.

Čia buvo ir visas komplektas piešinių, nuosekliai vaizduojančių žmogaus koją. Koja parodyta įvairiose padėtyse, kai kur numatomas jos lankstumas Kitui kėlė didžiausių abejonių. Kitame piešinyje nupiešta ranka su ištiestais pirštais. Virš jos punktyrais pažymėta nauja ranka.

Nauja ranka? Geresnė žmogaus ranka? Tokia, kurią matau prieš savo akis?

Naujajame piešinyje raumenys ilgesni, racionaliau suformuoti pirštai. Geriau įsižiūrėjus, galima pripažinti, kad naujasis modelis lyg ir tobulesnis. Jam buvo nemalonu su tuo sutikti, bet pati idėja pritrenkianti.

Tarsi kažkoks nepaprastai talentingas visų kūno dalių dizaineris kurtų naujus modelius ateinančiam sezonui.

Visa galva pasinėręs į piešinius, jis ne iš karto pastebėjo mažų raktelių ryšelį, kabantį ant metalinio smeigtuko. Jie kabėjo jam prieš pat nosį. Kitas stvėrė raktus, vos nenuraudamas nuo sienos visos lentos. Rakteliai buvo sužymėti smulkiu, skrupulingu šriftu.

Pirmasis raktelis nuo rašomojo stalo stalčiaus. Kitas jį taip truktelėjo, jog šis iškrito iš stalo, paskleisdamas ant grindų visą turinį.

Pasilenkęs pasklaidė iškritusius daiktus: sąvaržėles, monetas, pašto ženklus, parkerius — įprastinį kanceliarinį šlamštą. Tame chaose buvo ir šveicariškas kareiviškas peilis, kurį jis įsidėjo į kišenę. Gali praversti.

Kitas raktas atvėrė ilgą pilką geležinę spintelę šalia kamščiamedžio lentos. Tamsioje nišoje slėpėsi kvortos talpos sandariai uždaryti flakonai.

Jis paėmė pirmąjį, kurio etiketėje buvo užrašyta AGE1, ir pakėlė prieš šviesą.

Tamsiame skystyje plaukiojo daugybė embrionų, ne didesnių už vaikų žaidimo stiklinius rutuliukus.

Kitas vos nesusivėmė. Čia pat, kažkieno nuostabiame kabinete. Jis nusisuko ir visa jėga išpūtė orą iš plaučių. Truputėlį palengvėjo. Tada vėl nukreipė akis į embrionus.

Žmonės, pagalvojo jis. Negimę kūdikiai laikomi sieninėje spintoje? Tebūnie jie prakeikti!

Prisivertė atidžiau įsižiūrėti į embrionų galvutes, miniatiūrinius rankų ir kojų pirštelius, besivartančius skystyje. Tylūs ir negyvi. Jo skrandis irgi gerokai vartėsi.

Kitas vėl įkišo ranką į spintelę ir išėmė kitą didelį flakoną. Jis atsargiai laikė jį rankose. Šitas pažymėtas AGE2. Jame buvo kita embrionų kolekcija, tokia pat kaip ir pirmajame flakone. AGE3 ir AGE4 buvo identiški pirmiesiems.

Visa spinta užkrauta indais su embrionais, bet jie tokie panašūs vieni į kitus, jog jis nesugebėjo rasti nė menkiausio skirtumo.

Trečiąjį raktą įkišo į bylų spintelės, stovinčios į kairę nuo rašomojo stalo, užrakto spynelę. Užraktas *spragtelėjo*. Kitas atidarė viršutinį stalčių.

Stalčiuje buvo bylos, sudėtos abėcėlės tvarka: įprastiniai vidaus darbo memorandumai, kažkokio rankraščio be pavadinimo projektai.

Vidurinysis stalčius prikrautas aštuntajame dešimtmetyje išleistų medicinos žurnalų ir iškarpų iš vokiško “Der Spiegel” bei viena iškarpa iš Londone išleisto laikraščio “The Times”.

Apatinio stalčiaus gale jis rado užrašų knygutes, prirašytas formulių ir mokslinių techninių duomenų. Nors nieko tuose užrašuose nesusigaudė, jie, rodės, buvo vertingi. Nutarė keletą mažesnių knygučių pasiimti kartu.

Knisantis po visus tuos popierius, Kitą suėmė nerimas. Čia per daug tylu, tylu visoje teritorijoje. Kodėl staiga prireikė apleisti laboratoriją? Paliko? Kodėl nepasiėmė sparnuotų vaikų?

Embrionai flakonuose atrodė seniai mirę. Kai kurie piešiniai nutupėti musių. Kiekviename rankraštyje pažymėtos pastabos, kažkas užrašyta, paskui išbraukta, tarsi jų autorius būtų pradėjęs rašyti, liovęsis, vėl pradėjęs ir galiausiai metęs.

Kaip visa tai siejasi su Makse ir kitais keturiais vaikais? Su tais, kuriuos jie rado tenai, narvuose, skęstančius savo pačių išmatose ir išbadėjusius? Su tais, kurie turbūt buvo marinami.

Išgirdęs už savęs triukšmą, Kitas atsisuko. Tai tik Frenė. Jis norėjo viską jai papasakoti, viską ir tuoj pat.

— Ateik pažiūrėti, ką radau. Pasakyk savo nuomonę.

82 skyrius

— DIDESNIO ĮŽŪLUMO nerasi. Tai pranoksta bet kokią vaizduotę, — niršau aš, įdėmiai apžiūrinėdama detalius piešinius ant sienos.

Kitas išvertė ant grindų kartoninę dėžę su dokumentais. Jis pakėlė popieriaus šūsnis, rodydamas, ką radęs.

— Šitoje dėžėje vien tik sparnų paveikslėliai ir schemos. Visokiausių rūšių sparnai. Jie čia projektuodavo. Ar tu gali patikėti?

— Labiau panašu į rekonstravimą, — pastebėjau, vartydama pluoštą nepriekaištingai nupieštų piešinių. — Tas, kas juos piešė, įsivaizdavo esąs dievas, Kitai.

— Tai tie patys iš Bostono ir Kembridžo, nelegali grupė iš Mičigano technologijos instituto. Jie kuria savo įstatymus. Ir visą laiką kūrė. Entonis Peizeris įsitikinęs, jog jis yra aukščiau už mus visus ir aukščiau už įstatymą. Tik pažiūrėk čia.

Jis parodė Frenei pustuzinį *memorandumų darbuotojams*. Kiekvienas puslapis baigėsi ranka rašytais inicialais E. P. ... Entonis Peizeris.

Sukau galvą, bandydama prisiminti, ar kas nors iš mano pažįstamų šiame krašte galėtų būti gydytojas Peizeris. Nieko panašaus neprisiminiau, o juk tekdavo susitikti su daugeliu vietinių gydytojų bei mokslininkų. Deividas pažino juos visus. Kur Peizeris galėtų slėptis? Gal čia jo kabinetas? Jis — paslaptingasis konstruktorius?

Kitas buvo įsitaisęs ant kėdės priešais kompiuterį, spaudinėjo klaviatūros raides. Pasirodė turinio rodyklė.

— Atsidarau kokius nori failus. Nė karto nepaprašė slaptavardžio. Durys kuo plačiausiai atvertos. Kodėl? Raktai nuo bylų kabo ant suvestinių lentos ir... Kodėl?

— Manęs neklausk. Aš visiškai nesusigaudau. Kol kas.

Mano akys užkliuvo už šūsnies užrašų knygučių, kurias jis buvo išvertęs ant grindų. Žmogus, rašęs šiuos užrašus, puikiai valdė plunksną. Medicininiu požiūriu piešiniai labai tikslūs, bet kokie jie meniški! Gal gydytojas Entonis Peizeris tikrai dirbo šiame kabinete? Įtariu, kad taip. Čia buvo E. P.

Paėmiau vieną piešinį iš artimiausios krūvos. Jame buvo pavaizduotas mažas berniukas, kūdikis, kurio širdis augo krūtinės ertmės išorėje, *didžiulė* širdis. Aš labai atidžiai jį apžiūrėjau. Čia aiškiai parodoma, kodėl audinių inžinerija tokia problematiška. Niekas nežino, kaip galutinai sustabdyti ląstelių augimą, kai procesas jau prasidėjęs.

Bet net jeigu ta svarbi problema būtų išspręsta, šuolis nuo organų užauginimo laboratoriniams gyvūnėliams prie sparnų užauginimo žmogaus kūdikiui būtų velniškai didelis. Užtenka pamatyti Maksę: ji turi ne tik sparnus. Visa jos širdies ir plaučių sistema tokia kaip paukščių, o tai jau leidžia daryti išvadą, jog ji sukirpta iš vientiso gabalo.

Mano mintys skriejo gal milijono mylių per valandą greičiu. Rodės, dar akimirka, ir visiškai išeisiu iš proto. Visas pasaulis verčiamas aukštyn kojomis. Kažkas meta iššūkį viskam, kuo mes išmokome tikėti ir priimti.

Nesivadovauk prielaida. Viską tirk. Tai štai, ką visa tai reiškia. Plėtoti evoliuciją, nes *žmogus* panūdo ją plėtoti.

Aš svarsčiau baisias prielaidas, kurių anksčiau nedrįsau daryti. Vienas sparnuotas vaikas galėjo būti biologinė komplikacija, bet kai pamačiau kitus keturis, turėjau pripažinti, jog buvo konkrečiai siekiama sukurti naują būtybę. Kažkam čia pavyko suvaidinti dievą.

Ką jie sukūrė?

83 skyrius

KITAS ĮNIRTINGAI DIRBO kompiuteriu. Kaip ir dauguma jaunų Biuro agentų, jį puikiai valdė. Prie kompiuterių praleido daug laiko, ir jam patiko su jais dirbti. Jis išsišaukė ir atidarė "Netscape". Paieškos laukelyje atspausdino — *about:global.*

Pasirodė visos vietos, kurias buvęs kompiuterio vartotojas aplankė per pastaruosius kelis mėnesius. Kitas greitai peržiūrėjo sąrašą. Jis jau atliko panašų bylos tyrimą, prieš išvažiuodamas iš Bostono.

Jis įlindo į *www.ncbi.nbm.n.h.gov.* Tai buvo "Pagrindinis bankas", vyriausybinis duomenų archyvas, kuriame saugomi visų žinomų genetinių tyrinėjimų rezultatai.

Kitas ieškojo raktinių, raudona spalva pažymėtų žodžių, kuriais naudojosi buvęs vartotojas. Keletą rado. Jis įėjo į *"gyvūnų klasifikaciją"*. Atvertęs *"gyvūnų klasifikacijos peržiūrą"*, paspaudė *"medis"*. Paskui paieškos laukelyje parašė žodį *"paukščiai"*.

Vartotojas buvo atsivertęs *Apodidae (čiurliai), Laridae (žuvėdros), Columbidae (balandžiai)* ir *Hirundinidae (kregždės).*

Reikalai komplikavosi.

Kitas uždarė tinklapį ir grįžo į *about:global.* Paskui įėjo į Kould Springso Harbor laboratorijos interneto puslapį. Pabandė dar keletą įėjimų ir apsistojo ties *"DSHL publikacijos — genomų* mokslinis tyrinėjimas."*

Jis susirado 1997 metų rugsėjo mėnesio leidinį ir vėl suglumo. Pirmykštis vartotojas buvo atsivertęs straipsnį *"Belgų juodieji ir margieji galvijai su dvigubais raumenimis."*

Galvijai? Jis liovėsi ieškojęs ir susimąstė apie keistąjį aprašą.

— Frene. Ateik sekundėlei, — pašaukė, neatitraukdamas akių nuo ekrano.

Kitas parodė jai, ką daręs, bei paskutinįjį rastą straipsnį.

— Ką galėtų reikšti visa ta informacija apie galvijus, kuria kažkas domėjosi? Tu čia ką nors supranti?

— Šį bei tą, — atsakė Frenė. Ji perskaitė likusią straipsnio dalį, paskui dar kartą grįžo prie svarbiausių jo vietų. Kurį laiką mąstė apie tai, ką sužinojo.

— Kalės v... — pagaliau ištarė. — Manau, kad suprantu. Štai ta beprotiška teorija.

---

* Genomas — genų visuma ląstelės branduolio viengubame chromosomų rinkinyje. — *Vert. past.*

Kitas linktelėjo ir sukluso.

— Straipsnyje rašoma apie mutuotą karvių geną. Tyrimas buvo pradėtas prieš dvylika metų. Kažkas tų karvių krūtinėje sukūrė dvigubus raumenis. Štai tau ir teorija. Kitai, aš manau, kad jie pritaikė šį metodą, sukurdami Maksės krūtinės raumenis, kurie turėjo būti pakankamai dideli, kad išlaikytų sparnus ir jos pačios svorį. Tai yra viena jos sukūrimo detalė.

84 skyrius

MUDU SU KITU PANARŠĖME DAR PO KELIAS KOMPIUTERIO BYLAS, bet nieko įdomaus neaptikome. Tada nuėjome toliau pasidairyti po Mokyklą. Čia dirbančių mokslininkų arogancija ir amoralumas metė iššūkį viskam, kuo aš tikėjau. Neapleido noras bent vieną iš "jų" surasti ir pasmaugti savo plikomis rankomis.

Sustojome priešais užrakintas duris, ant kurių kabėjo įspėjanti metalinė lentelė su užrašu: TIK ĮGALIOTAM PERSONALUI. Kitas, žinoma, duris išspyrė.

— Įgaliojimas priimtas, — pasakė jis.

Akimirksniu užkaukė signalizacijos sirenos — ir toje patalpoje, ir koridoriuose. Mudu įėjome į vidų. Bjauri žmogaus ekskrementų smarvė užgriuvo tarsi koks dvokiantis debesis. Tamsą raižė neoniniai spalvoti ieškiklių pluoštai, kažkur slėpėsi nematomi monitoriai.

Suradau šviesos jungiklį ir uždegiau viršutines lempas. Per visus savo darbo su gyvūnais metus man teko visko regėti: piktnaudžiavimo, abejingumo, kartais žiaurumo. Tačiau susidurti su tokiu siaubu dar niekada neteko. Tiesiog nebuvo su kuo palyginti.

Mes patekome į kažkokią vaikų reanimacijos palatą. Joje, be blizgančios, naujutėlaitės gyvybę palaikančios aparatūros, buvo ir koks tuzinas mažų vaikiškų lovelių. Visa aparatūra nauja ir brangi.

Aš iš lėto purčiau galvą. Tai nerealu. Rijau ir rijau ašaras. Pažvelgiau į Kitą. Jis stovėjo išblyškęs.

Lovutėse gulėjo jau mirę ir mirštantys vaikai. Kur tik žiūrėjau, visur nustačiau kvėpavimo, širdies ir inkstų sistemų funkcijų sutrikimus. Šaižūs elektronikos garsai veltui siuntė medicinos personalui realaus pavojaus signalus. Intraveninių infuzijų maišeliai tušti, ventiliatoriai ir dializės aparatai užstrigę. Mažieji pacientai paskendę vėmaluose ir išmatose.

Aš pradėjau klykti. Rėkiau ir rėkiau. Kitas mane apkabino. Vis stengiausi giliai įkvėpti, kol pagaliau susivaldžiau.

— Turime kažką su jais daryti, — vos išspaudžiau aš. — Negalime jų palikti šitaip mirti. Aš taip negaliu.

— Žinau, žinau, — ir jis šnabždėjo. — Padarysime viską, ką galime, Frene.

Kambarys buvo išdažytas gelsva spalva, o sienų viršus apkraštuotas linksmais žvėrelių iš animacinių filmų piešiniais. Tie žvėreliai viską tik dar labiau paryškino. Šalia šaldytuvo buvo prikabinėta kreidelėmis pieštų paveikslėlių, o linksmi veidai, geltona spalva nupiešti ant balto popieriaus, kaip pakliuvo priklijuoti ant sienų. Tie linksmi veidai mane ir užmušė. Tiesiog užmušė. Nuvilkau kojas prie artimiausios lovelės. Joje rangėsi nuogas, kelių mėnesių moteriškos giminės kūdikis ir skeryčiojo mažytes, gražias rankutes. Mažasis kūdikis neturėjo veido, visiškai jokių bruožų.

Į pilvuką buvo įvestas maitinimo zondas, tačiau prikabintas maišelis — tuščias. Atsargiai uždėjau ranką jai ant viršugalvio. Žalia linija širdies ritmo monitoriuje pagreitėjo.

Ji mane pajuto.

— Labas, mažulyte, — prašnabždėjau. — Labas, miela mergyte.

Aš vos neišroviau šaldytuvo durų, o paskui ir spintelių durelių. Švaisčiau šalin tvarsčius, zondus, švirkštus, bet niekur neradau maisto.

Apimta nevilties nuskubėjau prie gretimos lovelės. Kūdikis, berniukas, jau buvo miręs ir iro. Jo galva tinklinio kamuolio dydžio, o sprendžiant pagal muskulatūrą, jis galėtų būti ketverių penkerių metų.

— Vargšiuk, tu vargšiuk...

Aš ištraukiau iš monitoriaus kištuką, nuėmiau nuo galvytės kateterį. Veidelį uždengiau antklode.

Trečioje lovytėje gulėjo dar vienas negyvas kūdikis — vienerių metų mergytė, kurios kūno forma niekuo nesiskyrė nuo bet kurio tokio amžiaus vaiko, bet... to kūdikio oda buvo nevienodais plyšiais prasiskyrusi. Oda nespėjo augti kartu su kūdikiu...

Vaiko akių vokai buvo išversti, bereikšmės, išsprogusios akys žiūrėjo tiesiai į mane. Niekada negalėčiau įsivaizduoti skausmo, kurį jis turėjo iškęsti prieš mirtį. Turbūt mirė nuo sepsio. Ketvirtoje lovelėje gulėjo metukų dvyniai, suaugę per juosmenį. Vienas jų buvo miręs, o kadangi jiedu turėjo daug bendrų organų, antrasis taip pat ilgai nesikamuos.

Aš švelniai priglaudžiau ranką prie vėsaus gyvojo vaikučio skruostuko, ir jo akutės atsimerkė.

— Labas, vaikuti. Na, labas.

Aš niekuo negalėjau pagelbėti gyvajam dvyniui, ir bet kas būtų bejėgis, neturėdamas jokių medicininių priemonių. Aš ėjau raudodama nuo vienos lovelės prie kitos.

Kažkada buvo pakabintas dializės zondas, dabar jis tik karojo palei lovutę, kurioje gulėjo mažas, beždžioniškų bruožų padarėlis. Vaikelis buvo išsekęs nuo nepakankamos mitybos, netekęs skysčių, komos būklėje.

Kur tik pažvelgiau — visur deformuoti vaikai. Jei neklydau, pati neįtikinamiausia tragedija ta, jog šie vaikai buvo išauginti iš paprastų žmogaus zigotų*. Jeigu jie nebūtų buvę mutuoti, būtų visiškai normalūs. Šioje patalpoje buvo ištisai atliekami eksperimentai su žmonėmis.

Kitas ėjo nuo vienos lovelės prie kitos, ištraukydamas elektros laidus ir zondus. Daugiau mes nieko negalėjome padaryti.

Staiga prie mūsų atsirado Maksė. Bijojau dėl jos. Pavėlavau apsaugoti ją nuo viso šito. Jos akys buvo liūdnos, bet supratingos.

— Jie numarina kūdikius, — patyliukais pasakė ji. — Jie taip elgiasi su išbrokuotais, su netinkamais. Visą laiką taip elgiasi. Dabar jau žinote.

“Jie”! Nesvarbu, kas jie tokie — mano neapykanta jiems netilpo krūtinėje. Prie šonų spaudžiau kietai sugniaužtus kumščius.

— Turime tučtuojau iš čia dingti, — pasakė Kitas. — jie tikrai dar bent kartą sugrįš. Jie negali palikti įkalčių.

Aš pakėliau akis į Kitą.

— Ir jokių liudininkų.

85 skyrius

MAKSĖ, kiti vaikai, Kitas ir aš lėkėme per išlakius eglynus, tarsi žaisdami tą keistą žaidimą “Paliesk” ar slėpynes. Mes buvome “tenai”. Netrukus jie leisis šviežiomis mūsų pėdomis. Mes — žiaurių nusikaltimų, tarp jų ir žudynių, liudininkai.

---

* Zigotos — ląstelės, susidarančios po apvaisinimo, susiliejus dviem lytinėms ląstelėms; iš zigotos formuojasi naujas individas. — *Vert. past.*

Ironiška, bet kalnai ir girios atrodė taip velniškai gražiai. Medžiuose švelniai žaidė šviesa. Čirškavo mėlynieji kėkštai ir musinukės. Šiureno vėjelio glostomi lapai. Jis atnešė ir lengvą pušų kvapą. Deja, savo baisumais ši kelionė prilygo netikėtai kelionei į Hadą. Mes sužinojome siaubingą tiesą, bent jos dalį.

Vaikai švilpavo, ir aš visaip sukau galvą kodėl.

Atsigręžiau į Kitą.

— Ko jie švilpauja?

Jis papurtė galvą.

— Neturiu supratimo.

Maksė suriko:

— Jie ateina! Tai apsauginiai! Persekiotojai! Patikėkit manimi. Greičiau bėkite! Dinkit iš čia! Bėkit visi!

Aš pasičiupau arčiausiai buvusį vaiką, Vendę, ir nusinešiau ją siauručiu takeliu gilyn į miškus.

Kitas pasiėmė Ikarą, akląjį berniuką, nors tas jo ir baiminosi. Kitas išsitraukė ginklą, tamsų, bauginantį, bet drauge nuteikiantį raminamai.

— Vende, žiūrėk, — Piteris šūktelėjo sesutei. — Pažiūrėk *aukštyn*! — Jis tarsi įaugo į žemę, išvydęs skrendančią Maksę.

Kad ir kiek kartų teko stebėti ją skrendančią, kassyk tas stebuklingas, žavintis reginys man atimdavo žadą. Supratau, kaip jautėsi Piteris, bet dabar ne laikas žiopsoti.

Aš riktelėjau:

— Pi-te-ri! Ateik! Tuoj pat! Greičiau!

Nepaleisdama Vendės, stvėriau ir jį. Jie tvirtai prisispaudė prie manęs. Rodės, nė vienas nebuvo pernelyg sunkus, bet nešti buvo ką.

Aš įlindau į krūmus. Aplink mus suzvimbė kulkos. Netoliese augančio storo medžio kamiene atsirado tamsi skylė. Aš vėl stvėriau abu vaikus ir klupinėdama leidausi bėgti.

Atsisukau kaip tik tuo metu, kai Maksė šoko iš medžio ir nusileido tiesiai ant vieno iš šaudžiusių vyrų. Jis buvo apsirengęs rudai žaliais maskuojančiais drabužiais kaip ir dauguma medžiotojų bei vietinių atskalūnų. Maksė krito ant to vyro. Aštuoniasdešimt svarų iš dvylikos—penkiolikos pėdų aukščio turėjo suduoti krintančio seifo smūgį.

Sutreškėjo kaulai! Girdėjau. Vyras susirietė ir suklykė iš baisaus skausmo. Nejutau jam jokio gailesčio.

Kurį laiką buvo tylu, bet ta tyla kėlė lygiai tokią pat baimę kaip šūviai ir jų aidas. Kiek jų, gaudančių mus? Kur jie?

Tuomet Kitas iššovė. Paleido vienintelį šūvį iš savo pusautomačio. Dar vienas sargybinis krito kaip nukirstas medis. Jis laikėsi už peties.

Man pasidarė bloga. Aš esu liudininkė. Mes visi liudininkai.

Staiga po mano batais sujudėjo žemė. Galingas sprogimas supurtė medelį ir krūmą, ir visą mišką. Nuo smūgio bangos mes vos išsilaikėme ant kojų.

Mus supantis oras tarytum suskilo. Mišku pasruvo karštis. Širdis apmirė, kai suuodžiau dūmus.

Gaisras.

Pamišę iš išgąsčio pro mus prašuoliavo du elniai. Pakilo juodi debesys paukščių. Miškas netikėtai atgijo nuo persigandusių žvėrių ir dar labiau persigandusių žmonių.

— Mokykla! — suriko Maksė. — Jie grįžo į Mokyklą.

— Ten buvo bomba, — Kitas šūktelėjo man. — Jie naikina įkalčius. Viską degina. Lekiam! Nestovėkit! Dabar jau nieko nebegalime padaryti.

Pakėlėme vaikus ir pajudėjome. Slysčiodami, griuvinėdami ir keldamiesi mes nusileidome pakalnėn į nedidelį slėnį. Paskui kabarojomės į priešais esančią kalvą. Ir vėl leidomės kitoje jos pusėje. Bėgome tol, kol negalėjome palėkti, bet vis viena bėgome.

Penki vaikai, du suaugusieji: *septyni liudininkai.*

86 skyrius

RADĘ PATIKIMĄ PRIEGLOBSTĮ po vienu pirmykštės išvaizdos skalūnu, pagaliau sustojome pailsėti. Visi buvome išsekę, persigandusiomis akimis ir veidais, pritilę. Mažytė pergalė — tik laikinas atokvėpis. Ištrūkome iš kelių sargybinių nagų, o kas toliau?

Praėjo penkios minutės, dešimt — niekas neatsivijo. Kol kas dar ne.

Kitas įsiropštė pasižvalgyti į aukštą, šakotą medį. Jis labai meistriškai įkopė ir nusileido, net stebėjausi jo vikrumu. Šitas vyras kupinas siurprizų.

— Nematyti, kad kas sektų, — pranešė jis. — Bet tai maža paguoda. Jie puikiai supranta, kad su vaikais ant rankų toli nenueisime.

Maksė prisigretino prie manęs ir nekantriai patapšnojo per ranką.

— Aš turiu išmokyti juos skristi, — pareiškė ji. — Jiems bus lengviau, Frene. Privalau tai padaryti. Taip bus saugiau. Ir aš tik taip išsigelbėjau.

Netrukus užslinks naktis. Man buvo neramu ir baugu dėl vaikų. Neišmaniau, kaip mums saugiai tęsti kelionę naktį. Iki šios dienos galvojau, jog miške visada galima rasti prieglobstį. Deja!

— Labai greitai temsta, — pasakiau Maksei. Nenorėjau jos išgąsdinti, bet tikėjausi, jog supras, kas slypi mano žodžiuose.

— Viskas bus gerai, — nuramino ji mane. — Šviečia mėnesiena. Pasitikėkite manimi. Aš instinktyviai jaučiu tuos dalykus. Be to, tamsoje mes matome geriau už jus.

Maksė mane žavėjo. Vos prieš kelias dienas ji klykė ir draskėsi mūsų užmestame tinkle. Dabar imasi atsakomybės už savo veiksmus. Aš pasitikėjau jos sprendimu, jos instinktais.

Ji nutarė, kad mažiesiems paukšteliams jau laikas pakilti iš lizdo. Ko gero, ji teisi. Turėtų būti pritrenkiantis vaizdas.

Pirmasis skrydis!

87 skyrius

MES SUSISPIETĖME ant kriauklę primenančios uolos viršūnės. Danguje ryškiai švietė mėnuo. Jis atrodė taip pat grėsmingai kaip sietynas per “Fantomo operos” atidarymą. Naktis buvo graži, bet gresiantis pavojus ją pavertė vaiduokliška.

— Darome taip, — tvirtu balsu pradėjo aiškinti Maksė. — Viskas prasideda jūsų galvose. Jūs pasiunčiate *savo mintis* aukštyn, iškeliate jas iš kūno. O tada duokite valią sparnams. Šiąnakt pajusite, ką tai reiškia. Skraidysime palei mėnulį kaip filme “Ateiviai”. Na, vaikinai, prisimenate tą filmo sceną?

— Jėga! — sukrykštė Ikaras. — Aš esu ateivis! Aš — herojus. Aš juo būsiu.

Kiti pavartė akis, bet su Ikaru nesiginčijo. Pastebėjau vieną nebūdingą vaikams savybę: šie vaikučiai buvo neįprastai kilnūs vienas kitam ir visada vienas kitą paremdavo. Tai grupės, o gal paukščių būrio instinktai.

Aš pasižiūrėjau į pasvirusį dryžuoto juodojo skalūno bokštą, pakibusį virš žemės per penkiolika pėdų. Pakankamas aukštis įsibėgėti prityrusiam skrajokliui, bet mažesniesiems vaikams, kurie tokių įgūdžių neturi, tai gali baigtis liūdnai. Trupučiuką įsitempiau. Kad ir kaip ten būtų, aš pasitikėjau Makse.

— Žiūrėkit į mane! — ji liepė kitiems vaikams. — Darykit, kaip aš.

Pirmiausia ji plakė sparnais, stovėdama vietoje. Paskui, kai į mus papūtė geras, stiprus vėjas, paprasčiausiai žengė nuo aukštos uolos.

— Oho! — choru aiktelėjo vaikai. — Tai bent, Makse! Ūūū! Puikumėlis!

Maksė minutėlę papleveno ore. Ji palenkė galvą žemyn, norėdama įsitikinti, ar visų akys žiūri į ją. Tikrai, visų. Tada pakilo aukščiau.

Visų nuostabai ji artinosi prie medžių viršūnių. Plaukeliai ant mano sprando pasišiaušė. Ir kojos linko. Bet tokio reginio nė už ką nepraleisčiau.

Vadovaudamasi šaltu protu, o gal instinktais, ji stengėsi viską pademonstruoti kuo paprasčiau. Jokios akrobatikos anei pasipuikavimo. Grakščiai išlenkusi ratą, grįžo prie kitų.

— Aš galiu taip padaryti, — išpūtė gurklį ir krūtinę Piteris. — Jokių problemų. Didelio čia daikto.

— Tuomet ir aš galiu, — nenusileido Vendė. — Visą gyvenimą laukiau, kol galėsiu skraidyti.

— Aš dieną naktį skraidau sapnuose, — prisipažino Ikaras.

Jie taip maloniai ir gražiai bendravo. Kaip galėjo atsirasti bent vienas žmogus, norintis jiems pakenkti?

— Verčiau leiskite man pirmam, — pareiškė Ozas, braudamasis pro mažesnius už save dvynius.

— Ne, man! — nenusileido Piteris.

— Ateik *čia*, Piteri, — ryžtingai pasakė Maksė. — Visą laiką, kiekvieną sekundę, būsiu šalia tavęs. Nekelkit triukšmo, mažiai! Ateik *čia*!

— Ooo! Ji pakvaišo, — pasakė Piteris sužvairuodamas.

— Kai pasakysiu “trys”, šoksime kartu, — paaiškino Maksė. — Yra kokių nors pastabų? Tai pasilaikykite jas sau.

Aš stovėjau vaikams už nugarų. Net man norėjosi neatsilikti nuo jų: "Aš irgi!" Ir aš norėjau skristi. Tiesiog užplūdo tokios galimybės pojūtis.

Švietė pilnatis, viskas matyti kuo puikiausiai. Vaikai staiga ėmė ir nušoko nuo uolos. Visi penki. Kartu.

— Tu tik pažiūrėk, — tyliai pasakė Kitas. — Oho! — Jis švelniai spustelėjo mano pirštus.

Aš žioptelėjau iš siaubo. Piteris! Pirmieji jo judesiai aiškiai nedrąsūs. Jis paprasčiausiai lėkė žemyn!

— Ei... padėėėk! — rėkė jis.

Maksė nėrė po juo.

Ji vikriai sugriebė jį už apatinės liemens dalies, o berniukas vis stipriau ir stipriau plakė sparnais. Jis stengėsi iš visų jėgų.

— Stumk orą žemyn, — ragino jį Maksė. — Varyk tą prakeiktą, sumautą orą sau iš kelio. — Ji mokė, ką daryti: — Atsipalaiduok, Piteri. Neįsitempk. Juk tu tam sukurtas!

To pakako, kad Piteris išlygintų skrydį. Maksė jam įkvėpė pasitikėjimo. Jis tarsi plaukė ore, o paskui ėmė greitai kilti. Kitiems šauniai sekėsi. Dangus buvo tamsiai mėlynas lyg kokia slyva — nuostabus fonas šiam nepakartojamam reginiui.

— Dieve mano, Frene, — pasakė Kitas, vis dar stovėdamas šalia manęs. — Niekam nėra tekę matyti tokių dalykų. Net tiems industriniams mokslininkams.

— Negaliu atplėšti nuo jų akių!

Apie nesėkmes nebuvo nė kalbos. Rodės, jie metų metus šitaip skraidė. Maksė davė jiems paprasčiausius pamokymus: kaip pasikreipti, kaip stabdyti. Jie visą laiką švilpavo taip kaip miške.

— Fi-ūūū. Fi-ūūū.

Iš pradžių aš nesupratau kodėl. Dabar jau buvo aišku, jog švilpavimas Ikarui padėjo *matyti*.

— Fi-ūūū.

Vaikai skrido viršum gilaus, pavojingo tarpeklio. Jie drauge išraitė ore aštuoniukę. Sulaikiau kvapą, stebėdama jų pasirodymą.

Maksė šūktelėjo:

— Aš čia pat, Ikai.

Ikaras švilptelėjo, paskui prašneko. Balsai aiškiai skambėjo nakties tyloje.

— Aš *jaučiu* tave. Jaučiu, kaip tu judi ore!

Nors buvo per tamsu ir Ikaro veido neįžiūrėjau, galėjau prisiekti, jog jis iki ausų išsišiepęs.

88 skyrius

AŠ PRISIDĖJAU DELNUS prie burnos ir aiškiai, garsiai šūktelėjau Maksei:

— Laikas leistis. Gerai, Makse? Tuoj pat.

Su palengvėjimu atsikvėpiau, kai ji sumojavo sparnais ir savo mažajai eskadrilei davė trumpą komandą leistis. Vienas po kito jie leidosi, trinktelėdami kojytėmis į žemę, leipdami juokais ir taip tyrai džiaugdamiesi, kaip temoka tik vaikai.

Iš tiesų jaučiausi kalta, kam jiems įsakinėjau, puikiai žinodama, jog drausmė vaikams įaugusi į kraują. Tačiau kitaip negalima. Vis dėlto mes nesaugūs šiuose miškuose. Visai nesaugūs. Jeigu ginkluotų vyrų nematyti, tai dar nereiškia, jog jie nepasirodys.

Aš visus juos išglebėsčiavau, o Pipas iš džiaugsmo taip pat netvėrė savame kailyje. Deja, nebuvo laiko gėrėtis tokiu ypatingu įvykiu.

Kaip visuomet vasaros pabaigoje, oras kalnuose greitai vėso. Kitas apdairiai nutarė nekurti laužo. Verčiau apsieiti be jo. Užtat bus kur kas šalčiau.

Mes susiradome pakenčiamą užuovėją dviejų didžiulių akmens luitų priedangoje. Nurankioję akmenukus ir šakeles, pasiruošėme lygią vietą miegoti.

Paskui prisinešėme krūvas lapų ir medžių šakų, kad bent kiek būtų šilčiau naktį. Vaikučiai įsisupo į savo sparnus ir šitaip apsišildė.

— Rytoj susirasime geresnę vietą, — pasakiau vaikams. — Gal mano namuose.

O gal ir ne.

— Pažadate? — paklausė Ozas.

O, kaip aš troškau pažadėti jam blynų su sirupu ir kiek telpa pieno. Pažadėti jam tikrą lovą be virbų ir laimingą visą likusį gyvenimą. Tačiau nežinojau net, kas įvyks po dvidešimties minučių.

— Pamiegokite, — pasakiau jiems. Uždėjau ranką ant Ozo galvutės. — Saldžių sapnų, gerai?

Ozas ciniškai šyptelėjo, bet argi galėjau jį kaltinti? Aš jam palinkėjau, o ne prižadėjau. Pastovėjau, kol vaikas įsitaisė prie krūvos vaikų paukščiukų. Jie buvo apsidraskę, nusibrozdinę, o aš neturėjau nė vieno tvarsčio. Net suplyšusios antklodės jiems užkloti...

Aš kandžiojau virpančias lūpas ir išgirdau, kaip Maksė pradėjo "Tėve mūsų". Vaikai prisijungė. Paskui jie ėmė melsti Dievą palaimos, sakydami vardus vieną po kito. Išskyrus ponią Beatą, kitų vardų nebuvau girdėjusi ir nežinojau, ar vaikai minėjo žvėrelius ar žmones, gyvus ar mirusius. O kokia ilga jų gyvenimo istorija, kurios kol kas dar nežinojau.

Maksė meldėsi:

— Ir palaimink, Dieve, Frenę ir Kitą, mūsų geruosius draugus. Palaimink, Dieve, ir mažąjį Pipą, mūsų keturkojį draugą.

Kas tame nuodėmių liūne išmokė šiuos vaikus melstis? Ponios Beatos nuopelnas? O gal instinktas? Kažin ar Dievas girdėjo tas maldas? Šitiems ypatingiems vaikeliams taip labai reikėjo Jo ir Jo globos. Tai keblus filosofinis klausimas, verčiau jį palikti teologams.

Kai kiti vaikai sumigo, Maksė atėjo ir atsisėdo šalia Kito ir manęs. Kitas gal penkiasdešimtąjį kartą ją paklausė apie Mokyklą. Jis norėjo sužinoti, *kas* buvo tie žmonės, kurie ten dirbo? Maksė vis dar vadino tuos žmones *"jie"*. Ji apskritai bijojo kalbėti apie Mokyklą. Visus tuos metus jai buvo kalama į galvą — neprasižioti.

Kitas ją įkalbinėjo, meilikavo.

— Jie mus užmigdys, — pagaliau pasakė ji. — Jie nejuokauja.

— Iš kur tu žinai, Makse? — paklausiau. Tikėjausi, meldžiausi, kad ji mums papasakos kokią vaiduokliška akis dumiančią istoriją, kokią nors daktaro Frankenšteino versiją — "Palauk, pareis tėtis."

— Jie naikina kaparėlius. Stiklainiuose, — sakydama šiuos žodžius, ji žiūrėjo tiesiai man į akis. Veidukas buvo rimtas, ji sakė tiesą. Ji visa išbalo. — Jie mums visiems turi paruošę po tokį stiklainį.

Man užgniaužė kvapą. Aš žinojau apie tuos stiklainius. Tai buvo indai su anglies monoksidu. Tokie stiklainiai naudojami, nuodijant bandomąsias pelytes, kai jos būna nereikalingos, atlikus laboratorinius bandymus.

— Bet jie tokių vaikų kaip tu nemarins, — raminau ją.

— Jie tikrai numarins tokius vaikus kaip aš, — pasakė Maksė. Jos akys susiaurėjo, sugriežtėjo. — Jie visada užmigdydavo visus, kas jiems netikdavo.

Aš vos girdėjau, ką ji sakė. Rodės, šnekėjo pati su savimi.

— Užmigdė Ievą. Paskui Adomą... ir turbūt mano brolį Metju.

89 skyrius

AŠ ATSISĖDAU, ATSIRĖMIAU į didžiulį riedulį ir laukiau, kol bent kiek atslūgs ką tik patirtas šokas. Paprastai keikiuosi labai retai, bet dabar mintyse ištisai kalė: *"šventas* *šūde, šventas šūde, šventas šūde."* Per šią dieną visiškai išsitąsė nervai. Jau kelios valandos kaip be perstojo daužosi širdis. Jaučiausi išsunkta ir be galo pavargusi. Žinojau, jog būtina nors kiek pamiegoti.

Deja, akys nelipo. Vokų funkcija sutriko. Palūžau.

Maksės pareiškimas, jog vaikai buvo nuolat numarinami, supykino širdį, mane sukrėtė.

Jie visada užmigdo visus, kas jiems netinka, — sakė ji. Tai jiems tebuvo įprastinė darbo procedūra.

Užmigdė Adomą. Paskui Ievą.

Tačiau kas tie vaikai, kuriems buvo duoti tokie skambūs vardai? Kodėl juos nužudė? Kodėl juos išbrokavo?

Priėjo Kitas ir atsisėdo šalia. Jis atrodė išvargęs ir susikrimtęs, bet aš jį puikiai supratau.

— Turiu atlikti išpažintį, — kimiai sušnibždėjo jis. — Negaliu ilgiau laikyti savyje.

Šito tai jau nesitikėjau. Bent jau ne dabar.

— Išpažintį? Apie ką? — spoksojau į jį. Man vėl pradėjo sukti skrandį. "Išpažinčių" man mažiausiai reikėjo, bet Kitas jau neatsiims savo žodžių.

— Baik gręžti mane akimis, — pasakė jis.

— Visai negręžiu. Na, gerai, gręžiu. Pasistengsiu baigti. Kalbėk. Ką tu turi man pasakyti?

Jis sėdėjo priešais mane, sukryžiavęs kojas. Patylėjo, pasvarstė ir pagaliau prabilo:

— Prieš kelias savaites San Franciske, savo lovoje, buvo rastas nužudytas vienas genetikos specialistas. Kartu su savo drauge, kuri gyveno pas jį. Žiauri, kruvina žmogžudystė. Viskas palikta taip, kad atrodytų, jog buvo sutrukdyta vagystė. Deja, priežastis ne ta. Tas genetikas, — tęsė Kitas, — padėjo išrasti "aktyvuojantį geną". Gali būti, kad tas genas buvo naudojamas Mokykloje.

Aš žinojau, jog aktyvuojančių genų pagalba genetinė medžiaga gali būti perkelta iš vieno organizmo į kitą. Tas aktyvatorius veikia kaip raktas, atrakinantis tiktai DNR* spyną, bet ne kaip universalus visraktis. Kiekvienam genetinio pakitimo tipui reikalingi skirtingi aktyvuojantys genai.

— Kas tau sakė? — nesusilaikiau. — Kodėl man nepasakei prieš porą dienų, Kitai? Ką tu dar slepi?

— Viskas turi vykti pagal mano planą, — atsakė Kitas.

Aš atsidusau.

— Gerai, daryk pagal save.

— Tikiuosi, kai viskas baigsis, mane suprasi.

— Tikėkimės.

— Tas genetikas, vardu Džeimsas Kimas, buvo prisipažinęs savo bičiuliui iš Masačiusetso technologijos instituto, jog jis kartu su rinktine biologų grupe priklausė pagrindiniam laboratorijų tinklui. Jie darė nelegalius, bet itin pelningus eksperimentus. Vyrukas dirbo su komanda, kuri bazuojasi kažkur Boulderio apylinkėse. Už informacijos nutekėjimą jis sumokėjo savo gyvybe. Ir MTI daktaro gyvybe.

— Pala, Kitai, tai tu nori pasakyti, jog žinojai, kad daromi bandymai su žmonėmis? — nesusigaudžiau aš. — Žinojai, prieš atvykdamas į Mokyklą? Prašau, papasakok visą tiesą.

Kitas papurtė galvą.

— Ne. Nieko tikra nežinojau. Aš čia atvykau, turėdamas tikslą aptikti pagrindinę mokslininkų grupę: ar jie, kaip komanda, egzistuoja, ar dirba čia. Aš nežinojau, ar juos rasiu ir ką darysiu toliau, jeigu rasiu. Ir dabar nežinau. Net neįtariau, jog egzistuoja toks pragaras, kurį radome Mokykloje. Ir apie Maksę. Ar kas galėtų įsivaizduoti? Ar susapnuoti?

Aš atsirėmiau nugara į tokį nepatogų atlošą, kaip akmuo. Visiškai suglebau iš nuovargio.

---

* DNR, dezoksiribonukleino rūgštis — nukleino rūgštis, esanti kiekvienoje gyvoje ląstelėje; joje užkoduota genetinė informacija. — *Vert. past.*

— Kitai, ar tu gali papasakoti, kas čia iš tiesų vyksta? Man atrodo, jog baigiu išeiti iš proto. *Suprantu*, kad mano gyvybei iškilo pavojus. Ir kad šiems vaikams gresia mirtinas pavojus. Papasakok visą tiesą. Nejaugi aš jos nenusipelniau?

— Aš stengiuosi, Frene. Tai ne taip paprasta. Šioje lygtyje yra daugybė nežinomųjų.

— Nesuprantu. Tai kodėl tau taip puikiai sekėsi meluoti iš pradžių?

Jis atsiduso ir lėtai linktelėjo galva.

— Taip. Paprastai aš nemeluoju. Bet kitaip negalėjau.

Man užgniaužė gerklę. Iš galvos neišėjo tie žiaurūs nusikaltimai, beprotiškos žmogžudystės, šiurpus palatos vaizdas Mokykloje. Ką Kitas ruošėsi man pasakyti? Ką jis dar žinojo?

— *Kitai... tiesiog... kalbėk...* — išstenėjau aš.

Jis sunkiai atsiduso.

— Gerai. Esu įsitikinęs, kad Deividas buvo su tuo susijęs. Todėl jie jį ir nužudė. Tavo vyrą nužudė žmonės, su kuriais jis dirbo.

— O Dieve, — aš stipriai apsivijau save rankomis. Aš dar laikausi, pagalvojau. Vos ne vos. Galvoje — tikra maišatis. Vienas po kito atmintin grįžo pusantrų metų senumo įvykiai. Tokie švieži, tokie tikri. Deivido žūtis. Sėdėjau balkšvoje mėnesienoje ir spoksojau į Kitą, šoko ištikta. Norėjau ginčytis, viską paneigti. Kaip Deividas galėjo įsivelti į šitokią baisybę? Kaip jis galėjo taip įtikinamai ir ilgai man meluoti?

— Kas dar? — sušnabždėjau. Jaučiau, kad buvo dar kažkas. Mačiau iš Kito akių.

— Dar vienas dalykas, — pasakė jis. — Aš čia ne oficialiai. Faktiškai FTB mane nušalino nuo šios bylos tyrimo. Ir... aš ne Kitas Harisonas.

90 skyrius

MANE IŠDAVĖ, ĮSKAUDINO. Norėjau pabėgti nuo visko ir nuo visų, bet buvau visiškai be jėgų. O gal tai dėl šoko. Ir bijojau... Kito Harisono.

Mano lūpos vos išspaudė kelis žodžius:

— Prašau, palik mane vieną.

— Mano vardas...

Aš mostelėjau ranka.

— Man nerūpi. Tai visai nesvarbu.

Staiga jis pratrūko:

— Aš *tikrai* iš Bostono. Kurį laiką dirbau ir Kolumbijos apygardoje. Dvylika metų buvau vyresnysis FTB agentas. Manęs vos neatleido iš darbo už tai, kad nenorėjau atsisakyti šito prakeikto tyrimo. Niekas nežino, jog aš čia. Visi galvoja, kad atostogauju Nentakete. Aš čia tam, kad atskleisčiau tiesą, Frene.

Žvelgiau į jį, įdėmiai žiūrėjau į tas apgaulingas mėlynas akis.

— Tavo žmona su vaikais skrido į Nentaketą, kai sudužo lėktuvas?

Jis linktelėjo. Veidas užsiplieskė raudoniu. Net akių vokai paraudo.

— Frene, atleisk dėl visko. Užjaučiu tave dėl Deivido. Aš nesu melagis. Tiksliau, nemeluoju niekada. Tiesiog neturėjau kito pasirinkimo. Prisipažinsiu, ta byla mane tarsi apsėdo. Tiriu ją jau daugiau kaip dvejus metus.

— Ar tu tikras dėl Deivido? — tylutėliai paklausiau.

— Taip, tikras. Kalbėjausi su kita daktare iš MTI. Ji žinojo apie tą nelegalią grupę. Nurodė tavo vyro pavardę ir prisiekinėjo, jog Deividą nužudė. Deivido vardas siejamas su daktaru Kimu iš San Francisko. Atleisk, bet turiu tai pasakyti.

Įbedžiau akis į tamsų, slegiantį dangų. Paširdžiuose jaučiau nykią tuštumą. Būtina pakeisti temą.

— Kaip tau atrodo, kas nutiko mūsų persekiotojams?

Kitas, ar kas jis ten būtų, pakratė galvą.

— Gal juos sulaikė gaisras ir sprogimas Mokykloje? Jie neabejoja, kad mus sučiups, nespėjus net nusileisti nuo kalno. Juk mums ant pečių penki vaikai.

— Gal vienam iš mūsų reikia eiti priekyje?

Jis papurtė galvą. Žvilgsnis vėl įsitempė.

— Frene, pasakyk, ką manai apie tas laboratorijas Mokykloje? Kokia viso to esmė, kaip tu spėji, kas ten galėjo vykti? Kas tau labiausiai krito į akis? Tai svarbu.

Kad ir kaip nelengva, pabandžiau susikoncentruoti.

— Būsiu atvira, iš pradžių patyriau šoką. Vėliau susisielojau. Toks jausmas, tarsi kas būtų įsibrovęs į mano sielą. Akivaizdu, be kitų siaubingų dalykų, jie eksperimentavo su žmonėmis.

— Kokių kitų dalykų?

Dar esant Mokykloje, man šovė į galvą mintis. Ji buvo siaubinga, norėjau jos atsikratyti. Tačiau ji vis kirbėjo galvoje.

— Nesvarbu, kaip tie vadinamieji mokslininkai manipuliavo genais ir juos maišė, vaikai turėtų būti gimę iš žmogaus. Jie nebuvo pagaminti laboratorijos menzūrose. Trupučiuką šio, trupučiuką ano. Iš savo tėvų jie paveldėjo plaukus, akis, odos spalvą, intelektinius gebėjimus. Maksė, Ozas, Piteris, Vendė, Ikas — visų motinos ir tėvai yra žmonės. Tuo esu tikra.

Jis nenuleido įtempto, tiriančio žvilgsnio nuo mano akių.

— Tęsk, Frene, prašau. Man reikia viso šito, reikia išgirsti viską, ką tu įtari. Bandau iš atskirų gabaliukų sudėlioti vieną visumą.

— Tokio dalyko, kaip mėgintuvėlyje išaugintas kūdikis, nėra. Bent jau kol kas. Vaikas gali formuotis tiktai natūraliomis sąlygomis. Netgi biologiškai paruošti pelyčių embrionai turi būti implantuoti gyvose pelių patelėse, kur jie pradeda vystytis. Maksė ir kiti vaikai užaugo moterų gimdose. Jų *motinos — žmogiškosios būtybės.*

Aš negalėjau neužsimerkti. Tiesiog nė minutės ilgiau neįstengiau žiūrėti. Deja, košmariškos mintys lyg bangos vis plūdo ir plūdo. Kas tos moterys, kurios bendradarbiavo, atliekant eksperimentus? Kokiu būdu jiems pavyko gauti genetiškai suklastotus embrionus? Kur jų tikrosios motinos?

— Koks tavo tikrasis vardas? — pagaliau aš tyliai paklausiau. Privalėjau žinoti.

— Mano vardas Tomas, — išgirdau. — Aš — Tomas Brenanas, Frene. Atleisk man dėl šito. Ir labai gaila dėl Deivido.

Aš linktelėjau. Ašaros buvo čia pat, bet užsispyriau jų neparodyti. Prieš akis blykstelėjo Deivido atvaizdas.

— Ir man, — pasakiau.

91 skyrius

BUVO PUSĖ DEŠIMTOS. Rimtas ir susimąstęs Kitas-Tomas nuėjo pasižvalgyti po teritoriją. Bent jau kaip agentas, jis elgėsi padoriai. Kol kas galėjo mus visus apsaugoti, bet ar ilgai?

Rūpesčių jam buvo per akis, o čia dar tas nemalonumas su Frene. Jis graužėsi, kad teko ją apvilti.

Bumbt! Kažkas užkrito jam ant galvos. Mikliai atšoko atgal. Nieko gera nesitikėdamas, užvertė galvą.

Na, kaipgi! Ant storos medžio šakos trepsėjo Maksė. Tai ji nusitaikė į jį pušies kankorėžiu.

— Padūkusi mergiotė. Kas dar ten? Be tavęs? — šūktelėjo jai.

Ji nusišypsojo.

— Noriu kai ką jums parodyti, —ji pamojo į tolimą kalvą, apjuostą ryškiai raudonu ruožu. — Gaisras tebesiautėja.

Kitas panoro pats pamatyti. Jis įsispyrė koja į kamieną. Nusitvėręs už apatinės šakos, prisitraukė prie tarpušakio. Greitai ir vikriai užkopė prie Maksės, įsitaisiusios ant medžio šakos.

— Nelengva trasa, a? — pasakė Maksė išsišiepdama.

— Aš neskraidau, Makse. Negaliu pasigirti, kad esu supermenas. Dar ne.

— Gerai jau gerai. Chi cha cha. —Ji iš karto pasigailėjo pamėgdžiojusi kvailą Metju juoką. Maksė pasislinko, padarydama vietos Kitui.

— Dabar aš eisiu sargybą čia, — pasakė jis. — Kodėl tu nesileidi žemyn ir nemiegi? Pailsėk bent kiek.

— Negaliu miegoti, — atsakė ji. — Bet aš pratusi nemiegoti. Visą laiką bijojau, kad manęs “neužmigdytų”. Man visada sapnuojasi košmarai. Užtat ilgai ir nemiegu.

— Kol kas bus viskas gerai, —jis bandė ją nuraminti.

Maksė susiraukė.

— Nesąmonė.

Kitas nusišypsojo.

— Na, gal šiek tiek. O kas dabar vyksta čia? — paklausė jis, patapšnodamas mergytės galvą.

— Negaliu apsiprasti, bent jau dabar. Aš nekenčiau tos šlykščios Mokyklos, bet ji buvo mano šlykštūs namai.

Jis linktelėjo kažką supratęs.

— Pasaulyje yra daug geresnių vietų. Tikrai. Palauk ir pamatysi.

Maksė giliai atsiduso.

— Man labai patinka Frenė. Ir jūs, kartais. Na, pavyzdžiui, dabar, — erzino ji. — O jūs su Frene susilauksit vaikų? — staiga užklausė.

Kitas užsikvatojo. Negalėjo susilaikyti ir tikėjosi, jog jos neįžeidė.

— Ar susilauksite? — neatlyžo Maksė. — Aš niekam nesakysiu, Kitai. Garbės žodis.

— Tai kad Frenė su manimi net nesikalba, — pasiguodė jis Maksei, lyg patikėdamas paslaptį.

— Kas čia dabar?

— Matai, — iš lėto pradėjo jis, — aš jai nepasakiau kai kurių paslapčių, na, kurių negalėjau niekam atskleisti.

Maksė linktelėjo galvą.

— Ak, suprantu. Tai tokios pat paslaptys, kurių aš niekam negalėjau atskleisti? Bet jūs vis prašėte, kad pasakyčiau!

— Taaip. Tikrai. Užuominą supratau. — Ji tokia pašėlusi!

Maksė patenkinta linktelėjo. Ji lyžtelėjo sau per pirštą ir pakišo jam po nosimi, rodydama laimėtą tašką.

— Ar tau kas nors sakė, kokia esi protinga mergaitė?

Baisiausiai patenkinta Maksė nusišypsojo. Jos toks gražutis, spindintis veidukas.

— Vendė su Piteriu dar protingesni. Pagal Stenfordo-Bineto testą aš surinkau tik keturiasdešimt devynis. Jie siekia genijų lygį. Adomas ir Ieva — ne mūsų planetos gyventojai. Tačiau tai jų neišgelbėjo. Niekaip nesuprantu kodėl. O jūs?

— Aš daug ko nesuprantu, Makse. Užtat ir klausinėju, pateikiu daugybę visokių kvailų klausimų. Ar tu žinai, kodėl juos užmigdė?

Maksė papurtė galvą.

— Aš tik prisimenu tą vakarą, kai tai atsitiko. Turbūt atsirado kažkokia klaida, defektas. Juos atmetė. Kažkas juose buvo bloga.

Kitas klausėsi, paskui papurtė galvą.

— Mes visi turime trūkumų, mieloji. Idealių žmonių nebūna. Dėl to mes ir įdomūs.

— Žinau. Tiek tai aš suprantu. Man labai patinka *jūsų* trūkumai.

Ji prisiglaudė prie jo. Kitas jai jautė nepaprastai šiltus jausmus. Gera, beveik kaip tėvas ir dukra. Judviejų žvilgsniai buvo nukrypę į raudonai apkraštuotą horizontą. Ten — gaisras. *Pavojus.* Jis netikėtai prisiminė Tomį ir Maiką. Savo vaikučius. Tiktai šį kartą stūmė prisiminimus šalin. Ne laikas.

— Rimtai. Jūs man labai patinkate, — pasakė jam Maksė. — Jūsų akys geros. Neužgautumėte nieko, nebent tai būtų neišvengiama. Štai koks jūs.

— Ačiū, — padėkojo jis ir pasitrynė nosimi jai į skruostą. — Vienam iš mūsų teks trupučiuką nusnūsti. Eik pirma.

— Aš visiškai nenoriu miego, — spyrėsi Maksė. — Be to, matau ir girdžiu už jus geriau. Manimi galima labiausiai pasitikėti.

Jis nusišypsojo.

— Gal tu ir teisi, — nusileido. Jo akys iš lėto užsimerkė. Kaip gera. — Mano tikrasis vardas — Tomas, — dar sušnibždėjo jis.

— Aš — Maksima. Pamatysite kodėl.

92 skyrius

SAPNE AŠ GALVOTRŪKČIAIS kažkur bėgau. Karštligiškai miglotame sapne apie Deividą, iš kurio pažadino Pipas, tąsydamas mane už rankovės.

— Baik, Pipai. Juk tu lauke. Eik sau ir kelk koją, kur tik patinka. Būk gerutis. Eik.

Nepadėjo nei stūmimas, nei barimas. Tai bent įkyrumas! Turėjau praplėšti akis.

Ištrūkusi iš sapno, beveik tikėjausi rasti Deividą šalia savęs, bet, aišku, jo nebuvo.

Aš pauosčiau orą. Nuo bjauraus tvaiko užsikosėjau. Oras kaip ir sapne — karštas, dusinantis, visur tamsu. Nesupratau, ar diena, ar naktis. Prisiminiau, jog užmigau mėnesienoje, dabar mėnulio nematyti. Visiškai nieko nematyti: nei dangaus, nei medžių, kurių apsuptyje užmigau.

Rodės, lyg būčiau apakusi. Tarsi kas užmetė tiršto, beveik juodo rūko antklodę.

— Ei? Kur jūs? — pašaukiau aš.

Atsikvošėjusi supratau, jog atsitiko kažkas siaubinga. Pro dūmus neįžiūrėjau nei mėnulio, nei dangaus, nei didžiulių medžių. Visur dūmai, aš pradėjau dusti, už poros pėdų jau nieko nematyti. Degė miškas.

Pipas nesiliovė loti, tarsi norėdamas mane kažkur nuvesti. Prisiverčiau atsistoti. Puldinėjau šen ir ten, kliūdama už kelmų bei akmenų ir rėkdama:

— Kitai! Kitai! Kur tu? Gaisras!

Pagaliau jis atsiliepė:

— Čia! Aš — čia! Turbūt pasikeitė vėjo kryptis.

Vadinasi, ugnis metėsi ant mūsų.

Niekaip neradau Kito. Ir vaikų nematyti. Akys peršėjo ir plūdo ašaromis. Galėjau įžiūrėti gal tik per tris keturias pėdas nuo savęs. Pašiurpau, tarsi patekusi į spąstus, apėmė uždaros patalpos baimė, rodės, buvau visai atskirta nuo pasaulio.

Kažką išgirdau. Briedis. Susidūriau su didžiulėmis žvėries akimis — stiklinėmis, sustingusiomis. Jis buvo toks pat pasimetęs ir išsigandęs kaip ir aš. Bematant nėrė pro šalį.

Jau girdėti ugnis. Tylus, viliojantis, vos ne melodingas ūžesys. Pamažu dūmai prasisklaidė. Aukštesnėje vietoje šiek tiek geriau. Dangus raudo ir skaistėjo nuo ugnies atšvaitų. Šiaurinėje pusėje, tolumoje, dunksojo kalva, išvagota pajuodusių, sausų medžių eilių.

Netoliese esantį medį lyžtelėjo ugnis, pasigirdo "puf", ir jis akimirksniu užsiliepsnojo. Didžiulė šaka krito ant žemės, pažerdama į orą kibirkščių spiečių, tarsi paleistas nemažas fejerverkas.

Taip, vėjo ir ugnies kryptis pasikeitė. Gal jau kelios valandos, kaip ji siautėjo virš žemės, įgydama vis daugiau galios. Ūždama pabaisa šliaužė artyn. Milžiniška. Vadinasi, jie jau atsikratė visų įkalčių. Mokykla seniai išsilydė siaubingame karštyje.

Aš vėl riktelėjau.

Šį kartą išgirdau viaukčiojantį kosulį. Vaikai netoliese. Tačiau kur?

— Makse? Ikarai, Ozai? *Makse?!*

Pirmiausia pasirodė Kitas.

— Dvyniai su manimi, — prabilo jis, išsvirduliuodamas iš už dūmų užuolaidos. Nešė po dvynį ant peties. Jis *tikrai* stiprus.

Pipas vėl suurzgė. Iššiepė dantukus. Jis visas buvo apneštas suodžiais ir pelenais.

Šūvis. Žybtelėjo ugnelė. *Šautuvo šūvis viduryje šio pragaro! Iš kur?* Iš kurios pusės?

Virto dar vienas medis, pasėdamas oranžinių ir auksinių žiežirbų lietų. Pipas viauktelėjo.

— Bėkime! Lekiam! — suriko Kitas.

Mes visu greičiu pasileidome tolyn.

93 skyrius

IŠ VISŲ JĖGŲ GLAUDŽIAU Vendę prie savęs. Mums vis dar sekėsi bėgti nuo įnirtusios, kriokiančios ugnies. Matyt, greitai besikeičiantys vėjai vėl pasuko ugnies kelią, šį kartą tolyn nuo mūsų.

Mėginau susiorientuoti, kur esame, kai išgirdau šaukiant Maksę:

— Žiūrėkit! Pasižiūrėkite! Kiti sargybiniai!

Apačioje, slėnyje, dairėsi du vyrai.

Nustėrau. Mane tarsi perkūnas trenkė, juos atpažinus. Aš pažinau abu ten stoviniuojančius vyrus. Jie dirbo Boulderio bendruomenės ligoninėje. Deivido bendradarbiai.

Aukštesnysis buvo apsivilkęs mėlyno atlaso "L. A. Dodgers" beisbolo švarkelį, su kepure, berėmiais akiniais. Žilstelėjusiais plaukais, barzdotas. Antrasis žemesnis už jį, bet daug apkūnesnis — žemaūgis storulis languotais marškiniais ir apdribusiomis chaki spalvos kelnėmis.

Aukštesnysis — daktaras Maiklas Vohanas. Neurologas. Tas kitas, kur su gelbėjimo ratu ant pilvo, buvo kažkoks Bobas. Jis dirbo vyriausiuoju akušeriu akušeriniame-ginekologiniame skyriuje. Kažkada buvau sutikusi pobūvyje. Sukiojosi ten, rodydamas svečiams kūdikių, kuriems gimstant jis dalyvaudavo, nuotraukas. *Jo* kūdikiai, kaip jis pats vadino.

Jie — Deivido draugai. Mes su jais bičiuliavomės.

Šį kartą ašaras išspaudė ne dūmai. Išdavystė. Jie galėtų būti savanoriai, išėję gelbėti nukentėjusiųjų nuo gaisro. Kaip būtų gerai, jeigu daktaras Vohanas ir broliukas Bobas būtų tik pora rūpestingų piliečių. Beliktų sušvilpti jiems ir pulti iš to pragaro prie antibiotikų, švarių paklodžių ir karšto maisto.

Aš nesušukau: "Ei! Mes čia!". Sulaikė keistas jausmas, o gal intuicija.

Ir Kitas su vaikais tylėjo it pelės po šluota.

Kitas parodė į kairę, kur pamačiau mūsų išsigelbėjimą — juodąjį džipą. Mūsų džipą.

O varge, Vohanas ir medicinos broliukas taip pat jį pamatė. Jie jau tąsė džipo dureles.

Kitas įdėjo apkabą į šautuvą. Veidas surūstėjo, ištįso. Jis buvo labai susikaupęs.

Nusitaikė. Tačiau jie pasitraukė nuo džipo. Kažko ieškojo. Mūsų? Jie varstė akimis aplinkinius medžius. Dėkui Dievui, mūsų nepastebėjo. Giliai ir garsiai atsidusau.

Kažkas tarsi blykstelėjo priešais. Atšokau. Kas čia dabar?

Kito rankoje buvo džipo rakteliai.

— Kodėl tu užrakinai automobilį?

Seniai matyta žavioji šypsena. Jis atsakė:

— Argi aš ne miesto berniukas?

94 skyrius

MES VIS DAR BEVILTIŠKAI TIKĖJOMĖS, kad niekas neieškos Kito džipo. Vylėmės, jog jie nežino, kas jis arba kodėl jis čia, Kolorade. Mums kėlė nerimą FTB santūrumas ir ypač klausimas, kodėl Kitui nebuvo leista tirti šios bylos. Susikaupė per daug nežinomųjų.

Supratome, jog tai nieko gera nežada. Vos spėjus suvirsti į džipą, Kitas ėmė jį ginti pavojingu greičiu, sukiodamasis siauručio kalnų kelio vingiais. Vaikai krykštė, ragindami jį spausti dar greičiau.

Staigiame posūkyje ties siaurukalne pamačiau vyrų ir moterų grupelę, stoviniuojančią vienoje kelio pusėje. Turistai? Lyg ir nepavojingi.

Man vos nesustojo širdis, kai į juos įsižiūrėjau geriau. Jie irgi iš Boulderio ligoninės! Kai kurie buvo užsidėję ausines su mikrofonais prie lūpų.

Trys vyrai ir moteris — gydytojai iš Boulderio bendruomenės ligoninės. Ausinės iškyloje? Prakeikimas! Tikrai nemanau. Ne kažin ką teišmaniau apie konspiracijos teoriją, bet tuo, ką pamatydavau savo akimis, visuomet patikėdavau.

— Gulkitės! Tuoj pat gulkitės! — liepiau vaikams. — Gulkitės, kad jūsų nematytų pro langus!

Įtartinai atrodantys gydytojai pasitiko akimis mūsų lekiantį džipą, bet vaikai buvo sugulę, ir pragaro gydytojūkščiai neturėjo nieko bloga pastebėti.

— Jie visi iš Boulderio bendruomenės ligoninės, — pranešiau Kitui paskutinę liūdną naujieną. — Mane jau krečia šiurpas. Negaliu. Norėčiau, kad tai tebūtų paranojiškas jausmas.

Jis dar labiau nuspaudė pedalą, vaikai atkuto ir vėl susėdo. Netgi tokiomis aplinkybėmis ši kelionė jiems atnešė džiaugsmo. Jie nė trupučio nebijojo. Kažkaip nuo kalno nusileidome sveikutėliai ir, kaip atrodė, nepastebėti.

Prisiminiau, jog Ozas, dvyniai ir Ikaras dar niekada nėra buvę už mokyklos ribų. Viskas jiems buvo nauja. Ko gero, jie dar labiau susijaudinę nuo gausių įvykių negu aš.

— Sveiki atvykę į Kolorado Lokių Skardį, — pasveikinau aš. Atsigręžiau į juos, nutaisiusi kuo džiaugsmingesnį veidą. — Čia visai smagu gyventi.

— Čia dar baisiau negu Mokykloje, — storu balsu pagąsdino Maksė. Ir nusijuokė. — Juokauju, Frene, Kitai! Čia gera. *Jeigu tik jūs mėgstate raudoną mėsą*. Jums patiks, vaikinai. Niekis!

— Aš labai labai bijau, — užsuokė Vendė. Jos rudos akutės išsiplėtė, rodės, ji tikrai šiurpsta iš baimės.

— Ir aš, — neatsiliko Piteris.

— Atsargiai, žiopso Lokys! — pasakė Maksė. Matyt, tai buvo kažkoks jiems įprastas, nuotaikingas posakis.

— Atsargiai, žiopso Lokys! — pasigavo choru visi. — Atsargiai, žiopso Lokys! Atsargiai, žiopso Lokys!

Deja, Maksė buvo teisi, sakydama, kad čia baisu.

Į mus artėjo du kareiviški džipai. Kareiviški džipai? Tai ir armija prikišusi nagus? Ar taip gali būti? Kas jie tokie?

— Gulkitės, — sušnibždėjau, ir vaikai nėrė žemyn. Aš irgi pasislėpiau.

Mes sėkmingai prasilenkėme su riaumojančiais JAV kariniais džipais.

— Kitai, pasakyk, prašau, kad blogiau jau nebus, — pratariau, kai įsukome į paskutinį kelio ruožą. Turėjome stabtelėti “Ligonių užeigoje”, nes reikėjo pasiimti medikamentų atsargų. Bėgdami nuo kalno žemyn, apsidraskėme ir prisirinkome mėlynių.

— Jeigu pastebėsi ką nors iš ligoninės darbuotojų, senų draugų ar pažįstamų ir panašiai, iš karto sakyk, — įspėjo jis.

Mes įveikėme paskutinį kelio vingį priešais “Ligonių užeigą”. Kitas beveik sustojo, bet tuojau pat vėl padidino greitį. Džipas liuoktelėjo pirmyn. Mes pralėkėme pro “Ligonių užeigą”, pro mano namus.

— Kitai, *stok. Turime sustoti*! — šaukiau aš. — Kitai, stabdyk tą džipą! Tuoj pat! — šaukiau ir šaukiau.

— Frene, ne! Bus blogai. Mes negalime sustoti, — pasakė jis ir toliau skriejo keliu. Džipo užpakalinė dalis mėtėsi į šalis.

Supratau, Kitas teisus, bet negalėjau patikėti tuo, ką pamačiau. Nesitikėjau, kad mano širdis atlaikys.

Jie sudegino mano namus, mano ligoninę, mano viską. Jie padegė “Ligonių užeigą”. Visi mano žvėreliai buvo viduje...

Penkta knyga

KAI PUČIA VĖJAS

95 skyrius

MES PRAZVIMBĖME pro “Ligonių užeigą” didesniu negu šešiasdešimties mylių per valandą greičiu. Viduje jaučiau nykią tuštumą, pykino. Žinojau, kad Kitas padarė teisingai, pralėkdamas pro mano namus, bet nuo to nė kiek nebuvo lengviau.

Maksė pasislinko arčiau nuo užpakalinės sėdynės.

— Frene, atleiskite. Viskas per mane.

— Atleiskite, Frene, — neatsiliko kiti vaikai.

Ant džipo užpakalinės sėdynės nerimo Pipas. Pravažiuojant pro mūsų senuosius namus, arba jo liekanas, jis lojo ir cypė.

Tebūnie jie prakeikti. Teprasmenga jie į pragarą. Kas šitaip padarė? Kas užsakė? Dabar galėjau padaryti jiems bet ką. Turėjau teisę. Šitokio pykčio ir neapykantos dar niekada neteko jausti.

— Žinau, kur galėtume nuvažiuoti, — pagaliau aš atgavau žadą. Mes buvome už kokios mylios ar toliau nuo buvusių mano namų. — Žinau, kur bent trumpai būsime saugūs. Kol ką nors sugalvosime.

Aš pasakiau Kitui, kaip pasiekti mano seserį Kerolę. Ji gyveno Redklifo mieste, už kokių dvidešimties mylių į pietvakarius nuo Lokių Skardžio. Bent likusią dienos dalį būsime ramūs.

Kerolė persikraustė iš Milvokio į Koloradą, kai išsiskyrė su savo vyru Čarliu. Ji gyveno mažoje fermoje kartu su dviem šunimis, dviem žąsinais — Grėjumi ir Krekeriu bei prisijaukintu kiškiu, vardu Tamperis. Žmonės išsyk pasakytų, kad mes seserys.

Jau anksčiau būčiau važiavusi pas Kerolę bent pasišnekučiuoti, bet ji su dukromis dvi savaites stovyklavo Ganisono nacionaliniame parke. Dar nežinia, ar jos jau grįžusios, bet nuo to būtų tik geriau.

Artėjant prie jos namų, jau pamačiau paukštytę K. savo darže. Ji buvo beveik visai paskendusi saulėgrąžose, kurių nuostabios galvos linko žemyn. Aplink ją zujo kamanės.

— Kitai, išleisk mane čia. Noriu nueiti pėstute iki namų. Derėtų Kerolę paruošti.

— Ar ji nemyli vaikų? — sukruto už mūsų Maksė.

— O taip, myli, ir vaikus, ir žvėrelius, — atsakiau aš.

Išlipusi iš džipo, pasukau sesers link. Nebuvau tikra, ar gerai elgiuosi. Jau ėmiau viskuo abejoti. Vos per keletą valandų supratau, jog gyvenau tarp žmonių, kurių daugumą negaliu pasitikėti. Ir pagaliau susiprotėjau, kokius kelius Kitui teko išmaišyti šitoje byloje.

Mano sesuo Kerolė vyresnė už mane penkeriais metais, kaip bepažiūrėtum, ji nuostabus žmogus. Jos vyras Čarlis, radiologas, pasirodė esąs tikras menkysta, palikdamas ją ir vaikus. Kerolė reziumavo: “Užmigai — pražiopsojai”.

— O! Artima giminė! — nustebo ji, žiūrėdama džipo pusėn. Ji buvo su purvinais guminiais batais, languotais šortais, senais, šiurkščiais medvilniniais marškiniais ir nulėpusiais kraštais šiaudine skrybėle. Ant kaktos ir skruostų matyti nelygiai užteptas kremas nuo saulės. Skalbinių virvė už jos nugaros sviro nuo rankšluosčių ir maudymosi kostiumėlių, liudijančių apie buvusią išvyką.

— Žinoma, gali atsivesti juos mažumėlę netikėtam pasimatymui, Frene. O kas jie? Ar ten už vairo vyras?

Aš linktelėjau galva.

— Jo vardas Kitas, tai yra Tomas.

Kerolės antakiai gal keliais coliais pakilo aukštyn.

— U-hu. Jis yra Kitas, Tomas arba dar kas nors. Ir? Kiti?

Žmogau, o žmogau, o žmogau. Kiti?

— Kerole, čia taip keistai susiklostė... Aš tavo sesuo. Tu manimi tiki, tiesa?

— Kaip čia pasakius. Tu juk neištekėjai už tokio, kuris turi didelę šeimą, Frene? Tik nesakyk, kad taip. Po perkūnais, argi man svarbu? — po šių žodžių Kerolė nusibraukė nuo veido palaidų plaukų kuokštus. — Juk neištekėjai?

Aš suėmiau ją už rankos. Ne, man dabar šito neužtenka. Man reikia daugiau. Aš stipriai apkabinau sesę tiesiog vidury daržo.

— Brangute, ar tau viskas gerai? Tu drebi, — kalbėjo ji man į veidą. — Tu visa drebi.

— Mus kažkas vejasi, — sušnabždėjau aš. — Aš nejuokauju. Tai ne juokai. O... tie vaikai automobilyje... Kerole, o Dieve, Kerole. Jie, a, jie aaa... velnias, jie su sparnais ir gali skraidyti.

96 skyrius

PAPRASTAI VAKARIENĖ KEROLĖS NAMUOSE būna chaotiška, užtat Tamperis arba kuris nors iš žąsinų, Grėjus ar Krekeris, svečio teisėmis laisviausiai įpėdina arba dingsta iš valgomojo. Pasiskaitęs citatą virš stalo, netruksi pajusti šių namų dvasią: “Nėra to blogo, kas neišeitų į gera”.

Viskas *jau* blogai, dangus jau griuvo ant mūsų.

O aš savo ruožtu verčiau jį ant Kerolės, bet ji laikėsi kuo šalčiausiai. Kitas taip pat. Ir Meriditė su Brigita — patys geriausi, maloniausi, protingiausi vaikai iš visų mano kada nors sutiktų.

— Tai gal tu sumanei atiduoti skolą gulbinui Frenkui? — paklausė Kerolė, ir mes nusijuokėme. Kitas prisijungė, nors jis nė velnio nesuprato, apie ką šnekama. Prieš išvažiuodama į stovyklavietę, Kerolė atvežė man seną, sunkiai sužeistą gulbiną išgydyti.

Valgant vakarienę, papasakojau Kerolei tiek, kiek išdrįsau, ir pažadėjau, jog kai tik galėsime, iš karto paliksime jos namus. Taip pat nutarėme, kad saugumo dėlei Kerolė su mergaitėmis dar kokiai savaitei grįš į stovyklą Ganisono nacionaliniame parke.

Pavakarieniavę mes su Kitu pakilome, nes reikėjo trumpai išvažiuoti. Tai buvo Kito idėja. Mes norėjome susitikti su Henriku Kroneriu, kuris buvo Deivido bosas Boulderio bendruomenės ligoninėje ir vienas iš pirmųjų Kito įtariamųjų sąraše. Kroneris studijavo embriologiją pas daktarą Entonį Peizerį Bostone.

Henrikas atvyko į Koloradą iš Masačiusetso technologijos instituto. Bostone jis niekada nebuvo kaltinamas nei patrauktas į teismą. Boulderyje gyveno su savo dabartine drauguže Džile. Prisiminiau, jog Džilė buvo vaikų ligų seselė ir ligoninėje dirbo dirbtinio apvaisinimo klinikoje.

Man neišėjo iš galvos visi Mokykloje nužudyti kūdikiai. Visi išbrokuotieji. Vaikų ligų seselė? Abejojau, ar čia atsitiktinumas.

Pabūgę, kad Kito džipą dabar lengvai atpažintų, mes pasiskolinome Kerolės "Chevy 4x4". Prie gydytojo Kronerio namų atsidūrėme pusę dešimtos. Jeigu tik jiedu su Džile namie, tai jau tikrai bus atsikėlę. Prisiminiau, jog Henriką sutikau pas Makdonus tą vakarą, kai buvo nužudytas Frenkas. Dar vienas sutapimas? Kažin.

Prabangus, nepadoriai didelis kalnų "vasarnamis" buvo nutviekstas šviesų. Juodutėlis Henriko Kronerio mersedesas pakeliamu stogu buvo paliktas privažiavimo vietoje.

Mes nuėjome plytelėmis klotu takučiu. Sustoję priešais tinkleliu aptrauktas išorines duris, porą kartų spustelėjome mygtuką.

Iš pradžių buvo tylu. Puikiai mačiau jų svetainę: pušies baldai, ryškiaspalviai užtiesalai, Odebono reprodukcijos, raižytos durys, plačių pušinių lentų grindys. Henriko ir Džilės nematyti. Baugoka. Dabar šis jausmas mūsų neapleidžia.

— Daktare Kroneri, — pagaliau įsidrąsinau. — Čia Frenė O'Nyl. Henrikai Kroneri. Džile. Ar jūs namie? Ar yra kas nors namuose?

Name tylu. Tiktai kieme triukšmavo svirpliai ir cikados.

— Apeikime iš kitos pusės, — pasiūlė Kitas. Jis jau suko už namo kampo. Giliai įkvėpusi, nusekiau iš paskos. Nesinorėjo likti vienai.

— Aš už dviejų žingsnių nuo tavęs, Kitai.

Kitas taip staigiai sustojo, jog aš vos neužlipau ant jo.

— O Kristau, — išgirdau jį šnibždant. — Pabūk čia, Frene. Prašau, neik toliau. Siaubas...

Aš jau pamačiau Henriką ir Džilę. Jie gulėjo aukštielninki ant poros ryškiai geltonų šezlongų. Kraujas pamažu sunkėsi tarp plytelių. Kraujo dėmės ir ant šezlongų.

Džilei pataikyta į kaklo duobutę. Henrikui kulka perėjo kiaurai per dešinę akį.

Man sugniaužė širdį, burna perdžiūvo. Norėjau užsidengti akis, bet nepakilo rankos. Turėjau viską pamatyti ir, jei reikėtų, papasakoti. Jeigu tektų būti liudininke, turiu neapvilti.

Kitas švelniai palietė mano ranką.

— Tu gerai jautiesi, Frene?

Visai prastai. Mačiau ne vieną žvėrelį mirštantį, ir vis viena nebuvau pasiruošusi išvysti žiauriai nužudytus vyrą ir moterį, ypač kai jie mano pažįstami.

— Kol kas lyg ir laikausi. Dar nenuvirtau, — pasakiau tyliai.

— Po du šūvius kiekvienam. Vienas nuo kito tik per kokį colį, — burbtelėjo Kitas.

— Kitai, viskas įvyko ką tik. Kūnai nesustingę, nepraradę spalvos. Mes tiesiog pavėlavome. Arba jie paskubėjo...

Nei su Henriku Kroneriu, nei su Džile aš nesibičiuliavau, tik juos abu pažinau. Henrikas man nepatiko, bet mes su Deividu buvome čia porą kartų pakvietė į pobūvius.

Man teko sėdėti ant vieno iš šių šezlongų. Įdomu, ar daktaras Entonis Peizeris yra čia buvęs, ar ne? Ar jis irgi gali būti atsakingas už šias žudynes?

Į smegenis kalė tos pačios bjaurios mintys. Taip jau būna po streso. Neišėjo iš galvos mintis, kad Kronerį mačiau pas Frenką Makdoną tą vakarą, kai jis nuskendo. Arba kad Henrikas Kroneris lankėsi mano namuose Lokių Skardyje, kai buvo nušautas Deividas. Kaip siaubinga, bet tai toli gražu ne atsitiktinumas.

— Turime skubėti atgal pas Kerolę, — pasakiau, čiupdama Kitą už rankos. — Ji turi kuo greičiau su vaikais iš ten nešdintis.

Jie žudo visus liudininkus.

97 skyrius

KITĄ ĖMĖ BAIMĖ, bet stengėsi niekuo neišsiduoti Frenei. Jis sustabdė automobilį Boulderyje, "Baseline" kelyje, ties "7-Eleven" parduotuve. Praėjusios dvidešimt keturios valandos patikrino viską, ką jis mokėjo kaip agentas, o ko ir visai nenutuokė, nė nesapnavo, jog gali taip būti. Užtat iš studijų Kvantike laikų puikiai prisiminė seną posakį: "Devynis kartus matuok, dešimtą kirpk".

— Aš tuoj, — pasakė, atidarydamas "4x4" dureles. — Pabandysiu pasišnekėti su Piteriu Strikeriu FTB. Turiu jį priversti manimi patikėti, o tai nebus paprasta.

— Gerai, — atsiliepė Frenė, — tik, prašau, paskubėk. Man neramu dėl Kerolės ir vaikų.

Jis nuskubėjo prie taksofono, prie ryškiai apšviestos santechninių prekių parduotuvės. Jautėsi toks vienišas šiame fronte. Bet taip jau yra. Iš tiesų per platūs arimai vienam. Kodėl, po perkūnais, jie jį užčiaupė? Jokios logikos, ir kartu velniškai baisu.

Jam nesinorėjo skambinti Piteriui Strikeriui. Netgi dabar. Tarsi pats prašytumeisi, kad tave įžeidinėtų, talžytų per snukį ir vėl rodytų tavo vietą. Jau visi metai šitaip. Tik taip.

Nors Vašingtone buvo jau po septynių, jis nusprendė pirmiausia paieškoti Strikerio jo kabinete. Turėjo ir Strikerio namų telefoną (argi jie ne draugai?), bet ten skambintų tik kraštutiniu atveju. Nelabai patartina.

Piterio sekretorė dar buvo neišėjusi. Ji atsiliepė po pirmojo skambučio.

— Sinde, čia Tomas Brenanas. Turiu pasikalbėti su Piteriu. Skubus atvejis.

— Ponas Strikeris jau išvažiavęs, — atsakė sekretorė. — Kai jis paskambins, pranešiu apie tavo skambutį.

Kitas pratrūko.

— Po perkūnais, Sinde, žūsta žmonės! Tuoj pat susijunk su Piteriu. Aš laukiu užėmęs liniją. Šį kartą nesitrauksiu. Pasakyk jam, kad yra daugiau aukų, ir viskas per jį, prakeiktąjį.

Sindė netruko susisiekti su Strikeriu, ir Kitui kilo įtarimas, jog jis net kojos dar nebuvo iškėlęs iš kabineto. Ko gero, taip ir buvo.

Pasigirdo pažįstamas Strikerio šnabždesys:

— Tomai, kas atsitiko? — Kitas gailėjosi, jog negali pasiekti jo per tuos telefonų laidus ir pasmaugti.

— Dar viena žmogžudystė. *Dvi* žmogžudystės. Ne, Piteri, faktiškai jų buvo daug daugiau. Dabar klausykis, leisk man užbaigti. Nebandyk pertraukinėti.

— Tomai, kur tu?

— Nė vieno sušikto žodelio!

— Suprantu. Aišku. Drožk.

— Gerai, na, aš *ne* Nentakete. Niekada ten ir nebuvau. Esu Kolorade, ten, kur ir turėčiau būti, tiksliau, kur Biuras turėjo mane nusiųsti, kur *tu* turėjai mane nusiųsti, Piteri, jei tik būtum klausęs mano įspėjimų.

— Tu matei kažką nužudytą. Sakei...

— *Užsičiaupk, po perkūnais!* Taip, aš ką tik buvau daktaro Henriko Kronerio namuose. Jis negyvas, taip pat ir jo draugė. Tai mūsų kaltė. Ne, *tavo* kaltė! Kroneris dirbo pas Entonį Peizerį.

— Gerai, girdžiu. Kur tu dabar, Tomai? Kur tiksliai yra daktaro Kronerio namas?

— Pamiršk Henriką Kronerį. Kroneris negyvas. Jau girdėjai. Piteri, jie žudė vaikus. Naikino embrionus. Jie eksperimentavo su žmonėmis. Pats viską mačiau. Pats mačiau tą siaubingą, pragarišką laboratoriją, kur jie dirbo! Aš *ten* buvau.

— Tomai, *kur, velniai rautų, tu esi*? — Piteris Strikeris pagaliau pakėlė balsą.

— Aš kalbu tuo sumautu telefonu tiesiai iš pragaro ir, jeigu tau įdomu, čia yra “7-Eleven” parduotuvių! Man reikia penkiasdešimties agentų — dabar! Surink visus iš Denverio. Tegu lekia į Lokių Skardį. Tai Kolorade. Tiesiai prie buvusios “Ligonių užeigos”. Tai žvėrelių ligoninė. Pamatys, pro šalį nepravažiuos. Kažkas ją buvo padegę. Aš su jais susisieksiu, o ne priešingai. Dabar šiam reikalui vadovauju aš!

Strikeris atsiduso.

— Gerai, girdžiu. Mes nusiųsime žmones.

Kitas pakabino ragelį ir giliai įkvėpė. Velniškai gerai pasibaigė.

Kavalerija atžygiuoja.

98 skyrius

MAČIAU, KAIP KITAS UŽBAIGĖ itin gyvą pokalbį. Jis atrisnojo iki automobilio tikrai geresnės nuotaikos. Bent jau atgavęs spalvą. Pasidžiaugė, jog jo senasis bosas pagaliau jį išklausė.

— Kažkiek jis patikėjo, tik sunku pasakyti kiek. Jis jau siunčia čia agentus.

Turbūt man visiškai pasimaišė protelis, bet dabar apėmė toks jausmas, tarsi "Žmonių grobikų įsiveržimo" scenarijus būtų permestas į tikrovę, ir aš jame dalyvavau. Jau pradėjau galvoti, jog negalėsiu pasitikėti niekuo nei Boulderyje, nei aplinkiniuose miesteliuose.

Iš Boulderio mes lėkėme atgal į Kerolės namus. Pamačiusi artėjančias šviesas, ji išėjo mūsų sutikti prie paradinių durų.

— Čia viskas ramu, Frene, — pasakė. Matyt, susirūpinimas mano veide pro jos akis nepraslydo. — Vaikai elgėsi tikrai gražiai. Nei jie skraidė, nei ką.

— Aha, išskyrus tave, Meriditę ir Brigitą. Jūs iš čia išskrisite tučtuojau. Dar vienas gydytojas iš tos ligoninės negyvas. Henrikas Kroneris. Eik krautis daiktų.

Kerolė su dukromis susiruošė per penkiolika minučių, jų vertinimu, tai buvo naujas šalies rekordas. Jaučiausi kalta, kad jas įvėliau, bet jos ir taip būtų užkliuvusios. Tie, kurie mane sekė, galėjo nesunkiai išsiaiškinti, jeigu dar nežinojo, kas mano sesuo ir kur ji gyveno. Šią minutę kempingas Ganisono nacionaliniame parke buvo saugiausia vieta Kerolei ir jos mergaitėms.

Tramdydamos ašaras, mes puolėme viena kitai į glėbį. Paskui liūdnai pamojavome viena kitai priešais namą. Mano sesuo su mergaitėmis išvažiavo į naktį. Meldžiausi už jų ir visų mūsų saugumą.

Tačiau jau nieko gero nesitikėjau. Per daug baisybių atsitiko, o mes beveik apie visas jas žinojome.

99 skyrius

DAKTARAS ENTONIS PEIZERIS lėtai lipo iš pilkai melsvo mersedeso sedano. Sprendžiant iš jo veido išraiškos, menkiausia pastanga jam kėlė skausmą. Peizeris jau baigė aštuntą dešimtį, ir, genijus ar ne, jis negalėjo pažaboti niokojančios metų ir nepaprastai įtempto gyvenimo tėkmės.

Jis palengva ėjo prie vyrų, kurie jo laukė mažoje miško proskynoje. Pamojavo pasisveikindamas lyg koks malonus bičiulis.

— Kol kas jos dar nesugavome, — Hardingas Tomas užbėgo jam už akių.

— Matyti, kad ne, — pasakė gydytojas, blausiai šyptelėjęs. — Na, aš nesistebiu. Kitomis aplinkybėmis netgi džiaugčiausi tokiais rezultatais. Paukščio instinktai padeda jai išgyventi ir skraidyti, o kur dar žmogaus protas! Ji kur kas sumanesnė už jus visus, tai ir pasitvirtina, ar ne? Be abejonės, taip. Kokia supermergaitė!

— Mes ją sugausime, — patikino Tomas.

Peizeris linktelėjo ir kietai sučiaupė plonas lūpas.

— Nė kiek neabejoju. Ji susirado pagalbą, o žmonės ją tiktai pražudys. Pagaliau ji suklydo.

Hardingas Tomas linktelėjo. Kaip paprastai, gydytojas teisus.

— Jeigu tik pajėgsite, paimkite ją gyvą. Ji verta šiokio tokio kapitalo, — klojo Peizeris. — Tačiau jei nepavyks, parvežkite mirusią. Tas pats nurodymas dėl visų, kurie ją matė. Galutinis rezultatas viską pateisins. Pačios reikšmingiausios dienos istorijoje jau čia pat.

100 skyrius

MIEGAS KEROLĖS NAMUOSE visiems buvo ne koks, sukilome prieš auštant. Kitui reikėjo nusigauti iki "Ligonių užeigos", ir mes nusprendėme, kad geriausia visiems būti kartu.

Reikėjo tikėtis, pagalba jau kelyje. Su FTB agentais susitiksime prie "Ligonių užeigos". Kitas tikrino jau vidurnaktį, bet jų dar nebuvo.

Kerolės namus palikome prieš keturias, šalutiniuose keliuose buvo neįtikėtinai tamsu ir paslaptinga. Ir Redklife, ir Lokių Skardyje gatvės taip pat neapšviestos.

Prie "Ligonių užeigos" priartėjome be ketvirčio penktą. Važiavome gerai pažįstamu keliu, bet Kitas ten nesustojo, tik pravažiuodamas apžiūrėjo.

— Nieko nematyti. Gal Strikeris taip ir nepatikėjo manimi? Tas kvailys.

Apsisukę grįžome. Visur tamsu, nė gyvos dvasios. FTB dar nėra.

— Užvažiuok, Kitai. Turiu pasižiūrėti į savo namus.

Čia kadaise buvo mano namai, ir aš negalėjau taip paprasčiausiai imti ir juos pamiršti. Ten dar nieko nebuvo. Kitas įsuko į keliuką.

Čiupau jo prožektorių.

— Aš greitai.

Kaipmat išsiropščiau iš džipo ir užlipau priekiniais laiptukais. Apanglėjusiais priekiniais laiptukais. Viską pamiršau, dabar egzistavo tik mano namas, mano darbas, mano vargšai žvėreliai, kurie negalėjo išsigelbėti ir sudegė gyvi.

Namas tebesmilko, oras buvo pritvínkęs sunkaus, aštraus degėsių kvapo. Mano namų nebeliko. Aš vos galėjau juos atpažinti.

Kai išdrįsau pažvelgti į vidų, nustebau. Aš sukiojau prožektorių ir sukiojau... žvėrelių nebuvo. Kažkas juos išleido, prieš padegant namą. Man atlėgo širdis, net pajutau dėkingumą.

— Frene, — netikėtai šalia manęs atsirado Kitas. — Tau viskas gerai?

— Turėjau pamatyti, — sušnibždėjau aš, o gerklėje jau strigo kamuolys. Nosine užsidengiau nosį, bet tai ne ką tegelbėjo. Burnoje vėlėsi sausas, sunkus degėsių skonis.

Ugnis pasiglemžė viską. Iš baldų, kilimų ir užuolaidų liko tik pajuodę skutai — jų jau neišgelbėsi. Sienos ir lubos net blizgėjo nuo suodžių.

Kitas prilaikė mane iš užpakalio. Jis žinojo, kaip paremti. Atsigręžiau ir pažvelgiau jam į akis.

— Kitai, galbūt čia ne tie patys žmonės. Tie, kas padegė mano namą, žvėrelius išleido. Tie šunsnukiai iš Mokyklos to nebūtų padarę.

— Gal ne sargai, ne medžiotojai uždegė, — svarstė jis, — o kas nors iš Boulderio gydytojų.

— Gal tie jauni kareivėliai, kuriuos matėme vakar, — pakišau ir aš savo paranojišką mintį.

— Eikime į lauką, — tyliai pakvietė jis. — Palauksime tenai. Čia jau nieko nebeliko.

— Žinau. Ačiū, kad leidai apžiūrėti namą, — pasakiau pašnibždomis. Leidausi išvedama iš pajuodusio savo namo kevalo, iš to gyvenimo, kuriam priklausiau kelis pastaruosius metus.

Mes išslinkome į verandą. Ir sustingome.

Jie laukė mūsų. Ne FTB, bet tie medžiotojai, sargai iš Mokyklos. Ant mano keliuko stovėjo pusė tuzino namų padegėjų ir kūdikių žudikų. Jie laikė Maksę ir kitus vaikus.

101 skyrius

— PATRAUKIT, PO VELNIŲ, NUO JŲ NAGUS! — riktelėjo nuo verandos Kitas. — Jie tik kūdikiai. Vaikai.

O, kaip man tai patiko! Kitas įsakinėja apsiginklavusiems šautuvais ir pistoletais. Drįsta stoti prieš juos!

Du sargybiniai, laikę Ozymandiją ir Maksę, juos paleido ir net atsitraukė per keletą žingsnių. Jie buvo apsirengę paprastais drabužiais, kuriais vietiniai gyventojai rengiasi, eidami į lauką: darbiniais batais, susiglamžiusiomis, purvinomis chaki spalvos kelnėmis, medžiotojų liemenėmis. Sunku pasakyti, kas jie tokie iš tikrųjų. Kareiviai? FTB? Samdyti pakalikai? Aišku tiek, jog jų niekada nebuvau sutikusi Boulderio bendruomenės ligoninėje.

— Nulipt nuo verandos! — Komandą davęs vyras buvo plačiapetis, maždaug penkiasdešimties metų amžiaus. Veidas randuotas su raupų pėdsakais, akys juodos ir šaltos kaip marmuras.

Sprendžiant iš Maksės apibūdinimo, jis turėjo būti dėdė Tomas.

— Jūs jau ir taip privirėte košės! — griaudėjo jis. — Aš jus *nudėsiu* tiesiog ant tos verandos!

— Mes ir taip privirėme košės, — pakartojau aš. — Negali būti!

— Tu — žudikas! — Maksė riktelėjo ant vyro, kuris laikė nutvėręs ją už plaukų. Ji buvo gerokai įraudusi ir, nežiūrint į jo kibius nagus, bandė ištrūkti. — Tu dar ir subingalvis. Dar didesnis subingalvis negu žudikas, *dėdule* Tomai!

Tomas pasistengė dėdiškai nusišypsoti.

— Ačiū, Tinkerbele, — jisai dėbtelėjo į mus ir stumtelėjo Maksę priešais save. — Jūs ten abu, ateikite čia. Nesnauskit, kitaip kaipmat nudėsiu vieną iš vaikų.

— Jis tikrai nušaus, Frene. Jis bailys ir šantažuotojas. Nieko neverta, sumauta kiaulė.

Mes su Kitu lėtai nulipome verandos laipteliais ir prisijungėme prie įkaitų. Kito pasirinkimo nėra. Sargybiniai laikė atkišę šautuvus į mus. Tikėjomės čia rasti FTB, o radome šiuos žudikus.

Du “4x4” įsuko į keliuką ir sustojo už mūsų džipo. Paskui pasirodė juodas “RV”.

— Tu pažįsti šituos žmones? — paklausiau Maksę.

— Pažįstu, — sušnypštė ji. — Būtų geriau, kad nepažinčiau. Jie — sargybiniai, *saugotojai*. Jie *saugo* tvarką Mokykloje. Jie *saugo*, kad viskas eitųsi, kaip suplanuota. Jie *saugo* tave įkalintą, kol nusprendžia numarinti. Dėdė Tomas — vyriausiasis iškrypėlis saugotojas!

Ji krestelėjo galvą, rodydama į stambų vyrą, stovintį už jos.

— Tu — blogiausias iš blogiausių. Tu mus išdavei! Meluoji kiekvieną kartą, kai tik prasižioji.

— To jau per daug, panelyte, — įspėjo tas. Jo veidas surūstėjo. Niekšas kilstelėjo ranką, ketindamas smogti jai.

Aš puoliau ant dėdės Tomo. Įsiutau kaip furija. Tomas sekundėlę prarado budrumą. Ir Kitas puolė. Alkūne trenkė vienam vyrukui į nosį. Jis nutrenkė žemėn tikrą “spintą”, kuris pagal savo apimtis galėjo būti futbolininkas ir kuris ką tik mums grasino šautuvo buože. Trečiasis sargybinis prišokęs įrėmė Kitui į smilkinį revolverį.

Maksė išsprūdo. Ji pabėgėjo keletą jardų link pušyno, augančio toliau už namo. Sumojavo sparnais ir pakilo. Kaskart, kai matydavau ją skrendančią, atrodė, jog jos sparnai vis tvirtesni, vis lygiau karpo orą.

— Nešaukite! Prašau, nešaukite į ją! — aš surikau visa gerkle. Tiesiai Tomui į ausį.

— Nušaukit ją! — klykė tas. — Nelaukit! Trenkit žemėn.

Maksei kylant aukštyn, du sargybiniai iššovė. Tačiau ji skrido ne tiesiog aukštyn, o lėkė kaip strėlė atgal į išlakų eglyną. Akimirksnis, ir mergaitė paukštė dingo už vešlių, amžinai žaliuojančių medžių giraitės.

Keli sargybiniai pasileido iš paskos, o keli liko prie mūsų ir kitų vaikų.

— Visi — į furgoną! Tuoj pat! Judinkitės arba nušausime vietoje! — įsakinėjo Tomas. Jis trenkė man kumščiu į galvą. Ausyse sucypė, aš vos nenugriuvau. Nesitikėjau smūgio.

— Tai nušauk *mane*! — Vendė žengė į priekį, drąsiai atmetusi galvą ir atstačiusi krūtinę. — Šauk tiesiai į veidą. Nušauk mane.

— Nušauk ir mane, — neatsiliko Piteris. — Pykšt — ir aš negyvas! Argi kam nors rūpi? Pirmyn, nušauk dar vieną mažą vaiką.

— Aš nutariau pradėti nuo jo, — Tomas parodė ginklu į Ikarą. — Aklasis berniukas. Ikas!

— Lipkit į furgoną, — liepiau vaikams. — Tuoj pat! Tą pačią sekundę! Ikaras pirmas. Prašau.

Vaikai žiūrėjo į mane. Aš taip norėjau, kad viskas baigtųsi gerai. Tačiau taip nebuvo ir vargu ar bus. Kol lipome į furgoną, Tomas stovėjo, nusitaikęs į mus.

— Basta, — sušnibždėjo Ikaras, sėdėdamas šalia Kito. — Mes jau nebegyvi.

102 skyrius

MUS VISUS — KITĄ, VAIKUS IR MANE — sugrūdo į apytamsį furgoną. Man jis priminė katafalką. Niekaip negalėjau nuvyti užmarštin Kito pasakytų žodžių: “Jie” nori viską sunaikinti”. Negali palikti liudininkų.

“Katafalkas” sučiaudėjo ir užsivedė. Keliuku jį varė atbulą. Paskui vairuotojas pasuko į dešinę, *tolyn* nuo Lokių Skardžio kaimo. Kurlink dabar?

— Jie mus užmigdys, — sausai pasakė Ozas. Jis garsiai patvirtino mano blogiausią nuojautą.

— Ką jie užmigdė Mokykloje? — paklausė Kitas Ozą. Išmesk agentą iš FTB — jis vis viena rinks informaciją, kol prisikas iki tiesos.

— Mums negalima apie tai kalbėti, — įspėjo Vendė. Iš jos išplėstų akučių nenyko baimė.

— Žuvo daugybė kaparėlių, — sucypsėjo Piteris ir susigūžė.

— O kas tie kaparėliai? — paklausiau Piterio.

— Padarėliai, kurie gyvena laboratorijoje. Ypač naujagimiai. Juos vadina kaparėliais. Arba laboriukais, — paaiškino Ozas. — Paklauskite Maksę. Ji ten dirbo. Ak tiesa, Maksės nėra, negalėsite paklausti. Nesijaudinkite, ji smarki. Maksė moka savimi pasirūpinti.

Aš pritariamai linktelėjau.

— Žinau, kad moka. O kaip Adomas ir Ieva? — paklausiau. — Kas jie tokie buvo?

— Mūsų brangiausi draugai. — Piteris kalbėjo liūdnu plonyčiu balsu, o akys buvo dar liūdnesnės. — Tokio pat amžiaus kaip ir aš, žinote. Ir gimę tais pačiais metais. Tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimt ketvirtais.

— Užmigdė, — įsikišo Ozas. Jis brūkštelėjo pirštu sau per kaklą ir iškorė liežuvį pro lūpų kamputį. — Geriau juos pamiršti. Išmesti iš akių ir iš širdies. *Vienas miega, kiti verkia.*

— Vienas miega, kiti verkia, — pratrūko iš paskos vaikai. — Vienas miega, kiti verkia.

Mokyklos vaizdas ryškėjo ir baisėjo. Mažesni vaikai buvo atviresni už Maksę. Jie ne taip bijojo kalbėti apie Mokyklą.

— Jėzau, Frene, — prabilo Kitas ir uždengė mano ranką savąja. — Vargšai šie vaikai. Gal tu numanai, kur jie mus veža? Į kurią pusę?

Aš papurčiau galvą ir iškvėpiau orą.

— Atgal į kalnus. Rodos, į vakarus. Nieko daugiau negaliu pasakyti.

Galvoje tebeskambėjo monotoniškas vaikų skandavimas. Vienas miega, kiti verkia...

O kas, jeigu visi miega ir nelieka kam verkti?

103 skyrius

GAL KOKĮ PUSVALANDĮ FURGONAS ROPOJO stačia, vis kylančia įkalne. Paskui staiga sustojo. Variklis užgeso, aš apmiriau. Kad ir kokia tai vieta, mes jau atvažiavome. Ne į Mokyklą, bet tada kur?

Girdėti, kaip pyška automobilių durelės. Lengvi bateliai ir sunkūs batai, grikšintys per žvyrą. Šiurkštūs vyriški balsai prie pat furgono.

— Kad ir kokia ši vieta, mes čia atsiradome per valandą nuo tavo namų, — tyliai tarstelėjo Kitas. Mes tylutėliai kiūtojome furgono gale. Šiuo metu abu buvome bejėgiai. Tai mane žudė.

— Jūs, vaikinai, visi laikotės? — paklausiau vaikų. Stengiausi, kad balsas skambėtų tvirtai ir kaip galima ramiau. Būdama šalia jų, savyje pajutau stiprius motiniškus jausmus.

— Esame tikrai ne prie tos mėšlinos mokyklos. Jaučiu, — Ozo balse girdėti po lygiai — berniukiško įsitikinimo ir entuziazmo.

— Mes esame kažkokioje blogoje vietoje, — pareiškė Ikas. — Jaučiu, kad čia labai bloga. Aš visada galiu pasakyti.

— Jaučiasi ikiška, ar ne, Ikai? — nusišypsojo Ozas ir padarė grimasą savo aklajam draugui.

Furgono duris atrakino ir plačiai atlapojo. Jos bjauriai sucypė. Mes markstėmės, apakinti saulės šviesos.

Lauke stovėjo ginkluoti vyrai. Snukiai atrodė lyg blynai. Visi šansai buvo beviltiškai jų pusėje.

— Galite tuos šautuvus nuleisti, — pasakiau.

— Mes taikūs, — pridūrė Ikas.

Vienas iš vyrų įsakė:

— Lipkite iš furgono, — kadangi įsakymas nuskambėjo kariškai, paspėliojau, iš kokios jis armijos? — Bus daug geriau, jeigu vykdysite, o ne duosite nurodymus, ponia. Visi — lauk! Tuoj pat!

— Čia maži vaikai. Jie bijo šautuvų, — pasakė Kitas. — Ar jūs turite vaikų, pone? Ar jūs visi turite vaikų?

— Greičiau karkis iš mašinos, agente Brenanai. Mes žinome, kas tu toks. Taip, aš turiu du vaikus. O dabar užsičiaupk.

Aš vėl žvilgtelėjau į vaikus. Jų veidukai buvo labai rimti, bet neatrodė, kad jie per daug baimintųsi. Galbūt grėsminga atmosfera Mokykloje juos užgrūdino ir privertė priimti visa, kad ir kas nutiktų?

— Gerai, eime. Lipkite lauk, vaikai, — pasakiau aš. Tačiau lipant iš furgono, žodžiai taip ir apmirė lūpose. Gal kam ir būta abejonių, bet aš ką tik patekau į prieblandos zoną. Tarsi įaugau į žemę ir neįstengiau žengti nė žingsnio.

Pamačiau, kur mes esame. Nesupratau ir nenorėjau suprasti, bet tiksliai žinojau, kur atsidūrėme. *O Dieve, ši vieta man pažįstama...*

— O, Kitai, — suvapėjau aš.

— Kas yra, Frene?

Negalėdama patikėti, tik lingavau galvą. Kalbėti aš nepajėgiau. Mes buvome Džilijanos namuose, vakarinėje Šugarloufo kalno pusėje. Mes buvome prie mano draugės namo, prie didžiulio, mirguliuojančio mėlyno baseino, kuriame vos prieš porą dienų plaukiojau. Vakarų pusėje kilo Uoliniai kalnai, šiaurėje — Formailo kanjonas.

Didžiulėje, gerai pažįstamoje automobilių stovėjimo aikštelėje buvo pilna sunkvežimių, lengvųjų automobilių ir ginkluotų sargybinių. Tarp jų atpažinau gal pustuzinį darbuotojų iš Boulderio bendruomenės ligoninės.

Aš vis dar buvau įaugusi į žemę, kai vienas veidas patraukė mano dėmesį. Tas vyras lipo iš tamsiai mėlyno lendroverio. Kairiajame priekinio stiklo kampe pastebėjau ligoninės lipduką. Mes su Deividu turėjome tokį pat.

Vadinasi, Deividas buvo vienas iš jų? Ir Deividas buvo siaubingas niekšas. O Deividai, Deividai, kaip tu galėjai?

— Ten daktaras Džonas Braunhilas, — aš parodžiau jį Kitui. Braunhilas net akių nepakėlė į mane, nežiūrėjo mūsų pusėn.

— Mes buvome susitikę. Kokia jo specialybė? Vaikžudys?

— Jis — Boulderio dirbtinio apvaisinimo klinikos vadovas, — sumurmėjau panosėje. *Vaikų motinos — žmonės,* neišėjo iš galvos mintis. Kadangi vaikai turi tikras motinas, daktaras Braunhilas ir atsibeldė čia. Štai kokia jo vizito priežastis.

Tada pamačiau Džilijaną Peris, išeinančią į priekinę verandą. *Mano draugė.* Ji atrodė tokia rūsti, nepasiekiama. Galėjau prisiekti, jog jos nepažinau. Šalia Džilijanos stovėjo jos mažasis berniukas. Maiklas pamojo nuo verandos, pamaniau, jog man.

Deja!

104 skyrius

— ČIA ADOMAS! ADOMAS SVEIKAS! Jis stovi verandoje! Adomas gyvas! — Vendė ir Piteris sukrykštė. Jie negalėjo patikėti savo akimis, išvydę berniuką — Džilijanos sūnų.

Jie pažino jį, viskas aišku, iš Mokyklos laikų! Maiklas irgi buvo Mokykloje. *Vadinasi, Maiklas yra Adomas?*

Staiga berniukas pasimuistė ir ištrūko iš Džilijanos rankų. Jis taip pat stiprus. Jis galvotrūkčiais dūmė pas Piterį ir Vendę, kurie vienas per kitą šūkčiojo:

— Adomai! Adomai! Čia mes.

Iš pradžių Džilijana lyg ir nustėro, bet tuoj pat supyko, sakyčiau, įsiuto.

— Maiklai, sustok! — riktelėjo ji, bet liesutis, šviesiaplaukis berniukas lėkė neatsigręždamas pas savo draugus, seniai prarastus *bičiulius*, savo Mokyklos draugus.

Maiklas juokėsi ir krykštė, atrodė toks nekaltas ir laisvas. Kiek man teko jį matyti praeityje, šis vaikas niekada nesielgdavo kaip paprasčiausias mažas berniukas. Paskui jis puolė glebėsčiuotis su Vende ir Piteriu ir šokti iš džiaugsmo tiesiog ant keliuko.

Nukreipiau žvilgsnį į Džilijaną. Toji stebėjo vaikus šaltomis, grėsmingomis akimis. Negalėjau patikėti, nes ji niekada tokia nebuvo. Kas ji, žmogus, kurį, maniau, pažįstu? Man suspaudė paširdžius. Vadinasi, ji tik apsimetė mano drauge? Ji tiktai mane sekė po Deivido mirties.

— Jis — *Adomas*! Jis mūsų draugas! — klykė Ikaras man į ausį. Iš susijaudinimo jis net pakilo keletą pėdų nuo žemės. Žavusis berniukas pleveno ore. — Adomas gyvas! Argi ne puiku? Argi tai ne didžiausias džiaugsmas?

Staiga vienas sargybinis kumščiu trenkė Ikarui į galvą. Vargšas Ikas sudribo ant žemės. Jis nejudėjo.

Kitas neištvėrė. Prišokęs prie užpuoliko, jis smogė jam į žandikaulį. Du sargybiniai keikdamiesi puolė daužyti Kitą. Tačiau Kitas nenurimo net tada, kai į jį nukreipė šautuvą. Jis šaukė ant jų. Vaikai šaukė kartu.

Aš parklupau šalia vargšo Ikaro. Bijojau, kad jam nebūtų sužeidę galvos, bet neregės akys buvo plačiai atmerktos.

— Didelis asilas, — pasityčiojo jis iš sargybinio. Išspjovė savo įtūžį. Parodė, koks jis esąs šaunus kareivėlis. — Visai nesmarkus smūgis.

— Bravo, Ikai! — pagyriau jį. — Bet tu taip labai nesikarščiuok.

— Skraidyti draudžiama! — užriaumojo sargybinis, labiausiai taikydamas Ikarui. To vyro veidas buvo tirštai nuraudęs, riebiame kakle išsprogo didžiulės venos. — Taisyklės žinomos. Skraidyti draudžiama. Tūkstantį kartų sakyta.

Ikaras suurzgė atgrasiajam sargybiniui:

— Jau nebe. Taisyklės pasikeitė.

Stipriai priglaudžiau Ikarą prie savęs, saugodama nuo dar didesnių išpuolių. Mano motiniški jausmai kaskart vis stiprėjo.

Džilijana jau ėjo keliuku. Skubėjo prie manęs.

— Taip neturėjo atsitikti. Nieko panašaus, — tarškėjo ji gyvai. — Atleisk, Frene.

— Teisingai. Tiesiog laiko sutapimas, — nutraukiau jos tiradą. Pasirodo, aš tokia pat įniršusi kaip ir ji. — Tas pats buvo Deividui, tas pats Frenkui Makdonui. Tiesiog sutapo laikas.

Norėjosi klykti Džilijanai į veidą ir tai siaubingai pabaisai, vardu dėdė Tomas. Tačiau reikėjo tvardytis, neparodyti pykčio nei įsiūčio. Dabar per daug pavojinga. Mus supo ginkluoti sargybiniai. Jie tik ir laukė progos paleisti šūvį.

— Ei, teta Frene! — kažkur apačioje pasigirdo balsas.

Maiklas meiliai apkabino mano kojas ir stipriai prisiglaudė. Gražus mažylis. Aš visada jį mylėjau, žavėjausi juo, bet dabar jis mane kiek baugino. Kaip ir visa kita. Didžiausią siaubą kėlė Džilijana. Mano vadinamoji draugė buvo žiauri pabaisa.

Viskas pasikeitė, viskas susipynė į vieną ilgą košmarą.

Maiklas yra Adomas.

Adomas yra dievažin kas.

Galų gale Džilijana nebuvo mano draugė. Mes kalbėdavomės, kartu juokdavomės, kartu paverkdavome. Visą tą laiką ji buvo baisiausias priešas, pati blogiausia iš jų. O gal ji net planavo mane nudėti?

Pasilenkusi pabučiavau Maiklą į veiduką.

— Vadinasi, tu, Piteris ir Vendė esate draugai? — paklausiau aš.

— Mes — *geriausi* draugai, — pabrėžė jis.

Skardus, griežtas Džilijanos balsas jį nutraukė. Man dar neteko jos tokios matyti.

— Tuojau pat eik į savo kambarį ir būk ten tol, kol leisiu išeiti. Drožk, Maiklai. Tuojau pat!

Berniukas spoksojo į motiną. Kažin ar ji biologinė jo motina? Berniukas suglumo, matyti, kad įskaudintas, bet kitaip būti ir negalėjo.

— Mamyte, — jis paklausė nekaltu balseliu, — ar tu juos užmigdysi? Prašau, nereikia. Jie mano draugai. Jie bus geri!

Ir berniukas skaudžiai pravirko. Jis išsigando, nuoširdžios ašarėlės krito man į širdį. Džilijana lyg ir suminkštėjo. Lyg ir prasiskverbė pro plyšelį dalelė mano pažintos moters. Ji vėl mostelėjo namų pusėn.

— Sakiau tau, eik į savo kambarį, tai ir eik, ponuli, eik! — riktelėjo ji. — Tai įsakymas.

Žvilgtelėjau jos namo pusėn ir užspringau oro gurkšniu.

— O ne, Džilijana, — teištariau.

Verandoje stovėjo kitas mažas vaikas. Mergaitė. Ji buvo labai panaši į Maiklą. Turbūt ji — Ieva. Prisiminiau Mokykloje mirštančius vaikus. Nepasisekusius eksperimentus. “Broką”. O dabar štai kas.

Košmarui nematyti galo. It šleikščios bangos plūdo ir plūdo. Už Ievos stovėjo pažįstamas vyras. Tai daktaras Karlas Peris. Džilijanos vyras! Bet negali būti! *Karlas Peris mirė nuo širdies paralyžiaus prieš dvi vasaras!*

Šalia manęs prašneko Kitas.

— Tai — Entonis Peizeris, — pasakė jis. — Daktaras Peizeris Kolorade, gyvas ir sveikas. Pagaliau radau tą niekšelį.

105 skyrius

MAKSIMA. Maksima. Pasistenk. Lėk kaip vėjas. Ir dar greičiau!

Maksei labai nesinorėjo pasirodyti, kad ji apgailėtinai išsigando ir, išskleidusi sparnus, dabar visu greičiu smigo pro dvi aukštas egles. Mergaitė lėkė ir lėkė gilyn į vidurį girios, kol pasijuto saugi, pasklandė ir nusileido.

Tik tada atsigręžė pasižiūrėti, ar niekas neatsivijo.

Tuščia.

Ir vėl vienut viena. Jai nepatiko būti vienai. Tiesą sakant, netgi neapkentė tokios būsenos. Neapkentė. Kažkas, tūnantis joje, liepė jai bėgti, pasislėpti, kuo greičiau skristi tolyn.

Reikėjo ieškoti pagalbos, bet Maksė nenutuokė, nuo ko pradėti. Pas ką eiti? Frenės su Kitu šalia nėra, jie patartų. Gal jie kada nors minėjo, kas galėtų padėti tokioje situacijoje? Kokias pamokas ji iki šiol išmoko? Galvoje kunkuliavo aibė klausimų, o atsakymo — nė vieno.

Ji nebuvo tikra, ar jai Mokykloje pravertė jos sumanumas ir *smalsumas*. Nutuokė, jog Adomas buvo ypatingas. Manė, kad jį užmigdė, bet tai netiesa. Adomas tame dideliame name, kalnuose. Name, kur gyveno Frenės draugė. Nejaugi ir Frenė bus susidėjusi su jais? O Kitas? Kuo dabar pasitikėti? Kaip surasti pagalbą? Kaip, kaip, kaip? Galvok, galvok, galvok, mergaite!

Tačiau jokia mintis neatėjo į galvą. Tiktai beribė tuštuma. Tada ji nutarė pasimelsti: "Gerasis Dievuli, kuris esi danguje, gerasis Tėve, prašau padėk man ir mano draugams. Mes meldžiamės tau kiekvieną mielą dieną, bet kaip blogai, taip blogai. Aš nesiskundžiu, bet dabar jau labai reikėtų pradėti. Gerai?

Ji žinojo apie Dievą, Jis jai labai patiko. Daug daug metų kiekvieną sekmadienio rytą lankė bažnyčią — per televiziją. Dabar taip reikėjo įrodymo, jog Dievas tikrai yra. Maksei reikėjo, jog Jis atsilieptų į jos maldą tik šį vienintelį kartą. Ji jautė, kad to nusipelnė. Visi vaikai iš tos Mokyklos nusipelnė. Jau seniai.

Kaip tik dabar ji prisiminė, ką kažkada sakė dėdė Tomas. Kaip paprastai, jis kartodavo ir kartodavo, kol "įkaldavo į galvą". Tas pabaisa dievino savo idėjas ir posakius. Jis sakė: "Dievas padeda tiems, kurie padeda patys sau".

106 skyrius

MUS NUVEDĖ kaip kokius niekingus, gal jau ir pasmerktus mirčiai kalinius į kažkokią patalpą tame didžiuliame plačiai kalnų papėdėje išsidriekusiame name. Prisiminiau, jog tas namas pastatytas ant buvusių šachtų. Šugarloufe tai įprasta. Vietiniai vaikai nuo seno žaisdavo šachtų šuliniuose. Sargybiniai atskyrė Kitą ir mane nuo keturių sparnuotų vaikų. Vendė su Piteriu pradėjo raudoti, bet beširdžių ir nejautrių sargybinių tai nejaudino.

— Viskas gerai, vaikeliai, — raminau juos.

— Ne, negerai. Mes žinome, kad negerai, — traukė jie vienu balsu.

Ko gero, vaikai teisūs. Nelaimė, jie instinktyviai jausdavo pavojų, o gal ir kai kuriuos žmones. Tie jų pojūčiai tokie tikri, tokie tikslūs.

Statant namą, buvo įrengti du gelžbetoninės konstrukcijos rūsio aukštai. Man čia niekada neteko būti, ir nė neįtariau, jog egzistuoja kokie nors rūsiai. Dar viena apgaulė. Viskas, prie ko prisiliesdavo Džilijana, iš karto prarasdavo tikrąją vertę.

Stengiausi viską įsiminti — juk tebebuvau liudininkė. Ant sienos kabėjo skaisčiai raudona dėžė su užrašu: “Atsarginės antklodės”. Visur buvo prikabinėta laboratorinių chalatų ir apsauginių akinių. Ant nerūdijančio plieno durų užrašyta: “Atsarginiai dušai”. Abejojau, ar didžiulėse Gynybos departamento slėptuvėse Naujojoje Meksikoje išvystum ką nors tokio sudėtingo ar modernaus. Čia paklota nemažai pinigėlių.

Einant pro laboratoriją, man pavyko į ją užmesti akį.

Naujoviškas interjero dizainas. Blizgantys paviršiai, jokių nykių baltų sienų. Puikus apšvietimas, tai tau ne aprūkusios neoninės lempos. Po ląstelių kultūrų auginimo gaubtu darbavosi pora mokslininkų. Po gaubtu ląstelės ilgai išlieka gyvos.

Kažkas aštriai stuktelėjo man į nugarą. Tai sargybinis mus vijo, mane vijo.

Kitą ir mane nuvedė į patalpas, kurias vienas iš mūsų pagrobėjų pavadino Nort Vudo laboratorijomis. Ozą, Ikarą ir dvynukus — kažkur kitur. Mums nepasakė kur.

— Ar jūs mus numarinsite? — paklausiau juodabarzdį sargybinį, kuris stovėjo prie mums skirto kambario durų. Buvau tikrai sarkastiškai nusiteikusi.

— Neabejoju, jog būtent toks ir bus sprendimas, — pasakė tas. Jis nužvelgė kitus, kurie laikė atstatę ginklus į mus su Kitu. — Jeigu tai nuo manęs priklausytų, tai pirmiausia tave ištratinčiau. Savo viršūnėlėmis ne ką tegali pasigirti, užtat užpakaliukas žavingas.

Jis nusižvengė. Prie jo prisijungė ir kiti niekšeliai sargybiniai. Paskui durys už Kito ir manęs sunkiai užsitrenkė.

— Kas, velniai rautų, pasidarė Strikeriui? — susinervino Kitas ir trenkė ranka į sieną. — Čia tikrai stovėjo daktaras Peizeris.

— Ir tikrai čia buvo Karlas Peris. Aš dalyvavau jo laidotuvėse Boulderyje, Kitai. Dieve, man plyšta galva.

— Peizeris turėjo meilužę vardu Sjuzena Parkhil. Ji taip pat puiki biologė. Įtariu, kad Sjuzena Parkhil ir tavo draugė Džilijana — vienas ir tas pats asmuo.

Aš paėmiau Kitą už rankos. Šitiek laiko jis kapstosi tame pragare vienut vienas. Jam teko susidurti su neįtikėtinai stipriu pasipriešinimu. Dabar jau supratau, ką jam teko patirti.

Kažkas stipriai pabeldė į duris. Jos akimirksniu atsivėrė, ir ant slenksčio išdygo sargybinis.

— Jus kviečia Džilijana, — pasakė jis. — Tik *jus*, daktare O'Nyl.

107 skyrius

PAMAŽU AIŠKĖJA, kas ko vertas, ciniškai galvojau aš, ryškėjo visi tamsieji Kolorado užkulisiai, Kolorado, kurį kažkada laikiau atrastuoju rojumi.

Džilijana man ne draugė.

Ji — mano mirtinas priešas.

Tiksliai žinojau, kas bus toliau.

Dabar laukia apklausa. Gyvybės ar mirties klausimas.

Džilijanai reikėjo iš manęs daugiau informacijos. Šito tai ji nesulauks.

— Tu man tikrai patinki, Frene, — Džilijana pradėjo apskaičiuotu ir įžūliu melu. Kas žino, gal ji taip galvojo? Ji sėdėjo ant juodos odinės kėdės su aukštu atlošu bibliotekoje, viršuje. Žvilgsnis įdėmiai mane tyrė.

Mane skaudžiai nutvilkė išdavystė. Norėjau rėkti ant jos, keikti bjauriausiais žodžiais, bet nieko nedariau. Na, beveik nieko.

— Ar taip buvo prieš Deivido nužudymą, už kurį ir tu atsakinga, ar po jo? Ir Frenko Makdono, — prabilau.

Tamsiai rudose jos akyse žybtelėjo šaltis. Veidas negyvas, bejausmis. Tarsi regėčiau ją pirmą kartą.

— Jeigu reikėtų, aš pakartočiau tą patį. Šiuo atveju tikslas pateisina priemones. Jeigu Leonardas da Vinčis ir Kopernikas nebūtų laužę įstatymų, jų atradimų neturėtume, Frene. Gerai pagalvok prieš teisdama. Prisėsk šalia, — ji parodė į kėdę, stovinčią priešais ją prie ilgo pietų stalo.

Aš papurčiau galvą. Nesiruošiau būti “šalia” Džilijanos jokiomis aplinkybėmis. Mane pykino.

— Galbūt tau šis pokalbis apramins sielą, bet manajai jis nereikalingas. Prašau nuvesti mane atgal. Nenoriu tavęs daugiau klausytis, Sjuzen. Daktare Sjuzen Parkhil?

Ji susiraukė ir nervingai sukrutino pirštus.

— Puiku, tada man reikia kai ką išgirsti iš tavęs. Su kuo kalbėjaisi? Tai padės man, tau pačiai ir tiems vaikams, kuriuos, regis, labai pamilai.

— Nesikalbėjau su niekuo, — atsakiau kuo ramesniu tonu. — Ar dabar jau galiu leistis į apačią?

Džilijanos akys gręžte gręžė mane:

— *Kam* papasakojai? Be savo sesers Kerolės?

Smūgis į paširdžius. Negalėjau ištarti nė žodžio.

— Mes dar neradome Kerolės nei jos vaikų. Tačiau surasime. Man tavo pagalba nereikalinga. Tai ar dar kas nors girdėjo?

Aš papurčiau galvą. Viešpatie, kaip jos nekenčiau. Kol ji mane tyrinėjo, abi tylėjome. Mano senoji draugė!

— Tu nemoki meluoti. Tiek tai jau žinau. Tarkim, kad patikėjau tavimi, Frene.

Jos veido išraiška pasikeitė, galima sakyti, sušvelnėjo. Džilijanai knietėjo išsipasakoti. Jos akyse atpažinau pasitenkinimą savimi.

— Aš tau papasakosiu, kas įvyko, — pradėjo ji. — Tai nuostabu. Pati suprasi, kai viską išgirsi. Mes apvertėme aukštyn kojomis visus galimus mokslinius tyrimus. Užuot į žmogaus zigotas įvedę mažytį paukščių DNR kiekį, mes įvedėme didelį paukščių chromosomų kiekį. Kaitindami "lydėme" kelių paukščių ir mūsų pacienčių moterų chromosomas tol, kol jos suskilo į DNR grandines. Galbūt tai skamba egzotiškai, bet tokia metodika priimtina.

— Gali manęs neįtikinėti.

Ji pasimaivė — "nagi, nagi."

— Mano vyro tikslas buvo rasti būdą, kaip valdyti genetinę rekombinaciją dalijimosi metu. Faktiškai jis valdė procesą, kuris gamtoje vyksta chaotiškai, — tai genų pasikeitimas, susidarant naujoms DNR grandinėms. Įvyko tai, ko jis nesitikėjo: ląstelės dalijosi nepaprastai greitai. Mes apstulbome, kai sonograma patvirtino, jog Maksė gyvybinga. Ji — pradžių pradžia. Įvyko didysis persilaužimas, ir Maksė buvo pirmasis, nors ir netobulas, pavyzdys.

Sonograma. Vadinasi, aš buvau teisi. Vaikai implantuoti į moterų gimdas.... Į kažkieno gimdas.

Džilijana tęsė toliau. Ji buvo įsmeigusi akis į mane, bet manęs nematė.

— Mes dirbome per daktaro Braunhilo dirbtinio apvaisinimo klinikas Boulderyje ir Denveryje. Sutuoktinių poros juo pasitikėjo, jam pavyko juos įtikinti, kad jo metodai beprecedenčiai, tai ir iš tikrųjų buvo tiesa. Mes išimdavome moters kiaušinėlį ir jį apvaisindavome jos vyro sperma. Įvesdavome nedidelį kiekį DNR. Paskui embrionas būdavo implantuojamas į moters gimdą.

— Žinoma, jūs gaudavote tokių moterų ir jų vyrų sutikimą?

— Motinos neturi reikšmės, — pyktelėjo Džilijana. — Pirmiausia mes tyrinėjome paukščius, nes pagal savo dydį paukščiai gyvena labai ilgai.

Aš linktelėjau. To ir tikėjausi. Klajoklis albatrosas išgyvena iki septyniasdešimties metų. Papūgos dar ilgiau. Paukščių pasaulyje tokių pavyzdžių — aibė.

— Sparnuoti vaikai — tik pradžia... Būtent tada ir įvyko svarbiausiasis persilaužimas. Būtent tai viską pakeitė. Vienas mūsų mokslininkas atrado aktyvatorių geno, kuris sugeria laisvuosius radikalus. Kaip žinai, laisvieji radikalai pažeidžia ląsteles. Jeigu ląstelės nepažeidžiamos, joks organizmas nemiršta, negali mirti dėl natūralių priežasčių.

Man trūko oro. Pajutau, kaip stingsta kūnas. Vienintelė funkcija, kurią galėjau atlikti — klausytis Džilijanos.

— Maiklas atrodo kaip bet kuris kitas berniukas, tiesa? —

tęsė ji. — Ir Ieva. O iš tikrųjų tie mieli vaikučiai neįkainojami, verti bet kokios aukos. Tikėtinas Maiklo amžius — du šimtai metų! O gal net daugiau.

Nepatikėjau savo ausimis. Vadinasi, štai dėl ko čia ir Mokykloje atliekami tokie brangūs moksliniai tyrinėjimai. Tikriausiai aš sėdėjau išsižiojusi.

Tikėtinas Maiklo amžius — du šimtai metų.

Džilijana lėtai palinksėjo galvą. Ji pasiekė tikslą. Aš supratau, kas buvo daroma. Pagaliau suvokiau.

— Mano sūnus — tai naujas žingsnis žmogaus evoliucijoje.

108 skyrius

BE ABEJO, KITUI TEKO DALYVAUTI daugybėje tardymų, bet niekada nėra tekę sėdėti priešingoje stalo pusėje.

— Mano vardas Tomas, — prisistatė priešais jį sėdintis vyras. Jis buvo savimi pasitikintis ir elgėsi perdėm laisvai.

— Nemažai apie jus girdėjau, — pasakė Kitas.

— Neabejoju. Kadangi mudu čia tiesiog šnekučiuojamės, papasakosiu apie save.

— Aišku, kodėl gi ne.

— Aš dirbau karinėje aviacijoje. Pats didžiausias noras buvo tapti lakūnu.

— Gera turėti svajonių, — pritariamai linktelėjo Kitas. Jis siekė laimėti laiko, kaip nors pasinaudoti aplinkybėmis.

— Be abejo. Nelaimė, mano regėjimas buvo per silpnas. Akinių nešioti nereikėjo, bet pilotu tapti negalėjau. Taigi ėmiausi dėstymo. Mokiau tuos, kurie nemokėjo, supranti?

— Kokį lygį? Ar mokėte vaikus? — paklausė Kitas.

— O, labai trumpai. Paskui tapau Karinės aviacijos akademijos docentu. Ten dėsčiau biologiją... būsimiesiems lakūnams.

— Labai gražu.

— Tikrai. Nors ir ironiška. O žinai, su tavimi malonu kalbėtis. Kaip vyrui su vyru.

— Velniai rautų, nieko apie tai nenutuokiu. Tai su jumis malonu kalbėtis. Atrodote visai padorus vaikinas.

— O taip. Kartais tai padeda. Daktaras Peizeris atvyko į akademiją ir nusamdė mane.

— Dėl biologijos?

— Ne, velniai rautų. Jo žmonės — mokslininkai, ne mano sfera. Tačiau mano įgyti tos srities pagrindai leido perprasti jo viziją. Žinai, toks jau jo darbas. Ieško tokių žmonių, kurie gali suprasti ir *patikėti*, o paskui jiems pasiūlo tokį šansą, kuris vertas viso gyvenimo.

— Finansiniu požiūriu?

— Pataikei, finansiniu požiūriu. Tačiau nepaneigsi ir pasitenkinimo, kurį jauti, žinodamas, jog darai kažką reikšminga. Na, bet kiek supratau, tu turėjai ir talentą, ir kitas savybes, kurių dėka virtai garsiu FTB agentu.

— Bet aš netikėjau vizija, bent jau ne ta vizijos versija, kurią ten girdėjau.

Tomas linktelėjo.

— Žinau. Tai tu man pasakyk, Kitai, kam dar esi pasakojęs apie Mokyklą? Paprastas klausimas — paprastas atsakymas. Tada galėsime iš čia skirstytis.

— Niekam, — pasakė Kitas. — Nepasakojau niekam.

To užteko, kad Tomas pratrūktų. Dabar Kitui paaiškėjo, kokiu būdu Mokykloje buvo užauginama baimė. Jis suprato, kodėl vaikai nekentė Tomo, nes ir *pats* tą patį jautė. Jo neapykanta augo sulig kiekvienu Tomo smūgiu.

Tačiau Kitas nekalbėjo, neprisipažino, nepasakė.

Nė vieno žodžio.

109 skyrius

MAKSĖ IŠSYK atpažino kelis bjaurius šliužus iš Mokyklos. Jie prižiūrėtojai, sargybiniai, niekšai. Dabar jie siautėjo miške, ieškodami jos, ir, jeigu pavyks, nušaus. Išgrauš!

Ji buvo susiradusi vieną iš tankiausių pušų ir dabar slėpėsi jos viršūnėje. Bet ir čia pavojinga. Jeigu tektų skubiai trauktis, būtų sunku pakilti nuo liaunos medžio šakos. Pirmiausia reikia įsibėgėti. O kaip čia bėgti? Ar tik ji nebus pati sau paspendusi spąstų tame medyje?

Ji trośko skristi, tačiau viršuje riaumojo du sraigtasparniai, šukuodami miškų tankmę. Ji girdėjo jų griausmą ir retsykiais pastebėdavo vieną jų sušvytruojantį juodame nakties danguje.

Sraigtasparnio durys buvo plačiai atvertos, pro jas matyti du vyrai su šautuvais rankose. Visi ieškojo jos. Šlykštynės!

Kitas pavadino tuos televizijos sraigtasparnius, kuriuos jie matė netoli Denverio, "gerais", bet šių taip nepavadintum. Tie vyrai viršuje nori ją nužudyti. Ji mato ginklus. Jie medžiotojai, ir ji puikiai žinojo, kaip baisu žūti nuo kulkos.

Ne, tie tai jau tikrai ne "geri vyrukai". Jie — patys didžiausi niekšai Žemėje. Puvėkai, prasmirdusios subinės.

Ji dar niekada taip nebijojo: nei tada, kai bėgo su Metju iš Mokyklos, nei kai pirmą kartą skraidė. Kaip negera vėl būti vienai...

Jai trūko brolio Metju ir Ozo, Iko, dvynukų. Ir Kito su Frene. Jais pasitikėjo, patikėjo jiems savo gyvybę. Mąstant apie juos, Maksę apėmė keistas jausmas. Net širdis ėmė plakti greičiau. Lyg kvapą gniaužė, lyg norėjosi verkti. Tačiau dabar ji tikrai neverks!

Maksės širdis stabtelėjo. Ėjo kažkoks kareivis. Kažkoks niekingas, bjaurus šliužas. Tiesiog po pat jos slėptuve.

Jis buvo užsidėjęs kažkokius juokingus akinius. Ji turbūt žino, kam jie skirti. Naktiniai akiniai, kad matytų tamsoje. *Lyg vampyras.*

Ji taip supyko! Taip be niekur nieko ji nemirs! Nesiduos įviliojama į jų niekingus spąstus!

Pačią paskutinę sekundę Maksė greitai ir stipriai suplakė sparnais. Kareivis, o gal sargybinis, užvertė galvą aukštyn.

— Jeronimai, tu šikniau! — suklykė ji.

Maksė krito iš medžio. Paprasčiausiai krito žemyn.

Plast!

Plast! Plast! Plast!

Plast plast plast plast plast!

Maksė užkrito ant vyro lyg didžiulis akmuo. Jo akiniai nulėkė nuo nosies. Tas gremėzdiškas, bjaurus šautuvas irgi nuzvimbė į šalį. O jis kaip maišas sudribo ant žemės.

Tai kvaila! Ką tai reiškia? — galvojo ji. — *Kad tu tokia pati kaip ir jis?*

Tačiau ji pati rado atsakymą.

Ji gali kautis!

Ji ištiesė rankas į viršų, pakėlė sparnus aukštyn ir garsiai sušnabždėjo:

— Taaaip! Aš galiu kautis su jais!

Staiga pasigirdo artėjantis sraigtasparnių griausmas. Ji pakėlė akis. Šį kartą jų daugiau. Jos drąsa tirpo.

110 skyrius

KITO VEIDAS BUVO SUDRASKYTAS, SUBRAIŽYTAS, NUSĖTAS ŽAIZDOMIS. Iš viršutinės lūpos sruvo kraujas. Nosis taip pat kraujavo, turbūt lūžo kaulas. Jį sumušė, tikrai rimtai apdorojo. Jis tapo kažkam maišu, kuriuo boksininkai naudojasi treniruodamiesi. Pasidarbuota gerokai.

— Kas tau atsitiko? Kas *atsitiko*, Kitai?

— Aš nekalbėjau, — tik tiek jis išspaudė. Jam šiaip taip pavyko nusišypsoti ištinusiomis lūpomis.

Aš prisėdau ant lovos. Kaip gaila, kad šalia nebuvo sanitarinio krepšelio. Jis krūptelėjo, vos man prisilietus prie sumuštos vietos.

— Man viskas gerai. Gerai, — iškošė. — Esu ragavęs ir anksčiau.

Kitas nenorėjo apie tai kalbėti. Atrodė lyg žvėrelis, uždarytas narve ir kankinamas. Jis išsilaižys žaizdas, aš žavėjausi jo tvirta valia. Regis, šis žmogus niekada nepasiduoda. Jis papasakojo apie susitikimą su Tomu. Ir aš jam papasakojau, ką išgirdau viršuje iš Džilijanos.

Kitas apglėbė mane ranka ir sudejavo iš skausmo. Priglaudžiau galvą prie jo peties, ir kurį laiką abu tylėjome.

— Aš niekada nepamiršiu, kaip pirmą kartą pamačiau tave, — prakalbo Kitas tiesiai man į skruostą. Ko gero, jis šypsosi. Bent taip sprendžiau iš balso.

— Ar kai šaukiau ant tavęs ir vijau iš savo valdų? Liepiau susipakuoti ir dingti? Tu pasakei: “Sandėris yra sandėris”.

Kitas linktelėjo.

— Aš tuo tikiu. Ir rankos paspaudimas yra rankos paspaudimas. Tu pasirodei drąsi, protinga, linkusi rizikuoti ir velniškai maištinga. Jau nekalbant apie grožį.

— Kurgi ne, prisimenu, kokia buvau žavinga! Visa prijuostė aptaškyta elnės krauju ir išmatomis.

— Aha. Palaidinukė kruvina, akyse — žaibai. Dieve, tu atrodei kaip paveikslėlis. Tu esi žavinga. Velniai rautų, mes turime ištverti ir išsikapstyti, Frene. Tik nenutuokiu, kaip tai padaryti. Mes viską matėme, mes — gyvi liudininkai.

— Paskutinė mūsų dienelė žemėje, — atsidusau ir kiek patylėjau, įsiklausydama į savo žodžių reikšmę. — Kaip keista. Ar yra kas nors, ko tu gailiesi nepadaręs? Ką dabar darytum, jeigu galėtum?

— Norėčiau skraidyti su Makse, — nedvejodamas atsiliepė Kitas. Jis atsiduso. — Kaip gaila, kad negalėjau atsisveikinti su Kim ir savo berniukais. Žiauru, jog neturėjau tokios galimybės... Norėčiau pasiimti fotoaparatą ir leistis į safarį, į Serengeti, Masai Marą. Dar bent porą mėnesių pagyventi Tibete, nesvarbu, ką ten Bredas Pitas susuko filme. Mėnesį ar du pabūti Florencijoje.

— Aha, nuskraidink mus į Florenciją, škotuk, — pridūriau aš. Nesuprantu, kodėl mes taip ne laiku įsisvajojome, apimti keistos ramybės, šiek tiek apsvaigę. Tikrai buvome apsvaigę. Aš turbūt labiausiai gailėsiuosi, kad mums daugiau neteks būti kartu. Mudviejų pradžia buvo tokia graži, ir štai kuo viskas baigėsi. Taip neteisinga, nedora...

— Aš tikrai negalėčiau mirti, prieš tai nepadaręs štai šitaip, — sušnabždėjo Kitas. Nepaisydamas skaudamos lūpos, jis labai švelniai pabučiavo mane į lūpas. Tai buvo pats nuostabiausias dalykas. Jis kaskart vis naujai mane stebino.

Aš sušnibždėjau:

— Ir aš to paties norėjau, *iš tikrųjų*, norėjau. Jau patį pirmą kartą, kai pamačiau tave.

— Tau puikiai pavyko apdumti man akis, — tyliai pasakė Kitas. — O ko tu dar norėjai?

— Tuoj parodysiu. Eikš.

Mes vėl pasibučiavome. Švelniai, bet reikliai. Stipriai prisiglaudėme vienas prie kito. Ko aš dar norėjau? Norėjau labai lėtai, pasimėgaudama jį nurengti ir kad mane taip pat nurengtų. Abu supratome, jog laiko mums skirta mažai. Tai viską keitė, netgi mūsų poreikius. Galbūt apskritai pirmą kartą teisingai juos sudėliojo.

Aš švelniai paliečiau lūpomis jo veidą. Pabučiavau žaizdas. Lūpomis pajutau kraujo skonį. Stengiausi jį pažinti, įsiminti kiekvieną detalę, kad niekada nieko nepamirščiau. Šią akimirką mes nieko daugiau negalėjome pasirinkti — tai buvo vienintelis protingas sprendimas. Kur kas geriau negu tiesiog kraustytis iš proto, kaltinti save už klaidas, trankyti duris, rėkti.

Aš paliečiau jo platų odinį diržą. Vis dar jo drovėjausi. Išvadinau save kvaiša ir stipriai truktelėjau diržą. Viskas įvyko labai greitai, bet įvyko. Jis buvo pirmas toks seksualus vyras mano gyvenime. Tuo neabejojau. Nė kiek.

Lėtai tiksėjo sekundės. Tegul jos niekur neskuba. Mums nebuvo kur eiti, geresnės vietos neturėjome. Netikėtas intymumas mane apsvaigino. Kaltės jausmas ištirpo.

Kitas kilstelėjo galvą. Pirštais suėmė mano smakrą. Pabučiavo lūpas, skruostus, nosį, akis. Mėlynos akys nė akimirką nenukrypo nuo manęs.

Neprisiminiau, kad kas nors būtų bučiavęs man akis. Jis išbučiavo mano kaklo duobutę. O, kaip gera, kokia nuostabi jo glamonė... Galbūt dabar nederėtų taip elgtis, bet aš negalėjau sustoti, nenorėjau...

Sunku patikėti, jog buvome kartu. Man trūko oro, krūtys nerimastingai kilnojosi. Beprotiškai geidžiau Kito. Rankos pačios slankiojo tvirta jo nugara, pečiais, raumeningomis kojomis. Jis susijaudino, labai aiškiai, labai stipriai, džiaugiausi, jog manęs geidė. Ir aš jo troškau...

Pajutau savyje kylančią karščio bangą, akimirksniu užplūstančią visą kūną. Kitas įėjo į mane, mes pradėjome iš lėto sūpuotis, paskui greityn, dar greityn. Kūnai pagavo savo ritmą, tokį nuostabų, pakylėjantį. Aš dar spėjau sugauti mintį: mes skridome, tai štai koks tas jausmas...

111 skyrius

MAKSĖ TIKTAI SNUSTELĖJO. Daugiau neišdrįso. Ji vėl kitur, vėl pakeitė vietą. Dabar slėpėsi nedidelio kalno viršūnėje, kur vien tik didžiuliai rieduliai ir epušės. Įlindo į gilų, siaurą plyšį tarp uolų, po drėgnais lapais ir sutrėšusiomis, senomis šakomis.

Prieš kokią valandą ji įsibrovė į netoliese stovintį vasarnamį. Paieškoti vandens ir ko nors užkąsti. Tiesiog prisiminė senus laikus. Teisybė, ji buvo žvėriškai išalkusi ir ištroškusi. Skraidymas sudegina nepaprastai daug energijos.

Skubėdama prigrūdo skrandį, ir dabar ją suėmė šleikštulys. Vargšas pilvukas buvo išpūstas, maistas veržėsi aukštyn. Tačiau niekur nedingsi, yra skirtas laikas judėti, laikas šokti rokenrolą, laikas gyventi taip, jog pajustum pilnatvę, ir laikas, jei reikės, mirti.

Nelabai smagu, bet bus gerai, galvojo Maksė. Bent jau pavyko nors trumpai pajusti laisvę. Galėjo paskrajoti, pamatyti mažytį pasaulio kraštelį. Daugybė žmonių neturi tokios galimybės. Tokios kaip ji.

Ryto saulė skubiai kopė aukštyn, ir ji pasidžiaugė, kad dar kartelį gali ja pasigrožėti. Sparnai patys tiesėsi didingo saulėtekio pusėn, tenlink, kur galima susilieti su didžiuliu gelsvai oranžiniu saulės kamuoliu. Rodės, tarsi ji būtų tapusi neatsiejama visatos dalele. Ar galėjo taip būti, nejaugi jos ryšys stipresnis negu kitų žmonių? Jos manymu, taip ir buvo. Gal todėl, kad gali skraidyti?

Dieve, jai maudžia visą kūną. Taip norėtų palįsti po karštu dušu. Ir kad Frenė sušukuotų plaukus, pakedentų plunksnas. Maksė norėjo būti su savo draugais ir kad bent kartą visi juos paliktų ramybėje.

Tebūna jie visi prakeikti! Ji nekentė dėdės Tomo, kitų sargybinių ir tų nepažįstamų uniformuotų žmonių, kad ir kas jie būtų. Nekentė visa širdimi!

Maksė užšliaužė ant skardžio, po kuriuo plytėjo aukštesnioji slėnio dalis. Ji sumetė, jog iki to namo galėjo būti kokios dvi mylios. *Tylutėliai,* — įspėjo save. — *Laikykis kuo tyliau. Neišsiduok, nes sučiups. Dabar to neturi būti.*

Maksė pakėlė galvą, žvilgterėjo į slėnį ir nuščiuvo. O ne! Ten visa armija vyrų ir moterų, ieškančių jos. Ji greitai šmurkštelėjo atgal už uolos.

Po kiek laiko galvutė vėl pakilo. Tik žvilgterėti. Pamačiusi vieną sraigtasparnį, apsisprendė, nors ir pati nežinojo, ar jos idėja kvaila, ar pasiutusiai protinga, o gal visai beprotiška. Ji sutelkė visą dėmesį į tą sraigtasparnį, vydama iš galvos visas pašalines mintis.

Ištiesiant galūnes, kūną nusmelkė bjaurus skausmas. Ji nekreipė dėmesio. Reikia būti kuo liaunesnei, kuo mitresnei. Pirmiausia svarbu nusiteikti. Viešpatie, ją vis dar pykina. Matyt, tas maistas buvo apgedęs.

Greitai kilk į orą. Jokios baimės. Nesvyruok. Laikykis tarp medžių.

Skrisk labai labai greitai.

Nebijok!

Skrisk žemai!

Gelbėk, Dieve, tuos, kas pasipins mano kelyje!

Maksė skubiai atsistojo ir nulėkė, sukaupusi visą energiją ir įniršį. Širdis plakė visu greitumu, labai stipriai. Tiesą sakant, per stipriai. Nedaug trūko, kad ji išsiveržtų iš krūtinės. Maksei rodėsi, jog ir ji pati gali susprogti.

Kildama nuo žemės ji nematė nė gyvos dvasios. Kur dingo tie persekiotojai? Maksė tikėjosi, kad į ją šaus. Krūptelėjusi nuo tokios minties, norėjo užsimerkti, bet susitvardė.

Skrisk žemai ir labai greitai. Prašau, neleisk jiems vėl šauti į mane. Palauk dar nors kelias minutes. Leisk paskristi dar minutėlę. Dar dešimt sekundžių.

O ne! Per velu smukti už medžių. Visai čia pat išniro sargybinis, tuoj ją griebs!..

Jis turbūt stebėjo ir laukė, toks tylus ir baisus. Pamačiusi jo kylantį šautuvą, Maksė nėrė ant jo kaip bombonešis. Kito kelio nebuvo.

Ji nepargriovė jo, neužteko jėgų. Per daug visur sopėjo, per daug išseko ir pykino!

Ir tegul pykina! Ji išvems visą blogumą, pykinimą ir visa, kas veržiasi lauk. Dvigubą masę!

Viską, ką ji buvo sukimšusi į pilvą vasarnamyje — šaltą jautienos troškinį, šokoladinius ledus, daugybę pagižusio pieno, kumpį ir itališką rūkytą sūrį, raudoną marinuotą padažą be duonos, viską, ką buvo aptikusi šaldytuve, ji su kaupu grąžino.

Išvertė tiesiog ant sargybinio. Ant jo snukio ir nesąmoningos "Colorado Rockies" beisbolo kepurės. Jis griebėsi už akių. Matyt, taip ir nesusiprotėjo, kas ant jo užsivertė. Paleidęs šautuvą, klaikiai suriko.

Praplasnojusi pro jį, Maksė dingo tarp klevų, eglių ir brūzgynų. Ji išsigelbėjo. Jos nenušovė. Ir ji suriko:

— *Valiooo, valiooo*!

Ji vėl skraidė, džiugiai maudydamasi laisvėje.

Na, leisk paskraidyti dar šešiasdešimt sekundžių, paprašė.

Na, leisk dar kartelį paskraidyti.

112 skyrius

KAI PABUDAU, mudviejų veidai beveik lietėsi. Koks malonumas būti taip arti Kito! Buvau tvirtai jį apkabinusi, prisiglaudusi prie jo kūno. Kaip keista, po tiek laiko aš pirmą kartą nesapnavau košmarų ir nepašokau rytą iš miego.

Na, žinoma, pašokau.

Jis nemiegojo. Kitas žvelgė į mane. Jo mėlynų akių artumas akino. Sunku patikėti, koks jis jautrus ir mielas. Kaip lengva būti su juo. *Galiu lažintis, tu buvai labai labai geras tėtis.*

— Labas, — prašnabždėjau aš ir jam nusišypsojau. Neprisimenu, kada buvau tokia šviežia, tokia skrajojanti.

— Ir tau — labas. Turbūt nesapnavau, kad praėjusią naktį mudu pašėlusiai aistringai mylėjomės?

Viskas atrodė taip paprasta ir tikra. Kokia gyvenimo ironija! Mudu su Kitu tik ką pradėjome vienas kitą mylėti, o gal jau seniai buvome įsimylėję... Mūsų padėtis be išeities. Išlikti gyviems šansų nėra. Mes — liudininkai. Mes matėme, kokie žvėriški dalykai dėjosi Mokykloje.

Kažkas tyliai pabilsnojo į duris. Mudu susižvalgėme. Jau? Atėjo mūsų? Tomas ir jo parazitų šutvė?

Mes su Kitu vėl susižvelgėme. Raktas tyliai įlindo į užrakto skylę, metalas džergžtelėjo į metalą. Mes iššokome iš lovos ir ėmėme skubiai temptis ant savęs drabužius.

Durys atsivėrė. Aš nepatikėjau savo akimis, pamačiusi, kas atėjo.

— Labas, teta Frene. Čia aš, Maiklas. Atėjau jūsų išgelbėti.

113 skyrius

TEN BUVO DAR KAŽKAS. Paskui Maiklą į kambarį įėjo mėlynu vasarišku kostiumu vilkintis vyras. Rankoje laikė pusautomatį, nukreiptą į Kitą. Nesupratau, kodėl jis taip šypsojosi.

— Ir aš atėjau jūsų išgelbėti, — prabilo švelniu balsu. Tyliu balsu. Tarsi verste verstų jo klausytis.

— Kas jūs? — neištvėriau. Niekada nebuvau jo sutikusi. Jis tikrai ne iš Boulderio bendruomenės ligoninės. Nemaniau, jog galėtų būti ir vienas iš tų sargybinių.

Atsakymą išgirdau iš Kito:

— Jis — Piteris Strikeris. Jis buvo mano bosas FTB, viršininkas. Piteris įsakė man baigti šį tyrimą, sakydamas, jog jis neturi prasmės. Kai atsisakiau nutraukti bylą, jis mane pagąsdino atleidimu. Ir štai jis čia. Sveikas, Piteri. Matau, kad byla pagaliau patraukė tavo dėmesį.

Strikeris buvo aukštas, raumeningas, labai šviesiais, glotniai sušukuotais atgal plaukais. Pasipūtęs jupis, prisisegęs nerūpestingą, nudailintą šypsenėlę.

— Argi galima šiais laikais kuo nors pasitikėti? — prabilo Strikeris tuo savo pridususiu balsu. — Regis, niekuo. Tik jau ne artimiausiais draugais. Netgi ne savo senaisiais bičiuliais iš FTB.

— Gal nori pasakyti, kad Biure dar yra *žmonių*, kuriais galiu pasitikėti? — paklausė Kitas.

— O kaipgi. Žiūrėk, tai šen, tai ten koks dinozauras slampinėja. Direktorius vienas iš tokių. Iš tiesų gal tik pora mūsų galime pasidžiaugti, jog esame tie laimingieji, kuriems leista dalyvauti šioje misijoje. Na, dar keletas ypač patikimų ir atsidavusių žmonių iš armijos. Kas tik išgirsta apie tai, puola prisidėti. Toks jau tas amerikietiškas būdas. Na, o tu teisus. Čia nemenkas reikalas. Didžiausias iš visų regėtų.

— Vadinasi, ir JAV vyriausybė įsipainiojusi? — paklausiau aš.

— Na, ne, neįsisvajokite. Kam čia tos paranojiškos fantazijos ar konspiracinės teorijos. Tam tikri vyriausybės asmenys žino, kas vyksta čia, Kolorade, o anksčiau vyko San Franciske ir Bostone. Mes dalyvaujame tik kaip privatūs asmenys. Viso labo yra gal penkiasdešimt mūsiškių, ir visi daug ką pastatėme ant kortos. Keli gydytojai sumanė pamaištauti, girdi, prabilo sąžinė, bet tai jau praeitis. Šią problemą išsprendėme.

— Jūs grindžiate kelią į pažangą ir už savo pastangas esate apmokami? — pasakė Kitas. — *Tikrai* amerikietiškas būdas!

— Labai gerai apmokami. Tik prašau nepamiršti — mūsų darbas reikšmingas. Argi aš nesudraudžiau tavęs, kad nesikištum? Atlikau savo pareigą dėl Reikalo. Beje, matai, aš tuo tikiu. Manau, jog daktaro Peizerio darbas reikšmingas mums visiems.

— Tai čia atsiradai tam, kad pats mus nudėtum? — paklausiau aš Strikerį. — Tu esi būtent tas? — kalbėdama aš atsitraukiau nuo Kito per kokį žingsnį ar du. Palikau tam tikrą tarpą tarp mudviejų.

— Atvykdamas čia, turėjau kitokių planų. Be abejo, jie gali pasikeisti bet kurią sekundę. Nedarykite to, daktare O'Nyl. Nelabai protinga mintis.

Aš toliau slinkau šonu.

— Kas ta neprotinga mintis?

— Tau niekada neteko būti lauko agentu, — įsiterpė Kitas. — Niekada neteko susitepti rankų, Piteri. Visus tuos metus prasėdėjai už stalo. Todėl ir nebūčiau tavęs paaukštinęs, patikėdamas regioninį darbą.

— Užteks! Tuo ir baigsime, — pagaliau Strikeris pakėlė balsą ir ginklą, nusitaikydamas man į krūtinę. — Man nieko nereiškia atlikti juodą darbą, Tomai. Pažiūrėk.

Kitas žaibiškai metėsi pirmyn ir vožė Strikeriui į žandą. Smūgiuota atsakančiai, nes agentas parklupo ant kelio.

Tačiau jis akimirksniu pašoko ir kirto atgal. Stebėtina. Strikeris daug stipresnis ir kietesnis negu atrodė.

Kitas smogė iš apačios. Galima sakyti, tai buvo kietas kirtis, nušlavęs nuo Strikerio snukio pasipūtėlišką, patenkintą išraišką. Aš vos nesušukau triskart "valio!"

Jis tuoj pat pasiuntė dar vieną staigų, galingą smūgį Strikeriui į pilvą. Ir Kitas ne iš kelmo spirtas! Daug kietesnis, bet jis toks ir atrodė. Aš nieko neišmaniau apie "Golden Gloves", bet jeigu Kitas ir užsiiminėjo mėgėjišku boksu, dabar tai pasiteisino su kaupu.

Dar vienas žaibiškas kirtis pataikė Strikeriui į tarpuakį, sutreškindamas nosies kaulą. Šį kartą agentas nepakilo. Jis paslikas sudribo ant grindų.

Kitas pakėlė ginklą. Jis net neuždusо! Akivaizdu, jog mėgavosi smūgiais į vienus vartus. Aš taip pat.

— Dingstam iš čia!

Maiklas stovėjo susižavėjęs.

— Tai bent! — šūktelėjo jis. — Oho! Jėga. Jūs gerai mušatės.

— Ačiū, Maiklai. Dabar parodyk mums, kur yra Ozas, Ikaras ir dvynukai, — liepiau jam.

Tas aukštesnysis žmogaus evoliucijos laiptelis nusišypsojo kaip ir bet kuris keturmetis. Jis netgi paėmė mane už rankos.

— Aš žinau, kur jie, teta Frene. Nuvesiu.

114 skyrius

MAIKLAS — MANO DIDVYRIS! Jis parodė mums kelią. Skubėjome koridoriumi, kol atsitrenkėme į pikta lemiančias pilkas metalines duris. Meldžiau Dievą, kad vaikai būtų sveiki arba neužmigdyti.

— Kelio galas? — burbtelėjo Kitas, kai sustojome prie durų. — Kur toliau, Maiklai?

— Galime eiti čia. Bus arčiau, — paaiškino Maiklas. — Nesijaudinkite, pagal amžių aš labai stiprus.

— Be abejo, tu stiprus. Tai eime, — skubėjo Kitas. Jis atvėrė sunkias, kaip atrodė, duris, ir mes įėjome į didžiulę laboratoriją, kuri man užėmė kvapą ir galutinai pakirto jėgas.

Laboratorijoje buvo pilna įvairiausių įrengimų. Graduoti cilindrai. Pastero pipetės. Mikrocentrifūgos su verpetiniu maišytuvu. Kratytuvai — tai įrengimai, kurie krato padėklus su mėgintuvėliais, nes tam tikros bakterijos auga tik tuomet, kai jos kratomos. Skalbimo mašinų dydžio inkubatoriai. Nesupratau, kam jos naudojamos, bet vien pažiūrėjus jų pusėn, darėsi baisu. Sienoje buvo įmontuotas autoklavas, paruoštas bet kokiam sterilizavimui.

Patalpos gale, ligoninės tipo lovose, gulėjo trys jaunos moterys! Nesunku nustatyti, jog jos visos nėščios, galėjo būti, jog daugiau nei aštuonis mėnesius. Netrukus jos gimdytų.

Aukštas, gerai sudėtas medicinos broliukas pastebėjo mus įeinant ir atskubėjo pasitikti. Matėme, jog jis susinerimęs, galbūt supykęs, o gal ir viena, ir kita.

— Ar jūs atėjote į apžiūrą? Norite pamatyti mūsų aparatūrą? Suprantate, čia jums negalima be palydos, — užprotestavo jis.

Kitas skėlė smūgį iš apačios ir nuvertė jį nuo kojų. Nespėjęs nė mirktelėti, didysis galvažudys dusliai brinktelėjo ant grindų. Didžiulė galva atšoko nuo cemento ir nusviro į šoną.

Maiklas tarė:

— Turime bėgti iš čia. Prašau.

Maiklas buvo teisus, bet skubant per kambarį, aš negalėjau atplėšti akių nuo nėščiųjų. Jos galėjo būti paauglės arba vos perkopusios dvidešimt. Geri, sveiki bandomieji modeliai. Ką jos čia veikė? Kokius kūdikius nešioja savo įsčiose?

Jos tyliai sekė mus akimis, ir tiktai tuomet pamačiau ant jų kojų odinius dirželius. Moterys pritvirtintos prie lovų, surištos, pririštos. Jos negalėjo atsikelti ir išeiti.

— Mes išgelbėsime jas vėliau, — šnipštelėjo Kitas man į ausį. — Eikim, Frene.

— Mes atsivesime pagalbą. Prisiekiu, — pažadėjau moterims. Dabar mes jokiu būdu negalėjome jų vestis kartu.

Maiklas tempė mane pirmyn prie kitų metalinių durų, esančių kambario gale.

— Mes jūsų sugrįšime, — pažadėjau vienai moteriai, kuriai galėjo būti ne daugiau kaip aštuoniolika.

— Man turbūt prasideda gimdymas, — išgąstingai atsiliepė ji.

Eksperimentai su žmonėmis.

115 skyrius

— DAUGUMA ŽMONIŲ tarsi akmenys žemėje — neatneša naudos nei sau, nei kitiems, jie paprasčiausiai tūno ir laukia, kol praeis dar šešiasdešimt sekundžių, — Džilijana kalbėjo maloniai ir pasitikėdami savimi. — Laimė, tokia niūri charakteristika — ne mums. Sveiki atvykę, gerbiamieji! Ši mažytė rinktinė grupė neįkainojama žmonijai. Šiandien mes paskelbsime naują erą. Pažadu jums ir įvykdysiu savo pažadą.

Džilijana ir daktaras Entonis Peizeris pakiliai žvelgė į auditoriją. Jiedu sėdėjo prie ilgo darbo stalo posėdžių salės priekyje. Daktaras Peizeris kalbėjo nepakildamas iš vietos.

— Dar tik aštunta valanda ryto, viskas vyksta pagal grafiką. Turiu pažymėti, jog viskas klostosi beveik idealiai. Nekyla jokių abejonių, kad tie, kuriuos čia surinkome, yra ryškiausios genetinės inžinerijos žvaigždės. Kaip matote, žinia apie tai, jog aš palikau šią žemę, šiek tiek skubota. Lygiai taip pat pastebimas mano “drebulys” patvirtina, jog mane buvo ištikęs insultas. Dabar aš sveikas. Tiesą sakant, suradau būdą, kaip savo pasigailėtinai trumpą gyvenimą pailginti dešimčia, o gal netgi kokiu tuzinu metų. Plačiau apie tai išgirsite vėliau. Patikėkite manimi, čia tik trumputė pastabėlė, palyginti su tuo, ką jums šį rytą atskleisime.

Septyniolika vyrų ir moterų linkčiojo galvomis ir nedrąsiai šypsojosi. Jie buvo pakviesti į apžiūrą, o dabar... pats svarbiausias aukcionas per visą istoriją.

Aukcionas.

Visi septyniolika atstovavo kokiai nors stambiai biotechnologinei kompanijai arba, kai kuriais atvejais, šaliai. Vienas turtuolis atvyko, pasirengęs, remiantis to ryto rezultatais, finansuoti stambią naują korporaciją. Šios "genetinės inžinerijos žvaigždės", regis, vengė vieni kitų žvilgsnių. Jie čia statys sumas už įspūdingiausius istorijoje mokslinius atradimus ir tarsi bijojo, o gal gėdijosi, atskleisti savo kasdieninę aistrą. Kažkada Trumenas Kapotė Dž. Edgarą Huverį ir Rojų Koną pavadino "galingais homoseksualais". Jeigu taip, tai šitie buvo "galingi fanatikai".

Daktaras Peizeris tęsė savo kalbą:

— Jūs jau turėjote progos susipažinti su kiekvieno dosjė ir peržiūrėti iš varžytinių parduodamus objektus. Kiekvienas eksperimentas, kiekvienas antgamtiškas vaikas yra unikalus ir neįkainojamas. Visi dokumentai ir duomenys, susiję su "varžytinių objektų kilme", bus atiduodami tikriesiems pirkėjams. Mes nustatėme žemiausią, arba minimalią, kainą kiekvienam objektui. Ji dar vadinama "mažiausia pradine kaina"* galbūt dėl to, jog mums būtų liūdna, jeigu tektų parduoti už tokią. Taigi, jeigu daugiau klausimų nebus, varžytines pradėsime.

Džilijana pakilo nuo kėdės. Ji mandagiai nusišypsojo, paskui padėjo priešais save ant stalo visą šūsnį popierių. Paskui pasitaisė plonyčiais metaliniais rėmeliais akinius, kurie padėjo jai susikurti klestinčios vadovaujančios darbuotojos įvaizdį. Pasaulis keičiasi. O taip, pasaulis keičiasi greičiau, negu visi tokie pasipūtę veikėjai įsivaizduoja.

---

* Upset price *amer.* — mažiausia pradinė kaina; žodžių žaismas: upset — nuliūdęs, prislėgtas. — *Vert. past.*

Pagaliau ji pranešė:

— Skelbiu oficialią aukciono pradžią. Nuo šios akimirkos į varžytines niekas daugiau negalės įsijungti. Nei telefonu, nei paštu. Pirkėją paskelbs paprastas plaktuko taukštelėjimas.

Vienas varžytinių dalyvis, nusklembtais pečiais, plinkantis vyras, vilkintis tamsiu, dryžuotu kostiumu, palinko į priekį. Jo nosis buvo smaila ir riesta, o apatinė lūpa rodė priekabų charakterį. Jis buvo iš turtingo Niu Džersio priemiesčio netoli “AT&T” būstinės.

— Ar mes iš karto galėsime pasiimti nusipirktus objektus? — paklausė jis. — Ir mokslinius darbus?

— Taip, be abejo, galėsite. Ar jau pradedame statyti, daktare Voneri?

— O koks padidėjimas? — pasigirdo kitas balsas. Klausė įspūdingos išvaizdos vyras, rusvais, apvaliai kirptais plaukais. — Kokie kainos padidėjimai?

— Kainos padidėjimas, daktare Maleri, vienas šimtas milijonų dolerių, — pranešė Džilijana.

Auditorija subruzdo, pasigirdo diskusijos, nedrąsūs protestai, baimė, jog vienas ar kitas varžovas jau bus įgijęs pranašumą.

— Ledi ir džentelmenai, — Džilijana bilstelėjo plaktuku vieną kartą, — šitas procesas vyks civilizuotai.

Varžytinių dalyviai aprimo. Jie pasižymėjo puikiomis manieromis, mandagumu. Visi kaip vienas — nepriekaištingi piliečiai.

Džilijana permetė akimis parduodamų iš varžytinių daiktų sąrašą ir vėl dirstelėjo į apžavėtą auditoriją. Visi sėdėjo sulaikę kvapą tarsi prieš nematomą starto barjerą. Ji luktelėjo lyg būtų kažką pamiršusi jiems pasakyti.

Iš tikrųjų ji sąmoningai tampė jų nervus, mėgavosi perdėm įsikerojusiu egoizmu. Pagalvojo, jog būtent taip turėjo jaustis Prometėjas, pavogęs iš dievų ugnį.

Posėdžių salėje atmosfera kaito nuo įtampos, jaudulio ir netgi baimės. Gali būti, jog žmogus padarys didelį šuolį ir nešliaužios kaip praeityje.

Pagaliau Džilijana prašneko.

— Minimali kaina už pirmą numerį, pažymėtą AGE243, dar žinomą kaip “Piteris”, yra aštuoni šimtai milijonų dolerių. Piteriui ketveri metai. Labai aukšto intelekto. Puikios sveikatos. Jis gali skraidyti.

— Aštuoni šimtai milijonų?

Iš galo nugriaudėjo vieno vokiečio balsas:

— Vienas milijardas dolerių už AGE243, mažąjį Piterį, ir vertinguosius mokslinius darbus apie jį.

116 skyrius

METJU BUVO GYVAS ir puikiai atrodė, nors keletą pastarųjų dienų jam teko gyventi ekstremaliomis sąlygomis.

Aš niekada nebuvau mačiusi jaunesniojo Maksės brolio, bet užteko į jį žvilgterėti, ir jau žinojai, kas jis. Tie patys šviesučiai plaukai kaip ir Maksės, tik pečiai ir krūtinė platesni. Jo sparnai balti, pagražinti sidabrine ir mėlyna spalva. Tikrų tikriausias Maksės broliukas, toks pat savotiškai įspūdingas.

— Aš — Metju, — prisistatė jis. Ir šypsena panaši į Maksės. Mes įėjome į kitą kambarį, kur buvo laikomi vaikai. Į jį galėjai patekti tiktai per “akušerinę palatą”. Kitos durys buvo užrakintos.

— Jūs turbūt Frenė ir Kitas. Žiūrėkite, kas dar! Adomas prisikėlė iš numirusiųjų!

Džilijanos sūnelis liūdnai papurtė galvą.

— Dabar mane vadina Maiklu.

— Niekis, tegu *jie* pasiunta! Teisingai, vaikinai? Teisingai, Adomai?

Ozas, Ikaras ir dvyniai buvo uždaryti mažesniajame kambaryje. Jie garsiai džiaugėsi ir šūkčiojo:

— Tegu *jie* pasiunta!

— Eime iš čia, — Kitas nutraukė jų ovacijas. Jis perėmė vadovavimą. — Negalime laukti, vaikai.

Nė vienas iš mūsų neprieštaravo. Mes stengėmės neatsilikti nuo Maiklo, kuris dūmė kaip vėjas ilgais požeminiais tuneliais. Matyti, jog pažįsta kelią — čia jis jautėsi kaip žuvis vandenyje. Mes užlipome siaurais laiptukais, vedančiais prie sunkių dvigubų durų. Meldžiau, kad jos atsivertų į lauką.

Kitas pastūmė duris. Jos atsidarė. Virš mūsų galvų pasigirdo kurtinanti sirena. Gerai, kad mes jau lauke.

— Bėkit! Bėkit! Bėkit! — šaukiau stumdama vaikus. — Išsiskirstykite! Bėkite tolyn nuo namo!

— Nesustokite! — ragino Kitas. — Nesižvalgykite ir nesisukiokite atgal. Bėkim!

— Bėgam, bėgam ir nubėgam! — atsiliepė Ikaras.

— Didysis pabėgimas! — šūktelėjo Ozas.

Kaip gerai, kad vaikams viskas atrodo kaip įdomus nuotykis, pagalvojau. Mes bėgome slėptis į mišką. Tačiau name kažkas vyko.

Turėjome perbėgti per erdvią žvyruotą automobilių stovėjimo aikštelę. Joje buvo pristatyta daugybė transporto priemonių: lengvųjų automobilių, reindžroverių, džipų, mikroautobusų. Prie kai kurių stoviniavo vairuotojai. Neabejoju, jog jie manė sapnuoją. O kaip kitaip?

Penki vaikai su sparnais! Du suaugę palydovai, panašūs į pakvaišėlius. Visi bėga!

Staiga pamačiau kitus pabyrant iš namo. Tarp jų atpažinau kelis daktarus iš Boulderio, bet kitų vyrų ir moterų veidai nematyti. Jie visi apsirengę oficialiais drabužiais. Turbūt kokie nors komersantai. Įdomu, kokių reikalų jie čia turėjo?

Jie lėkė iš pastato kaip pabaidyti. Visur kaukė sirenos. Kažkas verandoje mus pastebėjo ir parodė šion pusėn. Tada sužiuro visi.

Pro kažkurias duris išbėgo sargai. Jie buvo iki dantų apsiginklavę. Mus susekė. Akimis išmatavau atstumą iki miško. Nesuspėsim...

— Skriskit! — riktelėjau vaikams. — Greičiau skriskit tolyn!

Ozas, Ikaras, Piteris, Vendė ir Metju nieko nelaukė. Verta buvo pažiūrėti! Būrelis pakilo, tarsi metų metus tik tai ir veiktų. Netgi Metju prisitaikė.

— Puiku, skriskit! Slėpkitės! — vis dar rėkiau iš paskos.

— Aukštyn ir tolyn! — neatsiliko ir Kitas šalia manęs. — Skriskit į mišką! Greičiau!

Mano širdis apmirė, pamačius Džilijaną. Pasidabinusi mėlynu dailiu kostiumėliu. Dabar ji lėkė iš namo. Kažin kokį susirinkimą mes nutraukėme? Ji rėkė, kad sargybiniai šautų. *Argi ne tam reikalingi draugai?*

Rėkdama visa gerkle ji lėkė artyn prie manęs. Staiga šokau iš vietos ir nurūkau tiesiai į ją. Susidūrimas neišvengiamas.

Gal sekundėlę ji sutriko. Mačiau iš jos veido. Matyt, ne kažin kiek to parako joje ir tebuvo.

— Skriskit tolyn! — toliau raginau vaikus. — Dinkit iš čia! Lėkit, lėkit! Į mišką!

Pasižiūrėjau į Džilijaną. Ji bėgo dar greičiau.

Kursas aiškus.

Ach, štai kaip! Pasigailėsi, poniute. Oi, kaip pasigailėsi.

Aš trenkiau į ją galva.

Susidorojau su ta klaikia kale tokiu pat metodu, kaip ir su savo broliais prieš gerus penkiolika metų, kai tėvų fermoje Viskonsine be šalmų žaisdavome futbolą. Be jokio gailesčio įvariau petį jai į pagalvės minkštumo pilvą. Tai tik trupinėliai, palyginti su Polu Hornungu, Džimiu Teiloru, Rėjumi Ničke ir pasaulio čempionu “Green Bay Packers”. Buvau dar maža, minkštakošė mergytė Viskonsine, o jau garbinau “Packers”.

Džilijana sudejavo, tiksliau, išleido dvigarsį “ou!” O, koks neišpasakytas, nenupasakojamas malonumas suteikti jai bent kiek fizinio skausmo! Tikėjausi, kad sulaužiau keletą kaulų. Tada drybsančiai Džilijanai dar įspyriau kartelį, kad ilgiau atsiminčiau tą įspūdį.

Ojėzau, pamačiau Maksę, skrendančią virš namo stogo ir kaminų.

117 skyrius

SRAIGTASPARNĮ “KCNC LIVE NEWS 4” pilotavo praplikęs, tvirtas vyras, vardu Edis Frydfeldas. Jis patruliavo. Paprastai lakūnas žaibiškai priimdavo drąsius, protingus sprendimus. Net “Bell Jet Ranger's” riaumojimas netrukdydavo mąstyti.

Staiga rami minčių gija išskydo. Ne, susisuko. Visiškai susipynė. Jo galvoje įvyko trumpasis jungimas.

Edis griebė ciklinę centrinę vairalazdę, kuria valdė sraigtasparnį. Laikė ją nutvėręs iš visų jėgų. Žvilgterėjo į prietaisus: skridimo greičio indikatorių, vertikaliojo greičio indikatorių, kompasą, radiją. Viskas gerai. Kabinoje niekas nesugedo.

Jis skrido maždaug 105 mylių per valandą greičiu. Viskas normalu, ką?

Taigi, kad nenormalu! Nenormalu! Nenormalu! Šį rytą kažkas jam darosi, į normalią būseną net nepanašu.

Dešinėje sraigtasparnio pusėje, už kokių šimto penkiasdešimties jardų Edis pastebėjo mergaitę. Jo vos neištiko infarktas, ir vos neapsivėmė.

Kelis kartus stipriai pamirkčiojo. Ji vis dar ten.

Ta mergytė skrido!

Negali būti! Bet ten — ji!

Nuostabiausi balti sparnai su sidabriniais ir melsvais ruoželiais.

Bet ji tikrai su sparnais!

Nors tu apsi..., bet atrodo taip, lyg ji skristų pati viena. Lyg koks didžiausias, išdidžiausias kada nors jo matytas vanagas arba amerikietiškas erelis.

— Rande? — jis sušnabždėjo į mikrofoną.

Ausinėse pasigirdo jo dvidešimtmetės kino operatorės Randės Vitenauer balselis:

— Ar tu matai, ką, man rodos, aš matau? Prašau, pasakyk, jog man vaidenasi, Edi.

— Mums abiem susisuko šratai, mergyte. Kitaip nepaaiškinsi. Tik taip.

NSO, ar kas ten būtų, jau skrido tik už kokių penkių šimtų pėdų ir sparčiai artinosi prie jų sraigtasparnio.

Plaukai ant Edžio Frydfeldo pakaušio tai kilo, tai leidosi. Nuo įtampos paskaudo pečiai. Kaip prieš kokį mūšį. Kaip kokioje dykumų audroje. *Jėzau! Ji lekia tiesiai į jį!*

Jis šiek tiek pakeitė aukštį. Skraidant sraigtasparniais galima bet kada įsitikinti šios mašinos vikrumu ir jautrumu. Tai jį labiausiai žavėjo. Šią akimirką ta galimybė kaip niekada pasitvirtino.

Edis įjungė mikrofoną.

— Rande, ją parodysime trečią valandą. Trupučiuką pasisuksiu, kad geriau pamatytum. — Jis ir taip žinojo, kad Randė jau suko filmą. Jeigu čia ne miražas, ji pateiks šį kąsnelį per ryto žinias.

Jis pakreipė sraigtasparnį trisdešimčia laipsnių. Trupučiuką pristabdęs “Jet Ranger”, pasuko atgal, kad galėtų pats užmesti akį į NSO. Štai ji. Dabar ji skrieja priešais jį. Jėzau, tai gražutė mergytė... Su sparnais! Pasiutusiai gražiais sparnais.

Čia kažkokia išdaiga, kitaip nebus. Bet kokio velnio? Kur galėjo tas šunsnukis nusidanginti?

— Mes sukame juostą! Ištisus kilometrus! — pranešė jam Randė. — Be atokvėpio filmuoju kiekvieną jos nuostabiųjų sparnų plastelėjimą. Persiunčiu į centrą. Šįryt visus išversime iš lovų! Denveris žiopsos vienais apatiniais! Na, argi ji ne gražutė?

Taigi kad gražutė. Pritrenkianti.

Frydfeldas bijojo sumirksėti tikrąja to žodžio prasme. Mergytė paukštytė auksiniais plaukais ką tik išraitė keletą vingių ir suktukų.

Galėtum pamanyti, jog ji kažką *rašo* ore. O gal tikrai *rašo*? Gal siunčia kokį signalą? Tad kokį?

Jis nykščiu nuspaudė jungiklį ir susisiekė su studija.

— Studija "Šešėlis 9". Girdite? Tuoj pat atsiliepk, Stefani. Ar matai tą stebuklingą š...? Arba aš jau miręs ir pakely į rojų. Ir jau matau angeliuką.

Ausinėse pasigirdo balsas.

— Kas čia, Edi? Meskit tuos juokus! Kokius čia kadrus siunčiate, po perkūnais? — Stefani Ept balsas beldė jam į ausis. Stefa — realistė, ciniška, nepripažįstanti absurdiškų juokelių reporterė. Frydfeldas pamanė, jog jos protelis jau bus išėjęs į šipulius. Kaip tik jam į porą. Jo paties galvelė jau gatava.

— Tu žiūri į tą patį, į ką ir aš, — pasakė jis. — Kviesk armiją ir greitąją pagalbą, ir ką tik pati sugalvosi... Mes esame maždaug trys mylios į šiaurę nuo Huverio kelio artimesniojo apvažiavimo. Kartoju — tu matai tą patį, ką ir mes. Dabar ji traukia į šiaurę. Mes sekame iš paskos! Ji tikrų tikriausiai skrenda! Jai gali būti vienuolika dvylika metų. Atrodo kaip paprasčiausia Denverio ar Boulderio, ar Pueblo mokinukė, tik dar pridėk sparnus. Ir dar skrenda. Prisiekiu savo brangiausios bobutės siela, viskas vyksta priešais mano akis. Mergaitė turi baltus su sidabriniais bei mėlynais ruoželiais sparnus. Patikėk manimi. Ji mus kažkur veda ir, prisiekiu, sekčiau iš paskos iki pasaulio galo. Čia naujienų “Four Special” reportažas. Tai istorinis įvykis. Mergaitė skrenda!

118 skyrius

ŠIRDIES GILUMOJE, toje kertelėje, kuri jaučia ir mąsto, Maksė buvo įsitikinusi, jog ji tuoj nukris, sudegs ir žus, jog ji *turės* netrukus mirti. Labai blogai, bet tokia buvo jos lemtis. Taip norėjo visata. Ji tai žinojo nuo pat pabėgimo dienos. Turbūt ir Metju tą patį žinojo.

Prižiūrėtojai neleis jai gyventi. Ji gali paliudyti apie tai, ką jie veikė, apie visas tas siaubingas žudynes ir kitus nusikaltimus. Ji — Tinkerbelė, “Stinkė Tinkė”. Dar vienas laboratorinis bandymas. Tai jie, tie smirdžiai. Ji žinojo visus jų nešvarius darbelius.

Užtat ji bent pamatė, kaip atrodo tikras pasaulis, jame taip pat yra bjaurių ir šlykščių dalykų, bet ir kiek jame grožio! Gyvendama Mokykloje, viso to net neįsivaizdavo. Pasaulis šimtą kartų gražesnis, negu jai teko skaityti knygose arba matyti per televiziją ar filmuose.

Štai viskas ir pasibaigs! Arba prasidės! Argi ne tas pats?

Didysis Džilijanos namas vis arčiau ir arčiau. Apačioje matyti daugybė žmonių, kurie atrodė lyg lakstantys pagaliukai.

Maksė palenkė galvą ir nėrė žemyn ginkluotų vyrų link. Ji suprato, jog neturi kito pasirinkimo. Toks jos likimas. Jie taikėsi šauti į Ozą ir Ikarą, kurie dailiai ir drąsiai skrido tolyn. Vaikai skrido slėptis. Telaimina juos Dievas.

Netoli didžiojo namo keli sargybiniai grasino Frenei. Regis, Frenė laikėsi neblogai, nusiteikusi karingai. Kitas taip pat.

Kažkas šovė į Kitą. Paskui smogė. Kitas nuvirto ant žemės, ir Maksė prisiminė, kaip baisu, kai į tave pataiko kulka. Ji jautė tai, jautė ir Kito skausmą. Jį sužeidė į kaklą, jis nekrutėjo ir nekalbėjo. Maksei pasivaideno, tarsi į ją vėl būtų šovę.

— Kitai! — suriko ji iš aukštybių. — Kitai, kelkitės! Kelkitės, prašau.

Maksė smigo visu smarkumu, nusitaikiusi į vieną sargybinį. Keturiasdešimt mylių per valandą, nors tiek. Smarkiai kirto jam sparnu. Ji apsidžiaugė, kai jis nuvirto. Džiaugėsi ne dėl to, kad sužeidė žmogų, bet kad sutrukdė jam sužaloti kitus. Ji negalėtų šiaip sau, be niekur nieko sukelti kitam skausmą. Jos ne tokia prigimtis. Ji kitokia negu "jie", prižiūrėtojai, o gal net ir visa žmonija.

Staiga Maksė pastebėjo, jog paskui ją atseka daugiau sraigtasparnių. Jie skrido iš rytų pusės. "Gerųjų vyrukų" daugėja. Visi trys sraigtasparniai dideliu greičiu artinosi prie namo.

Jie drebino ir kapojo orą, baisiausiai riaumodami, blaškydami medžių šakas ir lapus, lenkdami prie žemės aukštą žolę. Iš pradžių ji matė tik vieną televizijos sraigtasparnį, bet, išvydę naujienas, prisijungė kiti. Žmonės sraigtasparniuose — "geri" — filmavo viską iš eilės. Ant sraigtasparnių šonų švytėjo jų pavadinimai. "KCNC — News 4". "KDVR — News 31 Fox". "KMGH — News 7". "KTVJ — News 20".

Iš už namo pradėjo kilti "blogųjų" sraigtasparnis. *Jie neturi teisės pasprukti,* — šmėstelėjo Maksei mintis. — *Tie š... neturi teisės skristi. Jokios teisės!*

Maksė susilenkė, pasiruošdama dar statesniam nėrimui. Gal net per daug stačiam.

Staiga ji pasileido beveik visu pajėgumu, skriedama šešiasdešimt mylių per valandą. Per greitai, oi, kaip per greitai. Baisu ir pačiai. Jai rodėsi, tarsi stovėtų ant galvos.

Maksė lėkė lyg bomba tiesiai į kylančio juodo sraigtasparnio priekinį stiklą. Ji neleis jiems pabėgti.

Jie neturi teisės skristi.

Jie neturi dingti!

Tada ji pamatė, kaip kažkas pakilo nuo eglių ir greitai skrido artyn prie kylančio sraigtasparnio jau iš priešingos pusės. Tai bent siurprizas! To dar nebuvo!

— Metju! — suriko ji.

119 skyrius

KEROLĖ O'NYL su savo mergaitėmis Meridite ir Brigita stovyklavo prie plataus, putojančio upelio Ganisono nacionaliniame parke. Jos buvo atsivežusios nedidelį "Sony" firmos televizorių. Kad ir kaip sukiojo rankenėles bei didino garsą, joms vis dar buvo per tyliai, vis vaizdas per mažas.

— Žiūrėkit, Maksė! Ir teta Frenė! — suklykė Brigita, kai jos, susėdusios savo namelyje ant ratų, žiūrėjo tiesioginį rytinių televizijos naujienų reportažą. — Mama, kas čia vyksta? Kas ten darosi? Neįmanoma patikėti!

— Ša! Ša! — Kerolė perrėkė televizorių ir dukrą. — Leisk klausytis! Ša, mergaitės.

Kerolė greitai perjungė kitą kanalą. Visi kanalai, kurį tik įjungdavo, rodė tuos pačius stulbinančius, amą atimančius kadrus. Džilijanos Peris namuose vyko kažkas nepaprasta. Kas ten, iš tiesų? Kerolė netikėjo savo akimis. Kurgi čia patikėsi, jeigu jau ištisą parą neįmanoma nieko susigaudyti.

Maksė lyg kamikadzė lėkė į sraigtasparnį, nusitaikė į jį. Kerolė sumirksėjo, sulaikė kvėpavimą.

Kas ten vyko?

Frenė puolė Džilijaną Peris. Ar gali būti? Kodėl jos sesuo sumušė Džilijaną?

Dieve mano! Rodos, Kitą nušovė. Jis gulėjo ant žemės. Nejudėjo. Visur lakstė ginkluoti vyrai.

Tūkstančių tūkstančiai televizorių Denverio apylinkėse rodė tuos pačius vaizdus iš įvykio vietos ir juos komentavo. Išgirdę paskutiniąją radijo žinių laidą, įsijungė vis nauji tūkstančiai televizorių. Prie jų rinkosi ištisos šeimos. Miegalius traukė iš lovų. Ekranus užgulė viešbučių svečiai, rytinių kavinių, tavernų lankytojai, žmonės savo darbo vietose.

Nepraėjus nė dešimčiai minučių, Denverio radijo stotys transliavo reportažą tiesiai iš įvykio vietos. Susijaudinę diktoriai pasakojo arba aukštais, rėžiančiais, arba prislopintais, paslaptingais balsais.

Nepaprasti skraidančios mergaitės vaizdai pasklido po visą pasaulį, į visus žemynus, visas šalis, į didelius miestus ir kaimelius. Kai kas tą reginį sudvasino. “Angelas”, “įkvepianti”, “stebuklinga”, “pirmas kartas per visą istoriją”, “stebuklas” — šitokiais žodžiais žmonės bandė išreikšti tai, ką jie matė ir jautė. Neišdildomas, nepamirštamas reginys, suvirpinęs kiekvieno jį mačiusio vyro, moters ar vaiko jautriausias stygas.

— Štai mūsų ateitis, — interpretavo vienas britų radijo žurnalistas, — šie vaizdai — akivaizdus jos įrodymas.

120 skyrius

AŠ VISKĄ MAČIAU, stovėdama ant žemės. Kitas gulėjo, o aš bandžiau jam pagelbėti. Kulka pataikė jam žemiau raktikaulio, kraujas sruvo per kaklą ir gėrėsi į marškinius.

Jis įtikinėjo, jog žaizda nepavojinga. Netikėjau nė vienu jo žodeliu ir visa drebėjau iš baimės.

— Ji atvedė "geruosius", — silpnu balsu ištarė jis. — Ji šauni mergaitė.

Ji skraidė kaip pasakoje. Didžiavausi Makse, bet ir nepaprastai jaudinausi, būgštavau dėl jos. Ji pavojingai priartėdavo prie besimalančio sraigtasparnio propelerio, prie šautuvų. Bebaimė!

Triukšmas virš galvos kurtino ir kėlė sąmyšį. Ant sraigtasparnių šonų aiškiai matyti gremėzdiškos signalinės raidės.

Čia suskrido televizijos žinių reporteriai. Tai Maksė atvedė šią kavaleriją!

Televizijos kameros filmavo pastėrusius nusikaltėlių veidus. Džilijaną ir kitus niekšus, tarp jų ir jos vyrą. Gal šį kartą jie neišsisuks? Jų juodi darbai išreklamuoti. Per televiziją. Bent aš taip tikėjausi.

Netikėtai Maksė metėsi į dešinę. Ji ne tik bebaimė, ji *beprotiškai drąsi*. Ji nėrė link juodo sraigtasparnio "Bell Jet Ranger", skubiai kylančio iš už pagrindinio pastato. Mėgino sutrukdyti, o gal net ir neleisti pakilti. Ji nenorėjo jų paleisti.

Iš už aukštų pušų atskriejo Metju. Jėzau, koks reginys! Pagaliau susitiko brolis ir sesuo. Jie nori atkeršyti, atsilyginti.

— Atsargiai! — neišlaikiau. Atsistojau pasiruošusi šaukti. Pradėjau mojuoti rankomis. — Makse, leiskis žemyn! Makse, nereikia!

Nebuvo vilties, kad ji išgirs mano balsą toje griaudėjančioje, riaumojančioje padangėje. Maksė atsidūrė per arti kylančio sraigtasparnio. Ji tai darė sąmoningai.

Per arti. Per daug pavojinga.

Regis, ji susidūrė ore su sraigtasparniu. Viskas įvyko akimirksniu. Nesupratau, ar tikrai jį kliudė, o jeigu kliudė, ar nesusižeidė.

Aš nenuleidau akių ir vis šaukiau, kai pamačiau byrančias plunksnas. *O Makse, nekrisk! Prašau... Prašau, Makse...*

Sraigtasparnis krestelėjo, bandė jos išvengti, bet susvyravo ir ėmė suktis. Jis tapo nevaldomas ir staigiai krito iš kokių penkių šimtų pėdų aukščio. Sraigtasparniui iškilo pavojus. Propelerio apsisukimai lėtėjo, korpusas krūptelėjo ir ėmė kratytis. Už langų matyti pakraupę vyrų ir moterų veidai.

Metju sklandė kaip lapas virš sugedusio sraigtasparnio. Ji atidžiai sekė jo judesius, bet laikėsi per daug arti, tarsi tai būtų tik smagus žaidimas. Bijojau, kad jos neįtrauktų sūkurys.

Trumpam palikau Kitą. Pamaniau, jog jam nieko neatsitiks, meldžiausi, kad atlaikytų. Aš lėkiau link Maksės, kai staiga sujudėjo žemė ir pasigirdo klaikus sprogimas.

Sraigtasparnis nukrito ant miško. Kurtinantis metalo džeržgesys. Mašina trenkėsi į žemę ir užsiplieskė, ugnis tvykstelėjo virš amžinai žaliuojančių medžių viršūnių. Katastrofos vietoje išvirto juodų kaip anglis dūmų kamuoliai. Keleiviai turbūt žuvo tą pačią siaubingą akimirką.

Aš vėl tapau liudininke. Man jau užteko su kaupu. Troškau sugrįžti į savo senąjį gyvenimą.

Pamačiau, kaip Maksė išniro iš tirštos, juodos dūmų uždangos. Sparnai ir veidas buvo padengti suodžiais ir pelenais. Ji vis dar skrido, bet atrodė išsekusi. Matyti, kaip ji kovojo su nuovargiu, kuris traukte traukė žemyn.

Kiti vaikai suko ratukus, skrisdami atgal iš savo slaptaviečių miške. Jie švilpavo, rodydami kelią Ikarui, todėl šis nė kiek nuo jų neatsiliko. Jie priartėjo prie Maksės, kuri juos nuvedė iki itin ryškios žalumo vejų prie namo.

Vos Maksė ir mažesnieji vaikai spėjo nutūpti, ji su Metju pasileido tekini per preciziškai nukirptą veją. Šitokia ištvermė! Jiedu vėl pakilo, šovė aukštyn į tviskančią ryto saulę.

Supratau, ką jie sumanė, bent jau maniau, kad supratau. Jie vijosi pilkšvą mersedesą sedaną. Jis lėkė klampiu keliu, vingiuojančiu gilyn į mišką nuo užpakalinės namo pusės. Man porą sykių teko maknoti tuo varganu keliuku.

Žinojau, kas buvo susigrūdę į pilkąjį “S600”. Mačiau, kaip jie į jį lindo: Džilijana, daktaras Peizeris, mažasis Maiklas, vairuotojas ir Hardingas Tomas. Be Maiklo, visi kiti sudarė tikrą Liuciferio šeimynėlę. Tomas buvo ginkluotas. Jie vėl bėgo.

Už kokių poros jardų nuo manęs stovėjo apdulkėjęs lendroveris. Nenutuokiau, kam jis priklausė, bet nusprendžiau, jog jis mano. Aš jį pasiskolinau.

Sėdusi prie vairo iki galo nuspaudžiau greičio pedalą. Reikėjo vytis tolstantį sedaną. Nė nemaniau tapti didvyre, visiškai ne tai. Tenorėjau kaip nors sustabdyti Maksę su Metju. Negalėjau leisti, kad jie žūtų.

121 skyrius

KO GERO, STENGIAUSI VADOVAUTIS išmintingu Sofi Taker patarimu: nenustok vilties! Roveris buvo sukonstruotas taip, kad įveiktų visas purvyne išmaltas vėžes ir duobes. Mersedesas lėkė priekyje už kokių penkiasdešimties jardų. S600 žiauriai pranoko savo galimybes. Vairuotojas spaudė greičiau negu derėtų, turint galvoje nenuspėjamą, klampų, vingiuotą keliuką.

Maksė ir Metju nardė per arti to automobilio. Jie atrodė tarsi įkyrūs uodai. Be abejonės, tai trikdė ir nervino vairuotoją.

Pamačiau, kaip Maksė visu greičiu nėrė žemyn. Ji pataikė į mersedeso stogą ir kaipmat atšoko, palikdama jame duobę. Jiedu su Metju elgėsi kaip pakvaišę, kaip tikri vaikai.

— Makse, ne! — šūktelėjau, iškišusi galvą pro šoninį langą. Kiek galėdama persisvėriau per jį. Vėjas talžė man veidą, turėjau net prisimerkti. Sėdint tokia poza dar reikėjo pasistengti suvaldyti lendroverį...

Delnu vis spaudžiau ir spaudžiau signalą. Kaip įmanydama stengiausi ją įspėti apie pavojų.

Maksė nė kartelio neatsigręžė. Metju taip pat nereagavo. Jie turėjo girdėti. Turbūt abu žinojo, kad čia aš, bet paprasčiausiai nepaisė.

Neatleidau akceleratoriaus nė per mikroną. Medžiai švilpte prašvilpdavo abipus siauručio, besirangančio kelio. Lėkiau per greitai, dvigubai viršydama saugų greitį.

Pagaliau Maksė atsigręžė. Ji pamatė lendroverį ir mane, vos ne iki pusės išlindusią pro langą. Iki tos akimirkos aš net nesusimąsčiau, kas mane siejo su ja. Visi mano motiniški jausmai augo, kaupėsi, vijosi aplink širdį. Neištverčiau, jeigu ją sužeistų, jei prarasčiau ją, Metju arba bet kurį iš tų vaikų.

Mačiau, kas vyksta, o Maksė — ne. Ji per ilgai užsižiūrėjo į mane.

— Mašinos langas, Makse! — klykiau kiek įstengiau. — Saugokis! Makse — apsisuk!

Ji manęs negirdėjo. Negalėjo arba nenorėjo girdėti. Ji šypsojosi, juokėsi iš pavojaus, kuris jau tiesė į ją nagus.

Šoninis sedano langas leidosi žemyn. Hardingas Tomas iškišo galvą. Tada pamačiau jo ranką. Jis iškišo šautuvą. Taikėsi į Maksę ar į Metju, skrendančius pavojingai arti automobilio.

Pagaliau Maksė pastebėjo Tomą. Ji su Metju metėsi šalikelėn, į krūmynus ir pušų tankynę. Tiedu vaikai švysčiojo tarp medžių beprotišku greičiu. Jie juokėsi iš Tomo, tyčiojosi, išdarinėjo grimasas.

Tomas paleido ugnį. Kulka nukirto didžiulę, vešlią šaką. S600 dar labiau padidino greitį.

Aš neatsilikau. Turėjau padaryti viską, kas įmanoma, kad tik apsaugočiau Maksę ir Metju. Jiedu ir taip užtektinai prisikentėjo nuo tų automobiliu sprunkančių pabaisų. Nei Džilijana, nei daktaras Peizeris, nei Tomas neturi paspruкti, neturi dingti be niekur nieko.

Tačiau jie *tolo*. Mersedesas riaumojo, lėkdamas pakalnėn, ir netrukus dings iš akiračio.

122 skyrius

AŠ ĮJUNGIAU KETVIRTĄ BĖGĮ, roveris pakluso ir šastelėjo pirmyn. Miškas skriejo pro mane, virtęs vientisa širma, grasindamas iš abiejų pusių. Neliko vietos nė menkiausiai klaidelei...

Pirmą kartą gyvenime važiavau tokiu greičiu. Menkiausias kryptelėjimas — ir smūgis neišvengiamas. Kiekvieną sekundę tykojo mirtis, net šiurpas nukratė nuo tokios minties. Tačiau pedalą laikiau nuspaustą iki galo.

Menkutis, vingiuotas keliukas vėl kilo, įsiremdamas į dangų. Rodės, lyg būčiau dūmusi painiais ir pavojingais atrakcionų parko "kalneliais". Tikėjausi, jog tas keliukas mus nuneš į miestą, bet apsirikau.

Maksė ir Metju vėl išniro. Skrido. Maksė *dešinėje*, Metju — *kairėje*. Buvo galima spręsti, jog jie kažką suplanavo.

Jie skrido zigzagais, beveik prilipę prie sedano uodegos. Automobilio stabdžių lemputės be paliovos žybsėjo. Tačiau vaikai skrido per greitai.

Pamačiau, kaip Tomas vėl atsuko į juos šautuvo taikiklį. Dar labiau išlindo pro šoninį langą. Kadangi kelyje pilna klastingų posūkių, Maksei ir Metju nebuvo vargo laikytis šalia į šonus besimėtančio automobilio. Nepaprastos gaudynės, stulbinantis vaizdas.

Vaikai vėl ėmė šūkčioti Tomui, vaipytis iš jo, vadinti "žmogžudžiu" ir "šiknium". Kandūs balseliai aidu atskrisdavo iki manęs.

Aš vis trankiau delnu į automobilio signalą, bet pagaliau lioviausi. Beprasmiška! Maksė ir Metju nebuvo nusiteikę klausyti nei manęs, nei ko nors kito. Mane kaustė siaubas pagalvojus apie tai, kas tuoj tuoj juos ištiks, tiesiog negalėjau į tą pusę žiūrėti.

Bet negalėjau ir nežiūrėti.

123 skyrius

MAKSĖ NULEIDO ŽEMYN DEŠINĮJĮ SPARNĄ ir visu greičiu nėrė automobilio link. Ji visai nekreipė dėmesio nei į Tomą, nei į jo ginklą.

Tarsi torpeda lėkė tiesiai į priekinį stiklą. Ji turbūt pamatė paklaikusias vairuotojo akis. O gal net savo atvaizdą, praskriedama pro priekinio lango stiklą.

Visu balseliu ji klykė: "Žudikai! Žudikai!". Aš labai aiškiai girdėjau, nes sekiau iš paskos vos per kelių automobilių atstumą.

Pilkasis sedanas staiga stabdė. Du ratai ir visas šonas pakilo nuo žemės. Paskui viskas pateko į sūkurį...

Maksė trenkėsi į priekinį stiklą. Turbūt užstojo kelią vairuotojui. Dabar ir ji, ir automobilis prarado kontrolę.

Sedanas bandė nuo jos išsisukti. Maksė atšoko nuo slystančio ir besisukančio mersedeso.

Ją nusviedė į mišką tarsi skudurinę lėlę.

Mačiau, kaip ji nulėkė tolyn ir atsimušė į ąžuolą. Visa jėga trenkėsi į medžio kamieną.

Mane nutvilkė mintis, jog po tokio siaubingo smūgio ji mirė iš karto. Sudrebėjau.

Hardingas Tomas vėl iškišo galvą ir pasiruošė šauti. Turbūt jis nepatikėjo savo akimis, kad Maksė tvojosi į ąžuolą. Ir per vėlai pastebėjo virš kelio pasvirusį medį.

Tvirtas kamienas pritrėškė Tomo galvą prie metalo. Išgirdau negailestingą lūžtančio, traiškomo kaulo traškesį. Mačiau, kaip nieko neliko iš jo išsiviepusio snukio. Į visas puses čiurškė, tryško kraujas. Mėsa ir kaulai sumalti. Tapau akimirksnį trukusios žiaurios, skausmingos mirties liudininke.

Staigiai stabdžiau. Ilgai slydęs roveris apsisuko 360 laipsnių.

Mersedesas sedanas tapo nevaldomas, matyt, vairuotojas neįstengė išlaviruoti. Tomo Hardingo galva ir pečiai maskatavo už lango. Automobilis bloškėsi į aukštą ąžuolą. Atšoko rikošetu ir nulėkė į dešinę. Ratai pakilo nuo žemės ir vėl trenkėsi į ją.

Galingas automobilis nusklendė virš didelių ir mažų krūmų. Paskui traškėdamas ir bildėdamas nusivertė stačiu šlaitu žemyn. Priekyje pasitikdamas jo laukė siauras tarpeklis...

Mačiau prie šoninio lango prispaustą Džilijanos veidą, klaikiai iškreiptą šauksmo. Viduje mačiau ir daktaro Entonio Peizerio veidą. Jo akys plačiai atmerktos, matyt, jis jau buvo miręs.

Mersedesas ritosi žemyn. Jis krito ir krito, greityn ir greityn. Automobilio šonai subliuško. Stogas įdubo. Priekinio stiklo vietoje žiojėjo kiaurymė.

Pagaliau sedanas tėškėsi į samanotus riedulius, dunksančius apačioje už septyniasdešimties aštuoniasdešimties jardų. *Jie visi turėjo žūti*, pamaniau.

Aš išlipau iš lendroverio. Akis aptraukė migla. Galvoje maišatis. Kojos linko, bet šiaip taip pasiekiau Maksę. Bijojau, jog būsiu pavėlavusi.

Ji gulėjo sukniubusi prie medžio kamieno, ten, kur į jį trenkėsi. Krūtinėje gili žaizda. Vienas sparnas aiškiai lūžęs.

— Makse! Makse! — veriančiai klykė Metju, skrisdamas artyn. Gaili aimana labiau priminė paukščio, o ne berniuko balsą.

— Makse, o Makse! — išgirdau save šaukiant.

124 skyrius

BEMAŽ DVI VALANDOS PRALĖKĖ lyg kelios minutės. Jaučiausi labai sukrėsta, bet stengiausi tvardytis. Privalėjau pasitelkti visus savo sugebėjimus, o gal netgi juos pranokti.

Į sujudusią Boulderio bendruomenės ligoninę skubiai atvežti sužeistieji. Viską mačiau kaip pro rūką. Kitą operavo tolėliau, už dviejų palatų. Aš su Makse užėmiau didžiausią operacinę. Ji turėjo sąmonę, tyliai dejavo, bet guodžiausi, jog yra gyva.

Jai buvo stipriai sužalota krūtinė ir abu sparnai. Gilios pjautinės ir plėštinės žaizdos, sulaužyti kaulai, įtariau, jog pažeisti plaučiai. Mergaitė neteko daug kraujo, o esant tokiai būklei, tai buvo rimta problema. Ir apskritai, tai buvo unikali problema, nes Maksės kraujo grupė nepriklausė nei žmonių, nei paukščių kraujo grupėms. Kažkoks tarpinis kraujas. Tiktai Metju ir dvynukų kraujas jai tiko. Piteris ir Vendė tapo donorais.

Aš užsidėjau melsvą kaukę ir sterilias pirštines. Pirmą kartą buvau ligoninės operacinėje kaip gydytoja. Boulderio apylinkėse aš vienintelė tikra paukščių ligų specialistė. Buvo tekę daugybę kartų operuoti sužeistus paukščius — apie tokias operacijas nė vienas chirurgas neturėjo nė menkiausio supratimo. Dabar aš čia, kitaip ir negalėjo būti. Nė už ką nesutikčiau, kad Maksę operuotų kas nors kitas.

Jos pulsas siūlinis. Ne kas. Tiksliau, blogas ženklas. Apžvelgiau operacinę: į mane buvo įbestos rimtos, baugščios akys. Nė vienas nežinojo, ko griebtis, ką manyti apie mane ir apie viską, kas čia vyko. Jiems tebuvo žinoma, jog Maksės būklė kritiška.

Aš supratau padėtį ir sukaupiau visas jėgas.

— Pradėsime, — pasakiau medikų grupei, kurią paskubomis surinkome skubiai operacijai.

Kaip anestetiką pasirinkau izofluoro dujas, nes jos labiausiai tinka paukščiams ir, be to, nežinojau, koks būtų natrio pentotalio poveikis Maksei. Be to, kadangi turėjau didelę izofluoro vartojimo patirtį, galėjau apskaičiuoti tinkamą jo dozę. Vienas kitas gydytojas buvo nusiteikęs skeptiškai, bet jie apsiėjo be komentarų.

Operacinės brigada vykdė mano nurodymus ir, prieš uždedant kaukę, Maksės sparnus atsargiai pritvirtino prie jos kūno —jeigu, būdama be sąmonės, ji imtų blaškytis ir spurdėtų sparnai, atsitiktų nepataisomų dalykų.

Sušnypštus dujomis, kaip ir tikėjausi, Maksė dar laikėsi. Ji tikrai karinga. Tačiau netrukus pasidavė. Man ištryško ašaros, ir operacinės seselė paskubėjo jas nušluostyti. Dabar ne laikas ir ne vieta emocijoms.

— Aš su tavimi, Makse, — sušnibždėjau. — Pasitikėk manimi. Aš čia, mieloji.

— Ji — draugė, — paaiškinau operacinės seselei, stovinčiai iš dešinės. — Man viskas bus gerai.

— Aš kitaip ir nemanau, — pašnibždomis ištarė seselė. — Aš čia pat, prie jūsų.

Pasistengiau užgniaužti visas emocijas. Aš — gydytoja, esu operacinėje. Privalau išgelbėti gyvybę, žmogaus gyvybę, mylimo žmogaus. Tačiau labai gerai supratau, jog Maksės šansai menki.

Anesteziologas man linktelėjo. Mes pasiruošę. Patikrinau, ar Maksė be sąmonės, ir pati iš lėto ją atidengiau. Apžiūrėjau įplėšimus sparnuose ir gilią žaizdą krūtinėje. Ten žiojėjo tamsi skylė, kuri man atėmė visą drąsą.

Teko nupešti plunksnas aplink pavojingą krūtinės žaizdą. Negalėjau leisti prasiveržti sentimentams ar bet kokiems kitokiems jausmams. Žaizdą nuvaliau, išploviau metalo, medžio ir stiklo dalelytes, plunksnų liekanas. Bijojau, kad tik nebūtų perdurtas plautis. Paskui skalpeliu išpjoviau odos ir audinių atplaišas. Tada padariau pjūvį.

Pradėjau nuo krūtinės žaizdos. Man kėlė nerimą į perikardo ertmę patenkantis kraujas. Dėl to visiems buvo neramu. Tačiau plaučiai neperdurti. Ir nesubliūškę. Padariau, ką galėjau. Tada perėjau prie kitų vietų, kitų rimtų žaizdų.

— Aš čia, Makse. Niekur nepasitraukiau, — šnabždėjau. — Ar mane girdi? Žinau, kad girdi geriau už mus visus.

Sausgyslė, einanti nuo žastikaulio į trečiąjį kairiojo sparno pirštą, buvo bjauriai įplėšta, bet nenutraukta. Ją susiuvau pagal Banelio-Mejerio metodą. Paskui susiuvau pjūvį. Dabar vadovavausi beveik vien intuicija.

Šalia manęs chirurgė pediatrė tvarkė ilgą, gilią žaizdą ant Maksės skruosto ir kitą, po raktikauliu. Gera chirurgė. Kartais tiesiog pamiršdavau, jog ji šalia.

Maksė laikėsi. Žinojau, kad ji atkakli.

— Tu šaunuolė, Makse. Tu pati geriausia, Maksima.

Pajutau, kaip seselė nušluostė man prakaitą nuo antakio. Aš lygiai taip pat elgčiausi savo “Ligonių užeigoje”.

Girdėjau nuotrupas patyliukais šnekančių seselių ir gydytojų, kurie būrėsi aplink mane, pokalbio, bet visą dėmesį skyriau sudėtingai operacijai ir nesiklausiau, ką jie kalbėjo. Turėjau čia pat spręsti, kaip ir ką daryti. Tokios operacijos nerasi aprašytos jokiose anatomijos knygose — nei Kolorado, nei Berklio, nei Harvardo, nei Čikagos universitetuose. Kol kas dar nebuvo.

Įprastiniu paukščių operacijoms skirtu siūlu susiuvau pažeistus sparnų galiukus. Greitai išsprendžiau iškilusią problemą: paprastą tarpelį užpildžiau daugybe mažyčių mazgelių.

Žvilgterėjau į sieninį nerūdijančio plieno laikrodį. Nepatikėjau, jog praėjo jau trys su puse valandos. Mano drabužiai buvo kiaurai permirkę nuo prakaito.

Kažkas uždėjo ranką ant peties. Išgirdau tylų vienos gydytojos balsą:

— Mes padarėme jai viską, ką galėjome.

125 skyrius

MES NEGALIME PRARASTI MAKSĖS. Tik ne dabar, kai visi drauge tiek iškentėjome, kai ji tiek iškentėjo.

Aš palaukiau, kol jai suleido poodinio amoksicilino ir fiziologinio tirpalo, ir aštuoniuke sutvarsčiau sparnus. Taip bus geriau, jeigu atsipeikėdama imtų blaškytis. Tai menkniekis, bet dėl jos stengiausi padaryti viską.

Man labai norėjosi verkti, bet negalėjau duoti valios ašaroms. Ne čia, ne visų ligoninės seselių ir gydytojų akyse. Nuėjusi į patalpą, kur buvo chirurgų spintelės, nusitraukiau nuo rankų pirštines ir greitai nusiprausiau. Paskui nuėjau į reanimacijos skyrių.

Kitą operavo antra chirurgų brigada — geriausi gydytojai, kokie tik buvo. Prie jo prijungta tiek daug aparatų, jog sunku nustatyti, kur baigiasi žmogaus kūnas ir kur prasideda zondai.

Jo ligos istorijoje įrašyta, jog lūžęs raktikaulis ir du šonkauliai, pradurtas plautis ir yra krūtinplėvės uždegimas. Jam daromas kraujo perpylimas ir leidžiami antibiotikai, visi gyvybiniai organai kontroliuojami. Kito padėtis už Maksės geresnė.

Prisitraukiau prie jo lovos fotelį ir susmukau. Ilgai taip sėdėjau, tarsi apimta transo būsenos, ir tik žiūrėjau į jį. Ašarų nelaikiau. Jos srūte sruvo per veidą. Kartą prasiveržusios, liejosi be galo, be krašto.

Prisiminiau, kaip pirmą kartą jį išvydau “Ligonių užeigoje”, kai “Ligonių užeiga” dar buvo. Ir tą magišką epizodą, kai jis taip puikiai dainavo “Villa Vittoria” kavinėje. Ir mūsų “paskutinį vakarą žemėje”, Džilijanos namo rūsyje. Kiek daug visko įvyko per tokį trumputį laiko tarpą... Kiek daug patirta kartu...

Aš sušnabždėjau:

— Aš myliu tave, Kitai, Tomai, ar kas tu būtum. Aš taip tave myliu...

Paskui, matyt, užsnūdau. Nežinau, kiek laiko miegojau. Pajutau, kaip Kitas švelniai glosto mano plaukus.

— O, Kitai, — atsidusau aš, pamačiusi, jog jis atgavo sąmonę. Kuo švelniausiai pabučiavau į skruostą. Jis nušvito ir nusišypsojo.

— Kaip ji? — paklausė.

— Būklė kritiška. Nežinau, kaip bus. Tokios operacijos niekas iki mūsų nėra atlikęs.

Kito palatoje išbuvau ilgai, gal keletą valandų. Neturiu namų — kurgi eiti.

Paskui nuslinkau laiptais aukštyn pas Maksę. Ji jau turėtų pradėti atsigauti po narkozės.

Kopdama iš trečiojo aukšto į penktąjį, sukalbėjau keletą maldelių. Pasiklydau savo mintyse. Galvojau apie Dievą ir kaip naujausi medicinos ir mokslo laimėjimai įsikomponuoja į bendrą didįjį planą, jeigu toks ar koks nors kitoks planas egzistuoja. Į galvą atėjo vienas posakis: *Visi yra Dievo tvariniai.* Galvojau, ką šiuo atveju tai reiškia.

Mintyse meldžiau: *Neleisk Maksei mirti. Ji gera maža mergytė, ji tokia ypatinga. Prašau, neleisk jai mirti. Ar tu girdi mane, Viešpatie?*

Kai įėjau į palatą, Maksė tebemiegojo. Ji atrodė tokia pažeidžiama ir nekalta. Tokia silpnutė, rodės, lyg žiūrėčiau į krentančią žvaigždę.

Atsisėdau šalia jos budėti.

Neleisk Maksei mirti.

Neleisk šitai mergytei mirti.

Auštant aš vis dar sėdėjau šalia Maksės. Pastebėjau, kaip sukrutėjo jos blakstienos, ir ji atsimerkė. Nuo šio žvilgsnio man vos neplyšo širdis.

— Labas, Makse. Sveika sugrįžusi, brangioji.

— Labas. Kur aš? — prašnabždėjo ji.

— Ten, kur tu saugi. Boulderio ligoninėje. Tu su manimi.

— Girdėjau, kaip tu mane kalbinai. Per operaciją, Frene, — pasakė. Balsas buvo silpnutis, vos supratau, ką ji šneka.

Aš švelniai pabučiavau ją į skruostą, dar į kaktą, į kitą skruostą. *Neleisk šiai mergaitei mirti,* — vis dar skambėjo galvoje. Iš baimės virpėjau.

Ji vos pastebimai nusišypsojo.

— Ar pasiilgai manęs? — vėl sušnibždėjo.

— Mes visi tavęs baisiausiai pasiilgome. Kur tu buvai, brangioji?

— O... Aš *tikrai* skraidžiau.

Maksė vėl nutilo, girdėjau, kaip ji sunkiai alsuoja. Ji neištraukė rankos iš manosios, bet keletą minučių nepratarė nė žodžio. Pagloščiau sudrėkusią kaktytę, plaukučius. Bučiavau ir bučiavau jos šiltą veiduką.

Ji sušnibždėjo:

— Tikrai atrodė, jog skrajojau. Taip gera... Man ten patiko, Frene.

Maksė vos vos spustelėjo man ranką.

Užsimerkė.

Ji užmigo.

Epilogas

ANGELAI

126 skyrius

KARTAIS VĖLAIS VAKARAIS aš sūpuojuosi tamsoje senamadiškose virvinėse sūpynėse, kurios kabo kiemelyje priešais namą. Aš kylu aukštyn ir aukštyn, tikėdamasi, jog štai imsiu ir nuskrisiu. Mąstau apie tai, kas įvyko, ir bandau suprasti esmę. Žinau, jog daugelis daro tą patį.

Papasakosiu, kas atsitiko vėliau, Džilijanos namuose atidengus visas kortas. Praėjus kelioms savaitėms, mes su Kitu padarėme tai, kas, mums atrodė, geriausia, kas, kaip mudu jautėme, buvo teisingiausia: mes dingome su vaikais — Metju, Ozu, Iku, dvyniais ir Makse.

Nesakysiu, kur mūsų namai, bet jie kol kas saugūs. Nors apsistojome laikinai, mums čia gera. Vyriausybė tiesiog nežinojo, ką daryti su tais sparnuotais vaikais ar su Kitu, manimi bei su tuo, ką žinojome. O mes nežinojome, kaip mums elgtis su vyriausybe. Kuo pasitikėti? Ko bijoti?

Grupė sąžinę praradusių mokslininkų, mažiausiai keletas Vašingtono galingųjų ir neturintys jokių principų gobšuoliai, užimantys aukštas pareigas kai kuriose garsiose biotechnologinėse kompanijose, darė žmogaus protu neaprėpiamus nusikaltimus. Jie žudė žmones, tarp jų ir mano vyrą Deividą. Jie eksperimentavo su žmonėmis.

Kai kurie už įstatymo ribų paskelbti mokslininkai mirę. Džilijana, arba, tiksliau, daktarė Sjuzen Parkhil, žuvo. Žuvo ir jos sūnus Maiklas, kuriam buvo numatyta gyventi du šimtus metų. Jis sulaukė tik ketverių. Ir daktaras Entonis Peizeris žuvo autokatastrofoje netoli to namo Kolorade.

Sklando paranojiškos teorijos, bet vyriausybė *buvo* kažkaip įsivėlusi, tiktai niekas tiksliai nežino, kokiu mastu. Gal niekada taip ir nesužinosime. Lokių Skardyje tikrai *būta* kareivių. Iki šios dienos niekas nepaaiškino, kodėl jie ten bazavosi. Buvo įsipainiojusi ir saujelė FTB agentų. Ir kai kurios garsios kompanijos, pasirengusios pakloti milžiniškas pinigų sumas, kad tik galėtų įsigyti pirmuosius uždraustus biotechnologinės revoliucijos vaisius.

Ieva gyvena. Ji yra slaptoje armijos bazėje Šiaurės Karolinoje. Negirdėti, kad apie mergaitę būtų kalbama viešai. Galbūt visuomenė *neturi* teisės žinoti...

Neseniai laikraštyje "New York Times" pasirodė straipsnis apie kūdikius, kuriuos trys jaunos moterys pagimdė Džilijanos namuose. Kaip pranešama, kūdikiai neturėjo veidų. Tai buvo sąmoningas daktaro Peizerio ir jo komandos darbas. Tie bandomieji vaikai buvo sukurti dėl "atsarginių dalių".

Šiuo metu mes gyvename miške. Toli toli nuo civilizuoto pasaulio. Tai dėl liudininkų saugumo, tačiau toks gyvenimas mielas ir vaikams, ir mums su Kitu. Grynas oras, mūsų numylėta maudyklė, natūralus krašto grožis ir nevaržoma laisvė išlikti savimi. O kad jūs įsivaizduotumėte!

Tačiau, be abejo, mus kai kas surado.

127 skyrius

VIENĄ SKAISČIĄ, saulėtą, daug žadančią šeštadienio popietę mes atvažiavome į armijos bazę Šiaurės Karolinoje, kur buvo laikomi išlikę gyvi "eksperimentiniai" vaikai.

Bazė užėmė per 40 000 akrų miško ploto. Vietovė idealiai tiko karinėms pratyboms ir buvo puiki slaptavietė, saugant vaikus nuo spaudos ir panašiai.

Mes nuvažiavome ten dvyliktą valandą, o generolo štabe turėjome prisistatyti antrą. Garnizone mus sutiko itin šiltai: ir karinė policija, ir generolo adjutantas papulkininkis Džeimsas Dvajeris, ir patys kareiviai.

Vaikams leidome apsivilkti paprastais drabužiais, ir jie labai džiaugėsi. Aš vilkėjau rusvu megztiniu su gobtuvu ir mėlynais džinsais, o Kitas — chaki spalvos kelnėmis ir mėlyna sportine striuke. Kuo labiau artinosi ypatingoji valanda, tuo labiau mes jaudinomės. Ši diena mums bus pati svarbiausia gyvenime.

Antrą valandą sustojome priešais didžiulį rančos stiliaus namą, stovintį prie medžiais apsodinto kelio. Kur pažvelgsi, švarutėlėje, dailioje gatvėje vešėjo magnolijos ir pušys, matyti keli dideli plytų namai. Generolo namas buvo pats įspūdingiausias, kuo puikiausiai tinkantis tuoj pat įvyksiančiam susitikimui.

— Mes dabar armijoje, — išdainavo Metju, lipdamas iš karinei bazei priklausančio rausvai žalio furgono.

Generolas Heferonas ir jo žmona išėjo mūsų pasitikti į keliuką. Nors Heferonai šiltai ir draugiškai šypsojosi, bet keli kariniai policininkai laikė M-16 šautuvus, kurie pažadino negerus prisiminimus.

— Čia turbūt neleidžiama skraidyti, — pastebėjo Maksė, atsigręždama į mane. — Man jau nepatinka ši vieta. Ji atgrasi.

— Palūkėk, — sušnabždėjau jai. — Tai puiki idėja, Makse.

— Žmonės jau žiopso, — pasiskundė ji.

— Kadangi tu labai graži!

Kaip tik tuo metu atsidarė paradinės namo durys. Į verandą vorele išėjo keletas vyrų ir moterų. Jie stoviniavo tenai įsitempę, nervindamiesi ir būgštaudami. Pamaniau, jog jie tiesiog atkartoja mūsų pačių laikyseną.

— Eikime arčiau prie namo, vaikai, — pakvietė generolo žmona.

Kiekvienam vaikui buvo įteikta kortelė su vardu. Aš padėjau Piteriui, kuris niekaip nesusigraibė, o Kitas — Ikarui, nes šis nervinosi labiausiai iš visų vaikų.

— Eikime prie verandos, — pasakiau. — Dabar būkite geručiai.

Vaikai žengė per rūpestingai prižiūrimą veją, žaliuojančią priešais namą. Aptilę, prislėgti. Jie niekada neregėję savo tikrųjų tėvų.

Artėjant prie verandos, pastebėjau, jog vyrai ir moterys taip pat prisisegę korteles su vardais. Grupėje jie stovėjo atsiskyrę poromis. Nenustygo vietoje, nežinojo, kur dėti rankas. Stengėsi nevėpsoti į vaikus.

— Čia jūsų mamytė ir tėvelis, — tylutėliai pasakiau Piteriui ir Vendei, einantiems paskui mane. Kažkaip man pavyko sutvardyti ašaras. Rodės, kažkas turėjo manyje sprogti.

— Čia — Piteris, o čia — Vendė, — pristačiau juos.

— Mes — Džou ir Enė, — prisistatė ir tėveliai. Moters lūpos virpėjo. Ir jie neištvėrė. Džou, tvirtas, geraširdiškos išvaizdos vyras, springdamas ašaromis žemai pasilenkė ir ištiesė rankas.

Vendė mane nustebino, pasileisdama tekina prie savo tėčio. Tada ir Piteris pasekė ja, puldamas į glėbį motinai.

— Mamyte! — sušuko jis.

Bemaž ta pati scena įvyko ir tarp kitų vaikų bei jų tikrųjų tėvų. Važiuojant į bazę, vaikai nerodė džiaugsmo, netgi buvo ciniškai nusiteikę, bet tai liko praeityje. Ir armija, ir Vašingtonas atliko didžiulį darbą, organizuodami šį susitikimą.

Beveik visi buvusieji verandoje, neišskiriant nei generolo Heferono su žmona, nei kai kurių policininkų, verkė.

Maksę ir Metju glėbesčiavo graži, ketvirtą dešimtį bebaigianti pora. Žinojau, kas jie. Tai Artas ir Tereza Maršalai, puikūs žmonės iš Rivjeros, Masačiusetso valstijos.

Ikarą glaudė prie savęs gležnutė moteris. Ji klūpėjo priešais savo sūnelį ir šypsojosi plačiausia ir džiugiausia kada nors mano matyta šypsena.

Ir Ozas buvo savo tikrosios mamos glėbyje. Jie abu kažką meiliai burkavo vienas kitam į ausį.

Pagaliau vaikai sulaukė kažko tikrai gero. Mes su Kitu stovėjome, susikibę rankomis, ir davėme valią ašaroms. Nors jos temdė akis, negalėjau nuleisti žvilgsnio nuo vaikų ir jų motinų bei tėvų.

— Paskraidykim jiems! — sučirškė savo aukštu balseliu Piteris. — Lekiam, parodykim visiems! Einam, Vende. Einam, tu krapštuke! Skrendam kiek galime aukščiau!

— *Piteri! Nedrįsk!* — Tai Maksė šūktelėjo nuo verandos. Griežtas jos balsas sustabdė įsibėgėjusį Piterį. Jis pavartė akis ir nusišypsojo.

— Mes visi skrisime. Visi kartu, — pridūrė Maksė.

Jie taip ir padarė.

Vaikai drauge pasileido tekini per veją ir pakilo į orą lyg stebuklingų paukščių pulkelis. Jie švilpavo, kad nepasimestų Ikaras. Jie pakilo virš namų stogų, magnolijų ir didžiulių pušų.

Jie sklandė it pūkeliai tyroje, žydroje padangėje.

Tai buvo neįtikėtinas vaizdas, niekada neregėtas per visą pasaulio istoriją, to niekada nėra patyrusi nė viena motina, nė vienas tėvas.

Dabar jie tiesiog stebi, kaip gražučiai vaikeliai skraido it paukščiai...

Patterson, James
Pa377 Kai pučia vėjas: [romanas] / James Patterson; [vertė Paulina Kruglinskienė]. — Kaunas: UAB “Jotema, 2003. — 328 p.

ISBN 9955-527-49-8

Pradėdamas rašyti šią knygą, neturėjau nei menkiausio supratimo, kaip toli ji bus atitrūkusi nuo realybės. Tiek pradžioje, tiek tuomet, kai rankraštis jau buvo baigtas, man pagelbėjo per trisdešimt gydytojų ir mokslininkų. Pasak vieno gydytojo ir sveikatos instituto filosofijos daktaro, dauguma žmonių nepatikėtų atradimais, kurie bus padaryti netolimoje ateityje. Šie gydytojai ir mokslininkai man padėjo, tačiau nenoriu atskleisti šiame pasakojime laukiančių netikėtumų ir nežinios.

UDK 820(73)-3

James Patterson

KAI PUČIA VĖJAS

Redaktorė *Danguolė Žalionienė*
Danguolė Bartašiūnaitė
Meninė redaktorė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 20,5 sp. l. Užsak. Nr. 441
UAB “Jotema”, Algirdo g. 54, 3009 Kaunas
Tel. 33 76 95, el. paštas: tyrai@mail.lt
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
AB “Vilspa”, Viršuliškių skg. 80, 2056 Vilnius

“Pradėdamas šią knygą, ir pats neįsivaizdavau, kaip arti tiesos bus šis pasakojimas. Daugiau kaip trisdešimt gydytojų ir mokslininkų man padėjo apmąstymų laikotarpiu ir vėliau, kai rankraštis jau artėjo prie pabaigos. Vieno gydytojo, Nacionalinio sveikatos instituto filosofijos mokslų daktaro žodžiais tariant, “dauguma žmonių nepatikės tuo, kas prasiverš labai netolimoje ateityje.” Šie gydytojai ir mokslininkai leidosi į smulkmenas, bet aš nenorėčiau atimti iš jūsų malonumo, kurį patirsite susidurdami su daugybe netikėtumų ir nežinomybe šios knygos puslapiuose.”

ISBN 9955-527-49-8
9 789955 527497